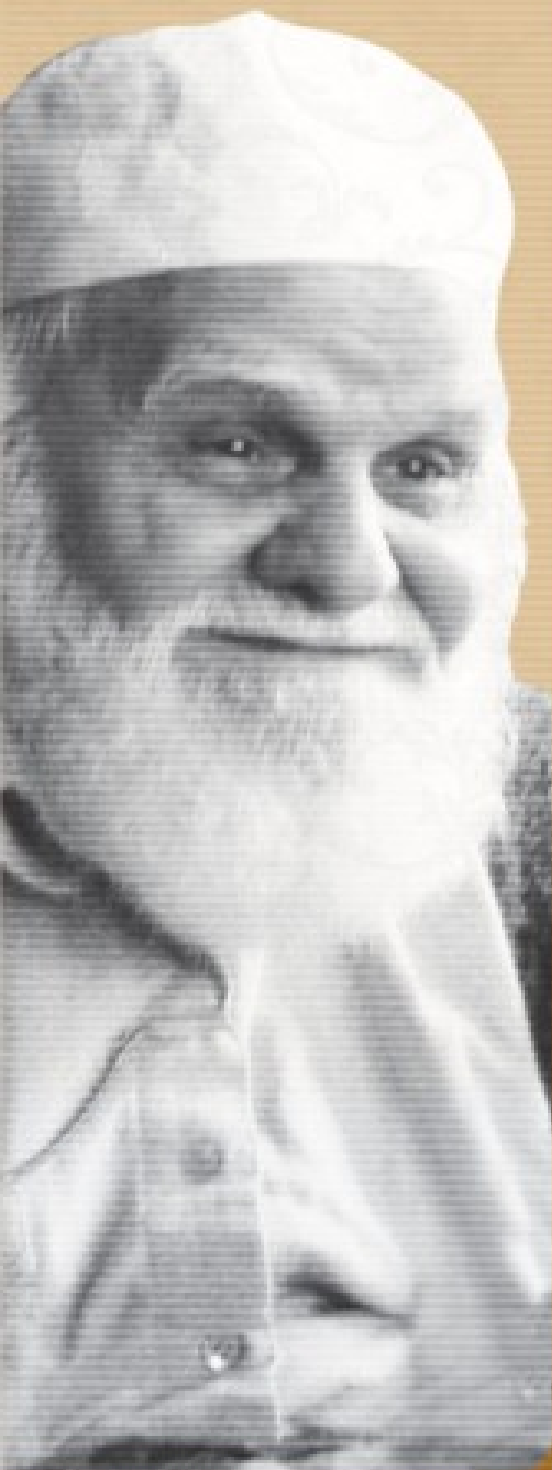

NUR KAHRAMANLARI-12

İHSAN ATASOY

Bediüzzaman'ın
Lokman Hekim Ruhlu Talebesi

Ali İhsan Tola

 NESIL

Ali İhsan Tola

Bediüzzaman'ın Lokman Hekim Ruhlu Talebesi

İhsan Atasoy

Jenerik

Yayın Yönetmeni: Ali Erdoğan

Yayın Danışmanı: Metin Karabaşoğlu

Editör: Ömer Faruk Paksu

İç Tasarım: Nurullah Bilekli

Kapak Tasarımı: Mesut Sarı

ISBN: 9 786051 313504

Sanayi Cad., Bilge Sk., No: 2 Yenibosna

34196 Bahçelievler / İstanbul

Tel: (0212) 551 32 25

Faks: (0212) 551 26 59

www.nesilyayinlari.com

nesil@nesilyayinlari.com

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı anlaşmalı olarak **Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.**'ye aittir. İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz.

Dijital Yayıncılık Direktörü: Uğur Turan

Dijital Yayın Tarihi: Ocak 2013

Bu eserin e-kitap çevrimi **Nesil Digital** tarafından yapılmıştır.

www.nesildigital.com

İhsan Atasoy

1949 yılında Trabzon/Of'ta doğdu. 1969-1970 döneminde İstanbul İmam Hatip Lisesi'nden, 1973-74 döneminde İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'nden mezun oldu.

1978 yılında gazeteciliğe başladı. Uzun süre köşe yazarlığı yaptı. Yeni Nesil gazetesi Yazı İşleri Müdürlüğü'nden emekli oldu.

Yazar Gülay Atasoy'la evli olup üç çocuk babasıdır.

YAYINLANAN KİTAPLARI

- Kur'an-ı Kerim Meali (Heyetle)
- Peygamberler Tarihi
- İslam'a Bir Adım Daha
- Doğru İslamiyet
- Resulullah'ın Aile Hayatı
- Gençlik ve Arkadaşlık
- Kızılmeydan'dan Kibleye
- Kur'an'dan Esintiler
- Allah Resulü ile 24 saat
- Ben Susuyorum Tarih Konuşsun: Bekir Berk
- Hayatını Davasına Adayan Adam: Bekir Berk
- Nur'un Büyük Kumandanı: Zübeyir Gündüzalp
- Kulluğu İçinde Bir Sultan: Tahiri Mutlu
- İhlas ve Sadakat Abidesi: Bayram Yüksel ve Ali Uçar
- Bediüzzaman'ın Dersinde Yetişen Bir Kahraman:
- Ceylan Çalışkan ve Çalışkanlar Hanedanı
- Üstadın Manevi Evladı, Fena Fi'n-Nur: Mustafa Sungur

- Bediüzzaman'ın Sır Kâtibi: Mehmed Feyzi Efendi
- Nur'un Birinci Talebesi: Hulusi Yahyagil
- Van Hayatının En Yakın Şahidi: Molla Hamid Ekinci
- Risale-i Nur'un Manevî Avukatı: Ahmed Feyzi Kul

**Ali İhsan Tola (27 Haziran
1927-13 Mayıs 2009)**

Önsöz

ALİ İHSAN TOLA, “Ahirzaman Müceddidi”nin harikulade hallere mazhar, maddî ve manevî ilimlerle mücehhez, çok yönlü, pek acaip ve garip, nev-i şahsına münhasır bir talebesidir.

Nebatat, madeniyat ve ledünniyat gibi farklı ilimlerin sırlarına vakıf bu zat, bir kürsü gibi kullandığı küçük odasındaki karyola üzerinden, her gün ziyaretine gelen yüzlerce insana maddî ve manevî ders verip şifa dağıtmıştır.

Üstad’ın yakın talebelerinin hayat ve hatıralarını tespit maksadıyla kendisine yaptığım her ziyaret dönüşünde dostlara, “Yerde insan suretinde bir melek görmek isteyen Senirkent’e gitsin” derdim. Bu tavsiyem üzerine ziyaretine giden, “İyi ki ziyaretine vesile oldun, Allah senden razı olsun” deyip minnet ve şükranlarını dile getiren çok dostlar oldu.

Her gün yüzlerce insanın derdini dinlediği halde asla şikâyet etmeyen, şayet onları kabul etmeyecek olsa manen itap gördüğünü, onların dertlerini üzerine aldığını ifade eden bu Lokman Hekim ve Hızır tabiatlı Allah dostunun, hayattayken yeterince anlaşıldığı kanaatinde değilim. Zira büyüklerin büyüklüğü tevazularında saklıdır. Bu sırrı bilmeyenler zahire bakıp aldanırlar.

Fakat saf ve samimi gönüller onu keşfetmekte gecikmemiş, yurt içinden ve yurt dışından binlerce insan, manevî cazibesine kapılıp bala üşüşen arılar gibi akın akın ona koşmuşlardır. Yıllarca her gün kadın-erkek yüzlerce kişinin, eşliğini aşındırmasının sırrı budur.

Başka Bir Âlemde Yaşıyordu

Bir ilkbahar günü, her yerine uhrevîlik sinmiş ahşap evinin giriş katındaki o mütevazı odasına dahil olduğumda, dünyadan çıkıp başka bir âleme girdiğimi hissettim. Maddeten küçük, manen kâinat kadar geniş bu nurlu mekânda her zaman olduğu gibi gelenlere hakikat incileri saçıyor, şifalar dağıtıyordu.

O gün bir yakınının cenazesi vardı ve evinin etrafı her zamankinden daha kalabalıktı. Isparta'dan bize refakat eden Bekir Yalım Bey, “Ben önden girip duruma bir bakayım” dedi. Ben de ardından kapının eşiğine vardım.

“Efendim, İstanbul'dan İhsan Atasoy geldi. Sizinle görüşmek istiyor. Ne zaman müsait olursunuz?” dedi. “Görüyorsunuz, şimdi çok yoğunum, inşaallah akşama” diye cevap verdi.

Bu cevap hoşuma gitmemişti. Zira kendisiyle görüştüğümde sonra o gün akşam İstanbul'a dönmem gerekiyordu. Hemen, manevî himmet ve müzaheretlerine sığındığım Üstad ve Tahiri Ağabey'e, “Yetişin!” deyip kapıdan içeri daldım. Birden göz göze geldik, ellerine kapanmamla karyolasının dibine oturmam bir oldu. Hoşbeşten sonra, feyizli bir sohbeta daldık ve bu kesintisiz saatlerce sürdü.

Üstad'ımızın yakın talebelerinin hatıralarını yazmaya çalıştığımı söyleyip, Sav'da risaleleri teksir ederken Tahiri Mutlu Ağabey'le yaşadıkları harikulade halleri anlatmasını rica ettim. Bana refakat eden Hakan kardeşim de görüşmemizi kameraya alıyordu.

Birden kendimizi derin bir sohbetin içinde bulduk. Çalışmalarına büyük ilgi gösteriyordu. Özellikle, “Fitrî olandaki tesir ve kuvvet hiçbir şeyde yoktur. Mümkün mertebe hatıraları fitrî haliyle kaydetmeye çalış” demesi manidardı. Aynı kanaatte olmama rağmen bu söz bana büyük bir ders verdi.

O gün adeta, “Yakın bir gelecekte benim hayatımı da yazacaksın” dercesine Üstad'la tanışmasından başlayıp yetmiş gün aç kalmasına, bitkilerin esrarına vakıf olmasına kadar çoğu kimseye anlatmadığı pek çok hatırayı detaylarıyla anlattı. Yıllar sonra hayatını kaleme almaya başladığım zaman arşivden bu notları çıkardığımda hayretler içinde kaldım. Evet, Üstad'la ilgili bazı hatıralarını o gün ilk defa bana anlatmıştı. Bu da onun sayısız kerametlerinden biriydi.

O gün şehir dışından gelen kabilelerin ikide bir, “Yeter, biz de görüşmek istiyoruz” deyip kapıya dayanmalarına rağmen, “Bekleyin, şimdi müsait değilim” demesi, Üstad ve Risale-i

Nur konularına verdiği önem ve önceliği gösteriyordu. Kesintisiz üç saat sohbet ettik. Sohbet ilerledikçe, adeta canlanıyor, yorgunluğunu atıyor, manen dinleniyordu.

Bir ara, “Allah dostları kader programına tabidir, kendi iradeleriyle hareket etmezler” diye bir cümle döküldü dilinden... Hemen fırsat bulup müsamahasına sığınarak, “Efendim, karşımızda gördüğümüz zat gibi değil mi? Hani bizi akşama kabul edecektiniz?” dediğimde, tebessüm edip bir el işaretiyle, “Şimdi o bahsi geç” demesi manidardı.

Evet, bu büyük dava adamının, insanların dertlerini dinlemekten sıkılıp bizim gibi sırf imanî ve uhrevî dava için gelenlere ayırdığı zamanlarda dinlendiğini, bu yüzden bizi bırakmak istemediğini anladım.

Yaklaşık yirmi yıl önce, yine bu evin üst katında Sungur Ağabey’in de katılımıyla manevî feyzi çok yüksek bir gece geçirmiştik. Bu iki Nur kahramanının karşılıklı latif dokundurmalar ve hatırlatmalarla, birbirlerini Üstad’ın günlerine götürerek o nurlu hatıraları tarihin derinliklerinden çıkarıp bizimle paylaşmaları, tarifi imkânsız bir gece geçirmemize vesile olmuştu.

“Yavrum, Bismillah de, Ye!”

Tahiri Ağabey’le ilgili ziyaretten iki yıl sonra, bu defa Sungur Ağabey’le ilgili tespitlerini almak için gittim. O gün Sungur Ağabey’le ilgili çok güzel şeyler söyledi. Bu daire içinde, Üstad’ın yanında çok önemli bir yeri ve makamı olduğunu, Üstad’ın kendisine “ehass-ı havas” dediğini, son zamanlarda başına gelen bir takım sıkıntılı hallerin, yüksek olan derecesini daha da yükselttiğini dile getirdi.

Mevsim bahardı. Penceresinin önündeki dut ağacı meyvelerini vermişti. Bahçede küçük çocuklar oynuyor ve açık olan pencereden kuşlarınkine karışan cıvıltıları odaya doluyordu. İki bir, bir çocuk açık olan pencerenin önüne gelip, “Ali İhsan Dede, Ali İhsan Dede, dut yiyebilir miyim?” diyerek sohbetimizi bölüyor, o da her defasında bıkmadan, “Yavrum, bismillah de, ye!” diye cevap veriyordu. Çocukların biri gidiyor, diğeri geliyor, hep aynı soruyu soruyor, aynı

cevabı alıyorlardı. Masum ruhları, onun büyüklüğünü hissediyor ve kendisiyle muhatap olmak istiyorlardı. Çocukların sohbetimizi bölen soruları o kadar çoğalmıştı ki, bir ara, “Herhalde şimdi kızıp onları azarlayacak” diye beklerken, o en ciddi konuları bölüyor, onları sabırla dinleyip, “Yavrum, bismillah de, ye!” diyordu. Küçüğe küçük demeyip yarının büyüğü muamelesi yapıyordu.

Ali İhsan Tola Ağabey’in huzurunda, yabanilik ve yabancılığa yer yoktu. Orada huzur-u daimi ve üns hali vardı. Bu yüzden onunla ilk tanışan bile kırk yıllık dost gibi kendisini bağına basmak isterdi. Yüzündeki tebessüm, sevgi ve şefkat dolu bakışlar, ruhları sarıp sarmalıyordu.

Bu büyük şahsiyetin hayat ve hatıralarını gelecek nesillere bir ibret levhası olarak armağan etmeyi nasip eden Rabbime sonsuz hamd ediyorum. Ruhu şad, makamı Cennetü’l-Firdevs olsun ve ukbada bizlere vesile-i şefaât olsun. Âmin!

Makam-ı Hızır’ın Sırlarına Mazhar Bir Veli

Ali İhsan Tola Ağabey’in önemli bir özelliği, yeme içmeyle arasının iyi olmadığıdır. Bir kaç kez kırkar gün, bir defasında yetmiş gün yemeden içmeden yaşadığı bilinir. Hatta misafirlerine yedirmekte çok ısrarlı olmasına rağmen, kendisi yemez, dostlar alışverişte görsün kabilinden sadece birkaç lokma alır.

Tarihte riyazet yapmış çok Allah dostu vardır. Ancak bu derece uzun süre yemeden içmeden yaşayıp da bedeninde, dimağında herhangi bir zafiyet belirtisi olmayana pek rastlanmamıştır. Bu, kendisine mahsus harikulade bir haldir. Sonunda latifeleri açılan ve tesaffi eden Ali İhsan Ağabey, tayy-ı zaman ve tayy-ı mekân sırlarına mazhar olur.

Birinci Mektup’ta, Hz. Hızır ve Hz. İlyas aleyhimesselem, nasıl ki bir vakitte pek çok yerlerde bulunabilirler, bizim gibi beşerî ihtiyaçlarla kayıtlı değildirler, ara sıra yiyip içseler de bizim gibi daimi yemek zorunda değildirler. Aynen öyle de, Ali İhsan Ağabey’in, ikinci hayat mertebesinde bulunan Makam-ı Hızır’daki velayetin sırlarına mazhar bir veli olduğunda şüphe yoktur.

Onun hayat ve hatıralarını okuyup sırlarına vakıf olan dostlar, “Neden hayattayken onu daha çok ziyaret edemedik” diye esef edeceklerdir. Tek tesellimiz, o gizli kalmış kutupmisal kahramanı bir nebze ortaya çıkarmakla bu boşluğu doldurmaya, bu hasreti dindirmeye çalışmış olmamızdır.

Tıbb-ı Nebevî’yi İhya Gayesi

Ali İhsan Tola Ağabey, orman mühendisi olarak zaten bitki ve ağaçlarla ilgili bir bilgi altyapısına sahiptir. Ancak Üstad’la görüşmesi sırasında, bildiklerinin çok ötesinde, Üstad’ın ona yepyeni ufuklar açması, hatta “Kendi ihtisasım konusunda bilmediğim çok derin sırlardan bahsederek beni hayrette bırakmıştı” demesi anlamlıdır.

Evet, Sav’da risaleleri teksir ederken Üstad’ın himmetiyle bitkilerin esrarı kendisine açılır. Lokman Hekim gibi, bitkiler kendi dilleriyle konuşup neye yaradıklarını, hangi dertlere deva olduklarını ona anlatmaya başlarlar. Üstad, iman hizmetine engel olmasın diye Ali İhsan Ağabey’e açılan bu sırlı ve zevkli kapıyı muvakkaten kapatır. Hayatının son döneminde bu kanaldan insanlara faydalı olması için, o saha Üstad’ın manevî himmetiyle yeniden açılır. Özellikle son yirmi yılda yanına gelenlere imanî hakikatler yanında, bitkisel ilaçlarla da faydalı olmaya çalışır.

Bazı ehl-i hizmetin, onun bu tavrını yadırgamaları üzerine, bu işi kendiliğinden yapmadığını, bu konuda Allah Resulü ve Üstad tarafından tavzif edildiğini, asıl gayesinin Tıbb-ı Nebevî’yi ihya olduğunu açıklamak zorunda kalır. Batılıların kimyevî ilaçlarla bir yandan paramızı hortumlarırken, diğer yandan sıhhatimizi bozduklarını, bitkisel yolla tedaviye olan ihtiyacın gelecekte daha da anlaşılacağını belirtir.

Hayattayken derlenip bir araya getirilmeyen bu konudaki müktesebatı, eğer bir araya getirilecek olsa, insanlığa çok faydalı muhteşem bir hazinenin ortaya çıkacağından şüphe yoktur.

Gözyaşıyla Bir Ziyafet

Kerem sıfatına sahip olmak, Âl-i Beyt'e mensup kimselerin önemli bir özelliğidir. Onlar, ikram etmekten, yedirip içirmekten zevk alırlar. İkram edemezlerse üzüntü duyarlar. Bu yüzden Ali İhsan Ağabey, evine gelen herkese mutlaka bir şeyler yedirip içirmek ister. Aç olmadığı halde misafirler adına, "Acıktım, bir şeyler getirin" der. Kendisi yemez, misafirler mahcup olmasın diye çoğu zaman yer gibi görünür.

Vefatından sonra gittiğimiz Senirkent'te o mütevazı odasını ziyaret etme imkânı bulduk. Kızı Candan ve oğlu Abdullah, sağolsunlar, her yanına uhrevîlik sinmiş odasını bize açtılar. Karyolası, hitabet kürsüsü gibi hâlâ yerinde duruyordu. Sungur Ağabey'in talimatıyla odasındaki her şey olduğu gibi korunuyordu. Sanki kendisi az önce dışarı çıkmış da abdest alıp gelecekmiş gibi, kalemleri, kitapları, takke ve tespihleri, masası, yatağı dile geliyor, adeta "O buradadır" diyorlardı.

Vefatından sonra aynen korunan odası

Bu oda o güne kadar nice maddî ve manevî ziyafetlere sahne olmuştu. Konup göçen kabileler, kurulup kaldırılan sofralar saymakla bitmez. Fakat bugünkü ziyafet adeta orada verilmiş tüm ziyafetlerin bir numune-i misaliydi. Bizler büyük bir merakla kitaplara, el yazılarına ve eşyalarına dalmışken, kızı Candan ve oğlu Abdullah kimbilir kaçınıcı kez o tahtadan sofrayı kurmakla meşguldüler. Her zamanki gibi, Allah'ın nimetlerini birer birer getirip üzerine koyuyorlardı. Bu sofrada tekellüf, gösteriş ve sunilik yoktu. Allah ne verdiyse üzerine konulurdu. Özelliği ve güzelliği buradan ileri geliyordu. Belki de bu mütevazılık ve ihlase binaen Allah o sofradakilere başka

bir tat, başka bir lezzet veriyordu. Sanki bu, gökten inmiş bir maide-i semavî idi.

Nihayet, “Buyurun” dediler. Nimetlerin de melekûtu olduğunu ilk defa o gün keşfettim diyebilirim. Zira isim ve şekil olarak o güne kadar yediklerimize benzeseler de bu sofradaki peynirin, zeytinin, patlıcanın, domatesin, fasulyenin, yoğurdun, hatta ekmeğin bile tadı bambaşkaydı. Sanki o güne kadar o nimetlerin lezzetlerini ilk defa keşfediyorduk. Tıpkı görmediğimiz, tatmadığımız cennet nimetleri gibi...

Evet Ali İhsan Ağabey, yine orada, yine yanıbaşımızdaydı. Kalbe işleyen o lahutî sesiyle, “Ne iyi ettiniz de geldiniz yahu” der gibiydi. Yüzünden eksik etmediği tebessümüyle yine latifeler yapıyor, “Tabaklar yenmesin ha, tabakları kurtaralım” diyordu.

Bunları düşündükçe ruhumuzu saran o ulvî ve sıcak havanın etkisiyle gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. Hem ağlıyor, hem yiyordum. Karşımda Kamil Bey de ağlıyordu. Rehberimiz Mehmed’le kaptanımız Servet de hayret vadilerindeydiler. Tarifî imkânsız manevî bir hava ruhumuzu sarmıştı.

Evet o koca veli, büyük Anadolu ereni, asrımızın Lokman Hekim’i yanıbaşımızdaydı. Fakat her zamanki gibi yemiyor, yer gibi yapıyor, yediğimizden zevk alıyordu.

Rabbim, bizleri ebedler ülkesinin o göz görmemiş, kulak işitmemiş, kalplere hutur etmemiş cennet sofralarında, onun gibi Nur kahramanlarıyla buluşturup bir ve beraber eylesin. Âmin!

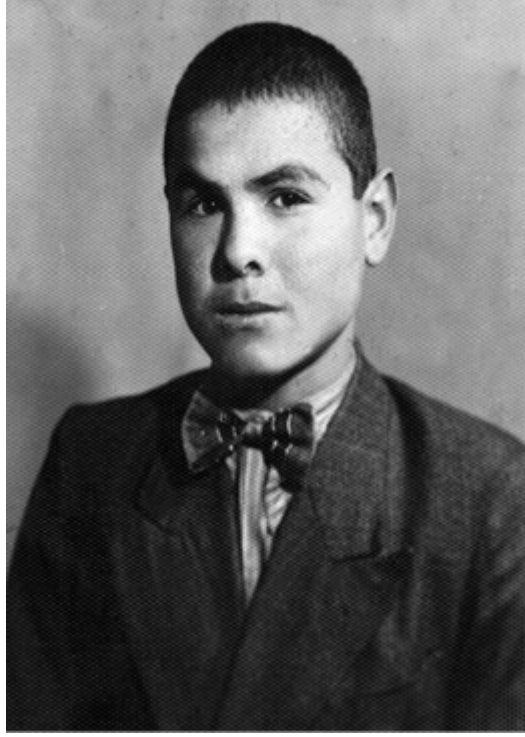
Bu çalışmanın vücut bulmasında büyük teşvik, himmet ve gayretleri olan kızlarına, torunlarına ve tüm dostlara, özellikle büyük kızı Handan Hanım’a şükranlarımı sunmayı bir borç biliyorum.

İHSAN ATASOY

Ekim 2012, Üsküdar

BİRİNCİ BÖLÜM

Hayatı

Ali İhsan Tola çocukluk yıllarında

Çocukluğu ve Gençliği

ALİ İHSAN TOLA'NIN aslı Mekke ve Medine'de kadılık yapan ve daha sonra Konya Beyşehir'e yerleşen bir aileye dayanır. O zaman Mekke ve Medine'de kadılık yapanlar, seyyidlerden seçilir. Hanefî Müftüsü Mehmed Emin Tola ise, Ali İhsan Tola'nın atalarındandır.

Ali İhsan Tola'nın birkaç kuşak önceki dedelerinden Bayram Ali Efendi, Konya Beyşehir'de ikamet ederken, irşat için Senirkent'e gelir ve yerleşir. Senirkent halkına manen faydalı olurken, sanat öğretmekle maddî bakımdan da fayda sağlar.

Bayram Ali Efendi'nin üç erkek, bir kız evladı dünyaya gelir. Hacı Abdullah, Hacı Tevfik ve Hacı Hasan ve Haççahala^[1]. Bunlardan Hacı Hasan Efendi, Ali İhsan Tola'nın dedesidir. Senirkent'in varlıklı ailelerinden olan bu zatlar, hayırseverlikleriyle de tanınırlar. Hacı Tevfik Efendi, Senirkent Pazar Camii, şehir suyu, hamam ve okul gibi hayır eserleri yaptırıp vakfeder. Bu eserler halen Senirkentlilere hizmet verir.

Üç erkek kardeşten biri olan Hacı Abdullah Efendi'nin oğullarından Abdullah Naili Efendi, Meşrutiyet yıllarında İstanbul'da Hukuk Fakültesi'nde okurken, Üstad'ı Şekerci Han'da ziyaret eder. Hukuku bitirdikten sonra savaş nedeniyle mesleğini icra imkânı bulamayan Abdullah Naili Efendi, öğretmenliğe geçer.

Abdullah Naili Efendi'nin, 31 Mart'ta üniversitenin avlusunda on iki âlimin daracığında asılı olduğunu görmesi yıllarca hayalinden çıkmaz. Kendisiyle Üstad arasında o yıllardan başlayan samimi bir dostluk vardır. Bu dostluk 1949 yılında vefatına kadar mektuplarla devam eder. Yazısı çok güzel olan Abdullah Naili Efendi'ye Üstad, "Yazısı güzel Abdullah Efendi" diye iltifat eder.

Abdullah Naili Efendi, Ali İhsan Tola'nın hem dayısı hem de kayınpederidir. Yıllar sonra Ali İhsan Tola'nın, bir fedai olarak Üstad'ın hizmetine girmesinde dayısı Abdullah Naili Efendi'nin himmeti büyüktür.

Abdullah Naili Efendi, 1949'da hacca gittiğinde Arap Hayrullah isimli bir köleyi azat edip Senirkent'e getirir, kendisine mal-mülk verip evlendirir. Arap Hayrullah'ın oğlu Ali Dayı, dayısının oğlu DP Milletvekili Dr. Tahsin Tola'nın sağ kolu olur, hayatının sonuna kadar sadık bir koruması olarak görev yapar. Abdullah Naili Efendi, 1949'da hacdan döndükten kırk gün sonra Hakk'ın rahmetine kavuşur.

Babası “Molla” Abdullah Fehmi Efendi

Ali İhsan Tola'nın babası Abdullah Fehmi Efendi, Hacı Hasan Efendi'nin oğludur. Konya Mekteb-i Âlisi'ni bitirip memleketine dönen âlim ve fazıl bir zattır. Abdullah Fehmi Efendi, İslamî ilimlere vukufiyeti sebebiyle çevresinde “Molla” diye de anılır.

İlk önce halası Haççahala'nın kızı Kamile Hanım'la evlenir. Dünyaya gelen on iki çocuğundan sekizi bu hanımdandır. Kamile Hanım vefat edince kendisini amcasının kızı Emine Hanım'la evlendirirler.

Ali İhsan Tola, Abdullah Fehmi Efendi'nin Emine Hanım'dan 27 Haziran 1927'de dünyaya gelen dört çocuğundan biridir. Emine Hanım altı-yedi çocuk dünyaya getirirse de bunlardan dört tanesi yaşar, diğerleri vefat eder.

Senirkent Belediye Başkanlığı yapan Abdullah Fehmi Tola, bu görevi Harf İnkılabı'na kadar sürdürür. Aynı zamanda iyi bir müteşebbis olan Abdullah Fehmi Tola, Turan İpek Halıları'nı üretilen ilk defa Fransa'ya ihraç eder. Bu iş için Uluborlu'daki Rum ustaları Senirkent'e getirip halka halı örmeyi öğretmelerini sağlar. O dönemde Senirkent'te üç yüz halı tezgâhı çalıştığı ifade edilir.

Belediye reisliği yaptığından çevresi geniş, itibarı yüksek olan Abdullah Fehmi Tola, evinde on iki hizmetçi çalıştırır. On iki çocuk bir sofrada, on iki hizmetçi diğer sofrada yemeğe oturdukları söylenir. Hanedan sahibi olan bu zat, Ramazanlarda hoca tutar ve teravîh namazlarının evde cemaatle kılınmasına özen gösterir. Bu maksatla her sene Barla'dan Şamlı Hafız Tevfik Efendi'yi getirtip teravîh kıldırır ve bayramda hediyelerle gönderir.

Cumhuriyet'in ilk yıllarında kütüphane açıyoruz bahanesiyle evlerdeki İslamî eserleri toplatmaları üzerine, asıl maksadın kitapları imha etmek olduğunu anlayan Abdullah Fehmi Tola, "Benim on iki çocuğum var. Bunlar kütüphaneye gidemezler, evimde bir kütüphane olmalı" diyerek kitapları imha etmekten kurtarır. Ali İhsan Tola'nın ilk İslamî şuurlanması, yakılmaktan kurtulan bu eserlerle olur.

Vaktiyle Cami-i Emevî'de ders okutmuş olması sebebiyle "Molla" diye anılan Abdullah Fehmi Tola, Osmanlı döneminden beri Senirkent'te uzun yıllar belediye başkanlığı yapar.

Cumhuriyet'ten sonra meydana gelen inkılaplara, özellikle Harf İnkılabı'na tahammül edemez, "Şurada kendini bilmez biri gelip bana şunu yaz diyecek. Artık ben buna dayanamam!" deyip istifa eder. 1881'de dünyaya gelen Abdullah Fehmi Tola, 1938'de 57 yaşındayken vefat eder.^[2]

Annesi Emine Hanım

Annesi Tam Bir Osmanlı Hanımefendisi

Abdullah Fehmi Efendi'nin ikinci eşi Emine Hanım, dindarlığı, disiplini, temizliği ve otoritesiyle tanınan bir Osmanlı hanımefendisidir. Emine Hanım'ın bu evlilikten

meydana gelen çocukları yaş sırasına göre şunlardır: Mehmed Nuri, Ali İhsan, Mürüvvet ve Abdülkadir Ceylan.

Manevî kızı Leyla Altıntabak Emine Hanım'dan bahsederken şöyle der:

“Emine Hanım, oturuşu, duruşu çok heybetli bir hanımdı. Tam bir Osmanlı hanımefendisiydi. Bahar gelince yakasına gül, kulağına çiçek ve karanfil, kollarına bilezik takardı. Muhakkak kıyafetinin üstüne bir süs yapardı. Oğluyla aralarında çok güzel bir ana-oğul muhabbeti vardı. Emine Hanım, oğluna saygıyla davranırdı. Aynı Ali İhsan Amca gibi boylu posluydu. ‘İhsaan’ diye seslenir, karşısına otururdu.

Ali İhsan Amca anlatmıştı: ‘Oturup koca bir kazan sarma sararlardı. O gelir bu gelir, daha pişmeden tencere biterdi. Annem hiç itiraz etmezdi. Hem cömertlik yönünden, hem şefkat yönünden bambaşkaydı.’”

Ali İhsan Tola'nın ağabeyi Mehmed Nuri, kabirleri gezen, hatta bazen kabirlerde yatan mübarek biridir. Çok dindar olan kız kardeşi Mürüvvet Hanım ise 1995'teki Senirkent sel felaketinde şehit olur. Kitabımızın ilerleyen sayfalarında sel felaketi anlatılırken onun vefatına da yer verilecektir.

Arkasına, “Kendini hayat uçurumlarından korumak için o günleri hatırla e mi İhsan” diye yazdığı ortaokul yıllarına ait bir fotoğrafı (08.12.1942) (arka sırada, soldan ikinci)

Tahsili

İlkokulu Senirkent'te okuyan Ali İhsan Tola, orta ve liseyi o zaman kasabalarında okul bulunmadığından Afyon'da yatılı

olarak okur. Afyon'da Senirkent Yurdu'nda kalan Ali İhsan Tola, o yıllarda kendisi gibi Koçoğlu Yurdu'nda kalan Ceylan alışkan'la aynı sınıfta okur. Kader, yıllar sonra bu iki arkadaşı Üstad Bediüzzaman'ın hizmetinde buluşturur.

Ali İhsan Tola, lisede okurken Üstad'la sadece bir kere tren garında göz göze geldiğini hatırlar.

Gençken çok dinç bir yapıya sahip olan Ali İhsan Tola, ünlü pehlivanların sırtını yere getirir. Ata koşarak biner, atlar yorulduğu halde kendisi yorulmaz. İki elinde iki silahla, 25 kuruşluk çapındaki delikten aynı anda iki mermiyi geçirdiğini ifade eder.

Arkasına, "İstikbalde bugünleri hatırlayarak bahtiyar bir insan olalım" diye yazdığı bir fotoğrafı (10.01.1943) (sol başta)

Orman Fakültesi'nde okuduğu yıllarda arkadaşlarıyla birlikte (28.04.1947) (sol başta)

Memuriyeti

1949 yılında İstanbul Orman Fakültesi'nden mezun olan Ali İhsan Tola, aynı yıl orman mühendisi olarak göreve başlar. İlk görev yeri Çatalca'dır. Ziyaretine gelenlere, Istranca Dağları'nı, civardaki bitki örtüsünü, hatta orada tanıdığı insanların kişiliklerini ve sıfatlarını anlatır. Zira onda fotoğrafik bir hafıza vardır ve bu yüzden çalıştığı yerlerdeki ağaçları, bitkileri, madenleri ve insanları unutmaz. O zaman makam arabası yerine kendilerine verilen atla civar ormanları ve dağları gezip görür, bölgedeki kıymetli taş ve madenleri inceler.

Aynı yıl içinde ikinci tayin yeri Aydın'ın Bozdoğan ilçesi olur. Bir müddet sonra buradan Isparta bölge şefi olarak Sütçüler'e tayin edilir. Üstad'la görüşüp tanışması bu görev sırasında olur.

Babasının imha edilmekten kurtardığı İslamî kitaplar, onun için çoğu insanın elde edemediği ilmî bir hazine olur. Özellikle İbn-i Sina ve İmam-ı Gazalî'ye ait eserleri büyük bir merakla okur. Bu eserler gerek maddî, gerekse manevî terakkisinde

birer basamak teşkil eder. İbn-i Sina, daha sonra yapacağı alternatif tıp konusundaki çalışmalarda kendisine ışık tutar. Manevî terakki ve riyazet konularında ise, henüz Risale-i Nur'u tanımadığı dönemde İmam-ı Gazalî kendisine rehberlik eder.

Evliliği

Ali İhsan Tola, göreve başladığı yıl, dayısı Abdullah Naili Tola'nın kızı Saadet Hanım'la^[3] evlenir. İstanbul Kız Lisesi mezunu, görgülü bir hanımefendi olan Saadet Hanım, aynı zamanda Dr. Tahsin Tola'nın kız kardeşidir. Bu evlilik, Ali İhsan Tola ile Tahsin Tola arasındaki akrabalık bağlarını pekiştirir.

Saadet Hanım, ağabeyinin doktor olması hasebiyle bir hemşire kadar tıbbî bilgiye sahiptir. Bu yüzden devamlı çevresindeki insanların sağlık sorunlarıyla ilgilenir, onlara yardımcı olur, iğnelerini yapar. Ayrıca gelen misafirlere sofrayı kurup kaldırmaktan usanmaz, son derece müşfik ve merhametli bir hanımefendidir.

Ali İhsan Tola ile eşi Saadet Hanım arasında müthiş bir sevgi ve saygı bağı vardır. Ali İhsan Tola, Saadet Hanım'ı hiçbir zaman ikinci planda görmez, gerektiğinde görüşlerine başvurur. Saadet Hanım da beyine hep destek olur. Evinden hiç eksik olmayan misafirlere sofrayı kurup kaldırmaktan usanmaz. Hayatının sonuna kadar bu hizmeti severek yapar.

Saadet Hanım hiç kimseyle münakaşa etmeyen, herkesle iyi geçinen biridir. Bu evlilikten üçü kız, biri erkek olmak üzere dört çocukları dünyaya gelir. Kızları Handan, Candan ve Nurdan, oğlu ise Abdullah'tır.

Saadet Hanım, 1991 yılında kızını ziyaret için gittiği İstanbul'da vefat eder. Vefatından sonra Ali İhsan Tola, "Fisebilillah kırk sene hizmet etti" diyerek onu hayır ve hasretle yâd eder.

Asıl İmtihan

Üstad hayattayken çeşitli zamanlarda yakın talebelerine ellerini Kur'an'a bastırarak yemin ettirir. Hanımının

vefatından sonra ettikleri bu sadakat yeminini hatırlayan Ali İhsan Tola, hizmette çok önemli bir desteğini kaybettiğini söyler:

“Saadet Hanım’ın vefatıyla asıl şimdi imtihan oluyorum. Çünkü Üstad elimizi Kur’an’a koydurarak, ‘Şartlar ne olursa olsun, müspet hareket etmeye, bu zamanda fetva adı altında pek çok fitneye kapı açıldığından fetva vermemeye, son nefesimize kadar her halükârda hizmette kalıp devam etmeye’ bizi yemin ettirmişti” der.

Evet, Saadet Hanım’ın vefatıyla yükünün ağırlaştığını, gelen herkese ikramda bulunmak istediği halde hanımının yokluğunda bunun kolay olmayacağını bilir.

Askerliği

Ali İhsan Tola, evlendikten iki ay sonra askere gider. Askerliğinin ilk altı ayını Ankara’da 30. Dönem Yedek Subay Okulu’nda yapar. Said Özdemir de aynı dönemde burada askerdir. Askerliğinin geri kalan kısmını Zonguldak Çaycuma’da tamamlar. Orada çok hatıraları olduğunu, hatta gelen komutan ve bakanlara bir gün on tane kuzuyu pişirip ikram ettiklerini anlatır.

Asker arkadaşlarıyla birlikte (sol başta)

Ali İhsan Tola (sağda), Risale-i Nur'la yepyeni bir hayata başlayacağı günlerde...

Üstad'la Geçen Yıllar

TOLA AİLESİNİN ÜSTAD'LA BAĞI, Ali İhsan Tola'nın dayısı ve kayınpederi Abdullah Naili Tola'dan gelir. Daha önce geçtiği gibi Üstad, 1908'de Meşrutiyet'in başında İstanbul'da Şekerci Han'da kalırken kendisini ziyaret edenler arasında o gün Hukuk Fakültesi'nde okuyan Abdullah Naili Tola, Hasan Fehmi Başol ve daha sonra Diyanet İşleri Başkanı olacak olan Hasan Hüsnü Erdem de vardır.

Bu zatlar, 31 Mart sonrası bir sabah fakülteye gittiklerinde paşaların resmî elbiseleri üzerlerinde, kılıçları bellerinde olduğu halde asıldıklarını görürler.^[4]

Ali İhsan Tola, Üstad'ı dayısından duyduğu kadar hayal meyal tanısa da, asıl Yeni Said dönemindeki tecdidinden ve Risale-i Nur'dan habersizdir.

Ramazanlarda babası tarafından Senirkent'e hoca olarak getirilen Şamlı Hafız Tevfik'in teravihten sonra yaptığı derslerden dolayı da Üstad'dan bir nebze haberdardır. Fakat ne de olsa o bir Cumhuriyet çocuğudur. Tekke ve medreselerin kapatıldığı, tevhid-i tedrisatla eğitim yapıldığı bir dönemde yetiştiğinden herkes gibi asrılık rüzgârlarının etkisinde kalır. Hatta bu yüzden evlenene kadar Kur'an okuyamadığı gibi, doğru dürüst namaz da kılmaz.

Zübeyir Gündüzalp'in Konferansı

1950'de Eğirdir Orman İşletmesi'nde çalışırken, telgraf memurluğundan tanıdığı Zübeyir Gündüzalp'in Ankara Hukuk Fakültesi'nde vereceği konferanstan haberdar olur ve onu dinlemeye gider. Konferanstan çok etkilenen Ali İhsan Tola, birkaç arkadaşıyla beraber Emirdağ'a Üstad'ı ziyaret etmeye karar verir.

Daha önce Üstad'ın ismini duymuş olsa da kendisiyle tanışmış değildir. O sıralar İmam-ı Gazalî'nin eserlerini okuyup tesirinde kalan Ali İhsan Tola, Hz. Ömer'in hayatından ve menkıbelerinden de çok etkilenir.

Altı arkadaş Üstad'ı ziyarete gitmeye karar verirler. Emirdağ'a vardıklarında Mehmed Çalışkan, Zübeyir Gündüzalp ve Mustafa Acet'i görürler. Kapıda kendilerini Zübeyir Ağabey karşılar. Ziyaret için izin almak üzere Üstad'ın yanına gider. Zübeyir Ağabey döndüğünde, Üstad'ın, "İçlerinden memur olan gelsin, diğerleri gitsin" dediğini söyler. Memur olan kendisidir ve heyecanla içeri girer.

Üstad'la Görüşmesi

Üstad kendisini merdivenin başında, sarığı ve cübbesiyle bir nur abidesi halinde karşılar. İlk sözü, "Buyur İhsan" olur. Üstad'ın huzuruna girer girmez hayaline Hz. Ömer'in canlandığını hisseder. Çok etkilenir ve hemen koşup elini öper. Üstad da başından öper. Hürmetle dizüstü yere çömelir. Gözlerini Üstad'ın gözlerine diker ve kendini bir türlü onların etkisinden alamaz. Üstad kimseyi gözlerine baktırmadığı halde ona bir şey demez.

Orada hazır bulunan Mehmed Çalışkan ve Mustafa Acet'e, "Bu benim akrabamdır" der. O da safiyane, "Bitlis'ten Isparta'ya nasıl akraba olacağız?" diye itiraz eder. Üstad, "Bir tarafı Hz. Hasan'dan, bir tarafı Hz. Hüseyin'den zinnureyne varıyor, Abdülkadir-i Geylanî'de otuz üçüncü batında birleşiyoruz" diye sözünü sürdürür. O da materyalist eğitimin etkisiyle manevî bağlantılardan henüz habersizdir. "Biz nasıl akraba oluruz?" der.

"Seni Altı Yaşında Talebeliğe Kabul Ettim"

Bunun üzerine Üstad, "Seni daha önce gördüm" der. Ali İhsan, "Akrabam çok, herhalde birine benzetiyorsunuz" deyince Üstad, "Hayır seni gördüm. Ben seni altı yaşından itibaren talebeliğe kabul ettim" der. Ali İhsan Tola, "Nasıl olur, ben ilk defa geliyorum, daha önce hiç gelmedim" diyecek olur. Fakat bu defa Zübeyir Ağabey araya girer, itirazını sürdürmemesi için kulağına eğilerek, "Kardeşim, sen görmesen de Üstad seni manen görmüştür, itiraz etme" der.^[5]

Üstad bu ilk gelişinde kendisine iki buçuk saat ders verir. Öyle bir feyiz alır ki, içinden keşke sohbet hiç bitmese ve hep

daha fazla anlatsa diye geçirir. Bunun üzerine Üstad, Bayram Yüksel'e, "İhsan kardeşime bir aş pişir" der. O da kulplu büyükçe bir tencerede pişirdiği bulgur aşını getirip önüne koyar. Tahta kaşıkla aştan bir-iki kaşık alınca doyar. Üstad, "Devam et İhsan" der. "Doydum Üstad'ım" deyince, Üstad, "Ye ye" diye ısrar eder. Bu defa, "Fazlası hazmolmaz Üstad'ım" der. Üstad, "İşte ilmin de fazlası böyledir İhsan, birden hazmolmaz" diyerek kendisine ders verir.

Üstad'ın huzurunda iki buçuk saat kıpırdamadan dizüstü oturduktan sonra sıra ayrılmaya gelir. Ayağa kalktığına bacakları uyuştugu için dengesini kaybedip yüzüstü yere düşer. Üstad, Bayram ve Zübeyir Ağabeyleri çağırıp yardım etmelerini ister. Kollarından tutup kaldırır. Kendine geldikten sonra Üstad, *Cevşenü'l-Kebir*'i hediye ederek, "Haydi yolun açık olsun" der ve kendisini yolcu eder.

Ayakkabısız Gittiğinin Farkında Olmaz

Ali İhsan Tola kendinden geçer, manevî bir cezbeye tutulmuş gibi adeta kendini kaybeder. Hatta Senirkent'e kadar ayakkabısız gittiği halde bunun farkında bile olmaz. Olağanüstü haller bununla sınırlı kalmaz. O zamana kadar Kur'an okumasını bilmediği halde, yol boyu Üstad'ın kendisine hediye ettiği *Cevşenü'l-Kebir*'i okuyup anlamaya başlar.

Senirkent'e varıp kapıyı çaldığında, eşi Saadet Hanım kendisinde bir gariplik hisseder, "Bu saatte araba yok, nasıl geldin?" der. Boynunu bükerek, bir çocuk masumiyetiyle, "Geldim işte" cevabını verir. "Ayakkabıların nerede?" dediğinde, "Bilmem" demekle yetinir. Saadet Hanım bütün bu hallere bir mana veremez. Fakat birkaç gün sonra kapıyı çalan bir zat, "Ali İhsan kardeş ayakkabılarını unutmuş, Üstad gönderdi" deyince, mesele anlaşılır.

Evet, Emirdağ'dan beri ayakkabısız geldiği halde çoraplarında en ufak kir ve yırtık olmaz. Üstad'ın himmetiyle daha ilk tanışmada tayy-ı mekân ve bast-ı zaman sırlarına mazhar olur.

Keramet Beklentisi

Artık bundan sonra Üstad'ı sık sık ziyaret etmeye başlar. Bir gün risalelerde Çoban Eşref diye bahsi geçen Kesmeli Eşref'le ziyarete giderler. Kesmeli Eşref, Konya'ya Sabri Halıcı'ya sık sık gidip geldiğinden Mevlana-meşreptir.

Kesmeli Eşref, Senirkent'e de gelip giderek, kantaron ve kekik yağları gibi şeyler satar. Hafız olduğundan ayrıca Ramazanlarda evlerde namaz kıldırarak ihtiyaçlarını karşılar. Ali İhsan Tola'larda da misafir olur. Keramet konularına meraklıdır. Hep Üstad'ın kerametlerini merak eder. Hafız Ali'nin Üstad'ı yalınayak ziyaret ettiğini anlatarak, "Üstad'a yalınayak gideceğiz" der. Ali İhsan Tola o günkü haliyle, "Bu akıl işi mi, düz yolda tamam da, dikenli taşlı yollarda nasıl olacak?" diye itiraz etse de sonra o da ona uyar. Beş saatlik bir yolculuktan sonra Barla'ya varırlar.

Üstad'ın huzuruna girdiklerinde Üstad'ın bir çakı bıçağıyla tırnaklarını kestiğini görürler. Eşref Efendi içinden, "Tırnaklarını kestiği bıçakla belki de meyve soyuyor" diye geçirir. Üstad bunun üzerine tırnak kesmeyi bırakarak elindeki çakı bıçağını Eşref Efendi'ye doğru uzatarak, "Kardeşim bu halis çeliktir, çelik mikrop tutmaz" der.

Eşref Efendi, Ali İhsan Tola'yı Üstad'a şikâyet ederek, "Bu devamlı İmam-ı Gazalî'yi okuyor, başka bir şey okumuyor" der. Üstad, "Size zararı var mı?" deyince, "Zararı yok. Fakat kimseyle konuşmuyor, devamlı okuyor" der. Üstad, "Size zararı olmadığı halde onunla niye uğraşıyorsunuz" der ve hemen ayağındaki yün çorabı çıkarıp göstererek, "Vallahi billahi ben İmam-ı Gazalî'nin ayağındaki bu çorap olamam. Ben İmam-ı Gazalî'den ders almışım. İmam-ı Rabbanî'ye başlayınca onu bırakmışım. İmam-ı Gazalî, Abdülkadir-i Geylanî ve İmam-ı Rabbanî de olsa bu zamanda bütün himmetlerini hakaik-i imaniyeye sarf edeceklerdi" der.

Çekirdek ve Bitkilerden Ders

Sonra Ali İhsan Tola'ya dönerek onun ihtisas alanına giren konulardan sohbe başlar. Çekirdekten ve bitkilerden anlatmaya başlar. "Mesela, iki çekirdek var, biri çam, diğeri çınar ağacının" dedikten sonra çam ağacının çekirdeğini eline alıp anlatmaya başlar: "Bak koca çam ağacının bütün teşkilatı

bunun içine dercedilmiştir. Dal var, meyve var, yaprak var, ne zamana kadar yaşayacağı belli, ki buna kader programı denir, Kur'an'da ise imam-ı mübin denir.”

Orman mühendisliği tahsil ederken “bilinmeyen jeolojik sebep” diye okudukları hususları, Üstad tevhit açısından bu şekilde izah edince Ali İhsan Tola adeta şaşkına döner. Üstad anlatmaya devam eder:

“Bu çekirdek aynı zamanda iyi bir mühendistir, hatta iyi bir mimardır. Topraktaki madenlerin hesaplarını yapar. Yukarıya çıkaracak su borularının ne kadar mukavemet edeceklerini hesap eder; sıcağa, soğuğa, rüzgâra dayanma hesaplarını yapar. Ayrıca statik hesapları yapar. Bismillah der, taşı toprağı deler geçer. Taşlardaki zerrelerin (atomlar) merkezinde, çekirdeği etrafında dönen parçacıklar vardır. Bunlar dünyanın dönme hızına denktir.”

Ali İhsan Tola, bildiğini sandığı şeylerin ötesinde bilmedikleri yeni bilgileri duydukça adeta bütün zerratiyla kulak kesilir. Üstad kendisini hayrete düşürmeye devam eder:

“Evet, o kökler, atomlar hep bismillah der. Hız hesaplarıyla geçeceği yerler hep bir hesap kitap iledir. Atom molekülleri kökten geçer, ağaca doğru yol alır. O moleküller ağaca geçince çekirdek ortada kalır. Her ağaç, her nebat birer atom parçalama fabrikasıdır. Mıknatısın demir zerrelerini çekmesi gibi, topraktan kendine lazım olan maddeleri çekip alır. Acaba bu ilmi nereden öğrendi? İmam-ı mübin, yani kader programından kitab-ı mübine, yani ağaç haline geçmesi kudret-i ilahiyenin kanunuyladır. Buna fitrî şeriat denilir. Meleklerin tesbihi ve hamdiyle bu tanzim edilir. Nizam ve intizam fitrî şeriat demektir.”

Üstad'ın, kendi ilmiyle muhatap olup hiç duymadığı şeyleri peş peşe anlatması karşısında Ali İhsan Tola, adeta kendinden geçer. “Ben bitmişim” diyerek hayretini dile getirir. Sanki bir din âlimiyle değil de bir üniversite hocasıyla karşı karşıyadır. “Bilinmeyen jeolojik sebep” diye öğrendiği şeyin tevhidî örten bir kılıf olduğunu anlar. Bu ders, tam dört saat sürer.

Yaratılış Dersi

Üstad, muhatabının kabiliyet fotoğrafını çekmişçesine sohbeti başka bir alana kaydırarak devam eder:

“Toprakta, taşta bulunan madenî hassa, kökten o ağaçtaki yaprak, meyve, dal, tohum ve kabuğa kadar intikal eder; böylece madenî hal, nebatî hale dönüşür ve ondan hangi canlı yerse ona intikal eder.”

Sonra durur, başka bir misal verir: “Bu bir tekstil fabrikası gibidir. Kök dokur, kabuk dokur, çiçek dokur, haşep (odun) dokur, meyve dokur, hem de desenleriyle, renkleriyle beraber, Müzeyyin esmasının işlemelerini gösterir.”

Sonra döner, bir tabip gibi anlatmaya devam eder: “Yaprağından, meyvesinden, kökünden, kabuğundan kim yerse o yiyenlerin bünyesine göre hazırlanmış olduğunu, havaya neşrettiği kokudan istifa ettikleri gibi, yiyenler ona göre faydalanır, ahlak teşekkülüne sebep olur. Madenî hal, nuraniyet kesbederek insanı hem besler, hem de şifa olur” deyince Ali İhsan Tola kendinden geçer.

Üstad bu defa insanın yaratılışını anlatmaya başlar. İlimlerin diliyle verdiği tevhit dersini bu defa insan üzerinde sürdürür. Yasin Suresi’nde geçen, “İnsan bir damla sudan yaratıldığını düşünmez mi?” ayetini ele alarak, “O bir damla suda bütün organları, cihazları, anne-babadan gelen karakterleri hepsi muhafaza ediliyor. İnsan bütün bunu unutup da, ‘Çürümüş kemikleri kim diriltecek?’ demeye kalkışır. Allah, ‘De ki: Seni bidayette kim yaptıysa yine O yapacak’ buyurur. Daha acaip olanı kuyruk sokumundaki mercimek kadar olan bir kemiktir. Buna ‘acbü’z-zeneb’ denir. Bu ateşte yanmaz, asitte erimez, insanın karakutusudur” der.

Bunları duyan Ali İhsan Tola, “Her tarafım bir hoş oldu. Bu nizamı muhalefet eden insan ancak anarşist olur” der ve bugünkü beşerdeki rahatsızlığın kaynağının fitrî şeriata muhalefet olduğunu anlar. Bu fitrî şeriata en çok uyanın Aleyhissalatü Vesselam Efendimiz olduğunu ve en çok muvaffak olanın da o olduğunu öğrenir.

Üstad bütün bunları anlattıktan sonra, “Sen mütefenninsin” der. İçinden, Ali İhsan Tola, “Mütefenninliğin dumanını attırdın, mütefenninlik mi kaldı?” diye geçirir. “Sen Ene ve

Zerre Risalesi'ni bu gözle bir tetkik et, eksik ve fazlalıklar varsa tashih edersin" der. Eyne's-sera mine's-süreyya... Üstad bir adet eskimez yazı Ene ve Zerre Risalesi'ni kendisine hediye eder.

Bir Anda Gözden Kaybolur

Eşref Efendi, ilmî kerametlerden ziyade kevnî kerametlere meraklıdır. Oysa Üstad, kendisinden keramet bekleyenlerden hoşlanmaz. Bunun için hemen geri dönmelerini söyler. Barla'dan çıkıp Senirkent'e doğru yürümeye başlarlar. Ali İhsan Tola, yol boyunca Üstad'ın anlattıklarını tefekkür eder. Bir ara Eğirdir Gölü kenarında azıklarını yemek için mola verirler.

Ali İhsan Tola tok olduğunu söyleyip Eşref Efendi'nin yanından uzaklaşır, bir kayanın üzerine çıkıp Ene ve Zerre Risalesi'ni okumaya başlar. Üstad'ın zihninde açtığı nurlu bakış açısıyla okudukça okur, kendinden geçer. O sırada Eşref Efendi bir yandan da onu gözetler. Fakat bir ara gözden kaybolduğunu görür. Yerinden kalkar, kayanın yanına doğru varıp etrafı gözetlemeye başlar. Hiçbir yerde göremeyince endişe eder. Bir müddet sonra yeniden kayanın üzerinde belirdiğini görür.

Suya Düştüğü Halde Islanmayan Kitap

Bundan sonra tekrar Senirkent'e doğru yola koyulurlar. Kesmeli Eşref, yolda giderken Mevlana ile Şems-i Tebrizî arasında geçen kerametli bir kıssayı anlatır:

“Bir gün Hz. Pir, Şems'i evinin bahçesinde gezdirirken birden evin içine girip el yazması *Mesnevî*'sini alıp Şems'e takdim eder. Şems, *Mesnevî*'nin birkaç sayfasını açıp şöyle bir baktıktan sonra kitabı yanındaki havuza atar. Mevlana Hazretleri şaşkındır. Zira elinde bulunan, *Mesnevî*'nin tek nüshasıdır. Şems, Mevlana'daki hayal kırıklığını görünce birden elini havuza daldırıp kitabı alır, bakar ki kitap kupkuru, üzerinde ve içinde hiçbir ıslaklık emaresi yoktur. Sadece kitaba biraz toz konmuştur. Şems eliyle o tozları silip kitabı Mevlana'ya uzatır.”

Bu arada yolları Garip Köyü'nün yakınında hayvanların sulandığı bir hatıla uğrar. Su içmek için durduklarında Ali İhsan Tola'nın ayağı kayar, boylu boyunca suya düşer. Eşref Efendi eyvah deyip yardımına koşar, elinden tutup kaldırır. Sırılsıklam olması beklenirken bakar ki, Ali İhsan Tola'nın üzerinde tek damla su yoktur. Sadece elbisesine bulaşan bir takım tozlar vardır, onları da eliyle silkeler.

Bu olay karşısında Kesmeli Eşref'in gözleri faltaşı gibi açılır. "Ben dersimi aldım, eğer talebesi böyleyse kimbilir kendisi nasıldır?" deyip susar.

Keramet meraklısı Eşref Efendi bundan sonra Üstad ve Ali İhsan Tola'ya söz söylemez ve çok başka bir hürmet ve muhabbetle bağlanır.

Kırk Gün Aç Kalır

Bir gün Senirkent'ten sekiz kişi, sabah namazını Isparta'da Üstad'ın arkasında kılmak üzere geceleyin yola çıkarlar. Namazı kılıp tesbihatı yaptıktan sonra, Üstad, ders olarak *Hizbü'l-Hakaik*'in tamamını on dokuz defa okutturur. Bu uzun dersten sonra, "Şimdi size ders baklavası yedireceğim" diyerek bir dilim baklavayı çıkarır. Parmağıyla kat kat yufka yapraklarını birbirinden ayırır, on parçaya böler. Gelenlerden her birinin ağızına birer parça koyar. Bir parçasını hizmetkârı Zübeyir Ağabey'in ağızına koyarken, "Bu çok oburdur, bu onun yedi günlük tayinatıdır" diye latife yapar. Bir parçasını Ali İhsan Tola'nın dilinin üzerine koyar, "Bu da senin yedi günlük tayinatıdır" der.

Dönüp Senirkent'e gelirler. Ali İhsan Tola, Üstad'ın sözü üzerine yedi gün bir şey yiyip içmez. Buna rağmen hiçbir açlık hissetmez. Derken açlığa devam eder; yedi gün, on yedi gün, yirmi yedi gün ve otuz dokuz gün olur. Kırkıncı gün Üstad, "Yesin" diye haber gönderir. Böyle kırk gün süreyle birkaç kez aç kaldığı olur. Görülüyor ki, Ali İhsan Tola'nın aç kalması Üstad'ın tasarrufu altında cereyan eden bir hadisedir.

Mahatma Gandhi Örneği

Ziyaretlerinden birinde Üstad, Ali İhsan Tola'ya Hindistanlı Mahatma Gandhi'yi anlatarak onun İngilizlere karşı açlık orucuyla boykot yaptığını söyler. Mahatma Gandhi'nin açlığa dayanma sırrını anlatırken madenlerin insanı beslediğinden söz eder. “Maddenin katı, sıvı, gaz, bir de nur hali olduğunu, maden ve taşların bunları havaya neşrettiğini, bunların nefes borusuyla insana geçtiğini, vücutta Kur'an'ın sure sayısı kadar 114 elementin bulunduğunu, her organın ayrı bir maden içerdiğini, eksildiği zaman o insanın hasta olduğunu, binaenaleyh madenlerin bu yolla insanı hem besleyip hem de tedavi ettiğini” anlatır. “İşte Mahatma Gandhi'nin yetmiş gün yemeden aç durabilmesinin sırrı budur” der.

İngilizler, “Sanayi kuracağız, Asya hakimiyetini elde edeceğiz” diye el sanatıyla uğraşanların kollarını kesmişler. Böylece herkesin kendi tekniğine muhtaç olmasını sağlamak istemişler. Buna karşı Gandhi yetmiş gün oruç tutmak suretiyle boykot yapmış, yetmiş milyonun mukadderatını kurtarmış, böylece İngiliz hakimiyetine son vermiş.

Mecburî Hizmeti Bırakır

Bu sohbet, Ali İhsan Tola üzerinde yemeden de yaşanabileceği kanaatini verir ve dünyayla bağlarını bütünüyle koparır. Orman mühendislerinin yolluk vesaire ile aldıkları maaş, memurlardan kat kat fazla olmasına rağmen, mecburî hizmetinin dolmasına altı ay kala işi bırakır. Ne kadar ısrar etseler kabul ettiremezler. Sadece maaştan mahrum olmakla kalmaz, mahkemeye verilerek altı aylık tazminat bedeli de kendisine ödetilir.

Bundan böyle kendisini tümüyle ibadete verir. Daha önce kazaya kalan namazlarını kılmak üzere bir yıl boyunca durmadan namaz kılar. Babasının kütüphanesindeki dinî eserleri okur. Bu arada hem kendi, hem de eşi Kur'an okumayı öğrenir.

Kendisini Nur hizmetine adadığı günlerde...

Yetmiş Gün Aç Kalır

Bu arada tekrar riyazete başlar. Kırk gün dolduktan sonra da devam eder. Artık yeme içme ihtiyacı duymaz olur. Mahatma Gandhi gibi açlık süresini yetmiş güne çıkarır. Bu arada dünya kalamını da kendisine yasak eder, çevresindekilerle çoğu zaman işaretle konuşur. Bu durumu görenler, “Eyvah aklını oynattı” derler. Hele o zamanki laik zihniyet, “Kendini dine verdi, kafayı yedi” diye dedikodu etmeye başlar. Bu ifadeler ister istemez yakınları üzerinde etkili olur.

Eşi Saadet Hanım, bu durumdan endişe etmeye başlar. Ağabeyi Dr. Tahsin Tola’ya telefon ederek, gelip duruma müdahale etmesini ister. Dr. Tahsin Tola, yanına Afyon Milletvekili Gazi Yiğitbaşı ve Gıyaseddin Emre gibi bir grup milletvekili arkadaşını alarak özel bir taksiyle Ankara’dan Senirkent’e gelir. Kendisine tıbbî müdahale yapmak istediğini söyler. Ali İhsan Tola, buna işaretle “Hayır” cevabı verir. Ne kadar rica edip yalvarsalar da yine kabul etmez.

Bunun üzerine Tahsin Bey’in aklına Üstad gelir. Onun sözünü kırmayacağını düşünerek, “Ali İhsan, gel birlikte Bediüzzaman’a gidelim, ne derse onu yapalım. Hem ben de

ziyaret etmiş olurum” der. O zamana kadar her teklife kapalı olan Ali İhsan Tola, Üstad’a gitmeyi duyunca birden “Tamam” der. Kader böylece Dr. Tahsin Tola gibi büyük hizmetler yapacak bir insanı hizmet halkasına dahil etmenin ağlarını örer.

“Ali İhsan Değil, Siz Hastasınız”

O zaman Senirkent’te bir tane olan Ali Barbaros’un jipi kiralanır. Milletvekilleri bir arabada; Ali İhsan Tola, Tahsin Tola ve Ali Barbaros diğer arabada Eğirdir’e varırlar. Zira o günlerde Üstad’ı direkt ziyarete gitmek mümkün değildir, mutlaka bir yakınının tavassutu lazımdır. Bunun için Eğirdirli Demirci Salih’i yanlarına almak isterler.

Eğirdir’e varıp sahilde bir kahveye oturur, Demirci Salih’i çağırırlar. Tahsin Bey, “Bizim Bediüzzaman Hazretleri’ni ziyaret etmemiz lazım” der. Fakat bu iş o gün için mesuliyetli olduğundan Demirci Salih çekinir. Çünkü kimdirler, nedirler, ne maksatla gelmişlerdir, bunu bilmediğinden bu teklife önce sıcak bakmaz. Fakat Tahsin Bey, ilk defa milletvekili forsunu kullanarak, “Ben milletin vekili olarak sizden rica ediyorum” deyince, Demirci Salih’in endişesi gider ve hep beraber Barla’ya giderler.

Üstad o zaman Barla’da yukarıdaki köşkte kalmaktadır. Huzura çıkmadan önce çınarın altındaki çeşmeden hep beraber abdest alırlar. Ali İhsan Tola’nın Üstad gibi abdest aldığı Demirci Salih’in dikkatini çeker. Derken köşke varıp kapıyı çalarlar. Zübeyir Ağabey merdivenden inerek kapıyı açar. Demirci Salih, “Misafirler var” deyince, Zübeyir Ağabey, “Haber vereyim efendim” deyip Üstad’ın yanına çıkar. Az sonra döndüğünde, “Tamam, sizi bekliyor” der.

Üstad onları ayakta karşılar. Önce Tahsin Tola, arkadan Ali İhsan Tola ve milletvekilleri sırayla elini öperler. Hoşbeşten sonra Tahsin Tola hemen konuya girer: “Efendim, Ali İhsan yetmiş gündür yemiyor, içmiyor, konuşmuyor. Size getirelim, siz nasıl uygun görürseniz öyle hareket edelim dedik.” Üstad, Ali İhsan Tola’ya, “Keçeli, bunları korkuttun” der.

Tahsin Tola, “Efendim, Ali İhsan hasta” deyince, “O hasta değil, siz hastasınız” der. Hemen elini yanındaki rafa doğru uzatır, avucuna bir kese kâğıdı gelir. “Medine’den Resulullah Ali İhsan’a orucunu açması için hurma ikram etti” der ve kendisine uzatır. Ali İhsan Tola hiç itiraz etmeden hurmalardan yemeye ve yanındakilere vermeye başlar. Bu defa Tahsin Tola, “Eyvah boş mideye birden katı şey zararlı” diyecek olur. Fakat daha sonra Üstad’ın bir emriyle yemeye başlamasının manevî bir hal olduğunu anlar, rahatlar.

Ali İhsan Tola o ana kadar hiç konuşmaz. Sadece, “Beli Efendim” deyip Üstad’ı tasdik eder. Tahsin Tola, bütün bu olup biten harikuladeliği gördükten sonra Üstad’ın ayaklarına kapanır, “Emrinizdeyim, ne isterseniz yaparım” der. Üstad Tahsin Tola’yı elinden tutar, “Kalk Tahsin” deyip ayağa kaldırır. Henüz ismen tanışmadıkları halde kendisine ismiyle hitap etmesi Tahsin Tola’yı kalbinden vurulmuşa döndürür. Büyük bir Allah dostuyla karşı karşıya olduğunu anlar.

Bundan sonra Üstad, Tahsin Tola’ya, Risale-i Nurların bu zamanda imanları kurtaracağından, her türlü anarşinin izalesine vesile olacağından söz eder. Elle yazılıp çoğaltılmasının çok müşkülâtı olduğunu, artık matbaalarda basılması gerektiğini, bunun için kâğıt temini konusunda Adnan Menderes kanalıyla yardımcı olmalarını ister. Tahsin Tola, bu konuda elinden geleni yapacağına söz verir.

Barla’dan ayrılan milletvekilleri Ankara’ya, Tahsin Tola ve Ali İhsan Tola da Senirkent’e dönerler. Artık Ali İhsan Tola’nın hasta olmadığı anlaşılır. Ağabeyi durumu Saadet Hanım’a anlatarak kendisini rahatlatır.

Yetmiş Günlük Orucun İftarı

Ali İhsan Tola yaşadığı bu olağanüstü olayı anlatırken şöyle der:

“Acaba açlığa ne kadar dayanabileceğim diye hiç iftar etmeden oruca başladım. Yemeden içmeden tam yetmiş gün devam ettim. Bu durumdan, dayımın oğlu, mebus Dr. Tahsin Tola haberdar edilmiş, bir kısım mebus arkadaşlarıyla geldiler. Bana yedirmek için ısrar ettiler. Ben kabul etmeyince, ‘Seni

hastaneye götüreceğiz, tedavi ettireceğiz’ dediler. Ben, ‘Hasta değilim, hastanede işim yok’ dedim. Onlar muvaffak olamayınca, ‘Sadece Üstad’a gitmeyi kabul ederim’ dedim. O zamana kadar Tahsin Bey Üstad’ı ziyaret etmemişti. Kabul ettiler ve hep beraber Barla’ya gittik.

Üstad o zamanlar herkesi kabul etmiyordu. Bu yüzden Üstad’ın çok sevdiği Eğirdirli Demirci Salih’i yanımıza aldık. Barla’ya vardığımızda kapıyı Zübeyir Ağabey açtı. Üstad bizi kapıda karşıladı. Bana ilk sözü, ‘Keçeli, sana Ene ve Zerre Risalesi’ni gönderdim. Onu okumadın da Gazalî’de ne buldun?’ oldu. Ardından, ‘Ali İhsan, nefsin de hissesini vermek lazım’ dedi. ‘Beli Üstad’ım’ dedim. Elini arka tarafa doğru uzatıp bir kese kâğıdı çıkardı, içindeki hurmaları uzatarak, ‘Ali İhsan, Peygamber Efendimiz (a.s.m.) orucunu açman için Medine’den sana hurma gönderdi’ dedi. Ben hemen kese kâğıdını alıp hurmalardan yemeye başladım.

Yanımdakiler hayretle, ‘Aaa yiyor!’ diye bağıştılar. Aylardır boş kalan mideme birden katı gıda almanın mahzurlu olacağını düşünerek, ‘Eyvah şimdi hasta olacak’ dediler. Hazreti Üstad, ‘İlişmeyin, Ali İhsan hasta değil, siz hastasınız’ dedi. Onlar bu duruma hayret ettiler. Ben en küçük bir rahatsızlık eseri duymadan eski halime döndüm.

Bu açlık döneminde yakınlarım, ‘Yoksa biz görmeden bir şeyler yiyip içiyor mu?’ diye sayılı ve tartılı üzüm vs. gibi yiyecekleri akşamdan odama getirip bırakıyor, sabahleyin geldiklerinde bıraktıkları gibi hiç eksilmediğini görüp şaşırıyorlardı. Allah’a hamd olsun, Üstad’ın tasarrufu sayesinde, ne kilomda, ne sıhhatimde, ne de dimağında bir noksanlık ve bir değişiklik olmadı.”

Neden Açlık Orucu Tutuyor?

Ali İhsan Tola açlık yoluna girmesinin bir sebebinin, Üstad’ı ziyarete gittiğinde bir ara dış hizmetlerin ehemmiyetinden bahsetmesi olduğunu söyler. Zira Üstad kendisini dış ülkelere gönderecek olsa orada aç kalmak ihtimaline binaen şimdiden açlığa kendisini alıştırmak ister.

Ali İhsan Tola bundan sonra sık sık Üstad'ın ziyaretine giderek hizmet halkasında yerini alır. Bir yandan evinde Risale-i Nur dersleri yaparken, diğer yandan Dağıstanlı Dergâhı'nın kapanmasıyla babasının evlerinde başlattığı hanımların haftalık hatme ve zikir meclislerini devam ettirir. Hayatını Üstad Bediüzzaman'dan aldığı Kur'an ve iman şuuruyla sünnet-i seniyyenin ihyasına hasreder.

Dr. Tahsin Tola

Dr. Tahsin Tola, Tolazadelerden Ali İhsan Tola'nın dayısı Abdullah Naili Tola'nın Gülsüm Hanım'dan olan oğludur. 1 Mart 1911 yılında dünyaya gelir. İlkokulu Senirkent'te okur. Orta ve liseyi devlet yatılı imtihanlarını kazanarak Konya Lisesi'nde, üniversiteyi de İstanbul Tıp Fakültesi'nde okur. 18 yaşında üniversiteye girdiği yıl, Havva Hanım'la evlenir. Evlilikle tahsil hayatını birlikte yürütür.

Talebelik yıllarında siyasî temayülleri baş gösteren Tahsin Tola, Millî Türk Talebe Birliği ve Milliyetçiler Derneği'nde faaliyetlerde bulunur. 1936 yılında fakülteyi bitirdikten sonra Muş'un Varto ilçesinde hükümet tabibi olarak görev yapar. Burada üç yıl kaldıktan sonra Balıkesir'in Manyas ilçesine tayin edilir. Buradayken milletvekilliği teklifi gelir, Senirkent'te döner.

Tahsin Tola, Eylül 1946 tarihinde meydana gelen ve sonraları "Senirkent Faciası" adıyla anılacak olan, memleketindeki dindarlara yapılan baskı ve zulümlere şahit olur. Resmî üniformalı silahlı jandarmaların, inançlarından ve hürriyet isteklerinden dolayı masum insanları karakollarda, hapisanelerde işkenceye tabi tuttuklarını görüp zalimlere karşı hak ve hukuk mücadelesi yapmak gerektiğine inanır. Bu maksatla Menderes ve arkadaşlarıyla birlikte Demokrat Parti'yi kurmaya ve millete zorbalık yapanlara karşı siyaset yoluyla mücadele etmeye karar verir.

1950 seçimlerinde Isparta Milletvekili olarak seçilen Tahsin Tola, Mustafa Kemal için çıkarılmak istenen kanuna, "Kişiye özel koruma kanunu çıkarılamaz, antidemokratiktir" diyerek karşı çıkanlar arasında yer alır. Daha sonra Menderes, bu tutumundan dolayı kendisini tebrik ederek, "Ben böyle

antidemokratik bir kanunun Meclis'ten geçeceğini tahmin etmiyordum. Bu kanunun çıkışına mani olmaya çalıştığınız için sizi tebrik ederim” dediği bilinir.

Tahsin Tola 1954 yılında yapılan ikinci seçimde de kazanır. O zamana kadar Senirkent'te bulunmayan ortaokul, kız meslek lisesi ve hastane gibi tesislerin yapılmasında ön ayak olur. Daha önce ortaokul ve liseyi okumak için Senirkentli gençler Afyon'a gitmek zorunda kalırlar. Bu yüzden kendisi Konya'da, Ali İhsan Tola da Afyon'da okumak zorunda kalmıştır.

Üstad siyasilere görüşmek için Tahsin Tola ile Ali İhsan Tola'yı görevlendirir. 1953'ten 1956'lara kadar risaleleri Latin harflerine çevirerek gerek matbaalarda basılması, gerekse kâğıt temini hususunda büyük gayretler gösterir. Her türlü baskı ve takibe rağmen Ankara'da Doğu Matbaası ve Yeni Matbaa'da eserlerin basılmasını temin eder.

Risale-i Nurları Neşretmesi İçin Vazife Alır

Tahsin Tola ilk defa 1953 yılında Ali İhsan Tola ile Barla'da Üstad Bediüzzaman'ı ziyarete gider. Üstad, Adnan Menderes'e selam söylemesini ve gençliğin imanının kurtulması için Risale-i Nurları neşretmelerini ister. Üstad'ın selamını alıp talebini yerine getireceğine söz veren Menderes, “Bu iş için sizi vazifelendiriyorum. Hemen faaliyete geçin. Diyanet İşleri'ne gidip başkanla görüşün ve risaleleri neşredin” diye Tahsin Tola'ya emir verir.

Tahsin Tola, Diyanet İşleri'ne gider, başkanla görüşecekken araya giren masonlar risalelerin devlet eliyle basılmasına engel olurlar. Bunun üzerine Üstad'a gidip, “Risaleleri biz neşrederim” teklifinde bulunur. Üstad, Atıf Ural, Said Özdemir, Mustafa Türkmenoğlu gibi Nur talebeleriyle birlikte risalelerin neşrine izin verir. Özellikle kâğıdın karaborsada olduğu o dönemde kâğıt temininde Tahsin Tola'nın büyük yardımları olur.

Tahsin Tola makam ve mevkiinin verdiği bütün imkânları hizmette kullanmaktan çekinmez. Üstad Ankara'ya her

gittiğinde Beyrut Palas Oteli'nde kendisini karşılayanlar arasında Tahsin Tola en ön safta yer alır.

Tevafuklu Kur'an'ın basılması için Üstad, kendisine 6666 lira vererek, "Bu paranın bir kuruşu bile değişmeyecek. Zamanı gelince Kur'an'ın basılmasına sarf edilecek" diye talimat verir.

Tahsin Tola'nın asıl büyük hizmeti, *Tarihçe-i Hayat*'ın basılmasında olur. Zira kitabın baskıya hazırlanması ve tashihleri onun Ankara'daki evinde gerçekleşir. Tashih hizmetinde görev alan merhum Mustafa Kırıkçı, "Altı ay, Tahsin Ağabey'in Kavaklıdere'deki evinin girişindeki odada *Tarihçe-i Hayat*'ın baskısını hazırlamak için dışarıya çıkmadan çalıştım. Çünkü kapının önü ayakkabı boyacısı, simitçi kılığında sivil polislerle doluydu" diyerek bu hizmetin hangi şartlarda yapıldığına dikkat çeker. Üstelik evde beş çocuk vardır, gelen gidenin de haddi hesabı yoktur.

Sözler mecmuası basılınca Üstad, "Tahsin Tola'nın ehemmiyetli çalışmasıyla *Sözler* mecmuası resmen Ankara'da tab' edilmesiyle hem asayişe, hem Demokrat'a, hem bu vatan ve millete yüz sene mebusluk etmiş kadar faidesi oldu" diyerek hizmetini takdir eder. 1958'de Üstad'ın yakın talebelerinin Ankara'da hapse girmesi üzerine Milliyetçiler Derneği'nden tanıdığı Av. Bekir Berk'i davayı alması için arar ve böylece Bekir Berk'in de Üstad ve Risale-i Nur'la tanışmasına vesile olur.

Yassıada'ya Götürülmez

Tahsin Tola 1957 seçimlerinde, Bingöl'den aday gösterilir, fakat kazanamaz. Seçimlerden sonra Üstad'ı ziyarete gittiğinde kazanamadığını söyleyince, "Biliyorum, kazanamadığın için seni tebrik ediyorum" der. O zaman Üstad'ın bu sözünün manasını anlayamaz. Sonra Sağlık Bakanlığı'nda müsteşar olur. İhtilal olunca bütün milletvekilleri Yassıada'ya götürülürken o kurtulur. O zaman Üstad'ın tebrikinin sebebini anlar.

Demokratların Yassıada'ya toplandığı 27 Mayıs İhtilali sonrasında her an kendisini de götürecekler düşüncesiyle

valizini hazırlatıp bekler. “Beni her an alabilirler. Çünkü ezanın aslına çevrilmesinde 29 milletvekiliyle birlikte imza attım. Ama sakın üzülme ve merak etmeyin. Rabbim bizimle beraberdir. O neylerse güzel eyler” der.

Fakat herkesi yakaladıkları halde, altı ay beklemesine rağmen kendisini tutuklamazlar. Çünkü onun ismi, son dönem milletvekilleri arasında yer almamıştır. Fakat, daha sonra evinde *Tarihçe-i Hayat*'ı yayınlamaktan dolayı Said Özdemir ve Mustafa Sungur'la beraber mahkemeye verilerek bir buçuk yıl hapse mahkum edilir.

Yüz Mebus Kadar

27 Mayıs'tan sonra Senirkent'e yerleşen Tahsin Tola, önce Halı ve Dokumacılık Fabrikası'nda müdür olarak vazife görür. Emekli hâkim Ömer Adil Tola ve Ali İhsan Tola ile üçü her gün beraber olurlar. Ömer Adil Bey, Tahsin Bey için, “Onun kalbi pırlanta gibidir, hiç kimsenin kötülüğünü istemez” der.

Tahsin Tola, hemen hemen her gün Ali İhsan Tola'ya gelir, sohbet eder. Tahsin Tola liseyi Osmanlıca olarak bitirir, üniversitede Latin harfleriyle devam eder. Halk arasında “Kara Melek” diye anılan, herkesin iyiliğini isteyen Dr. Tahsin Tola, son dönemlerini Senirkent'te torunları ve çocukları yanında Risale-i Nur hizmetleriyle geçirir, onlara Osmanlıca dersler verir.

“Biz vaktiyle inkılap hastalığına tutulmuştuk. Gençlere dünyalarını kazandıralım deyip ahiretlerini hiç düşünmedik” diyerek hüzünlenir. Hatta lisede okuyan kızkardeşi Saadet Hanım'ın da bu modernlik rüzgarının etkisiyle temsillere, müsamerelere katıldığını, Risale-i Nur imdatlarına yetişmeseydi ahiretlerinin perişan olacağını söyleyerek gözyaşı döktüğü söylenir.

Tahsin Tola'nın hiç erkek evladı olmaz. Sırayla Nermin, İklim, Gül, Nur, Mesude isimlerinde beş kızı olur. Bunlardan en küçükleri olan Mesude beyin tümöründen 26 yaşında vefat eder.

Yeğeni Handan Hanım, akraba evliliğini pek iyi karşılamadığından beyiyle evlenmeye pek yanaşmaz. Bunun

üzerine Dr. Tahsin Tola şunları anlatır:

“Kızım akraba evliliğinden rahatsızlık olmaz. Kastamonu yöresinde oluyor, çünkü genlerinde rahatsızlık var. Bizim sülalemizde akraba evliliğinden bir tek sakat çocuk olmadı. Çünkü bizde genetik hastalık yok. Dinen caiz olmasa Resulullah kızını amcasının oğluna vermezdi” deyince Handan ikna olur.

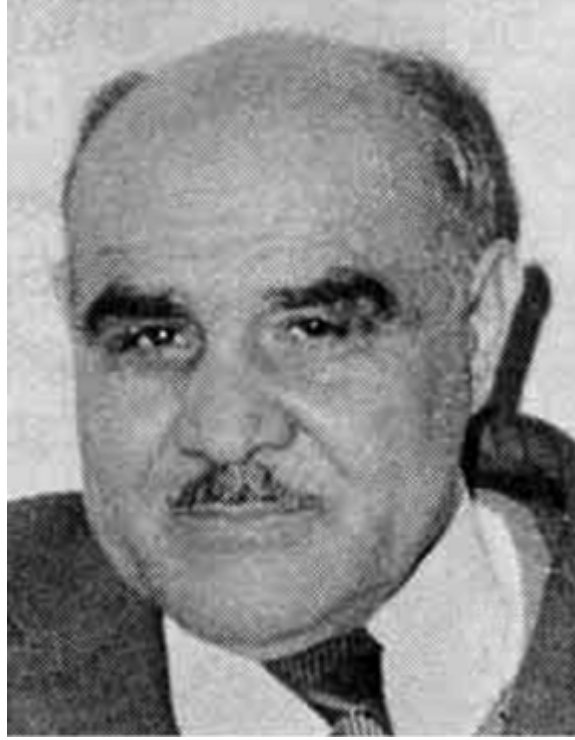
Handan Hanım dayısı Tahsin Tola’yı anlatırken şöyle der:

“O vefat edince günlerce ağladım. O bir ‘Kara Melek’ti ve bambaşkaydı. Dayımın sevgisi babamdan üstündü diyebilirim. Babamın sevgisi ikinci planda kalırdı. Dayım anneme çok düşküdü. Bizlerle kendi çocuklarından çok ilgilenirdi. Her konuda, evlilik, iş, okul konularında bizimle konuşurdu. Bir arkadaşıyla hasbıhal eder gibi seviyemize iner, çocukla çocuk, büyükle büyük olurdu.

Doktordu, ama doktorluktan ziyade hocalık vasfı vardı. Hemen eline kalem kâğıdı alır, gösterirdi. Sungur Ağabey ‘Onlar iki ceset bir ruh gibiydiler. Üstad, Tahsin Tola dediğinde Ali İhsan’ı, Ali İhsan Tola dediğinde de mutlaka Tahsin’i eklerdi’ derdi.”

Tahsin Tola, 1983’te kalp krizinden Senirkent’te vefat eder. Kabri Senirkent’in dağın eteğindeki kabristanındadır.

Ali İhsan Tola'nın dayısının oğlu ve kayınbiraderi Dr. Tahsin Tola

Hz. Meryem ve Selçuk'taki Arazi

Ali İhsan Tola'nın babası Hacı Abdullah Fehmi Efendi halı ticaretiyle meşgul olduğu yıllarda Selçuk'ta büyük bir arazi satın alır. Arazinin sahibi Cihan Bey'le ticarî alışverişleri dolayısıyla iyi dosturlar. Cihan Bey, Abdullah Fehmi Efendi'yi dürüstlüğünden dolayı takdir eder.

Bir gün Abdullah Fehmi Efendi'ye, "Ben bu araziyi sana satacağım" der. Abdullah Fehmi Efendi, orayı satın alacak parasının olmadığını söyleyince, "Senden peşin para isteyen kim, zamanla kazanır, ödersin" der ve 40 dekarlık arazinin tapusunu üzerine yaptırır.

Geçmişte incir ve şeftali bahçesi olarak kullanılan arazi, zamanla şehrin merkezinde kalır ve çok kıymetlenir. Ali İhsan Tola buraya manevî bir önem verdiği için satılmasına razı olmaz.

Selçuk, Hıristiyanların hac için geldikleri önemli merkezlerden biridir. Ayrıca Hz. Meryem'in kabrinin burada olduğu rivayet edilir. Nitekim Hz. Meryem'in naaşını Selçuk'ta fanus içerisinde gördüğünü yakınlarına söyleyen Ali

İhsan Tola'nın, bu konuda zamanın Kültür Bakanı Erkan Mumcu'yla önemli bir görüşme yaptığı da bilinir.

Ali İhsan Tola, Hz. Meryem'in kabrinin ortaya çıkarılmasının Türkiye açısından zararlı olacağı kanaatindedir. Çünkü Hz. Meryem'in bulunduğu yerin Hıristiyanlık âleminin merkezlerinden biri sayılacağı ve üzerinde hak iddia edeceklerini söyler. Hz. Meryem'in naaşının nasıl olduğunu soranlara, "Evliyaullahın bedeninin çürümediğini, pelerinli, parmakları ince, tırnakları uzamış olarak gördüğünü" ifade eder.

Üstad Onu Selçuk'a Gönderir

Üstad onu Saint Jean Kilisesi'nin bulunduğu Hıristiyanlığın önemli merkezlerinden biri olan Selçuk'taki bahçelerine gönderip, evrad ve ezkar okutarak, Hıristiyanlık âlemine karşı manevî bir mukavemet hattı oluşturur.

Ali İhsan Tola Selçuk'taki bahçelerine gider, incir ağacının üzerine yaptırdığı tahtadan kulübesine çıkar, kimseyle konuşmadan devamlı *Cevşen* ve sair evradları okur. Bu arada incirin dışında başka bir şey yemez. Bu yüzden üç-dört günde bir ağacın üstündeki yerden inip abdest alma ihtiyacı duyar.

Burada bir müddet kaldıktan sonra Üstad, tekrar kendisini Isparta'ya çağırır. Onu arkadaşı Ceylan Çalışkan karşılar. Ceylan muzip ve şakacı biridir, "Ooo hoş geldin çiftlik ağası" diye hitap eder. Ali İhsan Tola, orada bir-iki ay kalıp evrad okuyarak iyice hassaslaşmıştır. Ceylan'ın sözünden alınır. O halde ağzından bir beddua çıksa geri çevrilmeyeceğini bildiğinden kendini tutar. Üstad'ın huzuruna çıkıp elini öper. Üstad duruma vakıf olmuştur. Ceylan için, "Ben bunu küçük yaşta yanıma aldığım için onun bu hallerine darılmıyorum, sen de darılma" der.

Ayrıca Selçuk'tayken önemli bir hizmeti de Şark'tan gelip oraya yerleşen Kürt vatandaşlarla kurduğu dostluk sayesinde olur. Zaman zaman onlarla yaptığı sohbetlerle ırkçılığın zararlarını anlatır. Pek çok ırktan insanın beraber yaşadığı bu topraklarda, yalnız İslam kardeşliğinin esas alınması

gerektiğine işaret eder. Bu sohbetler oldukça müspet etkiler bırakır.

“Bedduaya İzin Yok!”

Bundan sonra Ali İhsan Tola, risaleleri sindire sindire okumaya başlar. Okudukça kat kat manalar açılır, engin âlemlere dalar. Bu manevî hazineyi keşfettikçe Üstad'ın gerçek veçhesini kavrar ve daha bilinçli olarak ardına düşer. Barla, Çam Dağı ve Isparta'nın tozlu yollarını durmadan aşındırır. Bazen gidip iki-üç gün kaldığı olur. Bir yandan aç kalarak manen tasaffi eden Ali İhsan Tola, bazı inayet ve kerametlere mazhar olur. Üstad kendisine, “Kardeşim İhsan, artık senin duan makbul, ama bedduaya izin yok” der.

Daimi Kalmak İster

Her geçen gün Üstad'la bağları kuvvetlenen Ali İhsan Tola'yı, artık kısa aralıklarla gidip gelmeler tatmin etmez. Diğer talebeler gibi, Üstad'a ve hizmete vakf-ı hayat etmek ister. Annesini ve hanımını razı edemeyeceğini anlayınca bir sabah, onlardan izinsiz yatağını yorganını toplar, sırtına vurduğu gibi Isparta'nın yolunu tutar. Onun evden bu ani ayrılışı eşini ve annesini çok üzer. O gün sabahtan akşama kadar gözyaşı döküp ağlarlar.

Akşam olunca beklemedikleri bir şey olur. Önden yatak balyası gelen Ali İhsan Tola'nın, ardından da kendisinin geldiği görülür. Hayret içinde sorarlar, “Ne oldu, neden geldin?” Sitemli ve öfkeli bir edayla, “Ardımdan ne yaptıysanız, işte böyle oldu” der. Meğer Üstad evdekilerin ağlaştıklarını manen görür ve “Annen ve eşin evde feryat ederken, olmaz, onların sana ihtiyacı var, rızalarını alıp da gelmelisin” der.

Bundan sonra Ali İhsan Tola'nın bedeni evde, gönlü Üstad'ın yanındadır. Dünyasına Üstad ve Risale-i Nur'dan başka bir şey girmez. Hep onu yazar, onu okur, okutur, hep o Nur'la nurlanır ve etrafındakileri aydınlatır.

Saadet Hanım, ağabeyi Tahsin Tola'nın devreye girmesinden sonra biraz rahatlamış olsa da, endişesi tamamen gitmez. Zira

çoluk çocuğun geçimi ve rızkı vardır. Bunları düşündüğü bir sırada Üstad'ı rüyasında görür. Rüyada Ali İhsan Tola kıyafetine dikkat etmediği için Üstad tarafından, “Keçeli kıyafetini düzelt” diye ikaz edildiğini, sonra da “Hemşire, sana da sabır düştü” deyip sırtını sıvazladığını görür.

Bundan sonra Saadet Hanım'ın gönlüne bir ferahlık düşer. Artık beyi için “Niye evde duruyor, niye çalışmıyor, niye böyle oldu?” gibi sorulardan ve endişelerden kurtulur.

Annesi Üstad'ın Yanında Kalmasına Razi Olmaz

Ali İhsan Tola, Üstad'la tanışmasından sonraki bir yılını, durmadan geçmiş namazlarını kaza edip oruçlarını tutmak ve manevî eksikliklerini tamamlamakla geçirir. Bu arada aralıklı olarak Üstad'ın ziyaretine gidip gelerek manevî feyzini arttırmaya çalışır. Fakat daimi hizmetinde olma arzusu hep içinde bir hasret olarak kalır. Her vesileyle annesini razı etmeye çalışır. Fakat bunda bir türlü muvaffak olamaz.

Aslında Emine Hanım'ın Üstad'a sevgi ve saygısı çok büyüktür. Gerek oğlu vasıtasıyla, gerekse halk arasında onun ne büyük bir zat olduğunu öğrenir. Onun menkıbe ve kerametlerini işittikçe sevgi ve saygısı daha da artar. Fakat annelik duygusu galip gelir ve oğlunun daimi olarak yanından ayrılmasına razı olmaz.

Çam Dağı'nda Ziyaret

1954 yılı yaz başlarıdır. Üstad çoğu zaman olduğu gibi talebeleriyle birlikte yine Çam Dağı'nda tefekkür ve tenezzühtedir. Ali İhsan Tola, bunu fırsat bilerek yüzüne duramaz diye annesini alıp Çam Dağı'na Üstad'a götürmek ister.

Bu düşüncesini annesine açtığında Emine Hanım sevincinden uçacak gibi olur. Hemen on beş gün öncesinden Üstad'a götüreceği bir hediye aramaya koyulur. O gün karaborsada olduğundan en kıymetli hediye şekerdir. Fakat ne kadar araştırıp soruştursa da bir türlü şeker bulamaz.

Ali İhsan Tola, “Anne zahmet etme, zaten Üstad hediye kabul etmez” dediğinde, “Oğlum sen bilmezsin, gidilen yere

eli boş gidilmez” der. Emine Hanım şeker bulmaktan ümidini kesince bir gün öncesinden tandırda katmer pişirir ve börek gibi yiyeceklerden oluşan bir bohça hazırlar.

Üstad’a gideceklerini duyan iki teyzesi Hesna ve Nafiye Hanımlar da onlara iştirak eder. Böylece dördü birden Garip Köyü’ne varıp merkeplerini bağlar, sonra yaya olarak dağa tırmanırlar.

Emine Hanım astım hastası olduğundan çoğu defa düz yolda bile tıkanıp olur. Bunun için yakınları Çam Dağı’na nasıl çıkacak diye endişe ederler. Fakat Emine Hanım, sanki gizli bir elin ayaklarının altından tutup kendisini havaya kaldırdığını ve nefesi hiç tıkanmadan sarp yokuşları kolaylıkla aştığını hisseder. İlginçtir ki, bu ziyaretten sonra da bir daha astım hastalığından şikâyet etmez.

“Akrabalarım Gelecek”

Onlar dağa tırmanadursun, Üstad bir gün öncesinden rutubetli havadan yağmur geleceğini hissederek, “Yarın yağmur yağacak, hazırlanın sabah Barla’ya döneceğiz” diye yanındaki talebelere talimat verir.

Sungur, Bayram ve Ceylan Ağabeyler o gün sabah namazından sonra dönmek için eşyaları hazırlamaya başlarlar. Fakat Üstad, katran ağacının dibine çömelerek yamaçları seyretmeye başlar ve hiç bir harekette bulunmaz. Sungur Ağabey, hazırlığın tamam olduğunu haber verdiğinde, “Akrabalarım gelecek” der ve beklemeye devam eder. Ağabeyler buna bir mana veremezler. “Bu dağ başına Üstad’ın akrabaları nereden gelebilir” diye düşünürler.

Aradan epey bir müddet geçtikten sonra Sungur Ağabey cesaretini toplayarak, “Üstad’ım kim gelecek?” diye sorar. Üstad yine, “Akrabalarım gelecek” der. Ağabeyler, merakla beklemeye başlarlar.

Derken öğleye doğru aşağıdan üç kadın ve beraberinde bir erkeğin dağın zirvesine doğru tırmanmakta olduğunu görürler. Üstad uzaktan temaşa eder ve yaklaştıklarında ayağa kalkarak onları karşılar. Kadınlar hemen Üstad’ın elini öpmeye davranırlar. Fakat Üstad, eli yerine dirseğinin üzerinden

cübbesini öptürür. Ağabeyler bir ağacın altına çekilip beklerler.

Ali İhsan Tola'nın annesi hediye olarak getirdiği bohçayı Üstad'a takdim etmeye davranır. Üstad'ın hediye almadığını bilen Ali İhsan Tola, annesinin bu tavrından dolayı sıkılır ve "Üstad'ım kusura bakmayın, annem kaidenizi bilmiyor" diyecek olur. Fakat Üstad, hiç beklenmedik bir şekilde, "Valideye laf yok. O benim de validemdir" diyerek bohçayı alıp talebelere teslim eder. Hiç hediye kabul etmeyen Üstad'ın kendisinin getirdiği hediyeyi kabul ettiğini gören Emine Hanım'ın sevincine diyecek yoktur.

Selamlaşma ve hediye takdiminden sonra sıra görüşmeye gelir. Herkesin ayrı bir derdi vardır. Büyük zatlara gidenlerin dertlerini söyleyip himmetlerini istemeleri âdettendir. Gerçi âlem-i İslam'ın derdiyle dolu bir gönlü şahsî meselelerle meşgul etmek ne kadar doğrudur! Ama gelenler bu kadarını takdir edemezler. Üstad akrabalık hürmetine gelenlere ayrı bir önem verir ve dertlerini dinler. Üstad'ın Tolalara, "Akrabalarım" demesi, soylarının Âl-i Beyt'e dayanmış olmalarından dolayıdır.

"İhsan'ı Bana Ver, Yanımda Kalsın"

Nafiye Hanım, kocasının çok içki içtiğinden şikâyet eder ve içkiyi bırakması için Üstad'dan dua ister. Üstad önce cevap vermez. O, aynı şikâyeti tekrarlar. "Sarhoşken namazıma da karışıyor" deyince, Üstad, Ali İhsan Tola'ya, "Git ona söyle, menzili yakındır" der. Bu söz hanımını sevindirir. Çünkü "İçkiyi bırakması yakındır" manasına yorumlar.

Bu sefer söz sırası Hesna Hanım'a gelir. O da kızı ile damadının geçimsizliğinden şikâyet eder. Üstad'ın mahzun bir şekilde sustuğu görülür. Kadıncağız şikâyetini tekrarlayınca, "Bütün Türkiye geçimsiz ve hasta" der. Üçüncüsünde, "İnşallah iyi olacaktır" diye karşılık verir.

Sıra Ali İhsan Tola'nın validesine gelir. İlginçtir, Emine Hanım, Üstad'dan bir şey istemez. Fakat Üstad kendisinden, Ali İhsan Tola'yı talep eder. "Ben ihtiyarım. İhsan'ı bana ver. Talebe olarak yetiştireyim" der. Fakat Emine Hanım

beklenmedik bir cevap verir: “Ben de ihtiyarım. On iki çocuktan yanımda bir bu kaldı, İhsan’ı veremem.” Üstad yine, “İhsan’ı bana ver, yanımda kalsın, talebe olarak yetiştireyim” diye talebini tekrarlar. Emine Hanım, “Ben kimsenin yanında kalamıyorum. İhsan’ın yanında rahat ediyorum” der. Üstad üçüncü kez isteğini tekrarlayınca bu kez Emine Hanım mahalli tabirle, “İhsan başıma harç”, yani bana lazım diye kestirip atar.

Üstad tebessüm ederek biraz düşünür ve ardından, “O halde İhsan senin yanında kalacak, fakat benim hizmetimde olacak. Şikâyet etmek yok, tamam mı?” der. Emine Hanım, hiç düşünmeden, “Tamam, yeter ki yanımda olsun, şikâyet etmeyeceğim” diye söz verir. Bu çetin pazarlıktan sonra Emine Hanım, kârlı çıktığını düşünerek sevinir.

Görüşme bitince Üstad talebelere doğru döner, “Bayram, validenin bohçasını getir bakalım” der. Bayram Ağabey bohçayı getirirken, Üstad avuçlarını yanındaki ağacın kovuğuna doğru uzatır, birden avuçları kesme şekerle doluverir. “Valideye hazine-i Rahman’dan şeker ikram edildi” diyerek avucunu bohçanın içine boşaltır. Elleriyle bohçayı bağlayıp Emine Hanım’a teslim eder.

Üstad, “Sen bana şeker hediye etmek için çok çalıştın ama olmadı. Ben karşılıksız hediye kabul etmediğimden, sana hazine-i gaybdan gönderilen şekerle mukabele ediyorum” der gibidir. O sırada yağmur hafif hafif atıştırmaya başlar.

Ayrılırken son olarak Üstad, Ali İhsan Tola’ya, “Kızın Emine’ye selam söyle, üzülmesin, inşaallah o çok hizmet edecek” der. Ali İhsan Tola hayret eder. Çünkü Emine isimli bir kızı yoktur. Üstad ikinci defa, “Emine kızına selam söyle, üzülmesin” der.^[6] Sonra da, “Haydi yolunuz açık olsun” deyip onları yolcu eder. Gözden kayboluncaya kadar arkalarından manevî bir müzaheretle takip eder.

“Melekler Onları Alkışlıyor”

Kafile yola çıktıktan sonra yağmur şiddetlenmeye başlar. Üstad şemsiyesini alarak katran ağacının yanına çömelir, o şekilde onlara nezaret etmeye devam eder. Yağmur o kadar şiddetlenir ki Senirkent’i sel götürür.

O sırada Emine Hanım'ın evde bekleyen kızları, “Eyvah, annemizin astımı da var, bu yağmur altında mutlaka bronşit olacak” diye telaşlanırlar. Üstad'ın talebeleri de aynı endişeyi taşırlar. Sungur Ağabey, bu yağmur altında nasıl gideceklerini sorduğunda Üstad şu cevabı verir:

“İhsan ve ailesi şu anda meleklerin hıfzı altındadırlar. Tahsin Tola'nın hizmeti o kadar büyük ki, gökte melekler onları alkışlıyorlar.”

Gerçekten meleklerin hıfzı altında giderler. Zira Senirkent'e vardıklarında üzerlerine tek damla yağmur düşmediği görülür.

Mustafa Sungur Ağabey'le Barla sokaklarında...

“Yağmur Tebrik Ediyor”

Çam Dağı'ndaki bu görüşmeye şahit olan Sungur Ağabey şöyle der:

“Üstad'ımızla Çam Dağı'na çıktığımız zaman, bir gün, dağın öbür yüzünden, yani Senirkent canibinden bir kabile geliyordu. Baktık, Ali İhsan Tola, validesi ve daha birkaç kişi beraber Üstad'ımızın ziyaretine geldiler. Bu esnada hafif bir yağmur yağmaya başladı. Üstad'ımız yağmur altında sohbet başlandı. Üstad'ımız her birine ait iltifatlar dağıtan sohbetine devam etti. Sohbeti esnasında malum olduğu üzere Senirkent'ten daha evvel gelip geçen muhterem merhumları da zikrediyordu.

Yağmurdan sonra o kabile Çam Dağı'ndan ayrıldı. Yine geldikleri yoldan, Çam Dağı'nın kuzey cephesinden aşağı

doğru inmeye başladılar. Ne konuştuklarını iyi hatırlamıyorum. Yalnız çok memnun olduğunu ve Senirkent ahalisine dualarda bulunduğunu ifade ettiğini söyleyebilirim.

O katile ayrıldıktan sonra yağmur daha da hızlanmaya başladı. Üstad'ımız şemsiyesinin altında çömelerek onları arkalarından temaşa eder gibi bir vaziyette bulundu. Ben o zaman o vaziyetin yağmurun yağmasının Senirkentli kardeşlerin ziyarete gelmesini tebrik ediyor gibi bir mana düşünüyordum. Üstad'ımız buyurdu ki: 'Ben bu yağmurun bu ziyaretlerini tebrik ediyor gibi telakki ediyordum. Sonra anladım ki, Dr. Tahsin Tola Ankara'da çok çalışmış. Bu yağmur onun hizmetini tebrik ediyor.'"

Manevî Telsiz Telefon

Çam Dağı ziyaretinden döndükten sonra Ali İhsan Tola, "Üstad, sanki o andan itibaren bana bir telsiz telefon cihazı taktı, nerede olursam olayım o cihazla sürekli beni takip altında tutup ilmini bana aktarıp durdu. O kadar ki, Senirkent'te sabah namazı tesbihatında üç defa tekrar edilmesi gereken, 'ecirna mine'n-nar' duasını bir defa okuyup geçmeye kalktığımda, Çam Dağı'ndan, gür bir sesle, 'Üç defa okuyacaksın keçeli!' diye beni ikaz ettiğini duydum" der.

Dağdan döndükten sonra Emine Hanım'ın evi ziyaretçi akınına uğrar. Gelenlere Çam Dağı ziyaretini anlatır ve Üstad'ın, "Hazine-i Rahman'dan" diyerek hediye ettiği şekerlerden ikram eder. Erzurumluların kıtlama çay için kullandıkları kalıplar halindeki bu şekerlerin, kullanıldığı halde bir yıl boyunca hiç eksilmediği görülür.

Menzili Yakın

Ali İhsan Tola içkici eniştesine Üstad'ın ikazını hatırlatarak, içkiyi bırakmasını, aksi takdirde menzilinin yakın olduğunu bildirir. Fakat bedbaht adam, hanımının kendisini Üstad'a şikâyet ettiğini düşünerek kızar ve işi inada bindirir, içkiyi bırakmak yerine daha da arttırır. Aradan çok geçmeden komaya girip vefat eder. Üstad'ın "Menzili yakındır" sözünün ne manaya geldiği o zaman anlaşılmış olur.

“Haydi Bağa Gidelim”

Bir Osmanlı hanımefendisi olan Emine Hanım, Üstad’ın Ali İhsan Tola’yı kendisinden istemesine karşı gösterdiği direnç sonunda oğlunun yanında kalmasına muvaffak olur. Yaptığı anlaşmanın ilk bakışta kendi lehine olduğunu düşünerek sevinir. Fakat ne zamanki bağ bahçe işlerine sıra gelir, “Senin yanında, ama benim hizmetimde olacak. Şikâyet etmek yok” maddesini unuttur.

“Hadi oğlum, tarlaya işe gidiyoruz” diye oğlunu işe güce götürmeye kalkınca, işler değişir. Çünkü, bağa adım atar atmaz bir fırtına, bir yağmur bastırır, göz gözü görmez. “Bu havada bağ bahçe işi olmaz” deyip geri dönerler. Bir müddet sonra gittiklerinde aynı şekilde yine fırtına kopar, yine bir iş yapamadan geri dönerler. Başka bir zaman gittiklerinde merkebi kaybederler, onu ararken iş yapamadan geri dönerler.

Bu durum üst üste birkaç kez tekrarlandığında Emine Hanım’ın aklı başına gelir. Üstad’la yaptığı anlaşmanın ne manaya geldiğini o zaman anlar. Ne zaman anlaşmayı unutup annelik nazdarlığıyla oğlundan bir iş istese mutlaka o iş ters gider. Bu durum oğlunu nasıl büyük bir kapıya emanet ettiğini idrak etmesine sebep olur. Bundan sonra ölünceye kadar oğluna duacı olur. Hatta zaman zaman, “Ali İhsan, hakkını helal et. Sana ben sebep oldum” demekten kendini alamaz.

Ali İhsan Tola’nın bundan sonraki hayatı, annesinin yanında ama hep hizmette geçer. Evi gelen gidenin akınına uğrar. O eski ev, bir medrese, bir hangâh, bir dergâh, bir derman kapısı gibi dolup taşar.

Annesi bazen misafirlerin çokluğundan şikâyet edecek olsa Ali İhsan Tola hemen Üstad’a verdiği sözü hatırlatır. O da “tövbe” diyerek sesini keser ve “Allah sana gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, kimsenin bilmediği hazinelerinden nasipler versin” diye dua eder.

Üstad Bediüzzaman'ı tanıdıktan sonra hayatı hep hizmetle geçer

Sav'da Teksir

1954 yılında artık Risale-i Nurların telifi tamamlanmış, sıra tab ve neşrine gelmiştir. Üstad, manevî bir ihtarla yeni yazıyla neşrine izin verildiğini belirterek, risalelerin matbuat lisanıyla tab ve neşredilmesi gerektiğini ifade eder. Fakat, “Risale-i Nur’un bir gayesi de hatt-ı Kur’anîyi muhafazadır” sözünden hareketle yeni yazıya geçmeden önce, son kez risalelerin Kur’an hattıyla biner nüsha teksir yapılmasını ister. Teksir için o zaman en elverişli yer Sav’dır. Çünkü orada Nur’a muhalif kimse yoktur. Üstad, bu iş için Tahiri Mutlu ile Ali İhsan Tola’yı görevlendirir.

Önce teksirin nerede, hangi evde yapılacağı araştırılır. Fakat takip altında olduklarından yine de herkes rahatlıkla evini vermeye cesaret edemez. O sırada tek oğlu askerde olan Mustafa Gül Ağabey’in kardeşi İbrahim Gül, hanımıyla bir odaya çekilip evin geri kalan kısmını bu hizmete tahsis etmeye razı olur. Üstelik İbrahim Gül’ün evi nispeten gözden uzak bir yerde olduğundan bu hizmet için elverişli görülür.

Teksirde, başta Tahiri Mutlu olmak üzere, Ali İhsan Tola, Mustafa Acet, Mustafa Gül, Ali Gül, Vahşi Şaban (Şaban Akdağ) gibi talebeler bir yıl boyu çalışırlar. Bu süre zarfında

asıl yük, Tahiri Mutlu ile Ali İhsan Tola'nın sırtındadır. Onlar zaruri bir ihtiyaç olmadan dışarı dahi çıkmaz, bu görevi son derece itina ve tedbir içinde yerine getirirler.

Ali İhsan Tola bu nuranî hizmet ve faaliyet esnasında olağanüstü haller yaşar. İlk defa bu sırada bitkilerin şifreleri kendisine açılır. İnsan vücudundaki organlarla bitki âlemindeki benzerlikler; yaprak, dal ve meyve, hatta köklere varıncaya kadar, neyin hangi derde deva olduğu bildirilir. O kadar ki, “Bunları bildikten sonra eczaneye lüzum kalmaz” der. Sav'da bir yandan teksir faaliyeti, bir yandan bitkilerin sırlarıyla meşguliyet kendisini bir hayli yorar.

“Elif Lam Mim”i Merak Edince

Mumlu kâğıda geçirilen eserler, çoğaltılmaya geçileceği sırada tashih için Üstad'a götürülür. Baskı sırası *İşârâtü'l-İ'caz*'a geldiğinde Ali İhsan Tola kitabı alıp Isparta'ya gider. Bu hizmete büyük önem veren Üstad kendisini evin kapısında, “Safa geldin kardeşim” diye karşılar. Ali İhsan Tola mübarek ellerini öptükten sonra eseri Üstad'a teslim eder.

O sırada Ali İhsan Tola nefis tezkiyesi için riyazet yapmaktadır. Üstad oruçlu olduğunu anlayınca, “Kardeşim, hizmet, say ve tefekkür zamanı nefsin istediğini vermezsen nefsin hizmet ettiremezsin, bu dalalet olur. İhtiyacı olan gıdayı verir de, hizmet-i imaniyede çalıştırırsan, Allah rızası için cihat olur. Tashih hizmetlerinin çok olduğu günlerde benim de gözlerim yoruluyor. Gözlerimin yorgunluğunu gidermek için kuzu etinden köfte yaptırması için Bayram'ı gönderdim” der. O sırada Bayram Ağabey, eski sefer taşı içinde köftelerle gelir. Üstad, kendisine de ikram eder, böylece nafîle tuttuğu orucunu bozmuş olur.

Ali İhsan Tola, Üstad'ın verdiği köfteleri mutfakta yerken Üstad'ın huzurunda *İşârâtü'l-İ'caz*'ın tashihi de devam eder. Mukabele şeklinde biri okur, diğerleri takip eder. Arkadan Ali İhsan Tola içeri girer, bir nüsha da kendisine verirler. Fakat çok merak ettiği Bakara Suresi'nin başındaki “Elif Lam Mim” bahsi geçmiştir. “Keşke orası okunurken izahını Üstad'a sorsaydım” diye içinden geçirir. Bunun üzerine Üstad, “Keçeli biliyorsun ki, ‘Elif Lam Mim’ şifre-i ilahiyedir, sonradan

geldin, anladığın kadar sana yeter” der. “Peki Efendim” der ve takip etmeye başlar. Fakat hep daha derin manaları kavramak ister. Üstad yine, “Anladığın kadar sana yeter” der.

Bu hal iradesi dışında üç kez tekrarlanır. Kalpten geçeni bilen huzurunda rahat edilir mi? Birkaç sayfa daha yaptıktan sonra yine içinden daha derin manaları anlamak düşüncesi geçer. Üstad, Zübeyir Ağabey’e dönerek, kaç sayfa okuduklarını sorar. Zübeyir Ağabey, “On sayfa okuduk Üstad’ım” deyince, “Maşaallah, yarım cüz okumuşuz” deyip Fatiha ile tashihe ara verilir.

Tesbihat Dersi

Ali İhsan Tola’nın içindeki bu ilmî açlık ilginç bir derse dönüşür. “Ali İhsan tesbihat yapmamıştır” diyerek Üstad, orada bulunan kuru bir peksimete su döktürüp, “Bu sana teberrük” diye kendisine verir. Ayrıca sefer tasındaki yumurtayı da, “Bu da sana teberrük, bunlarla tesbihat yaparsın” der. Ali İhsan Tola, “Peki efendim” deyip mutfağa çekilir, yemeye başlar. Tesbihat deyince her lokmanın başında bismillah, sonunda elhamdülillah demek aklına gelir.

Fakat o da ne! Ağabeyler birbiriyle anlaşmış gibi peşpeşe yanına bir şeyler getirmeye başlarlar. Bayram Ağabey büyük bir ekmekle, Ceylan Ağabey kocaman bir somunla gelir. Şakacı Ceylan, “Ahiretliğim, bu da tesbihat yapacak, yemeden kalkmak yok?” der. Ayrıca mutfakta, elma, armut, üzüm, soğan, biber, patlıcan ne varsa önüne koyar, “Bunlar da tesbihat yapacak” der, kapıyı üstüne kapatır.

Az sonra Tahiri Ağabey gelir. O da dört kiloluk zeytinyağı tenekesini önüne koyar, “Ahi bu da tesbihat yapacak” der. Haydi Ceylan için şakasında, Tahiri Ağabey gibi ciddi bir insanın yaptığına ne demeli! “Önüne konulan çeşitli nimetleri miden birden hazmedemeyeceği gibi, manevî bir sofrayı ilahiye olan Kur’an’ın hakikatlerini de bir anda hazmedemezsin. Kapasiten ne ise o kadarını alacaksın, anladığın kadarı sana yeter” demek isterler. Fiilî bir ders verirler.

En sonunda Zübeyir Ağabey gelir, içinde birkaç üzüm tanesi bulunan bir su bardağı elindedir. “Kardeşim bu da sana Üstad’dan, bunlar da tesbihat yapacak” der. Ali İhsan Tola, bu ilginç ikram yağmuru altında kendinden geçer. “*İşârâtü’l-İ’caz*, ulemaya verilen bir derstir, sen anlamıyorum diye itiraz etme” demek isterler. Daha fazla dayanamaz. Hemen oradan ayrılıp bir an önce Sav’a gitmek ister. Bunu hiç unutmaz ve tatlı bir hatıra olarak gelenlere anlatır.

“Üstad’ın Sesi Kulaklarımda”

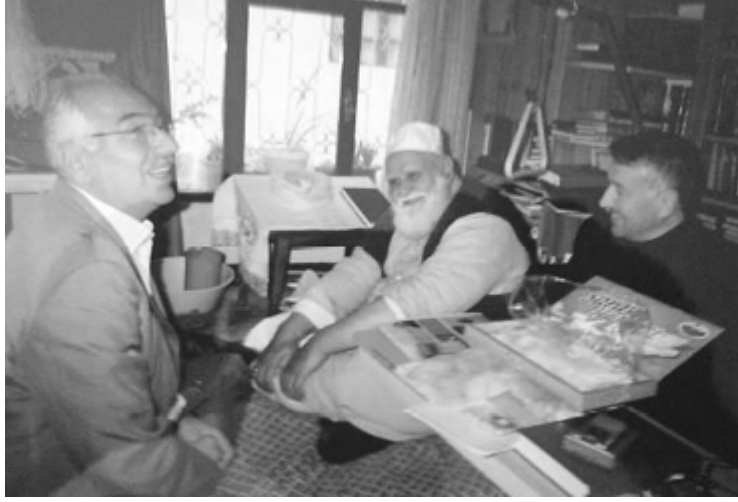
Bundan sonrasını kendisinden dinleyelim:

“Artık orada duracak halim kalmadı. Bir an evvel dışarı çıkıp Sav’a kaçıp gitmek istiyordum. Neyse içeri girip Üstad’ın elini öptüm, çıktım. Sabahtan sonra yaya olarak Sav’a gitmeye başladım. Giderken yolda çok acayip bir hal oldu. Sıkı takiplerin olduğu günlerdi. Gittiğimi de kimseye hissettirmemek istiyordum.

O günlerde hizmet arkadaşım Savlı Mustafa Gül Ağabey, Sav yolunun kenarında bir üzüm bağı satın almıştı. ‘Bağından teberrüken bir salkım üzüm alayım’ deyip şarampolden atladım. Fakat bağa adımımı atar atmaz, hoparlörden gelir gibi gür bir ses kulaklarımda çınlamaya başladı: ‘Ali İhsan! Ben sana bir bardak içinde Zübeyir’le üzüm gönderdim. Sen onları yemedin, şimdi Mustafa Gül’ün bağına mı giriyorsun?’

Allaaahhh! Bu Üstad’ın sesi, deli olacağım. Sanki hoparlörden gelir gibi geliyor. Sağıma bakıyorum yok, soluma bakıyorum yok! Bu şekilde üç kere tekrar etti. Ben bitmişim, ne ileri ne geri gidebiliyordum, ne ayağımı çekebiliyordum, ne bağa girebiliyordum, öylece donup kaldım. Derken kendimi toparladım ve bir hamlede şarampolden yola atladım. Kimseye görünmeden koşa koşa Sav’a ulaştım.

O gün Vahşi Şaban nöbetçiymiş. Vardığımda perişan halimi görünce, ‘Ooo sana bir şeyler olmuş, ne oldu yahu, şeklin değişmiş’ dedi. ‘Yok bir şey’ dedim. ‘Var var saklama’ dedi. ‘Yok yahu senin vahşiliğin var’ dedim. Tabii bu olaydan sonra Üstad’a olan alakam, sevgi ve hürmetim tarifi imkânsız derecede arttı.”

Bir ziyaret esnasında onun muhabbet ve şefkat yuvasında, Ömer Uyar'la birlikte...

Ekmeği Kendine Ayırınca...

Ali İhsan Tola, bu ilginç hatıraya benzer Mustafa Gül'le ilgili bir hatırayı da şöyle anlatır:

“Seneler sonra 1986’da Mustafa Gül Ağabey hastalanmıştı. Vefatından iki gün evvel helalleşmek için ziyaretine gitmişim. Hoşbeşten sonra, ‘Sav’da teksir ettiğimiz günlerde senin bağına girip teberrüken bir salkım üzüm koparayım derken başıma böyle böyle hal gelmişti, hakkını helal et’ dedim. Bunun üzerine Mustafa Gül Ağabey şunu anlattı:

‘Kardeşim buna benzer bir hal de Afyon Hapsi’nde benim başıma geldi. Kaldığımız yer hapishanenin üst katıydı. Diğer mevkuf arkadaşların tayinatı da bana geliyor, her birisine ben dağıtıyordum. Bir gün tayinat içinde hamursuz tabir edilen küçük bir ekme çıkmıştı. Hoşuma gitmişti. Bunu ben yiyeyim diye rafın altına koydum.

Üstad’ın koğuşuyla aramızda belki 100-150 metre varken, birden kulağıma Hz. Üstad’ın tok sesi yankılandı: ‘Mustafa! Ekmeği niçin tevzi etmiyorsun da hasf ediyorsun!’ Bunu üç defa tekrar etti. Ben korkudan, ‘Peki Üstad’ım’ diyerek hemen ekmeği aldım, tayinlerin içine kattım. Bunun üzerine ses kesildi. Bunu şu ana kadar kimseye anlatmadım, ilk defa sana anlatıyorum.’

Rahmetli sonra, ‘Birimiz Şark’ta, birimiz Garp’ta, birimiz dünyada, birimiz ahirette olsak, biz yine beraberiz ve

sohbetimize hiçbir şey mani olamaz' dedi ve bir gün sonra da vefat etti.

Evet, bunlar hizmet-i imaniye ve Kur'aniyede ciddi ve samimi çalışmanın ikramlarıdır. İhlasla hizmete devam edildiği takdirde herkes buna benzer ikramları görebilir. Hz. Üstad zahirde görünen hizmetin kerametlerini kendi üzerine almaz, hizmete verir. Ciddi ve samimi hizmet eden herkes, bunları her zaman görmüştür ve görür."

“Kök Ne Yapsın?”

Ali İhsan Tola, bir gün yine Isparta'da Üstad'ın evine gider. Kapıdan girince Üstad'ın merdivenlerden yukarıya çıkmakta olduğunu görüp kendisini takip eder. O sırada Türkiye'de İslam'a karşı yapılan ihanetlerin ve yıkımın büyüklüğünü hayal ederek, “Kök sağlam olsaydı herhalde bu kadar tahribat yapamazlardı” diye düşünür.

Üstad odasına girdiğinde o da arkasından girer. Üstad pencerenin önüne yaklaşip bahçeye doğru bakmaya başlar. Sonra eliyle işaret ederek Ali İhsan Tola'yı yanına çağırır. “Gel bak” der.

O sırada bahçede hızarla kökünden kesilip yerde boyulu boyunca uzanan kavak ağaçları görülmektedir. Üstad, “Ali İhsan! Yetişeni böyle habire kesseler kök ne yapsın?” der ve şöyle devam eder: “Kardeşim, bu zamanda yetişeni muhafaza etmek, yetiştirmek kadar önemlidir.” Böylece hizmette tedbirin ne kadar önemli olduğuna dikkat çeker. Bu ders, Ali İhsan Tola'nın hayatı boyunca unutmadığı bir ders olur ve hep gelen gidenlere anlatır.

“Ali İhsan'ımı Muhafaza Et!”

Ali İhsan Tola, ziyaretlerinden birinde Üstad'ın arkasında namaza durur. Namazdan sonra Üstad'ın üç kere, “Allah'ım! Ali İhsan'ımı muhafaza et” diye dua ettiğini işitir. Ali İhsan Tola endişe eder, “Acaba ben nasıl bir tehlike altındayım da Üstad böyle dua ediyor?” der.

Bunun üzerine hal ve tavrına, yanına gelip gidenlere dikkat etmeye başlar. O zaman bazı zındıkların, suret-i haktan

görünerek etrafını sardıklarını fark eder. Safiyetinden yararlanarak yanına gelen bu münafık-meşrepli kimselerin, bazen korkutucu, bazen ümit kırıcı, bazen hizmetten vazgeçirici, Risale-i Nur dışındaki meşguliyetlere teşvik edici desiseli tavırlar sergilediklerini görür. Bu sayede hizmeti sekteye uğratmak istediklerini anlar. O zaman, Üstad'ın kendisi hakkında yaptığı duanın sırrını ve önemi anlar.

Şecere

Yine Isparta'daki ziyaretlerinden birinde Üstad'ın abdest için dışarıya çıktığı sırada Ali İhsan Tola'nın gözü duvarda asılı duran şecereye takılır. Orada Dağıstanlı Mustafa Efendi'nin ismini görür. Dağıstanlı Mustafa Efendi, 250 sene önce Senirkent'in irşadı için gelen ve Senirkent'te büyük bir dergâh inşa eden bir zattır.

Üstad içeri girip de Ali İhsan Tola'nın şecereye baktığını görünce, "Ali İhsan akrabamsın, bir zaman gelecek bu şecerenin bağlantılarını bulacaksın, bu vazifeyi sana veriyorum" der.

*Âl-i Beyt'e mensubiyetini gösteren şecere...
(Soldan sağa) Oğlu Abdullah, torunu Ömer ve kızı Candan*

Bu yüzden, senelerce şecereyi bulup çıkarmayı hayal eder. Bunun için fırsat kollar. Yıllar sonra arşivde vazife alan damadı Veli Tola'dan nesilleriyle ilgili bilgileri arşivden çıkarıp getirmesini ister. Veli Tola çalışmayı tamamlayıp Ali

İhsan Tola'ya takdim eder. Ailenin Erzurum, Siirt, Kayseri, Konya bağlantılarını farklı şecerelerden işaretler. Orada otuz küsuruncu atada nesillerinin Üstad'la birleştiğini görür.

Vefatından beş-altı gün önce rahlesinde *Hizbü'l-Kur'an*'ı yazmaya başlayınca, Handan Hanım'a, "Kızım çok şükür, nihayet şecereyi tamamladım" der. "Baba nasıl tamamladın, Anadolu'ya girişten sonrası yoktu?" deyince, "Cenab-ı Hak hizmeti yaptıracaksa ayağına getirir. Allah razı olsun, sizden sonra Dağıstanlı Şeyh Mustafa Efendi'nin oğlu geldi, kendilerininkini getirdi, onunla tamamladım." Tam elini uzatıp "Şurada" diye göstereceği sırada, şiddetli bir öksürük tutar. Kriz iki saat devam eder ve halsiz düşer. Handan Hanım kalkıp bakamaz. Sonra kaybolmasın diye kaldırılır. Şecereyi tamamladığını manevî kızı Leyla ile küçük kızı Nurdan'a da söyler.

Ölümünden önce gelip gidenlerden yorgun düştüğü ve "Artık kimseyi almayın" dediği bir gün, gözü pencerenin önünde birilerine ilişir ve "Onları içeri alın" der. "Baba kimseyi almayın demiştiniz?" dediklerinde, "Onlar akrabamız, Dağıstanlı'nın torunları" der. Evet, Dağıstanlı'nın torunları olan seyyidler, Afyon'dan kalkıp ziyaretine gelmişlerdir.^[7]

Nebatın Sırları

Ali İhsan Tola'nın hayatında birkaç defa uzun süre aç kalma dönemi vardır. Kırkar gün aç kaldığı vaka-i adiyedendir. Asıl aç kaldığı en uzun süre yetmiş gündür. İşte bu uzun riyazetten sonra nebatat âleminin sırları kendisine açılır. Lokman Hekim'de olduğu gibi bitkiler kendisiyle konuşmaya başlar. Lisan-ı mahsuslarıyla ne işe yaradıklarını, hangi dertlere deva olduklarını anlatırlar.

Bitkilerin sırlarının açılması bir rivayete göre Sav'da, bir rivayete göre Selçuk'taki bahçede gerçekleşir. Ali İhsan Tola önceleri bu sırlı cazibeye kendisini kaptırır. Himmetini bütünüyle o noktaya yöneltir. Bu yüzden Üstad muvakkaten bu hali kendisinden alır. Hayatının son yirmi beş senesine kadar bu kapı kapalı kalır.

Abdullah Yeğın ve diğeri Nur talebeleriyle birlikte

Fakat 1980'den sonra tekrar manevî bir izinle yavaş yavaş bu sahaya girmeye başlar ve insanlığa bu yolla da hizmet eder. Hayatı Risale-i Nur hizmetiyle geçmiş bir insan, ahir ömründe “Şu ot şu hastalığa iyi gelir, şunu kullan” demeye başlayınca bazıları dünyevî işlere giriyor diye yadırgarlar. Hatta bir gün Abdullah Yeğın Ağabey ziyaretine geldiğinde içeride bulunan hastalar yüzünden uzun süre kendisiyle görüşemeyince, “Ben burayı dersane biliyordum, meğer burası hastane olmuş” diye sitemini dile getirir.

Aslında bu durumdan Ali İhsan Tola da çok hoşnut değildir. Ama buna mecbur olduğunu ve manen vazifelendirildiğini dile getirir. “Batı, ilaç adı altında, bir taraftan paramızı hortumluyor, öbür taraftan hastalık aşıyor. Bir taraftan nesli çürütüyor, öbür taraftan paramızı alıyor. Bu hortumu sökmemiz lazım” diyerek yaptığı işin önemine dikkat çeker.

Aslında onun asıl hedefi, Tıbb-ı Nebevî'yi ihya etmektir. Mesela “Çörek otu her derde devadır” hadisini ele alarak, “Hangi derde, ne oranda, nasıl kullanılırsa devadır, bunun bilinmesi lazım. Yoksa rastgele kullanılması halinde sonuç alınmaz ve Peygamberimizin (a.s.m.) sözü yalanlanmış olur. Ne zaman ve ne miktarda alınacağını bilinmesi halinde şifa olur” der.

Bir gün, “Gelenlere kafa otu içiriyor, uyku veriyor” diye şikâyet edilir. Bir ilim adamı bu ot hakkında, “Ali İhsan Tola demişse doğrudur, ama bunu tahkik etmek lazım” deyip yurt dışına gönderir. Gelen tahlilde günde üç su bardağı içilmesi halinde kılcal damarları açacağı ve içinde bağımlılık yapan

hiçbir maddenin bulunmadığı yazılıdır. Bu otun, ayrıca beyin tümörlerini yok etmede de etkili olduğu tespit edilir.

Hesna Hanım'ı Ziyaret

Denizli Mahkemesi beraatına vesile olan Hakim Hesna Şener Hanımefendi, aslen Senirkentli ve Ali İhsan Tola'nın uzaktan akrabasıdır. Üstad, Risale-i Nur tarihinde beraat kararlarına emsal teşkil eden bu karardan dolayı Hesna Hanım'ı unutmaz, daima duasında “kutuplar ve gavslar” arasında yâd eder. Kendisini manevî evlat olarak kabul edip dua ettiğini bildirmek üzere Ali İhsan Tola'yı Hesna Hanım'a gönderir. Ali İhsan Tola bu maksatla Denizli'ye giderek Üstad'ın selamını iletir. Kendisinden dinleyelim:

“Denizli Mahkemesi'nde Ali Rıza Efendi mahkeme başkanıydı. Üstad'ı İstanbul'dan talebelik yıllarından tanırmış. Mahkemede iddialara ve ortaya konulanlara bakmış, bir şey yok. Beraat kararı verecek ama diğer iki üye gelen baskılar yüzünden ceza vermek istiyorlar. Ali Rıza Efendi, bu yüzden kararı durmadan geciktiriyor. Hakimin birisi hasta olup rapor alınca, henüz yeni hakimliğe başlamış olan Hesna Hanım'ı çağırarak, ‘Kızım biliyorsun, böyle bir dava var. Bu zat suçsuz, bu insanlar masum. İstersen dosyayı tetkik et ve suçsuzluklarına kanaat getirirsen seni de heyete alıp kararda çoğunluğu sağlayalım ve bu insanları beraat ettirelim’ der. O da kabul eder ve ikisi birleşip beraat kararı verirler.

Onun için Üstad Hazretleri bana, ‘Denizli'ye git, Hesna Hanım'a selam söyle. Onu Nur talebeliğine kabul ettiğimi, bundan sonraki Nur hizmetlerinin hasenatının onun defterine yazılacağını, ona hep dua ettiğimi söyle’ dedi.

Hesna Hanım akrabamız olsa da o günkü takva anlayışıyla açık bir bayanı ziyaret etmek istemediğimden gitmedim. Üstad bir daha söyledi, yine gitmedim. Üçüncüde, ‘Sen daha gitmedin mi Ali İhsan?’ deyince, soluğu Denizli'de aldım. Adliyeye varıp odasına girdiğimde bir bayanla sohbet ettiğini gördüm. Beni görünce, ‘Gel bakalım koca Nurcu, hayrola’ dedi. Öbür hanıma da, ‘Bu benim akrabam, onunla biraz görüşeceğim, bize müsaade et ve iki çay söyle’ dedi. Ben

şöyle kapının yanında bir sandalyeye iliştim. Üstad'ımızın selamını ve kendisine dua ettiğini söyledim.

Bunları duyunca ağlamaya başladı. 'Ali İhsan, babam alay müftüsüydü. Beni niye okuttu, ben ne olacağım? Tesettürüm yok, ibadetim tam değil. Keşke beni köyümüzdeki Çoban Hasan'a verseydi de dinimde diyanetimde bir insan olsaydım' deyip hıçkırma hıçkırma ağlıyordu. Şaşırıp kaldım.

Bunun üzerine, 'Sen o zatın manevî kızı olmanın ne demek olduğunu biliyor musun? O sana yeter' dedim. 'Beni bu açık saçık halimle kabul mü ediyor, ben buna layık mıyım?' dedi. Sonra dönüp bu durumu Üstad Hazretleri'ne anlatınca, 'Ali İhsan sen ne diyorsun? Ben onun ismini gavsların, kutupların yanına yazıp dua ediyorum. Yarın yevm-i mahşerde Kur'an ona sahip çıkacak. Çünkü erkeklerin korktuğu bir davada, Kur'an'a sahip çıktı' dedi."

Üstad Senirkent'te

Ali İhsan Tola, ziyaretleri sırasında memleketlerini şerefliendirmesi için sık sık Üstad'ı Senirkent'e davet eder. Üstad onun bu isteğine "İnşallah" dese de belli bir zaman tayin etmez. Nihayet, 1958'in bir yaz günü Senirkent'e gitmeye karar verir ve talebelerine Ali İhsan Tola'ya haber vermelerini söyler. Ali İhsan Tola, Üstad'ın Senirkent'e geleceğini haber alınca sevinçten uçar. Ve Üstad'ın Senirkent'te nerede ağırılanmak istediğini sorar. Üstad, Haççahala Evi'ne geleceğini haber verir.^[8] Bu evde uzun süre oturulmadığından Ali İhsan Tola'nın eşi Saadet Hanım yanına bir de hizmetçi alarak evi baştan aşağıya temizlenir.

Üstad'ın geleceği duyulunca Senirkent'te kelimenin tam anlamıyla yer yerinden oynar. O zaman henüz hoparlör olmadığından Tellal Kemal davuluyla Senirkent sokaklarına çıkar. Davulunu gümlterek bağırır: "Üstad Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri şehrimize geliyor!" Bu sesi duyan Senirkentliler, hükümet konağının bulunduğu alana doğru inmeye başlarlar. Halk, meydanı doldurup beklemeye koyulur.

Bu arada Üstad'ın Barla tarafından geleceği haber alınır. Hemen bir grup Senirkentli genç, motosikletlerine atlayarak

Üstad'ı karşılamak için Garip Köyü'ne giderler. Uzaktan Chevrolet araba görününce önüne çıkarak kendisine hoş geldin derler. Hoşbeşten sonra Üstad arabasıyla önden ilerler ve arkadan kendisini takip etmelerini işaret eder. Fakat motorlara binip marşlara bastıklarında hiçbir motorun çalışmadığını görürler. Ne kadar deneseler de motorları bir türlü çalıştıramazlar. Bu sırada Üstad arayı açar ve şehre girmiş olur. Aradan on dakika geçtikten sonra motorlar çalışmaya başlar. Bu yüzden motorize birlik, Üstad şehre girdikten on dakika sonra şehre girebilir.^[9]

Evinin üst katından Senirkent manzarası

Ali İhsan Tola Üstad'ın elini öpüp, “Şehrimize şeref verdiniz, hoş geldiniz” diyerek karşılar. Halk sevgi ve coşku seli halinde arabanın etrafını sarar. Üstad izdihamdan dolayı uzun süre arabadan inemez. Herkes Üstad'ı görmek, ona dokunmak, duasını almak için yarışır. Üstad, talebelerinin koruması altında güçlkle arabadan iner ve ara sokaklardan yavaş yavaş Haççahala Evi'ne doğru ilerlemeye başlar.

İçkici Veli Dayı

Bu arada Üstad, kalabalık arasında bulunan Ali İhsan Tola'nın dayısı Veli Tola'yı yanına çağırır. Oysa bu zat devamlı içki içen ve sarhoş gezen birisidir. Veli Dayı kalabalık arasından Üstad'ın yanına gelip koluna girer ve birlikte yürümeye başlarlar. Bu durumu gören Ali İhsan Tola, “Eyvah adam hiç ayık gezmez, hem de içki kokar, Üstad'ı rahatsız edecek” diye üzülür. Halk, Üstad'ın o kadar insan arasından Veli Dayı'yı çağırmasına bir anlam veremez.

Meydandan yokuş yukarıya Tolalar Sokağı'na gelene kadar Veli Dayı Üstad'ın kolunu hiç bırakmaz. “Hoca, bu kadar kalabalık arasından benim gibi bir sarhoşu seçti” diyerek bu iltifatın sevinç ve heyecanıyla evinin kapısına dayanır. Kapıyı yumruklamaya ve “Nebahaaat, getir şu rakı şişelerini!” diye bağırmaya başlar.

İçtiği zaman çok farklı bir insan olan Veli Dayı, hanımına yapmadığı eziyet bırakmaz. Bu yüzden Nebahat Hanım, endişe içinde içki sepetinden bir şişe alıp getirir. Veli Dayı şişeyi kaptığı gibi Hacı Abdullah Yokuşu'ndan aşağıya fırlatıp paramparça eder. Tekrar, “Nebahaaat getir!” der. Hanımı bir şişe daha verir. Aynı şekilde onu da sokağın taşlarına çarpıp kırar.

Hanımın olup bitenden haberi olmadığından içkiler biterse bu defa da kendisine işkence edeceğini düşünerek, “Şişeler bitti Veli Bey” diye karşılık verir. O, “Hayır bitmedi, daha var, getir getir” diye seslenir. Ne kadar varsa hepsini kırdıktan sonra eve girer ve hanımına su ısıtmasını söyler. Hızla bir gusül abdesti alır. Bu arada ikinci namazı vakti girer. Üstad, Haççahala Evi'nde bir müddet dinlendikten sonra dedeleri Hacı Tevfik Efendi'nin yaptırdığı Pazar Camii'ne gider. Gusül abdestini alan ve tövbe eden Veli Dayı İkinci namazına yetişmek üzere çıkar ve camide Üstad'ın arkasında namaza durur. Böylece tövbe etmiş Veli Dayı olarak yeni bir hayata başlar.

Üstad Senirkent'ten ayrılırken, Ali İhsan Tola'ya hitaben, “Kardeşim Peygamberimiz (a.s.m.) buranın irşadını bana verdi. Fakat benim vazifelerim çok olduğundan bunu sana veriyorum” der.

Sarhoş Matbaacının Bastığı Risale

Bir gün Üstad bir risaleyi kendisine verip, “İhsan, Ankara'ya gidip bu risalenin bastırılması lazım” der. Ali İhsan Tola kitabı alıp hemen Ankara'ya gider ve Samanpazarı'ndaki matbaaları dolaşır, ancak kimse risaleyi basmak istemez. Çünkü her taraf sivil polis kaynamaktadır.

Çaresiz dönüp gelir ve durumu Üstad'a anlatır. Üstad hiçbir bahane kabul etmez, "İhsan bunun basılması lazım, derhal Ankara'ya git, bastır!" der. İkinci namazını kılıp yemek dahi yemeden tekrar Ankara'ya döner. Vardığında aynı şekilde bütün matbaaları bir bir dolaşıp yalvardığı halde kimseyi razı edemez. Tekrar geri gelir, "Üstad'ım dolaştım, maalesef hiçbir matbaacı basmıyor" der. Üstad yine, "İhsan bunun basılması lazım, derhal Ankara'ya!" deyince tereddüt etmeden üçüncü kez yine Ankara'ya gider. Aynı şekilde matbaacıları dolaşır, yine hiçbiri kabul etmez.

Akşamın alaca karanlığında ümitsiz ve bitap bir şekilde bir dükkânın önünden geçerken matbaacının birinin zil zurna sarhoş bir şekilde yerde yattığını görür. Adamın saçları sakalı birbirine karışmıştır. Ayıklardan ümit kesen Ali İhsan Tola, "Bir de bu sarhoşa teklif edeyim" der ve selam verir, "Kardeşim ben bir kitap bastıracağım, yasak diye kimse basmıyor, sen bunu basabilir misin?" Sarhoş matbaacı, "Basarım" der. Bu defa içinden, "Adam sarhoş kafayla basarım diyor ama, ayıldığında ya vazgeçerse" diye geçirir. Fakat sarhoş matbaacı basmaya kararlıdır, "Hava iyice kararınca gel, kepenkleri indirir basarız" der.

Hava kararınca sarhoş adamın matbaasına gider. Bütün dükkânlar kapanmıştır. Adam Ali İhsan Tola'yı görünce hafifçe kepenği açar, kendisini içeriye alır. Elemanları da hazır beklemektedir. Derken sabaha kadar kitabı basar, kolileyip kendisine teslim eder. Ali İhsan Tola sevinç içinde kitapları yüklenip Isparta'ya döner. Üstad'ın huzuruna çıkıp, "Bastırdım Üstad'ım" der. Üstad sevinçle koliyi açar, içinden bir tane alır, öpüp bağrına basar. "Şükürler olsun, hamd ü senalar olsun, Allah razı olsun" deyip kendisine bol bol dua eder.

Fakat o kadar ayık adam varken bu mübarek eserin bir sarhoşa nasip olmasının sırrını da bir türlü çözemez. Daha bu düşüncesini açmadan Üstad, "İhsan görünüşe bakıp hüküm verme" diye ikaz eder. Sonra da fiyatının kaç lira olduğunu sorar. "Üstad'ım sizin eseriniz" diyecek olur, "İhsan para verilmeden alınan eserin kıymeti bilinmez, o parayla yeni eserler basılır. Benim olsa bile parayla almam lazım" diyerek 25 kuruş verir, kendi kitabını parayla satın alır.

Öldükten Sonra Tasarruf

Isparta'da bulunan vakıf Hurşit kardeş bizzat Ali İhsan Tola'dan duyduğu bir hatırayı şöyle anlatır:

“Ali İhsan Ağabey şöyle demişti: ‘Bir gün Üstad’ı ziyarete gittiğimde kendisini çok sevinçli ve neşeli gördüm. ‘Hayırdır Üstad’ım, bu sevincinizin sebebi nedir?’ diye sorduğumda, ‘Kardeşim, ben tasarrufumun hayattan sonra da devam etmesini Cenab-ı Hak’tan istiyordum. O duam kabul edildi’ dedi.”

Karacasu’ya Gönderir

Üstad her talebesini manevî donanımına uygun hizmetlerde istihdam eder. Himmet gerektiren meselelerde Ali İhsan Tola’yı istihdam eder.

1959 yılında Mustafa, Abidin ve Ahmed Kavurmacı kardeşler, Aydın’ın Karacasu ilçesinde babalarından kalan camide Risale-i Nur dersleri yapmaya başlarlar. Azılı bir grup aleyhlerinde propaganda yapar, tehditlerde bulunur. Onlar da aleyhlerinde yapılan propagandalara derslerle cevap vermek, gayelerinin ne olduğunu açıklamak isterler. Özellikle İhlas ve Uhuvvet Risalelerinden ders yaparlar ki, Risale-i Nur’un kardeşliğe ve ihlase ne kadar önem verdiğini ispatlamış olsunlar. Ancak onların camide ders yapmasına tahammül edemeyen müfsit grup, teravîh sonrasında yapılan dersi basıp, ders yapanları dövmeye karar verirler.

Düzenlenen komploya göre o esnada birisi ışıkları söndürecek, diğerleri karanlıktan istifade ederek camiye basıp ders yapanları ellerindeki sopalarla komalık edecekler. Fakat caminin önünde başlayan tartışmaya jandarma müdahale edince planları suya düşer.

Emeline ulaşamayan azgın grup, bu defa Kavurmacı kardeşleri sokakta sıkıştırmaya ve tehdit etmeye devam ederler. Kasabada her geçen gün artan gerginlik basına da yansır. *Hürriyet Gazetesi*, “Karacasu’da gençlerle Nurcular kavga etti” şeklinde haber yapar.

Üstad bu olaydan haberdar olunca Ali İhsan Tola'yı Karacasu'ya gönderir. O da olayın yatışması için Karacasu'da memurluk yapan akrabası Hüseyin Tola'nın yanına gider. Burada üç ay kalarak bu konuda maddî, manevî teşebbüslerde bulunur. Şerirlerin şerrini etkisiz hale getirmek için *Cevşen*, *Celcelutiye* gibi dualar okur, dersler yapar. Karacasu'da olayların yatışıp normale dönmesine kadar kalır ve Kavurmacı kardeşlere nokta-i istinat olur. O müddet zarfında evlerde "sırren tenevveret" esasına göre Risale-i Nur derslerinin yapılmasına vesile olur.

Mezarlıkta Kavga

Burada kaldığı süre içerisinde Ali İhsan Tola'nın başından enteresan bir olay geçer. Bedri Doğru olayı şöyle anlatır:

"Ali İhsan Ağabey, her cuma Karacasu Mezarlığı'na giderek oradaki ehl-i imana Kur'an-ı Kerim okuyup dua eder. Onun bu hareketini takip eden Karacasulu asi gençler, 'Biz bu Nurcu'ya mezarlıkta iyi bir ders verelim de akli başına gelsin, bir daha böyle gerici harekette bulunmasın' diye dövmeye karar verirler.

Mezarlık çıkışında onu dövmek için, çalı ve taşların arkasına saklanıp beklemeye başlarlar. O sırada içlerinden biri, 'Arkadaşlar, ben sizin gibi düşünmüyorum. Bu adam, ölülerimize Kur'an okuyor. Fena bir şey yapmıyor. Şimdiye kadar bizim ölülerimize kim Kur'an okumak için buraya geldi? Ben bu işten vazgeçiyorum, siz de vazgeçin' der.

Bunun üzerine gruptan bir kısmı kendisine hak verir. Fakat diğerleri karşı çıkar. Derken aralarında tartışma başlar. Tartışma kısa sürede kavgaya dönüşür. Ali İhsan Ağabey'i unutan grup yanlarında getirdikleri taş ve sopalarla birbirlerine saldırırlar. Bu arada okumasını bitiren Ali İhsan Ağabey, yanlarından sessizce geçip gittiği halde farkına bile varmazlar."

Ali İhsan Tola vefat ettiğinde Karacasu'dan gelen bir grup hanım, o zaman onun Karacasu'da ekmiş olduğu Nur tohumlarının yeşerip filiz verdiğini söyleyerek minnettarlıklarını dile getirir, ruhuna rahmet okurlar.

Menderes'e Gönderilen Tevafuklu Kur'an

Dayısının oğlu ve kayınbiraderi Dr. Tahsin Tola milletvekili olduğundan, stad, Menderes'e ve milletvekillerine göndereceği Şeyleri Ali İhsan Tola'yla gönderir. *Emirdağ Lahikası*'nda geçen Celal Bayar'a mektubu götüren de kendisidir.

Yine Hüsrev Ağabey'in yazdığı ilk Tevafuklu Kur'an'ı Menderes'e götürüp gösteren de Tahsin Tola'dır. Menderes Kur'an'ı görünce çok beğenir ve Ali İhsan Tola'ya, "Bunu neŐredelim. Şeref gelirse partimizin, zarar gelirse hapishane bizim" der. Hatta risalelerin basımı için kâğıt karaborsada olduğu zaman 100 tonluk kâğıt tahsisi yaptırır. Menderes risaleleri ve Kur'an'ı basmaya karar verir. Fakat araya giren masonlar engel olurlar.

O sırada Samet Ağaoğlu radyoda mevlit okutmaya müsaade ettiğinden dolayı Celal Bayar tarafından, "Bu yaptığın laikliğe aykırıdır" diye azarlanır. Bunun zerine Ağaoğlu, bu nasıl bir laiklik anlayışı diye istifa etmeye kalkar. Menderes, "Dur bakalım, beraber geldik, gerekirse beraber gideriz" deyip engel olur.

"Hayır Cemiyetine Verilecek Kitabımız Yok"

Ondan sonra Sıtkı Yırcalı'nın yanına varırlar. "Efendim, bunları Kızılay'a versek de onlar bastırrsa" diye durumu kurtarmak ister. Fakat o zamana kadar suskunluğunu bozmayan Ali İhsan Tola'nın dilinden, "Hayır cemiyetine verilecek kitabımız yok" cümlesi dökülür. "Kur'an iman ilmidir, devletin buna sahip çıkmasını istiyoruz. Devlet Kur'an nurundan ne zarar görmüştür. Siz basmasanız, başkası sahip çıkar."

Ali İhsan Tola, bunları söyler ama stad'la istişare etmeden böyle demiş olmasından dolayı da endişe etmeye başlar. "Acaba stad olsa ne derdi?" diye düşünür. Isparta'ya vardığında, stad ne olduğunu sorar ve kendisi de olan biteni anlatır ve sonunda "Kızılay'a verilecek kitabımız yok" dediğini söyler. Üstad, yerinden kalkıp yanına gelir ve alnından öptükten sonra, "Keçeli tam ben de öyle diyecektim.

Bizim hayır cemiyetine verilecek kitabımız yok” deyince derin bir nefes alır.

“Menderes Kardeşim”

Üstad, 1959’da Ali İhsan Tola’yı Ankara’ya göndererek, “Menderes kardeşime zarar vermek istiyorlar, Londra’ya gitmesin” diye haber gönderir. Tabii Başbakan’ın seyahati önceden protokole bağlanmıştır, gitmesine engel olunamaz. Fakat gittiği uçak Londra yakınlarında düşer. Üstad’ın haber verdiği suikast gerçekleşir. Fakat Menderes kurtulur. Bir sohbet esnasında Üstad’ın, “Menderes kardeşimi kurtardım” dediği duyulur.

Suikast

Irak’ta Baasçılar ihtilal yapıp sadattan olanları Bağdat sokaklarında süründürmeden önce Üstad, Ali İhsan Tola’ya, “Git erkan-ı hükümete haber ver. Komünistler ecdadına suikast hazırlıyor. Bana da yapmaları muhtemel. Ya bana silah versinler ya da muhafaza etsinler” diye haber gönderir.

Ali İhsan Tola Ankara’ya gider, dindar milletvekillerine haber verir. Sonra Irak’ta General Kasım’ı Saddam’ın devirdiği haberi alınır. Bunun üzerine Ankara Valiliği Üstad’ın muhafazası için 7,65’lik bir tabanca tahsis edildiğini, gelip almalarını bir yazıyla bildirir.

Sonra Üstad, “İran, Pakistan, Türkiye, Mısır tam komünistliğe darbe vurma sırası idi. Demek ki daha zamanı gelmemiş, silaha ihtiyaç yok” der, silahı da aldırılmaz.

“Sarıklı Genç Sensin”

Bir gün kızı Handan Hanım, “Baba Risale-i Nur’da bütün ağabeylerin isimleri ve mektupları var. Sen onun yakın talebesi olduğun halde senin adın yok, neden?” deyince, Ali İhsan Tola, “Var” der. “Baba Tahsin Dayımın adı var, ‘kırk milletvekiline bedel’ diye geçiyor. Halbuki sen dayımdan daha çok yanında kaldın, hizmet ettin, senin adın yok?” diye tekrar edince, “Kızım var, vakti gelince görür bilirsin” der.

Vefatına yakın bir zamanda, “*Mektubat*’ı getir, sarıklı genç bahsini aç” der. O da getirip açar. “Ben Üstad’a, ‘Üstad’ım bu sarıklı genç kim?’ dedim. ‘O sarıklı genç sensin. Ama sarıklı genç bir tane değil, birkaç tane daha var’ dedi. Sungur Ağabey’e de sensin demiş. Bu bir şahs-ı manevî demiş.”

Nur talebeleriyle bir çay muhabbetinde...

Ayrıca *Tarihçe-i Hayat*’ın sonlarında yer alan ve Gümülcine’de çekilmiş fotoğrafın ikinci sırasındaki sarıklı kişinin kendisi olduğunu, torunları Ömer, Tahsin ve Feyza’ya son günlerinde gösterir. O zaman rahatlıkla sınırdan geçip oralara hizmete gidebildiklerini anlatır.

Üstad’a Gıyabî Cenaze Namazı

Üstad son yolculuğu için Urfa’ya hareket etmezden evvel Tahiri Ağabey ve Ali İhsan Tola’yla helalleşir. Tahiri Ağabey’i yerinde nöbetçi bırakırken Ali İhsan Tola’ya Senirkent’e dönmesini söyler. Ali İhsan Tola bir-iki gün Tahiri Ağabey’e arkadaşlık yaptıktan sonra Senirkent’e gitmek üzere yaya olarak yola çıkar. Tam akşam vakti Senirkent’e girecekken birden bir kalp çarpıntısı ve heyecan hisseder. Üstad ayrılırken kendileriyle helalleştiğine göre, son yolculuğuna çıkmış olabilir diyerek eve uğramadan tekrar Isparta’ya döner.

Isparta’ya vardığında, tahmin ettiği gibi Tahiri Ağabey büyük bir üzüntü içinde Üstad’ın vefat haberini bildirir. Cenazeye katılmak üzere hemen harekete geçerler. O günkü şartlarda Urfa’ya gidene kadar pek çok vasıta değiştirmek zorunda kalırlar. Urfa’ya yaklaştıklarında bindikleri arabanın lastiği patlar. Ali İhsan Tola, Tahiri Ağabey’e, “Bu bir işaret, herhalde defin işlemi yapıldı” der. Bunun üzerine Tahiri

Ağabey Allahu ekber deyip gıyabî cenaze namazına durur. Kılınan namazdan sonra Urfa'ya hareket ederler ve vardıklarında gerçekten aynı anda cenaze namazının kılınıp defnedildiğini öğrenirler. Ali İhsan Tola, definden sonra Üstad'ın kabrini beklemek üzere kırk gün daha Urfa'da kalır.

Nur talebeleriyle birlikte bir Çam Dağı gezisinde

Üstad'dan Sonra

27 MAYIS İHTİLALİ sonrasında başlayan yoğun takip, tevkif, mahkeme ve hapishanelerden Ali İhsan Tola da nasibini alır. O dönemin ihtilal uygulamalarında valiliğin sorgusuz sualsiz içeride tutma yetkisi vardır. Suç sabit olmadan bir insanı içeride tutmanın adı “tedbiren tevkif”tir. Suç sabit olmazsa salıverilecektir ama yok yere bir ay içeride yatmış olacaktır.

Ali İhsan Tola ihtilalden sonra, “tedbiren tevkif” maddesinden birkaç kez tutuklanır. Her defasında soruşturma sonunda bir suç bulunamayıp serbest bırakılır. Tam eve gelip çocukla hasret giderecekken polisler tekrar eve gelir ve kendisini alıp götürürler. Çünkü bu arada hakkında yeni bir “tedbiren tevkif” kararı çıkmıştır. Bu şekilde suçsuz yere üç buçuk aydan fazla tutuklu kalır. Kızı Handan Hanım o günleri anlatırken şöyle der:

“Artık babamız bir yere gideceği zaman korkar olmuştuk. Çünkü polis belki de izinsiz baskın yapacağından onun evden gitmesini beklerdi. Evden ayrıldıktan sonra gelir, arama yaparlardı. Ama ne arama! Yüklükteki yatak yorgandan, mutfaktaki kap kacağa kadar, ne var ne yoksa her şeyi ortalığa dökerlerdi. Kendilerine göre suç delili olarak ne bulurlarsa alırlardı. Sonra babamız gelince onu da alıp götürürlerdi. Böylece bize gözdağı verip vazgeçirmeye çalışırlardı. Böyle o kadar baskı ve eziyete maruz kaldık ki, sayısını unuttuk.”

Küçük kızı Nurdan Hanım da, “Ben hâlâ polis gördüğüm zaman aklıma o günler gelir, korkuyla ürperirim” der.

Ahırdan Kötü Hapishane

İhtilal sonrasında Ali İhsan Tola ve üç kişiyi nezarete alırlar. Bir müddet sonra Uluborlu'ya naklederler ve iki odalı küçük bir yere koyarlar. Kaldıkları yerde tuvalet yoktur, ihtiyaçlarını teneke kutularda görmek zorunda bırakılırlar.

Kaldıkları yerin karşısında at ahır vardır. Her gün askerler atları tımar eder, bakımlarını yapar, yem ve sularını verirler. Bu manzarayı gördükçe, “Ah bu adamlar bize hayvan kadar bile değer vermiyor” derler. “Mazlumun ahı Arş’a kadar çıkar” hükmünce bu durum gayretullahı dokunur.

Ertesi gün kalktıklarında at ahırından askerlerin telaşlı bağırırları gelir. Kulak verdiklerinde atların hepsinin öldüğünü duyarlar. Askerler bir gün önce tımar ettikleri hayvanların ölümlerini ahırdan çıkarıp meydana yatırırılar.

Bir ara kendilerini kırık camlı bir hücreye koyarlar. Önce hava alacağız diye sevinsele de kırık camdan gelebilecek kör bir kurşuna hedef olma endişesi uykularını kaçıırır. Bu yüzden sabaha kadar sırayla nöbet tutarlar.

Zehirli Kebap

Açlıktan ölüp gitsinler diye kendilerine bir hafta yiyecek içecek vermedikleri gibi, dışarıdan yakınlarının getirdiği yiyeceklere de izin vermezler. Ali İhsan Tola açlığa alışık olduğundan dayanır, ama arkadaşları açlıktan baygınlık geçirirler.

Nihayet bir gün gardiyanlar, “Uluborlulu kardeşleriniz size kebab getirdi” diyerek koca bir tepsiyi koğuşun kapısından içeri sürerler. Bununla beraber kebab getirenleri alıp falakaya yatırırılar. Tam kebab dolu tepsiye el uzatacakları sırada Ali İhsan Tola’nın, “Durun, sakın yemeyin!” dediği duyulur. O sırada tevafuken On Dokuzuncu Mektup’ta geçen Peygamber Efendimizin (a.s.m.), Zeynep adındaki Yahudi bir kadının pişirdiği etle zehirlenmek istendiği konusunu müzakere etmişlerdir.

O geceyi *Cevşen* okuyarak geçirirler. Sabah olunca bir de bakarlar ki, kebabın üstünü yemyeşil bir zehir tabakası kaplamış. Ali İhsan Tola, tepsiyi kapıdan dışarıya sürdürür. Gardiyan kebabı yemediklerini görünce durumu kumandana bildirir. Fakat o sırada kumandanın cins köpeği kebabı yemeye başlar. Az sonra hayvancağz zehirin tesiriyle acıyla kıvrınmaya başlar ve can verir.

Komutan köpeğinin öldüğüne çok üzülür. Ama tokat bununla da kalmaz. Tek evladı olan kızı, âşık olduğu gence verilmeyince aynı günün akşamı elma zehiri içerek intihar eder. Komutan neye uğradığını şaşırır, hatasını anlar ama iş işten geçmiştir. Tutuklanmalarına karar veren hakim de telaşa kapılır, başına bir şey gelmeden hepsini hapisten salıverir.

“Biz Gâvur muyuz?”

Hapiste bulunan Mustafa Tortop, oranın Medrese-i Yusufiye’ye nasıl çevrildiğini anlatırken şöyle der:

“Ali İhsan Tola, Tahsin Umutlu, Hasan Karaer ve beni nezarete atmışlardı. İçeri alındığımızı duyan halk, eski hükümet konağının önünde toplandı. Bu durumu gören yetkililer, hemen ifademizi alıp bizi Uluborlu’ya sevk ettiler. Aslında o zaman Senirkent ve Uluborlu’da hapisane yoktu. Uluborlu’da sadece iki odalı bir yer vardı. Suçumuz falan yoktu. İhtilale karşı bir davranışımız olabilir diye tedbiren böyle yapmışlardı.

Hapishanenin iki odasında mahkûmlar vardı. Bizi önce hole koydular. Biz o daracık yerde cemaatle namaz kıılıp tesbihat yapıyorduk. Diğer odadaki mahkûmlar bizi duyunca, ‘Yahu biz gâvur muyuz? Biz de namaz kıılmak istiyoruz’ diye gardiyanlardan izin istediler. İzin verilmeyince kapıyı kırıp çıktılar ve bizimle namaz kılmaya başladılar. Gardiyanlar, ‘Bunları da Nurcu yapacaklar’ diye yetkililere şikâyet ettiler. Bunun üzerine Isparta’ya sevk edildik.

Biz zaten hapishaneye Medrese-i Yusufiye demişiz. Orada da namaz kıılıp derse başladık. Orası daha geniş ve mahkûmlar daha kalabalıktı. Bizi gören mahkûmların çoğu namaza başladı. Bu sefer bizi ağır cezaya sevk ettiler. Orada mahkeme başkanıyla Tahsin Umutlu arasında ilginç bir konuşma geçti. Başkan, ‘Size Nurcu diyorlar, ne diyorsunuz?’ dedi. Bu soruya daha önce adam öldürme suçu işlemiş olan Tahsin Umutlu ilginç bir cevap verdi:

‘Evet biz Nurcuyuz. Nur Risaleleri adındaki kitapları okuyor ya da dinliyoruz. Bunun için bize Nurcu diyorlar. Hakim Bey, benim Senirkent’te lakabım Deli Tahsin’dir. Herkes beni böyle

bilir. Ben daha önce adam da öldürdüm. Bu yüzden hapse de düştüm. 1936'da Mustafa Kemal'in çıkardığı aftan yararlanarak çıktım. Şimdi artık o Deli Tahsin yok! Bu eserler sayesinde ben insanlığımı buldum. Şimdi değil adam öldürmek, yerdeki karıncayı bile ezmekten korkuyorum. Bu halimde mi kalayım, yoksa eski Deli Tahsin haline mi döneyim?' Bu savunmanın hakim üzerinde çok büyük etkisi oldu ve bizi beraat ettirdi. Ayrılırken hapishane müdürünün konuşması da manidardı:

‘Siz ayrılırken sizin adınıza sevinsem de bizim için üzülyorum. Çünkü siz burada olduğunuz sürede hapishanede kavga gürültünün kökü kesildi, hapishaneye huzur geldi.’”

Ali İhsan Tola, 1960'lı yıllarda Ankara'da Ali Demirel, Zübeyir Gündüzalp, Atıf Ural, Mustafa Türkmenoğlu ile Said Özdemir'in de bulunduğu risalelerin basım ve çoğaltılması hizmetinde de bulunur.

Hizmet Birinci Sırada

Ali İhsan Tola, Üstad'ın hizmetine girdiğinden beri aile efradıyla sürekli takip altındadır. Fakat o, Üstad'a verdikleri yeminin gereği asla taviz vermeden ve hiç sarsılmadan yoluna devam eder. Bütün baskılara ailesiyle birlikte göğüs gerer.

Kızlarının ifadesiyle: “Kur'an'a hizmet babamızın hayatında birinci sıraya yerleşti. Mal, mülk, aile, kendi hayatı hep ondan sonra geldi. Hizmet söz konusu olduğu zaman her şeyi unutturdu. Bazen evi ve bizleri bırakıp gider, iki-üç ay gelmediği olurdu. Isparta, Barla, Sav, risalelerin basım işlerini takip için bazen Ankara... Bazen de ağabeyler bizim eve gelir, uzun süre misafir kalırlardı. Çünkü o zamanlar Nur talebelerinin kalacağı yerler pek yoktu.”

Kızı Handan Hanım, babasının sünnetin en küçük adabına riayet ettiğini, her hal ve etvarında sünneti yaşayıp yaşattığını ifade eder. Hatta bir defasında abdest aldırdıktan sonra çorabını giydirirken sağ ayağını giydiriyorum diye solunu giydirince, “Sen sağını solunu da mı karıştırıyorsun, çıkar!” diye azarladığını söyler.

Onun halini normal bir insanın kaldıramayacağını, zira her türlü sıkıntısı olanın kendisine geldiğini, hiç kimseyi reddetmeyip bütün sorunlarını halletmeye çalıştığını, onların dertlerini kendi üzerine aldığını ifade eder.

Nur talebelerinin uğrak yeri olan iki katlı mütevazı evi

Bereket Sırrı

Handan Hanım evlerindeki bereketi şöyle anlatır:

“Babamız memuriyetten ayrıldıktan sonra evimizde beslediğimiz ineklerden süt, yoğurt, peynir, et ihtiyacını; tarla ve bahçeden de diğer yiyecek ihtiyacımızı temin ederdik. Allah’a şükür, kanaatimiz vardı. Ailece dayanışmamız, tesanüdümüz vardı. Birbirimize güven ve halimize rıza vardı.

Başkaları gibi mutluluğu maddî varlıkta ve lükste aramadık. Çevremizin tahrikiyle birbirimizi hırpalamadık. Annemiz hiç tarla-bağ-bahçe işi bilmediği halde, babamızın işine yardımcı olmak için kayınvalidesiyle birlikte tarla işlerine giderdi. Bereketin sırrıyla fakr u zaruret çekmedik. Başkalarına muhtaç olmadık. Üzerimizde daima bir inayet eli hissettik.”

Tutuklama

27 Mayıs sonrası dönemde, Denizli’de Hüseyin Tamaş’ın Bedesten’deki bahçesinde ders yaparken baskın olur. Polisler derstekileri alıp nezarete götürür, sorgu sualden sonra mahkemeye sevk ederler. Duruşma başlarken hakim gayet azamet ve gururlu, Ali İhsan Tola ise gayet mütevazı bir

haldedir. Ali İhsan Tola'ya hitaben, "Sen de dini siyasete alet etmişsin" ithamına karşı şu cevabı verir:

"Hakim bey, din öyle kudsî bir mefhumdur ki, hiçbir zaman siyasete alet edilemez. Biz ne sizin vereceğiniz cezadan korkar ne de beraattan seviniriz. Biz ancak Allah'ın cezasından korkar, Allah'ın beraatına seviniriz." Bu defa mahkeme reisi küçülür, Ali İhsan Tola haşmetli bir hal alır.

Ege Gezisi

Ali İhsan Tola 1960'lı yıllarda, Sungur Ağabey'le birlikte bir Ege gezisine katılır. Ali İhsan Tola çok defa olduğu gibi seyahat boyunca bir şey yiyip içmez. Bir-iki derken, Sungur Ağabey'in buna canı sıkılır. "Kardeşim, ya bizimle ye ya da in arabadan" der. Ali İhsan Tola hiç itiraz etmeden "Peki" diyerek arabadan iner. Fakat biraz uzaklaşınca Sungur Ağabey üzülür, geri döner. Aradan kısa zaman geçmesine rağmen, ne kadar arasalar da onu bulamazlar.

Bir kaç saat içinde planlanan beldeye vardıklarında Ali İhsan Tola'nın orada olduğunu görürler. "Seni aradık, bulamadık. Buraya nasıl geldin?" diye sorduklarında, boynunu büker, "Geleli iki saat oldu" diye cevap verir. Bu harikulade hale hayret ederler. Meğer o zaman kırk günden fazla aç kaldığı riyazet dönemlerinden birinde bulunmaktadır.

Çocuklarını Eğitim Metodu

Ali İhsan Tola aynı zamanda çocuklarının eğitimine dikkat eden iyi bir babadır. Kızları Handan, Candan ve Nurdan'ın bu konuda anlattıkları ilginçtir:

"Babamız bize en yakın akrabamız bile olsa asla başkasından bir şey yedirmezdi. Haram yedirmemek için çok titiz davranırdı. 'Bir gıdayı hazırlayanın, hatta sunanın halet-i ruhiyesi yiyene geçer' diye, başkalarının verdiği gıdaları yedirmekte çok seçici olurdu. Üstad'ın, yakın talebelerine uyguladığını o da bize uygulardı. Çocukların ibadetli ve itaatli olmasında helal yedirmenin önemini anlatırdı. Yakın akrabamızın verdiği meyveleri tefekkür için duvara astırırdı. Eğer o meyvelerden izinsiz koparıp yersek bize ceza verirdi.

Cezası da mesela yüz Fatıha, beş yüz İhlas okumak şeklinde olurdu. Suçumuzun durumuna göre cezalar artardı.

Evde yaşımıza göre her birimizin ayrı bir vazifesi vardı. Gelen misafirin ayakkabılarını kim çevirecek, çayı kim demleyecek, sofrayı kim kurup kim kaldıracak, bütün bunları aramızda taksim ederdi. Biz de vazifemizi eksiksiz yapardık. Vazifesini yapmayan olursa, belirli sayıda sure okumaktan oruç tutmaya kadar değişen cezalar devreye girerdi.

Bize bir görev vereceği zaman zorla değil, ikna ederek, teşvik ederek o görevi sevdirdi. Mesela gelen misafirlerin ayakkabılarını düzenleyip çevirmenin Peygamber Efendimizin (a.s.m.) bir sünneti olduğunu, bunun çok sevap olduğunu, yaptığımız takdirde Efendimizin (a.s.m.) bizi seveceğini anlatır, bizi o işe ikna ve teşvik ederdi. Böylece hizmeti ibadet duygusu içinde yapardık. Bu görevi iki-üç yaşındaki küçük kızına da anlatıp yaptırırdı.

Sabah Namazı ve Dersi

Babamız hepimizi mutlaka sabah namazına kaldırır ve cemaatle kıldırırdı. Sabah derslerini dönerli okuttuktan sonra okula giderdik. Her gün manevî gıdamızı alırdık. Ayrıca yemekte hep beraber olmaya dikkat eder, birimiz eksik olursa yemeğe başlatmazdı.

Bizlerle meşveret ederek yapmamız ve yapmamamız gerekenler hakkında fikrimizi sorardı. ‘Bu çocuktur’ demez, ‘Sen ne düşünüyorsun?’ derdi. Zoraki, ‘Şunu yapacaksın’ demez, ikna etmeden bir şeyi yaptırmazdı.

Sahabelerin ‘isar’ hasletini uygulamamıza çok önem verirdi. Yani birimizin fedakârlık ederek başka bir kardeşimizin işini yapmasına sevinir, takdir ederdi. Bizi nafîle oruç tutmaya, ibadet etmeye teşvik ederdi. Biz, babamızdan bahane ve mazeret ileri sürmeden, şikâyet etmeden hizmet etme dersini aldık.”

“Namazını Kıldın mı?”

Candan Hanım anlatıyor:

“Küçüklüğümde oyun oynarken yanıma gelir, ‘Namazını kıldın mı?’ derdi. ‘Kılmadım’ derdim. ‘Hemen namazını kıl’ derdi. Tabii gözüm oyunda olduğundan alelacele kılar gelirdim. ‘Olmadı bu namaz, bir daha kıl. Sadece şekil olarak kıldın’ derdi. ‘Ya kıldım işte!’ diye sitem ederdim. ‘Olmadı, itiraz etme, tekrar kıl.’ Bu sefer daha ağır kılar çıkardım.

Elma, armut ne varsa, ‘Bunun şükürünü eda edersen yiyebilirsin. Şu kadar hamd edeceksin, şu kadar şunu diyeceksin’ diye bizi zikre de alıştırdı. Bu işin teşvik tarafıydı, bir de ceza yönü vardı. Cezası can acıtan şey değildi, ‘Yüz tane besmele ile bin tane İhlas, işte şu kadar tevhit çekeceksin, şu kadar Fatiha okuyacaksın’ derdi.

Küçüktüm, henüz hurmayı bilmiyordum, dalından kesip getirmişlerdi. O zaman babamın yanında kalan öğrenciler vardı. Ben gidiyorum geliyorum, onun yenecek bir şey olduğunu bilmiyorum. Bir gün sabah dersi oldu, biz de teberrüken hurmanın tadına baktık. Tabii bir gün içinde bitti. Ben biraz hareketliydim. ‘Bunun çoğunu sen yemişsin, senin cezan diğer kardeşlerinden iki misli fazla’ dedi. ‘Ya ben yemedim filan...’ ‘Yok yok, şu kadar Fatiha, şu kadar tevhit, şu kadar sübhanallah çekeceksin’ dedi.

Sabah namazdan sonra sesli tesbihat yapardı. Tesbihatı öyle öğrendik. Risale dersi yapar, muhakkak bir sünnet-i seniyyeyi öğretir, ondan sonra okula giderdik. Eğer dersi aksatır, ilgi göstermezsek ceza yerdik. Allah razı olsun. İlkokulu bitirdik, sonra kız meslek lisesinde okuduk. O zaman babam ona da karşı çıkmıştı. Tabii bozulmamızı önlemek istiyordu. Akımlara kapılıp kendimizi dağıtırız diye endişe ediyordu. Göz altındaydık. ‘Haramlara değil el uzatmak, ruhsatlardan bile geri durmalısınız’ derdi.”

Sabır Kahramanı Anne

Kızları, babalarının yanında önemli bir yeri olan annelerini şöyle anlatıyorlar:

“Annemiz Saadet Hanım, İstanbul Kız Lisesi’nde okumuş, o günün şartları içinde modern bir Cumhuriyet kızıdır. Asil bir hanımdır. Babamızın Üstad’ı tanınmasıyla geçirdiği değişim

karşısında sadakatle yanında durmuştur. Babam, yatağını yorganını toplayıp Üstad'ın yanına gittiği zaman annem gece korkmuş. Üstad rüyasına girerek, 'Hemşire! Sana da sabır düştü' diyerek sırtını sıvazlamış. Birden o korku üzerinden kalkıvermiş. Zaten bütün zorluklar karşısında bir inayet hissediyorduk.

Annemiz, zaman zaman etraftan iyi niyet görüntüsü altında, 'Sana iş bulalım, memuriyete koyalım' gibi teklif edenlere iltifat etmedi. Bazen kalabalık gelen misafirlere çay-çorba hazırlamak gibi yorucu hizmetler karşısında, 'Bunlarla başa mı çıkılır?' gibi tahriklere karşı, 'Allah'ıma şükürler olsun, içki sofrası hazırlamıyorum, ağzı dualılara çay-çorba hazırlıyorum' diyerek cevap verirdi. Zira babamın önceki arkadaşları tam bir ehl-i dünya idiler.”

Sungur Ağabey ve diğer Nur talebeleriyle evinde bir muhabbet halkası

“Bir Gün Mekke’de, Bir Gün Medine’de”

Vefatından iki yıl önce, bir Ramazan gecesini teravihten sonra Sungur Ağabey Handan Hanım'ı arar. “Kardeşim, biz teravihi Bedi’de^[10] kılıyoruz. Üç yüz kişi var, sesli *Cevşen* de okuyoruz. Babanı aradım, ‘Sen nerede kılıyorsun?’ dedim. ‘Bir gün Mekke’de, bir gün Medine’de’ dedi. Bu nasıl oluyor?”

Handan Hanım, “Ağabey siz daha iyi bilirsiniz. Bana ne soruyorsunuz?” dedim. “Bunu babana bir sor” der. Telefonu kapatan Handan Hanım hemen babasını arar. “Baba, Sungur

Ağabey telefonda, ‘Baban bir gün Mekke’de, bir gün Medine’de namaz kılıyormuş. Bu nasıl oluyor?’ diye sor dedi” deyince, Ali İhsan Tola, “İlahi Sungur” deyip başka konulara geçer.

Sungur Ağabey küçükken de Ali İhsan Tola’nın çocuklarına bu gibi sorular sorar: “Babanız nasıl çalışıyor, gündüzleri ne yapıyor, geceleri ne yapıyor, aniden kayboluyor mu?”

Bir Domatesten Hastalanır

Kızlarından birinin düğününde davetliler arasında Said Özdemir de vardır. Yemek dağıtılırken Ali İhsan Tola’nın bir şey yemediği dikkatini çeker. Bunu şöyle anlatır:

“Kızının düğünü için Senirkent’e gittik. Bahçe gibi düz bir alanda davetlilere yemek dağıtılıyordu. Bize de yemek geldi, yemeye başladık. Fakat Ali İhsan davetliler arasında dolaşüyor, onlara ‘Buyurun’ diyor, fakat kendisi yemiyordu.

Kendisine acıdım, ‘Sen de otur ye’ dedim. ‘Yersem hastalanırım’ diye cevap verdi. ‘Niye hastalanacaksın? Al şu domatesi ye’ diye kendisine bir domates uzattım. ‘Bak Said kardeş, ben bu domatesi yersem hastalanırım’ dedi. ‘Bir domatesten ne çıkar, bir şey olmaz’ dedim. ‘Hatırın için yiyeceğim, fakat göreceksin hastalanacağım’ dedi. Ve yedi.

Ertesi gün bir de baktım ki, yüzü gözü şişmiş, dudakları kabarmış olarak yanımıza geldi. Çok şaşırđım ve çok üzüldüm. ‘Bak Said kardeş,’ dedi. ‘O bir tek domatesten dün gece hastalandım.’ Ben de, ‘Kardeşim affet, kusura bakma, ben senin bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum, hakkını helal et’ dedim. Meğerse on-on beş gündür hiçbir şey yemiyormuş. Hatta bazen otuz-kırk gün bir şey yemediği olurmuş. Birkaç defa kırk gün, birkaç defa da yetmiş gün hiçbir şey yemeden içmeden riyazete devam ettiğini duymuştum.”

Selçuk’taki Arsa

İzmir Selçuk’ta babasından kalan arazide zaman zaman gidip kaldığı bilinir. Burası şu anda şehrin en merkezî yerinde bulunmaktadır. Ali İhsan Tola için buranın asıl kıymeti

manevîdir. Çünkü burası Meryem Ana'ya yakın ve Hıristiyanların hac yapmak için geldikleri bir yerdir. Bunun için burayı zaman zaman küfre ve âlem-i Hıristiyaniyeye karşı manevî bir karakol olarak kullanır; orada günlerce, hatta aylarca kalıp *Cevşen*, *Celcelutiye* gibi dualar okur. Ali İhsan Tola yakınlarına o arsanın altında bir kilise bulunduğunu söyleyerek bir ara çakılları kaldırma talimatı verse de belediye buna müsaade etmez.

Hayattayken Selçuk'taki arazinin satışı birkaç kez gündeme gelir. Fakat her defasında buna karşı çıkar. Arazide küçük kardeşi Abdülkadir Ceylan'la ortaktır. Bir defasında belediye istimlak etmek ister ve parasını verir. Ali İhsan Tola, "Alamazlar" der. Gerçekten beş-altı sene sonra belediye istimlakten vazgeçer, verdiği parayı geri alır.

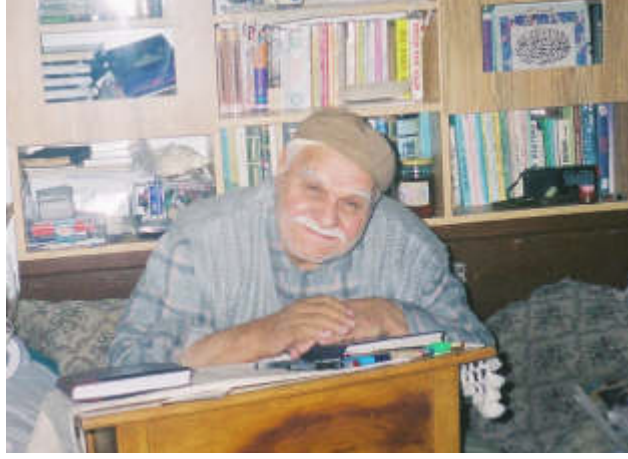
Aradan on sene geçtikten sonra tekrar istimlak kararı alınır. Bunun üzerine Ali İhsan Tola yeğeni Abdullah Tola'yı Selçuk'a gönderir. Abdullah, belediye başkanının yanından Ali İhsan Tola'yı arar. Telefonda başkana hitaben, "Sizin burayı almaya gücünüz yetmez" der. Başkan da işi inada bindirerek, "Alıyorum" der. Ali İhsan Tola, "Haydi al da görelim" deyip telefonu kapatır. Başkan, "Ben alıyorum, bakalım alıyorum muym, almıyor muym görürsün" diye söylenir.

Fakat o sırada istimlak kanunu değişir. Kanun, belediyenin bir araziye istimlak etmek istediği zaman buraya komisyon tarafından biçilen fiyat karşılığı alabileceğini söyler. O zaman için arsaya beş buçuk-altı trilyona yakın bir değer biçilince belediye almaktan vazgeçer. Bu durum tam üç kez tekrarlanır. Halen belediye imar planında istimlak alanı olarak durur. İlginçtir, mirasçılar burayı ne satabilir, ne de üzerinde herhangi bir tasarrufta bulunabilirler. Çünkü belediyede istimlak alanı olarak gözükmektedir.

Mehmed Başat'ın ifadesine göre, asıl bu araziye göz dikenin Hıristiyan dünyası olduğunu, Selçuk'a gelen hacılar için konaklama tesisleri yapmak üzere araziye satın almak istediklerini, bunun için belediyeyi araya soktuklarını ifade eder.

Selçuk'ta bulunduğu sırada bir gün hemşehrisi emekli Astsubay Arif Topçu yanına uğradığını söyler ve şöyle anlatır:

“İzmir’e Fethullah Gülen Hocaefendi’yi ziyarete gidiyordum. Rahmetli Ali İhsan Tola Ağabey Selçuk’taki bahçesinde bulunuyordu. Kendisini ziyaret için yanına vardım. Hoşbeşten sonra, ‘Eline bir tepsi al da gel, seninle ot toplayalım’ dedi. Yirmi bir çeşit ot topladı. Sirke ve zeytinyağı da katarak bir salata yaptı. Yufkayla başına geçip bir güzel karnımızı doyurduk. Başka bir şey yoktu. Aman Allah’ım, hâlâ onun tadı damağımdadır. Ayrılırken, ‘Fethullah Hoca’ya ve Mustafa Birlik kardeşime de çok selam söyle’ dedi.”

Nur’a adanmış bir ömür...

Maddî ve Manevî Şifa Kapısı

ÜSTAD BİR GÜN kendisine, “İnsanlar senin elinden şifa bulacak Ali İhsan” der. 1954 yılında Sav’da Risale-i Nurların teksirle basımını yaparken bitkiler âleminin sırları kendisine açılır. Aslında Üstad’ın, ilk ziyaretlerinden birinde kendisine uzmanlık alanında, özellikle bitki ve ağaçlarla ilgili yaptığı o muhteşem ders, onun bu konudaki kabiliyetlerinin açılmasına vesile olur. Artık rastladığı bitkiler, hangi hastalıklara iyi geldiklerini kendi dilleriyle anlatmaya başlarlar.

Yine o yıllarda bir gün Çam Dağı’ndayken, Üstad’ın kendisine bir bitkinin dalını uzatarak, “Ali İhsan buna dikkat et! İleride bunun çok faydasını göreceksin” dediği bilinir.

Ali İhsan Tola, kafa süpürgesi denilen karabaş otunun dalını cebine koyar, fakat sonra unuttur. Yirmi yıl sonra bir gün çıktığı Çam Dağı’nda ayağı takılıp düşünce o bitki gözüne ilişir ve “Beni oku” diye dile gelir. Bunun üzerine o bitkiyi köküyle birlikte alıp eve getirir ve incelemeye başlar. Araştırma ve incelemesi üç yıl sürer. Kendisinin ve ailesinin üzerinde denemeler yapar. Sonra yanına gelenlere ikram etmeye başlar. Bunun üzerine nifakçılar, “Gelenlere kafa otu içiriyor, rehavet verip uyutuyor” diye dedikodu yapmakla kalmaz, resmî makamlara da şikâyet ederler. Isparta Ağır Ceza Mahkemesi’nde bundan dolayı üç yıl yargılanır. Mahkemede avukat tutmaz, kendi müdafaasını kendisi yapar ve beraat eder.

Hangi bitkinin hangi hastalığa şifa olduğunu bildiği halde, manevî ve imanî hastalıklara öncelik verdiğinden önceleri bu kapıyı açmaz. Fakat ne zaman ki Batı tıbbı bu sahayı İslam’a karşı bir üstünlük vesilesi yapıp silah olarak kullanır, bir yandan hormonlu-kimyasal gıdalarla hastalıkları arttırırken, diğer yandan sattığı kimyasal ilaçlarla insanların parasına göz diker, artık o zaman bu konuda bildiklerini anlatıp insanlara faydalı olmanın zamanı geldiğini görüp bu sahaya yönelir. İslam’da var olup unutulmuş olan “sünnete uygun hayat ve tedavi” yollarını, fitrî şeriattaki tedavi usullerini muhtaç olanlara anlatmaya başlar. Bu, Allah Resulü’nün (a.s.m.) ümmetine naklettiği şifa bilgilerinin, yani Tıbb-ı Nebevî’nin

uygulanmasından başka bir şey değildir. Böylece, şifalı bitkilerle tedavi anlamına gelen “fitoterapi” uygulamasına kapı aralamış olur.

Sırlar Açılır

Okan Yılmaz anlatıyor:

“Kendisinden bitkilerin sırlarını iki defa dinledim. Birisinde Sungur Ağabey gelmişti. ‘Ali İhsan bu bitkilerin esrarı nasıl oldu?’ diye sordu. ‘Üstad’ın himmetiyle açıldı, sizi nasıl görüyor tanıyorsam, o bitkileri de öyle görüyor tanıyorum. Neye yaradıkları bana o surette görünüyor. Mesela bir bitki böbreğe yarıyorsa, onu böbrek suretinde görüyorum’ demişti.

Birbirini çok seven iki Nur dostu: Ali İhsan Tola ve Mustafa Sungur

Sav’da *İşârâtü’l-İ’caz*’ın teksiri sırasında bu işe zaten meraklıydı. Bir anda o mana orada açılıyor. Sonra kitapları Üstad’ın yanına getiriyor. Üstad kapıda karşıyor. ‘Keçeli hizmet vakti istediğini vermeseydik, hizmet etmezdin’ diyor. Yani o bitkilerin sırlarını ona açtıranın Üstad olduğu anlaşılıyor. Sonra dönüşte o halet bir anda kapanmış. Yıllar sonra yine Üstad’ın izni ve himmetiyle açılmış.”

Sungur Ağabey, Ali Sert Hoca’yla birlikte kendisini bir ziyaretlerinde, “Eskiden sana bitkilerin hangi hastalıklara şifa olacağı sırrı açılmıştı. Şimdi de devam ediyor mu?” diye sorar. “Kısmen zayi oldu. Çünkü biz eskiden ihlas hasletine çok dikkat ediyorduk. Hatta umuma ait arazilerdeki çeşmelerden bile abdest aldığımız zaman ihlasımıza zarar gelmesin diye para bırakırdık” demesi manidardır.

Kendisinden dinleyelim:

“O zamandan beri otlardan, çiçeklerden bal karışımlarından ve çeşitli yağ karışımlarından insanlık âlemine faydalı olmaya çalışıyordum. Risale-i Nur’da izah edildiği gibi, kâinat bir eczahane-i kübradır. Allahu Teala, her şeyi yerli yerinde

yaratmıştır. İnsan vücudunda bulunan hücreler ve cihazlar bitki ve otlardan küçük birer numune taşır.

Mesela, ceviz meyvesi, diğer meyvelerden farklı olarak dışında sert bir kabuk, içinde meyvenin yiyecek kısmıyla insanın başına ve beynine benzer. Elbette ki onun yenmesi, insana ve beynine faydalı olacaktır. Keza, fındığın kalbe benzemesi, fasulyenin böbreklere benzemesi ve limondan narenciyeye kadar her şeyde insan bünyesine faydalar sunulmuş, rızık olarak tayin edilmiştir.

Risale-i Nur'da tefsir edilmiş olan bir ayet-i kerimede, 'Yedi gökle yer ve onların içindekiler O'nu tesbih eder. Hiçbir şey yoktur ki O'nu övüp tesbih etmesin; lakin siz onların tesbihini anlamazsınız. Şüphesiz ki O Halim'dir, ceza vermekte acele etmez; Gafur'dur, günahları çokça bağışlar' (İsra, 44) buyuruluyor. Risale-i Nur'un izah ettiği bu ayetten ders almamız lazım. Kâinat zerrelere adedince Allahu Teala'ya hamd ve senada bulunmamız zaruridir."

Kafa Süpürgesi Otu ve Ardıç

Bitkisel tedavi konusunda Ali İhsan Tola'nın ilmine ve manevî mirasına sahip olan torunu Eczacı Ömer Tola, dedesinin bu yönünü anlatırken son derece ilginç bilgiler verir:

"Evveliyatında Sav'da teksir yaparken sırrın açıldığını anlatırdı. 'Bitkinin şekli, kokusu, rengi bir şifre-i ilahîdir. Bu şifrenin anahtarı da Efendimizdedir (a.s.m.)' diye anlatırdı.

'Fakat Üstad Hazretleri 'Maksat insan yetiştirmek' deyince bitkilere karşı olan şevkim ve alakam kırıldı' demişti. 'Bunun üzerine bitkilerin sırları tekrar kapandı. Daha doğrusu bir hasta gelse şu bitkinin de iyi geldiğini bilsem bile verecek hal kalmadı' diye anlatırdı. Ta ki Üstad, kafa süpürgesi otunu kendisine tavsiye edene kadar...

Ondan sonra bitkisel tedavi tekrar başlar. Gelenlere ikram eder. Hatta bu kafa süpürgesinden dolayı mahkemeye verilir. Hem orman mühendisi, hem ehl-i vukuf, hem bilirkişi ve hem de davalı olarak böyle bir davanın olmayacağını savunur.

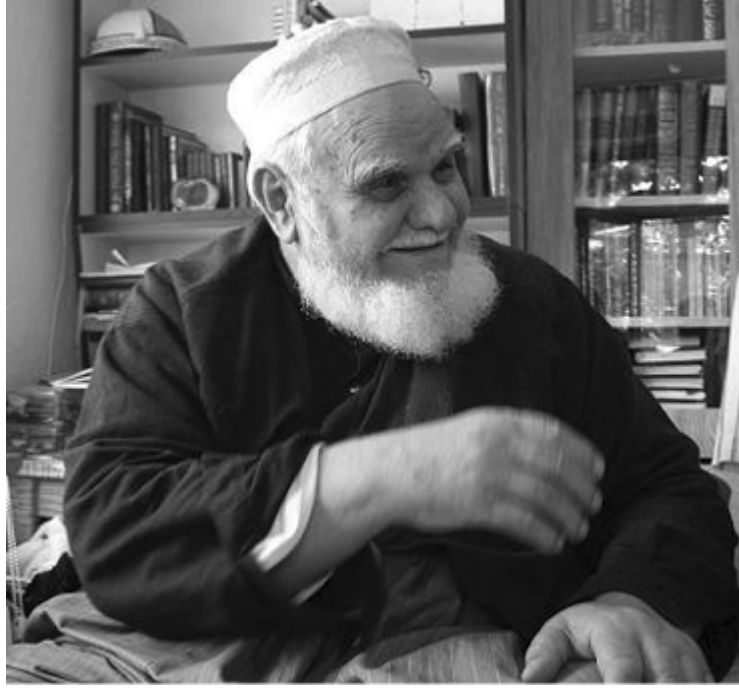
Daha sonra 1990'lı yıllarda Orman Müdürlüğü Çam Dağı'nın altındaki büyük ardıç ağaçlarını kesince ardıçla ilgili

hadislerde geçen konuları araştırır. Hadiste, ‘Ardıcın üç-beş tohumunu yanında taşıyan, insanların muhabbetini celb eder’ diye bir ifade yer alır. Bunu, ‘Demek ki melaikeyi celb ediyor’ diye yorumlar. ‘Yani vücuttaki müzahrefat maddeleri temizliyor’ der. Ardıcın kan temizleyici, iltihap sökücü özelliğinden bahseder. Daha sona gelenlere kafa süpürgesinin, yani karabaş otunun yanında yavaş yavaş ardıc tedavisini de tavsiye eder.

Öncesinde kekik yağı kullanır. Damar açıcı özelliğıyle, migren, sinüzit ve baş ağrısına iyi geldiğini anlatır. am Dağı’nda çeşmenin yanındaki büyük ardıc ağaçlarının kesilmesinden sonra ormancılara, bu ağacın çok kıymetli olduğunu, yaşlanmış, abanozlaşmış ardıc ağaçlarını kesmenin sele sebep olacağını anlatmıştı ki, bir sene sonra o Garip Köyü’nün üstünden sel geldi.

Belli bir rakımın üzerinde am yetişmiyor, sadece ardıc yetişiyor. Ardıcın antiseptik özelliğı olduğu Hayatizade Mustafa Feyzi Efendi’nin kitabında yer alıyor. Hatta orada, böbrekte kanama yaptığından bahsediyor. Bu takdirde idrarda kan görülürse tedavinin kesilmemesi, devam edildiğı zaman böbreğin tamamıyla temizleneceğı yazıyor. İltihabı temizlediğı veya taş varsa taşı düşüreceğı ifade ediliyor.

Ardıcın yağı imbikten geçirilerek elde edilir. Ardıc ağacının tohumları imbikte kaynatılır. ıkan buharda soğutulularak tekrar yoğunlaştırılır, yağı üste çıkar, suyu altta kalır. Gülyacı elde etme metoduyla aynıdır. Biz normal geleneksel eski usul krom nikelli imbikler yaptırmıştık. Tabii öyle sanayi tipi değıl, biraz daha basit olarak.”

Hangi bitkinin hangi hastalığa iyi geldiğini Allah'ın izniyle bilen Ali İhsan Tola, şifa aramak için kapısına gelen kimseyi geri çevirmez.

Kâinat Eczanesinden Dertlere Derman

“Tedavi bir noktada bahane. Maksat bir sünnet-i seniyyenin ihyası” diyen Ali İhsan Tola, kâinat eczanesinde her derdin dermanı olduğunu, tedavinin sadece sentetik ilaca münhasır olmadığını gelenlere uzun uzun anlatır. Ağırlıklı olarak tedavi noktasına geçişi, 80’li yıllardan sonra başlar. Daha önceden tavsiyeleri olur, gelene meccanen bitki verir. Ama bir noktadan sonra belli bir külfeti olduğu için karşılığını almak zorunda kalır.

Önce karabaş otunu verirken daha sonra yanına ardıç ilave olur. Ardıç tohumunu muhafaza zorluğundan dolayı balla karıştırarak tavsiyeye başlar. Daha sonra karabaş otunun bal ve reçel karışımlarının hazırlanması ve hastalıklar arttıkça yanına ilave bitkilerin eklenmesiyle mesele biraz daha gelişir.

Bitkileri toplamak için yaz aylarında gidilir, hem bir hava alınır hem de bitkiler toplanır. Ama daha sonra iş gelişip tedavi boyutu ağır basmaya başlayınca yeterli olmaz, para karşılığı köylülere toplattırılır. Ardıç bölgede bol olduğundan temininde zorluk çekilmez.

“Bitkisel Tedavi Tıbbın İçinde Yer Almalı”

Torunu Eczacı Ömer Tola anlatıyor:

“Her bitkinin yetiştiği bölgeye ve varyetesine göre farklılıkları vardır. Rastgele kullanılamaz. Bizim meslek de eczacılık olunca bitkisel tedaviyle ilgili derslerde almış olduğumuz eğitimde, mesela adaçayının Türkiye’de yirmi dört varyetesi var. Bazı varyetelerinin zarar verebildiğini, kaynatıldığı zaman zararlı maddeler oluşabildiğini biliyoruz. Meslekte de bitkilerden hammadde elde etme vardır. Hem teorisi hem pratiği okulda öğretiliyor.

Tıpta öğretilmeyip eczacılıkta öğretildiği için eczacılar bitkisel tedaviye biraz daha sıcaktır. Doktorların haklı olarak çekimser yaklaşımları normaldir. Çünkü bitkisel tedaviyle iyileşen bir hasta hekime gitmiyor. Yanlış uygulamaya maruz kalan ve zarar gören hasta hekime gidiyor. Tabii zarar görenler gidince doktor da haliyle bitkisel tedaviden hastalar zarar görüyor diyor. Şu son birkaç seneye gelinceye kadar bütünü reddediyorlardı. Bitki tedavisi kullanıyor diye hastasına bakmayan hekimler bile vardı. O da bitkisel tedaviyle iyileşen hastayı görmediği için kendi nokta-i nazarından doğru olduğunu düşünüyor. Zira yakın zamana kadar bitkisel tedavi kocakarı ilacı olarak değerlendiriliyordu. Ama son yıllarda yaygınlaştıkça, neticeleri görüldükçe bakış açısı da değişmeye başladı.

Bitkisel tedavi aslında tıbbın içinde yer alması gerekir. Bitkisel tedavi başta kullanılmış. Ama 1800’lü yıllardan sonra, yavaş yavaş saflaştırıp etken maddeyi kullanalım fikri ağır basmış. İlacın içerdiği etken maddeler, mesela Aspirin’in içindeki salisilik asit, başta söğütten elde ediliyordu. Salisil alkollerin, kan sulandırma ve ağrı kesici özelliğinden dolayı bu madde saflaştırılarak salisilik asit elde edildi.

1900’lü yıllardaki anlayış, ‘Etken maddeyi kullanırım, kalan kısım posadır, posayı kullanırmam’ şeklindeydi. ‘Ek maddeleri kullanmayalım’ deniyordu. Bitkilerin içindeki diğer maddelerin de faydalı olacağı fikri sonradan gelişti. Etken maddenin kullanılıp bazı eksikleri ortaya çıkınca, tekrar bitkisel ekstrelelere dönüşmeye başlandı. Mesela mikosin

denilen bir madde vardır, kalp yetmezliği için kullanılan bir etken maddedir. Fakat bitki ekstresi kullanıldığı zaman, bunun içinde sakarinler vardır. Bunlar yan etkiyi azaltır. Bitkilerde bulunan maddelerin etkiyi arttırdığı, bazı maddelerin ise yan etkileri azalttığı öne çıktı. Avrupa’da bu uygulanmıştı. Ama Türkiye’de bitkisel tedaviye bir önyargı olduğundan uzun yıllar bitkisel tedaviden yararlanılmadı. Bir de Osmanlı dönemindeki saray hekimliği, kaynakların tamamı Osmanlıca olduğu için bilim olarak biz o eserlerden yararlanamadık. O da ayrı bir hazine olarak kapalı kaldı.

Dedem yirmi-otuz kadar kitaptan her bir bitkinin ayrı ayrı özelliklerine, ayrıca Tıbb-ı Nebevî’deki özelliklerine bakar, ona göre davranırdı. Bilimsel noktalarda kaynaklarda ne dendiğini araştırdığını biliyorum. Ama bir de vehbî yönü vardı.

Japonların Aktar Taraması

Üniversite son sınıftayken o zaman Japonların aktar taraması adı altında bir çalışması vardı. Buna üniversitedeki hocalarımız da bilfiil yardımcı olmuşlardı. Bir aktara, baharatçıya girip şu bitki ne için kullanılıyor diye sorup sadece not almak şeklinde bir tarama yaptırmışlardı. Ta İstanbul’a kadar bütün Anadolu’daki aktarlardaki bilgileri tarayarak bir araya getirmişlerdi. Mesela on aktardan sekizi-dokuzu bir bitkinin aynı özelliğinden bahsediyorsa onu not alıyor, diğer özelliklerini de ilave olarak kaydediyorlardı.”

Taş ve Madenlerle Tedavi

Kâinatta yaratılan her şeyde insan aklının henüz kavrayamadığı pek çok hikmet ve faydalar olduğunda şüphe yoktur. Üstad, Münacat Risalesi’nde, “Evet, dağlardaki taşların envaından ve muhtelif hastalıklara ilaç olan maddelerin aksamından ve zihayata, hususan insanlara çok lazım ve çok mütenevvi olan madeniyatın ecnasından ve dağları, sahraları çiçekleriyle süslendiren ve meyveleriyle şenlendiren nebatatın esnafından hiçbirisi yoktur ki, tesadüfe havalesi mümkün olmayan hikmetleriyle, intizamıyla, hüsn-ü hilkiyle, faydalarıyla, hususan madeniyatın tuz, limon tuzu,

sulfato ve şap gibi sureten birbirine benzemekle beraber, tatlarının şiddet-i muhalefetiyle ve bilhassa nebatatın basit bir topraktan çeşit çeşit envalarıyla, ayrı ayrı çiçek ve meyveleriyle...” diyerek bu konuya işaret eder.

Ömer Tola, son zamanlarında dedesinin taş ve madenlerle ilgilendiğini ve onları da tedavide kullanmaya başladığını anlatarak bu konuda şu ilginç bilgileri verir:

“Son zamanlarda maden ve taşlarla tedavi konusuna da girmişti. Mesela mıknaşısı baş ağrılarında kullanıyordu. Mesela kurşun eritildiği zaman kurşunun çekim sahasının arttığı ve vücuttaki radyoaktif maddeleri alma özelliği olduğunu anlatırdı. Sonradan halk arasında falcılık şekline giren meselenin aslı budur. Zaten röntgen odalarının hepsi kurşun levhayla kaplıdır. Taş olarak firuze, mavi kehribar, safir gibi taşlarla tedavilerin mevcudiyeti var. Hatta kişinin kan grubuna ve burçlarına göre de mevcut süregelen taş tedavileri var. Daha çok biz bir dönem kalsedon ve mavi kehribar taşı getirtmiştik. Ama benim son dönemde taşa fazla eğilme imkânım olmadı. Guatr için mavi kehribarı tavsiye ediyordu.

Mesela titanyuma çok önem verirdi. Isparta Gölcük’te yoğun titanyum olduğunu söylerdi. Titanyum bütün uzay mekiklerinin etrafında kaplama maddesi olarak kullanılır. Tıpta vücudun dışlamadığı tek maddedir. Platine karşı bile alerji oluşuyor ama titanyumda alerji olmuyor. Vücuda tam uyumlu. Mesela yeni tedavi yöntemlerinde dişe uygulanan implantlarda titanyum vidalar veya titanyum kaplama vidalar kullanılıyor.

Titanyumun tıpta radyasyonu önleme özelliği var. Titanyumla kaplandığı zaman lazerin etki etmeyeceğini uzun uzun anlatırdı. Ülker yıldızının titanyumdan olduğunu, o çıktığı zaman insan, bitki ve hayvanlarda hastalığın azaldığını, zail olduğunu, bunun çıkmasının da mayıs ayında olduğunu anlatırdı. Titanyum yoğun ocak halinde bulunan bir maden değil. Isparta Gölcük’te ponza madenlerinde var. Açık ocak şeklinde saflaşmış şekilde bulunmuyor. Yurt dışında Avrupa ve Amerika’da saflaştırılıyor ama henüz Türkiye’de öyle bir tesis yok. En yoğun olarak kaplama teknolojilerinde kullanılıyor. Bazı ilaçların terkinde de kullanılıyor.”

Her Gün Yüzlerce İnsan Gelir

Ali İhsan Tola'yı kulaktan kulağa duyan herkes derdine bir çare ümidiyle akın akın Senirkent'e gelir. Özellikle son yirmi yılında, halktan, sosyeteden, askerden, siyasetçiden, ehl-i dünyadan, ehl-i tarikten, hatta akademik çevrelerden her çeşit insan eşiğini aşındırır. Mütevazı odasında insanların ihtiyacına göre maddî, manevî çareler sunar. Bazı günler araba ve otobüslerle gelenlerin sayısının beş yüzü aştığı, bini bulduğu söylenir. Normal bir insanın buna dayanması mümkün değildir. "Hizmetle görevlendirildim" deyip geleni geri çevirmez. O küçük odası bazen yetmiş-seksen kişiyi içine alır. Adeta o odanın genişlediği görülür.

Gelenlerin hangi alanda ihtisası varsa onlarla o konuda muhatap olur. Ehl-i tarikse tasavvuf konularına temas eder, ehl-i ilimse ilmî ve fennî derinliklere dalar. Risale-i Nur'dan okurken de herkesin durumuna göre bahis açar, ihtiyacına göre ders verir. Küçükle küçük, büyükle büyük olur.

Bir gün Mardinli bir grup genç otobüsle gelir. Başlarındaki ağabeyleri arabadan iner inmez Ali İhsan Tola'nın odasına girip elini öper, duasını alır. "Arkadaşları getirebilir miyim?" der. Kalabalık olduklarından odanın dışında kalacaklar diye mikrofon tertibatı kurar. Fakat seksen kişilik grup o odaya sığıdıkları gibi dışarıda kimse kalmaz. Oda adeta lastik gibi genişler. Hoparlörü bağlayınca da Ali İhsan Tola'nın Risale-i Nur'dan yaptığı dersi rahatlıkla dinlerler. Bu sohbetten o kadar etkilenirler ki, henüz yeni olan o talebeler, ondan sonra Risale-i Nur Külliyyatı'nı şevkle okumaya başlarlar.

Kötü Niyetli Ziyaretçiler

Gelenler arasında art niyetli olanlar da vardır. Mesela şapkasının altına kamerayı gizleyerek gelir. Fakat onlara, "Kaldır kasketini" dediğinde iş ortaya çıkar. Daha adam bir şey demeden ismini, cismini, ne için geldiğini söyler, adam renkten renge girer, hemen orayı terk edip gider. Nurdan Hanım anlatıyor:

"Babam gelenlerin kötü niyetli olduğu anlarda celallenirdi. Bir gün Van'dan bir şahıs gelmişti. İçeriye girmeden, 'Defol,

gelme diyorum, ayaklarını kırarım' diye bağırmaya başladı. 'Baba uzaktan gelmiş, ne olur yapma' diye yalvardığımızda, 'Siz onun ne maksatla geldiğini bilmiyorsunuz' demişti. Böyle çok olaylar olurdu. 'Nereden bildin?' diye sorduğumuzda 'Allah bildirirse bilinir kızım' derdi."

Gelenler arasında şımarık, enaniyetli tipler de olur. Fıtraten çok munis olmasına rağmen, onlara karşı da asabi davranır. O tür kişiler için, "Damarlarını kırmak lazım, ene damarı kırılmadan bir şey olmaz" der. Fakat kırıcı davrandıktan sonra yine de içi rahat etmez, "Çok acuze bir ihtiyar oldum değil mi?" diye söylenir. Mesela biri telefon eder, bağırır çağırır: "Yahu niye ziyarete almıyorsunuz, siz çok şımarдыңız..." Ağzına geleni sayar. Kadının biri içeri girmeye izin olmadığı halde odanın kapısından başını uzatır, "Ha yatıyon mu hacı amca?" der. O münasebetsizliğe karşı, "Ne oldu gördün, işte ihtiyar bir adam, gidebilirsin" diye karşılık verir.

Hizmet İçin Her Cefaya Katlanır

Hele yaz ayında o küçük odaya onlarca kişi dolur. Sırtı terden sıırıslıklam olur. Misafirler çıktıktan sonra değıştirmelerine de razı olmaz, sadece ön ve arkaya havlu koydurur. Kimseye, "Çıkın" demez. Yanındakiler, "Ağabey yaşlıdır, izin alıp çıkın" dediklerinde, "Yahu o bizi çıkarmıyor, size ne oluyor, uzak yoldan gelmişiz" deyip kalırlar. Bazen yanında bir saat, bir buçuk saat kaldıkları olur. Yakınları çok sıkıldığını takkesiyle oynamasından anlarlar. Bazen de çok idrar sıkıştırır. Ağzı kurduğunda idrar sebebiyle su içmek istemez, elmayı ince ince dildirir, dilimleri dilinin üstüne koyarak susuzluğunu gidermeye çalışır.

Çok yorgun olup da artık kimseyi kabul edemeyecek hale geldiği zaman kapıyı kapatır. Fakat o esnada mesela abdest esnasında, gözü pencereden tanıdık birine takılır, "Kızım çık dışarıya, onu çağır" der. Onunla da saatlerce meşgul olur. Bazen "Beş dakika ziyaret edecekler, alalım mı?" denildiğinde, "Tamam beş dakika, daha fazla olmasın" der alır, beş saat ilgilendiği olur. Kızı kendisine, "Baba bala konmuş arılar gibi sizden ayrılamıyorlar" diye takılınca, "İnşallah

onlar ileride hizmet edecekler” karşılığını verir, hizmet için her cefaya katlanır.

Nazarları Hep Nurlara Çevirir

Okan Yılmaz’ın bir hatırası şöyledir:

“Bir keresinde demişti ki: ‘Bu kadar ziyaretçiyi hizmet dışı meselelerde kabul etmek bana ağır geliyor. Ama kabul etmediğimde manen itap görüyorum. Bu yüzden kimseye kapımı kapatamıyorum.’

Biz, onun bu konuda da vazifeli olduğunu anlardık. İçeri girdiğimizde bir risale açtırır ve ders okuturdu. Okudukça Ali İhsan Ağabey’de gözle görülür bir değişiklik olurdu. Öne düşmüş başı kalkmaya, kapalı gözleri açılmaya başlardı. O müstesna üslubuyla Nurlardan aldığı dersi bizimle paylaşmaya başlayınca anlardık ki, Ali İhsan Ağabey Nurlarla hayat buluyor. Dersi dinledikçe öyle bir keyfiyet kesb ederdi ki, Risale-i Nur’un, hadimlerine nasıl maddî ve manevî şifa olduğuna şahit olurduk. Nazarları hep Nurlara ve Nur’un mesleğine çevirirdi.”

Akademisyenler

Bir defasında yanına ilim adamlarından oluşan bir grup gelir. Kendilerini tanıtırken, “Ben ODTÜ hocasıyım, ben Amerika’da ihtisas yaptım, ben filan kürsünün başkanıyım” gibi ifadeler kullanırlar. Ali İhsan Tola, bu zatlara, “Hoş geldiniz, safa geldiniz” dedikten sonra ilmî enaniyetlerini kırmak için karşısında duran dut ağacını misal verir:

“Bakıyorum da bir kulun şu ağaç kadar bilgisi yok. Şu ağaç, astroloji mühendisliğini bitirmiş, gıda mühendisliğini bitirmiş, denge ve matematik mühendisliğini bitirmiş, su mühendisliğini bitirmiş. Bunları görünce diyorum ki: ‘Ya Rabbi! Sana kul olmak ne büyük şey. Ben sadece Sana dayanıyorum, hiçbir kürsüye dayanmıyorum.’” Tabii bunları duyunca ilim adamları birden yelkenleri suya indirir ve “Ağabey biz hata ettik, affet” deyip özür dilerler.

Üstad’ın Tavsiye Ettiği Karabaş Otu

Ali İhsan Tola, sentetik ve kimyevî ilaçlara başından beri karşıdır. Hiç kullanmak istemez. Sadece bir defasında geçirdiği şiddetli zatürre hastalığı sırasında baygınken haberi olmadan kullandırılırlar.

Önceleri değişik otlar sadece aile içerisinde kullanılır. Daha sonra gelenlere tavsiye edilir ve verilir. Kızı Candan Hanım bu konudaki gelişmeleri anlatırken şöyle der:

“Babam, Amerika’da fitoterapi, yani bitkiyle tedavi üzerine bir gelişme olsa, onu duysa hemen hadisle bağlantısını kurar, takdim ederdi. Küçük bir odada otururdu ama dünyayla ilişkisi vardı. İlmî gelişmeleri yakından takip ederdi.

Barla’da Üstad Hazretleri’ni ziyaret ettiği zaman Üstad kafa süpürgesini (karabaş otu) çay olarak kullanıyormuş. Kendisine, ‘Ben bunu kullanıyorum, çok faydasını görüyorum. Bunun faydalarını ileride sen açacaksın’ demiş. Verdiği bir dalı gömleğinin cebine koymuş. Fakat sonra unutmuş, yıllar sonra hatırlamış.

Bunun üzerine Hayatizade Mustafa Feyzi Efendi’nin bir tıp kitabından karabaşın özelliklerini öğrenmiş. Faydalarını, kılcal damarları açtığını, damar tıkanıklıklarını giderdiğini, herkesin kullanması gerektiğini, çok ilaçlı yiyecekler kullandığımız için vücutta toksinlerin biriktiğini, sağlıklı insanların dahi bir ilkbahar, bir de sonbaharda kullanarak sağlıklarının devam ettirmeleri gerektiğini okumuş.

Bana, ‘Bunu ateşe koymadan reçel yapacaksın. Ateşe koyarsan aktif maddeleri ölür, o zaman faydası gider’ dedi. Bunun üzerine büyük bir tencerenin içine su, onun içine de tencere koyduk. Bal da katarak tencerenin buharında pişirip reçel haline getirdik. Yanına gelen ve başım ağrıyor diyen herkese ondan birer kaşık yedirdi. Macun şeklindeki ballarımız o şekilde başladı. Baş ağrısını geçirdiğini, zindelik verdiğini gördük. Bazıları ciddiye almaz, ‘Öyle mi yahu hacı amca’ dediklerinde kızardı. ‘Bu ilaçların hiçbirini Efendimizle (a.s.m.)istişare etmeden tatbik etmedim’ derdi. Alay edenler için, ‘Ben hakkımı helal ediyorum. Ama Kur’an hakkını helal etmediği için zarar görüyorlar. Fakat sonra da mecbur oluyor, geliyorlar, ‘Tıpta çaresi yok, nasıl edeceğiz?’ diyorlar’ derdi.

O ayları bildiğimiz gazete kâğitlarına paket yaptık. Önce dershanenin inşaatı için, ellişer gramlık çay olarak eczanenin yanında bulundurduk. ‘Parasını hiç karıştırmayın, hazine-i Rahman’dan biz bu dershaneyi yapacağız’ dedi. Sonra karabaş ayı çok tuttu. Bilahare karabaş reelinden istemeye başladılar. Ama o tabii yapması bana biraz zor geldi. İptidai usulle yapsanız yapsanız bir tencerede otuz kırk tane ancak yaparsınız.

Karabaş otunun yapraklarını kurutup pipoya koydurur, sigara içmek isteyenlere içirir, ‘Bunun dumanıyla da tedavi olunur’ derdi. Meğer o sigaraya nefret kazandırır mış. Zaman zaman eve geldiğimde duman altında gençleri görünce, ‘Yahu baba bu çocukları sigaraya mı alıştıracağız ne yapıyoruz’ derdim. ‘Senin aklın o kadar erer kızım’ derdi. Gerçekten yetişme dönemlerinde bunu yaptırdığı gençlerin hiçbirisi sigara içmedi.”

Modern tıpla tedavi olamayan pek çok kimse çareyi onun yanında alır.

Üstad’ın Projesi

Alternatif tıp denilen bitkisel ilaçlarla tedaviyi, Üstad tarafından verilen bir proje çerçevesinde yaptığını ifade eder. Modern tıpla tedavi olamayanlar, çareyi Ali İhsan Tola’nın tavsiyelerinde ararlar. Ziyaretine gelen doktorlara açıklamalarda bulunup onlara bile faydalı olduğu bilinir. Bu konuda Mehmed Başat’a anlattıkları manidardır:

“Üstad bana alem-i manada yüz tane proje verdi. Bir tanesi, ardıç yağı, sonra karabaş otu’ demişti. Gerçi karabaşa sağlığında işaret etmiş. Kafa süpürgesi deniliyor. Üstad’ın kendisine alem-i manada verdiği projelerden birkaç tanesini Kütahya’daki akademisyen kardeşlere araştırtıyordu.

Projelerden biri, atmosferin ucundan güneş enerjisini elektrik suretinde yere indirmektir. Bugün için belki çok uç bir şey ama şöyle izah ediyordu: ‘Atmosfere güneş çarpınca dünyanın da dönmesi sebebiyle orada bir gerilim hattı oluşmaktadır.’ Mesela diyordu: ‘Yüksek gerilim hattı geçen bir yerden onlara dokunmadan konulacak artı eksi kutuplarla enerji alınabilir.’ O kardeşler bu işlerde hâlâ çalışıyorlar. Geçen birini gördüğümde bayağı mesafe aldıklarını söylemişti. Fakat Ali İhsan Ağabey bunları mahrem tutuyordu. Naehillerin eline geçmesin istiyordu.

Yine bir başka projesi, taş ve madenlerin hasiyetleri üzerine yaptığı araştırmalardır. Çok önceleri Üstad onlara da işaret etmiş. ‘İnsan hiçbir şey yemeden içmeden taşlardan, tabiattan, havadan, sudan da beslenebilir’ diyordu.”

“İlla Amerika’da mı Araştırılıp Gelmeli?”

İbrahim Altıntabak’ın ifadesine göre, bitkiler meselesini torunları Ömer’le Faruk’a devreder. Mesela ardıç hangi mevsimde, papatya hangi mevsimde toplanır, hangi şeye faydalıdır, ardıcın yağı daha iyi kalitede nasıl olur, bütün bunları Faruk ile Eczacı Ömer’e öğretir. Onlar da gelen hastaların rapor ve tahlillerine bakarak ilaçların yönlendirmesini yaparlar. Ömer Bey dedesinden kalan bu hizmeti, halen eczanenin bitişiğindeki aktar dükkânında sürdürür.

Ardıç yağı ve karabaş otuyla alakalı Salih Bulut’un anlattıkları ilginçtir:

“Karabaş otuyla alakalı, ‘Siz zannediyor musunuz ki sadece damarları açıyor. İnsanın damarlarını açtığı gibi ufkunu da açıyor’ derdi. Küçük bir ottur. Halk arasında kafa süpürgesi deniyor. ‘Üstad tavsiye ettiğine göre bunda çok sırlar var, bu

asrın birçok hastalığına deva olacak' derdi. Karabaş yağı, ardıç yağı, kantaron yağı, bu üçüne çok önem verirdi.”

Yeğeni rahatsız olunca kendisine karabaş otundan içmesini söyler. Fakat o, “Ben bilmediğim şeyi içmem” deyip karabaş otunu tahlil için Almanya'ya gönderir. Gelen üç sayfalık raporda, günde üç su bardağı içildiği takdirde kılcal damarları bile açıcı özelliğinden ve vücuttaki ifrazatı temizlediğinden bahsedilir.

Özellikle ziyaretine gelen tanıdık doktorların bitkisel ilaçlara ilgisizliğini gördükçe kırgınlığını şu ifadelerle dile getirir: “Seksen yaşında bir adam sabahlara kadar okuyup araştırıyor, uygulama yapıyor, size hazır olarak sunuyor, siz hâlâ bunu alıp kullanmıyor, bigâne kalıyorsunuz. İlla Amerika'da mı araştırılıp gelmeli?”

Ardıç Yağı Denemesi

Salih Bulut'un ardıç yağıyla ilgili ilginç bir hatırası şöyledir:

“Bir gün dershanedeyiz. Fahrettin isminde kardeşin kulağı duymuyordu. ‘Fahrettin senin kulağına ardıç yağı damlatalım’ dedim. O, ‘Benden önce senin kulağına damlatalım’ dedi. Teşvik olsun diye, ‘Hadi damlat’ dedim. O, vicdansızca kulağıma boşalttı, derken ben de ona iyice doldurdum.

Aradan iki-üç dakika geçti, benim dengem bozulmaya başladı. ‘Fahrettin bizim dengemiz kaçtı. Biz burada durursak ölürüz. Hadi hemen Ali İhsan Ağabey'in yanına çıkalım’ dedim. Fakat ayakkabımı giymeye gidiyorum, küt diye düşüyorum. Güçlkle ayakkabıları giydik. Dedim: ‘Birbirimizin koluna girelim, birbirimizi düşmekten koruyalım.’ Caminin oradan çıkacağız. ‘Buradan çıkmayalım, Senirkent'e rezil oluruz’ dedim.

Sarhoşlar gibiyiz. Mahalleleri dolaşarak تنها sokaklardan gittik. Fakat giderken ağlıyorum. Orta kulak dengeymiş, meğer bizim orta kulak gitmiş. Yüzümün bir yanı yanıyor, öbür yanı donuyor. Elimi bir tarafa tutuyorum donuyor, diğer tarafa tutuyorum yanıyor. Gözlerimi kapattım, o beni götürüyor.

Ali İhsan Ağabey'in odasına vardık. 'Ağabey ben ölüyorum, beni kurtar' dedim. Eliyle yüzüne kapattı, gülmeye başladı. 'Ağabey gülme ne olursun, beni kurtar, ben ölüyorum' dedim. 'Ne yaptınız?' dedi. 'Ağabey bu adam benim kulağıma ne kadar varsa sıktı, ben de ona' dedim. 'Yahu olur mu? O birkaç damla damlatılacak, siz ne yapmışsınız? Hemen badem yağı getirin' dedi. Badem yağını döktüler, ben biraz rahatlardım. Kulağımda harç makinesi karılıyor gibi, gur gur gur... Fahrettin'e de aynı şekilde yaptı.

Fahrettin o gece yattı. Yastığında kocaman bir cerahat çıktı. Benden, fazla bir şey çıkmadı. Dedi ki: 'Ardıç yağını ben çok düşünüyordum. Siz denediniz, size nasip oldu. Ama ardıç yağının tek verilmemesi gerekiyormuş.' Fahrettin'in kulağı için ikinci defa yapılması halinde açılacağını söyledi, ama o korktu, ne kadar ısrar ettikse yaptırmadı."

Kekik Yağını İçki Zanneden Sarhoş

Senirkent'in meşhur sarhoşlarından biri, zil zurna sarhoş bir şekilde Ali İhsan Tola'nın açık kapısından içeri girer. O esnada Ali İhsan Tola namaz kılmaktadır. Dolapta Kesmeli Eşref'in getirdiği kiloluk şişedeki kekik yağını içki zannederek kafasına diker. Ardından, "Derviş dediğin böyle olur, hem Allah, hem yallah demeli" diye söylenir.

Ali İhsan Tola selam verene kadar birkaç yudum midesine indirir. Kekik yağının değil birkaç yudumu, bir damlası bile içini yakıp kavurmaya yetecek keskinliktedir. Adamın midesi ve bağıri yanmaya başlar. Kendisi içtiği halde, "Beni zehirledin" diye Ali İhsan Tola'yı suçlar. Ali İhsan Tola, "Eyvah bu kesin gitti" diye endişe eder.

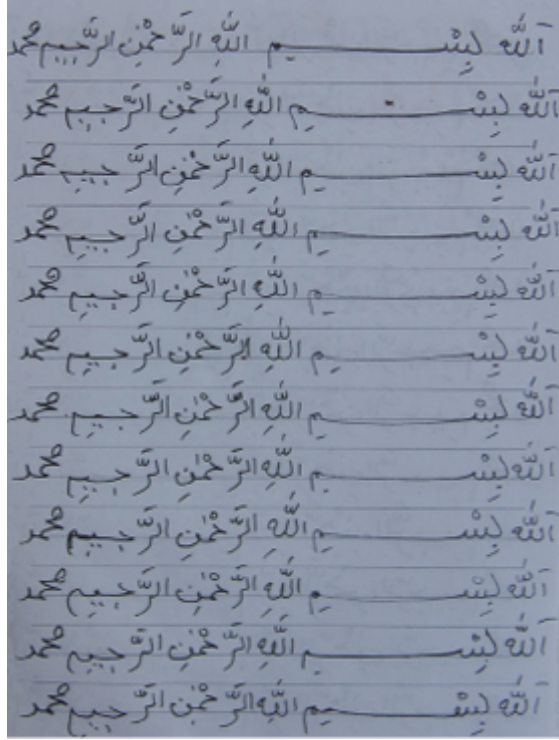
Adam sancıdan kıvrır, renkten renge girer. Ali İhsan Tola, "Ya Rabbi bir kaza verme" diye dua eder. Zehir olmadığını anlatmak için şişeyi alıp bir yudum içer, "Bak ben de içiyorum, zehir olsa içer miyim?" der.

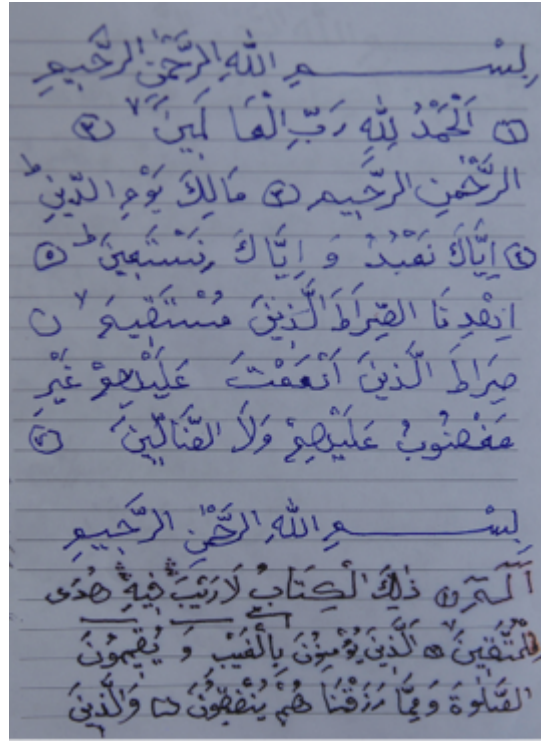
Adamı takibe alır. On beş gün süreyle içinden parça parça şeyler gelir. Bu arada midesi yenilediği gibi, var olan ülser rahatsızlığı da tedavi olur. Adam bu olaydan sonra içkiyi bırakır ve namaza başlar.

Ruhî Hastalıklara Manevî Tedaviler

Ali İhsan Tola, sadece maddî hastalıklara değil, cemiyetteki sosyal problemlere ve ruhî hastalıklara karşı da tavsiyelerde bulunur. Salih Bulut'un bu konudaki müşahedeleri şöyledir:

“Mesela *Celcelutiye*'yi cemaat halinde okuturdu. Bazen günde yedi-sekiz-on defa okuttuğu olurdu. Ne zaman onun yanında *Celcelutiye*'yi okuyup çıksak ertesi gün çok büyük olaylara şahit olurduk. Keşke bunları bir ajandayla tutsaydık. Herhangi bir sıkıntı anında *Celcelutiye* okuturdu. Bazen de yazdırırdı. Mesela bana ajandasında yarım kalmış *Cevşen*'i tamamlamamı istemişti. Yazdırmaya çok önem verirdi. Hele Felak-Nas olsun, besmele olsun, ‘Okumaktan on kat daha tesirli’ diyordu.

Kendi el yazısıyla besmele ve Fatiha Suresi

Murat diye bir arkadaşım vardı. ‘İçim çok sıkılıyor’ dedi. Bir hoca olarak duymuş Ali İhsan Ağabey’i. ‘Gidebilir miyiz?’ dedi. Götürdüm. Anlattı: ‘Babamla annem ayrı, içim çok sıkılıyor, ne tavsiye edersiniz?’ Ona on dokuz kere besmele-i şerif yazmasını söyledi.

Bir de her gün Sekine’nin yazılmasını isterdi. *Cevşen*’i, Delaili’n-n-Nur’u yazdırırdı. Hatta yazın yanına torunlarının çocukları gelirdi. Onlara yazma kursu verirdi. Onları oturtur, besmele yazdırırdı. Günde yüz tane yazan vardı.

Eşimin bir takım sıkıntıları ve problemleri vardı. Ona Felak-Nas yazmasını söyledi. O da bir ajanda dolusu yazdı. Allah’a şükür o sıkıntılarından kurtuldu. Günde hiç olmazsa Felak-Nas’ın birer kere, besmelenin on dokuz kere yazılmasını tavsiye ederdi. ‘Bir günde 786 besmele çekilirse, o günde yaptığın işi Allah namına yapmış olursun’ derdi.

Mübarek gecelerde cemaat olarak üç-beş kişi yanına çıkar, sabah namazına kadar kalırdık. Okutturur, açıklar, çok güzel manalar olurdu.”

Annesinin Vefatı

Annesi Emine Hanım sık sık Selçuk'taki bahçelerine gider, orada ibadet ve tefekkürle meşgul olur. 1976 yılında yine bahçeye gittiği bir sırada birden hastalanır.

Candan Hanım anlatıyor:

“1976'da biz hacdaydık. Babaannem o zaman Selçuk'taki bahçedeymiş. Yanında Halıcı Tahsin Ağabey de varmış. Ona bizi hacdan dönerken karşılamak istediğini söylemiş. Bu sırada bir rüya görmüş. Bir at, adım attığı zaman ufka kadar atıyormuş. Babaannemi onun üzerine bindirmişler, arkasına da bir kız çocuğu koymuşlar. ‘Bu Hz. Ali'nin düldülü’ demişler. O atın terkisindeki kızı ben olarak tahmin ettiği için, ‘Onu Senirkent'te karşılamamız lazım’ demiş.

Babaannem o gün bir işçi kadınla pamuk toplamış. Biz hacdan geldiğimiz sırada bir anda tarlada kendisine bir şey olmuş ve olduğu yere çökmüş. O kadın, ‘Nene bir şey mi oldu?’ demiş. ‘İşleten işletiyordu, şimdi de işletmiyor’ demiş. ‘Kafamdan, beynimden bir ağrı indi, bir hoş oldum’ demiş. Koluna girip bahçe evine getirmişler. Sonra annemi sena etmiş. ‘Saadet her zaman gönlüme göre davranırdı, iki bardak çay yap’ demiş. Kadıncağız çay için ocağa suyu koymuş beklerken içeriye girmiş ki, babaannem vefat etmiş.

Babam o sırada, Yazırlılı Hacı Mustafa Efendi, Senirkent'ten Telefoncu Ali Bey ve Bedri Doğru ile Ege hizmet gezisindeydi. Bir ikindi vakti namaz kılmak üzere Nazilli Koca Camii'ne girmişler. Namazdan sonra camiden çıkıp birbirleriyle buluşmak üzere şadırvan önünde beklerken, herkes geldiği halde babam bir türlü gelmemiş. Merak etmişler. Hacı Mustafa Efendi, ‘Ali İhsan Ağabey'in geleceği yok. Artık gidelim’ deyince, Telefoncu Ali Bey, ‘O boş değildir. Muhakkak maneviyattan bir haber almıştır ki, kaybolmuştur’ demiş.

Babam, camiden apar topar çıkıp zaman kaybetmeden Selçuk'a gelmiş. Bahçeye vardığında babaannemin son nefesini vermek üzere olduğunu görmüş. Kendisiyle helalleştikten sonra kollarında ruhunu teslim etmiş. Cenazesini alıp Senirkent'e getirmişler. Mevtasının bulunduğu odaya gül suyu dökülmüşçesine bir koku yayılmış. Senirkent Mezarlığı'na defnetmişler.”

Yaşanmış Örnekler

Ali İhsan Tola, özellikle 1980'den sonra evinin köşesinden bir Hekim-i Lokman gibi hastalara şifa dağıtmaya devam eder. Maddî ve manevî dertlerin dermanı olur. Onun bu konuda nasıl bir Hekim-i Lokman olduğunu en iyi gösteren, elbette yaşanmış örneklerdir. Kendisini dokuz defa ziyaret ederek, sabahtan akşama kadar gelip giden çeşitli dert sahiplerinin derdine deva olduğunu gören ve bunları kaydeden Kani Kucur anlatıyor:

“İkinci ziyaretimdeydi. Saat 9.30 civarıydı. Küçük odanın bir köşesine oturdum. Kapı çalındı. İlk olarak Denizli'den bir aile içeri girdi. Dede, babaanne ve torunu gelmişlerdi. Dedenin, milli eğitim müdürlüğünde müstahdem olarak çalışan oğlu kör olmuş. Ankara'da dört farklı doktora gitmişler. Doktorlar, ellerinden geleni yaptıklarını, artık yapılacak bir şeyin kalmadığını söylemişler. Ali İhsan Tola'nın ismini duyan aile, tavsiye üzerine gelmiş. Ali İhsan Ağabey, körlüğün geçeceğini, on gün içerisinde gözünün açılacağını söylemiş. Verdiği ilaçlar neticesinde gözü açılınca aile o gün Ali İhsan Ağabey'e teşekkür etmek için gelmişlerdi.

Oğlu, Ali İhsan Ağabey'e, 'Dedeciğim, babamın gözlerini açtığınız için size çok teşekkür ederim' dedi. Baktım köşede babaanne ağlıyor. Çocuk babasının iyileşmesinden dolayı sevinmiş, babaanne mutluluktan ağlamakta. Bu tablo karşısında ben de bir-iki damla gözyaşı döktüm. Dedim ki: 'Ya Rabbi bu ne haldir? Göz nasıl açılır?' Şaşırdım kaldım. Dede bu durum için adak adadıklarını ve ne yapmaları gerektiğini sordu. Ali İhsan Ağabey, torununu kastederek, 'Ömer halleder' dedi.

Bu aile gidince Ali İhsan Ağabey, 'Hastalığı kuzugöbeği mantarıyla iyileşti' dedi. Hadis-i şerifte kuzugöbeği mantarı suyunun göz rahatsızlıklarına iyi geldiğinden bahsetti. Bunun yanında başka ilaçlar da kullanırmıştı. Fakat en etkili olan kuzugöbeği mantarı suyuydu.

İstanbul'a döndüğümde bu hadis-i şerif nerede geçiyormuş diye evdeki her biri altı yüz sayfalık on yedi ciltten oluşan hadis külliyatından bir tanesini elime aldım. Rastgele bir

sayfayı açtım. Gözlerime inanmadım. Çünkü bu sayfa kuzugöbeğiyle ilgili hadisin olduğu sayfaydı! Hadis-i şerif kuzugöbeği mantarının göz hastalıklarına iyi geldiğini anlatıyordu. Bu birinci müşahedem.

Zihinsel Engelli Çocuğa Şifa

O gün ikinci müşahedem de daha enteresandı. On bir yaşlarında zihinsel engelli bir çocuk ve ailesi gelmişti. Çocuk babasını zorluyor, oturmuyor ve bağıırıyordu. Ali İhsan Ağabey, çocuğun babasına, ‘Neden bu şekilde davrandığını biliyor musun?’ dedi. Adam, ‘Bilmiyorum efendim’ dedi.

‘Sen çocuğuna zehir içiriyorsun. Bu zehirleri sen kendin içsene! Bu akıllı halinde zehirlerin vücuda neler yaptığını, seni nasıl bir şekilde sokacağını görürsün’ dedi. Babası, ‘Bilmiyordum efendim’ dedi. Bunun üzerine Ali İhsan Tola, ‘Bak, bana nasıl davranacak?’ dedi.

Çocuğu yanına çağırıldı. Çocuğun salyası akıyordu. Çocuk, Ali İhsan Ağabey’e yanaştı. Göz göze geldiler, sarıldılar. Bazı insanlar salyası akıyor diye uzak duruyorlardı. Fakat Ali İhsan Ağabey hiç aldırmadan çocuğa sarıldı, kucakladı, beraber oturdular. Çocuğa otur diyor oturuyor, kalk diyor kalkıyordu. Kendisi gülünce çocuk da beraber gülüyordu. Adeta kırk yıllık dost olmuşlardı.

Bu arada babasına, kaç yaşında olduğunu sordu. Babası, çocuğun on bir yaşında olduğunu söyledi. Bunun üzerine, ‘Çok geç kalmışsınız. Bu çocuk iki veya üç yaşlarında olsaydı, hemen iyileşirdi’ dedi. Ben, ‘Zihinsel engelli çocuklara da ilaç var mı?’ diye merakla bakıyordum. Bunu hiç düşünmemiştim.

Bir yağ çıkardı. Babasına ‘Şu yağı dilinin altına sür’ dedi. Babası o yağı çocuğun dilinin altına sürdü. Çocuğun ağızından bir veya bir buçuk su bardağı kadar su boşaldı. Suyun daha da boşalabileceğini, boşalan bu suyun az olduğunu söyledi. Sonra burun yağı yapmaları için aileyi gönderdi.

Ali İhsan Tola, evine gelen herkese maddî ve manevî şifa dağıtır.

Bir Zihinsel Engelli Çocuk Daha...

Bu aile gittikten sonra, yine zihinsel engelli çocuğu olan başka bir aile geldi. Bu aile Almanya’da oturuyordu. Tavsiye üzerine gelmişlerdi. Biraz kalabalık olan bu aile buradan da Barla’ya geçeceklermiş. Ali İhsan Ağabey çocuğun hastalığının sonradan olduğunu söyledi. ‘Bu çocuk orta kulak iltihabına bağlı olarak zihinsel engelli olmuş’ dedi. Oradakiler şaşırarak kendisini tasdik ettiler. Ben de şaşırıyordum.

Bu çocuğun diğer çocuktan farkı yoktu. İkisinin de salyası akıyordu. Ali İhsan Tola, çocuğun yüzüne bakarak hastalığını teşhis etmişti. Hastalığın çocuğa annesinden geçtiğini söyledi. Annesine bakarak, baştan aşağıya kadar hastalıklarını saydı. Anne bu durumdan rahatsız oldu, bazı hastalıklarını azaltmak istiyordu. Hatta, ‘Biraz da babasının hastalıklarından bahsedin’ dedi. Bunun üzerine anneye dönerek, ‘Eğer çocuğun hastalıkları babasından olsaydı ondan da bahsederdim. Bunun rahatsızlıkları sizden kaynaklanıyor. Siz tedavi olmadığınız müddetçe bir başka çocuğunuz olsa, yine bu şekilde hasta olur. Ancak Allah’ın izniyle bu çocuk iyileşecek’ dedi.

Ali İhsan Ağabey kızından bir çay yapmasını istedi. Çayın içine şişede bulunan yağın kapağı miktarı döktü. Çocuğa dönerek, ‘Bu çayı iç bakalım yavrum’ dedi. Çocuk her şeyi anlıyor ve söylenenleri yapıyordu. Salyası akıyor ve alt dudağı

sarkıktı. Çocuk kendisine verilen bu yağı neredeyse nefes almadan içti. Bunu gören Ali İhsan Ağabey, ‘Bu çocuk iyileşecek’ dedi. Çocuk için bu yağın yapılması için gönderdi. Aradan bir saat geçti, aile tekrar geldi. Çocuk ilk gelişinden çok farklıydı. Dudağı toparlanmış, salyası da azalmıştı. Şaşırdım. ‘Allah Allah’ dedim. ‘Sadece yağ sürerek meydana gelen bu fark nasıl oluyor?’

Onlar gidince Ali İhsan Ağabey: ‘Buraya bir öğretim görevlisi oğlunu getirdi. Çocuk zihinsel özürlüydü. Yanında diğer sağlıklı oğlu da vardı. Baba, ‘İşte bu benim akıllı oğlum, bu da zihinsel özürlü oğlum’ dedi. Onlara ilaçlar verdim, babasına dönerek zihinsel özürlü çocuğunu kastederek, ‘Bu çocuk ağabeyini geçecek, okul birincisi olacak’ dedim. Babası şaşırarak, ‘Bu nasıl olur? Bu mümkün mü, bunun aklını görmüyor musunuz?’ dedi. Fakat yıllar sonra, zihinsel özürlü çocuğunun okul birincisi olduğunu anlatmak için yanıma gelmişti.’

“O Kızı da Alacaksın, Merak Etme”

Yine felçli bir oğlan getirmişlerdi. Akrabaları kollarına girmiş vaziyette... ‘Gel bakalım, oturun, bir çay kaşığı getirin’ dedi. Karabaş balı denilen baldan bir çay kaşığı yedirdi. ‘Oturup yarım saat bir dinlensin’ dedi. Sonra tekrar geldiğinde, ‘Oğlum, bas bakayım ayağını, kalk yürü’ falan derken çocuk o dakikada yürümeye başladı.

Sonra çocuğa dönüp, ‘O kızı da alacaksın, merak etme’ dedi. Gelenlerin gözleri açıldı, ‘Bunu ona kim söyledi’ diye. Sonra ‘Bunu da bildi’ dediler. Meğer çocuğun sevdiği bir kız varmış, böyle rahatsızlanınca kendisine vermeyeceklerini düşünüp üzülmüştü.

Bu bilme olayı Ali İhsan Ağabey için yerçekimi kanunu gibi bir şeydi. O bilirdi. Çünkü her gelene ‘Neyiniz var?’ dedikten sonra kendisi baştan sona ondaki hastalıkları sıralardı. ‘Şuran ağrıyor, şuran şöyle oluyor değil mi?’ dediği kişi hayır demez, tasdik ederdi.

Kekeme Genç

Kekemelikten dolayı Sivas Tıp Fakültesi üçüncü sınıfta okuyan bir öğrenci gelmişti. Annesi-babası da yanında... ‘Buyurun’ dedi. ‘Kekemelik’ dediler. Ali İhsan Ağabey önce annesinden başladı. ‘Kızım senin başının şurası ağrıyor değil mi?’ ‘Ağrıyor.’ ‘Kelebek görüyorsun değil mi?’ ‘Evet.’

Böyle saydı saydı, sonra biraz da oğlana döndü. ‘Devam edeyim mi?’ dedi cevap gelmedi. ‘Oğlum senin vücudunda siyah lekeler olacak’ dedi. Hemen annesi atıldı, ‘Benim oğlumda öyle bir şey yok’ dedi. Çocuk hemen sinirli bir şekilde, ‘Anne sen ne karışyorsun, amca bana sordu’ deyip sol kolunu sıyırdı ve lekeleri gösterdi. Ali İhsan Ağabey tebessüm etti. ‘Ben keramet göstermiyorum. Bu hastalıkta bu olur’ dedi.

Sonra ‘Oğlum sen evlenemeyecek hale gelmişsin’ dedi. Yani cinsellikle ilgili hiçbir şey hissetmiyorsun demek istedi. Çocuk, ‘Evet amca, doğru söylüyorsun’ dedi. Sonra da, ‘Oğlum merak etme, hem evleneceksin, hem kekemelik geçecek. Hatta tezini de kekemelikle ilgili vereceksin’ dedi. Sonra gittiler.

Margarinin Olduğu Her Şeye Karşıydı

Ali İhsan Ağabey hastalanmadan önce önleyici tedbir üzerinde çok dururdu. Mesela en çok karşı olduğu şey margarindi. Margarinin olduğu her şeye karşıydı. Bisküvide var, çikolatada var. Kesinlikle bunların kullanılmasını istemezdi.

Bununla ilgili ilginç bir anım var. Bir gün bir kız çocuğu geldi. İlkokul beş ya da altıda okuyor, henüz ergenliğe girmemiş. Eli hareket ediyor, gözü hareket ediyor. Babası, ‘Efendim bu kız için doktorlar hiperaktif diyorlar’ dedi.

Ali İhsan Ağabey, ‘Şu var’ diyor, kız da ‘Amca bildi’ diye seviniyor. ‘Çikolata bisküvi çok yersin değil mi?’ dedi. ‘Eveet’ dedi. Babasına döndü: ‘Kızınız ani parlar, sinirlenir, değil mi?’ ‘Evet evet.’ Derken babasına dedi ki: ‘Sırtında bir sertlik olacak, parmağınla yokla bakalım.’ Babası aradı, bulamadı. ‘Döndür bakayım’ dedi. Elini koyar koymaz, ‘Bak burada’ dedi. Tereyağı ve zeytinyağı dışında tavsiye etmezdi. ‘Tereyağı hücre yenileyicidir’ derdi.

Bütün bunlara şahit olduktan sonra dedim ki: ‘Bu kapıda Allah’ın Şafi ismi tecelli etmiş, ümmet-i Muhammed’e şifa dağıtıyor. Bu zat, gelen misafirlerinin yüzlerine bakarak hastalıklarını okuyor. Karşımda, 80 yaşlarında sabah 9.00’den akşam 18.00’e kadar, her şehirden gelen misafirleri kabul ederek ümmet-i Muhammed’in sıkıntılarını çözen muhteşem bir zat vardı. Böyle bir zatla tanıştığım için Allah’a hamd ettim.”

“Yanlış Teşhis Konulmuş”

Abdullah Gülcemal anlatıyor:

“‘Nebatatın esrarı bana açıldı’ diye bahsederdi. Kamil isminde biyolog bir arkadaşım vardı. Bir tarihte hastalandı. Isparta Devlet Hastanesi ve Ankara Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanelerinde yetmiş gün tedavi gördü. Bu süre içerisinde 40-41 derecelerde seyreden yüksek ateş bir türlü düşürülemedi. Nihayet arkadaşı ikna ettim ve Ali İhsan Hocamıza götürdüm. Hastanelerde yapılan tahlil sonuçlarını ve raporları kendisine gösterdik.

Aldı, konulan teşhise, uygulanan tedaviye, raporlara ve tahlil sonuçlarına baktıktan sonra, ‘Senin böbreklerinde ve safra kesende hiçbir şey yok’ dedi. ‘Yanlış teşhis konulmuş ve yanlış tedavi uygulanmış. Yalnız çok zaman kaybetmişsin. Şimdiye kadar niye gelmediniz? Söyle bakayım, senin hiç kimyevî ilaçlarla bir temasın oldu mu?’

‘Yok olmadı hocam’ dedi arkadaş. Hoca, ‘İyi düşün. Mutlaka uğraşmış olmalısın. İyi düşün’ dedi. Kamil Bey, düşündü düşündü ve bir müddet sonra, ‘Evet hocam, çalıştığım kurumun Milas’ta alabalık tesisleri vardı. Oranın sorumluluğunu yürüttüm ve o dönemde kimyevî ilaçlarla çalışmalarım oldu’ deyince, ‘Hah şimdi oldu, işte bak’ dedi.

‘Senin sıkıntın, boğazındaki tiroit bezlerinde. Bu yüksek ateş oradan geliyor. Tekrar söylüyorum, çok zaman kaybetmişsin. Neyse Allah’tan hayırlısı. Önce şu ateşi bir düşürmemiz lazım. Şimdi beni iyi dinleyin. Bir defa şu kullandığın ilaçları bırak. 480 gr. sirkenin içine 1 kg. kuru inciri koyun ve bir gün bekletin. Ondan sonra o incirlerden günde 5-6 kaç tane

yiyeceksin. Allah'ın izniyle 48 saate varmadan ateşin normale dönecektir. Bana da sonuçtan bilgi verin.'

Elini öpererek, dua talebiyle döndük Isparta'ya. Söylediklerini aynen uyguladık ve dediği gibi 48 saat dolmadan ateş normal 36,5 dereceye düştü elhamdülillah.

Baş Ağrısının Çaresi

Yine bir gün eşim ve çocuklarımla birlikte Ali İhsan Hoca'yı ziyarete gitmiştik. Eşimde zaman zaman şiddetli baş ağrıları oluyordu. Şikâyetlerimizi sordu. Eşim baş ağrısıyla ilgili çektiği sıkıntıları anlattı ve sorduğu sorulara cevap verdi. Ali İhsan Hoca buyurdular ki:

‘Çağımız insanının sıkıntıları, stresleri çok fazla. Genelde baş ağrısının birçok sebepleri olmasına rağmen asıl sebep, beyindeki elektrik yükünün fazla olmasıdır. Rahatlamak için o elektriği vücuttan atmak gerekiyor. Peki bu nasıl olacak? Başımızdaki ağrıyan yere bir mıknatıs koyarak o elektriği alacağız veya kablunun bir ucunu o mıknatısa bir ucunu da evdeki bulunan bir saksıya bağlayarak o elektrik yükünü toprağa vereceğiz ve rahatlayacağız. Zaman zaman yalın ayakla toprak üzerinde yürüyerek vücuttaki o elektriği boşaltacağız. Üzerinizde bir mıknatıs taşıyın. Boş zamanlarınızda onu elinizde bulundurursanız çok faydasını görürsünüz.’”

Felçli Genç

Handan Hanım anlatıyor:

“Bir defasında Senirkent'teyim. Ömer'in babası Eczacı Gültekin Ağabey de hayatta. Ona dedi ki: ‘Git bana bir söğüt dalı bul getir.’ O da nur içinde yatsın, kayıtsız şartsız ne derse yapardı. Arabasına binmiş, Senirkent'i aramış yok. Köyleri aramış yok. Ta Yalvaç'ın mı, Keçiborlu'nun mu köylerinden birinde bulmuş. Gece iki de geldi. Candan'a, ‘Bunu yak, kül haline getir, sonra eleyip bir kavanoza koyun’ dedi. Yaktı kül haline getirdi. Bir kavanoza koydu. Sonra ‘Tamam gidebilirsiniz’ dedi.

Ertesi gün sabahleyin kahvaltayı yaptık. Ziyaretçiler kapıya doldu. O arada kapı çalındı. ‘Bir hastamız var, getirelim mi?’ dediler. Babam, ‘Tamam getirin’ dedi. Battaniyeye koymuşlar, iki kişi bir ucundan, iki kişi öbür ucundan tutarak içeri getirdiler. Şuhut’un köylerinden bir genç. Şırnak’ta pusuya düşmüş, omuriliğine kurşun yemiş, GATA’ya götürmüşler, ama kurşunu nasılsa alamamışlar. Altı ay GATA’da yatmış, o felç vaziyetinde köyüne gönderilmiş. Genç iki yıldır felçli yatıyormuş. Her iki yanında sırt üstü yatmaktan dolayı kocaman iki yara açılmıştı.

Ömer’i çağırdı. Kantaron yağı getirtti. Önce o yağla yarayı temizletti. Sonra ardıç yağı döktürdü, sildirdi. Ondan sonra akşamdan yaptırdığı söğüt ağacının külünden yaraların üzerine koydu. Başka bazı ilaçlar da tavsiye etti, eczaneden almalarını söyledi. ‘Kullanın, durumdan da beni haberdar edin’ dedi. Hastayı battaniyeyle sedye halinde götürdüler.

Aradan yirmi gün geçmişti. ‘İlaçlarımız bitti, bize ilaç gönderin’ diye telefon açmışlar. Babam, ‘Durumu nasıl?’ diye sordu. ‘Yara kapandı ve ayaklarında kıpırdama başladı’ dediler. Bu hasta altı ay sonra ayağa kalkmış. Meğer söğüdün külü antibiyotik veya antiseptik özelliği taşıyormuş.”

Cilt Kanserine Söğüt Külü

Okan Yılmaz’ın hatırası da şöyle:

“Bir gün bir hasta geldi, cilt kanseriymiş, doktorlar da çare bulamıyormuş. Ali İhsan Ağabey’e durumu anlatınca, ‘Çocuğu hemen getirin’ demiş. ‘Hastaneden bırakmıyorlar’ demişler. Ali İhsan Ağabey ‘Kaçırın’ demiş. Çocuğu hastaneden kaçırmışlar. Cilt kanserinin tedavisi söğüdün külü ile hakiki gül suyuymuş. O zaman da söğüdün yaş olduğu mevsim, banyo sobasında kurutmuşlar. Sonra yakıp külünü almışlar, gül suyuyla karıştırıp deriye sürmüşler, o şekilde şifa bulmuş.”

Apandisit Patlamak Üzere

Mehmed Sertbıçak anlatıyor:

“Ali İhsan Ağabey’in odasında öğretmenlerle beraber okuma programı yapıyorduk. Kardeşim Isparta’dan, ‘Ağabey, annemin apandisiti patlamak üzere, acele gel’ diye telefon etti. ‘Ultrasonda apandisit tespit etmişler. Acil ameliyat edeceğiz diyorlar’ dedi. Hemen Ali İhsan Ağabey’e durumu anlattım. Kardeşime telefon açtı, ‘Annen ardıç yağı içsin, karnına da kantaron yağı sürün. Patlamış bile olsa kesinlikle o zehir tesir etmeyecektir’ dedi.

Ben o gece Isparta’ya vardım. O sırada annemi ameliyata aldılar. Kardeşlere dua etmeleri için telefon açtım. Ali İhsan Ağabey ameliyata müsaade etmediğinden ona bir şey demedim. Ameliyat edecek doktor tanıdıktı. Annem girdi, iki dakika sonra çıktı. Kalp ritminde düzensizlik olduğundan ameliyata cesaret edememişler. Bunun üzerine doktor, yoğun bakım ünitesi altında yapılması için Tıp Fakültesi’ne göndermek istedi. Fakat annem korktu. ‘Beni eve götürün’ dedi.

Eve götürdük, ağrı devam ediyordu. Sonra biz ardıç yağına devam ettik. Ali İhsan Ağabey’e de telefon açtık. ‘Ameliyat olamadı’ deyince güldü. Annemi-babamı çok seviyordu. En sıkıntılı anlarında bile bizleri kabul ederdi. Babam için, ‘Sertbıçak kazaktır. Ama her kazakta bir naylon karışımı vardır yahu’ diye latife yapardı. O gün annemi evde yatırdık. Ağrısı biraz azaldı. Ameliyat edecek doktor geldi, ‘Siz annenizi öldüreceksiniz’ dedi. Bize bir fırça attı. Ben de ‘Herkesin annesi kendine kıymetlidir’ dedim.

Gece sabaha kadar sancıyla geçti. Bu arada ardıç yağına devam ettik. Pazartesi sabahı, sancı devam edince, ‘Beni götürün artık’ dedi. Fakat giderken birden ağrı kesildi. Tekrar ultrasona götürdüler. Bir bayan doktor annemin apandisitine baktı. ‘Teyze sen ameliyat oldun mu?’ dedi. ‘Hayır.’ ‘Apandisitten eser yok sende’ dedi. ‘Asiye Sertbıçak’ta apandisite rastlanmadığı gibi sıvısına da rastlanmamıştır’ diye rapor yazdı. Durumu Ali İhsan Ağabey’e anlattık. ‘Safiyiz ama salak değiliz, ahmaklar anlamıyor’ dedi.”

“Valla İyi İş, Gelene Ardıç, Gidene Ardıç”

Yeğeni Abdullah Tola'nın ardıç yağıyla ilgili bir hatırası da konuya açıklık getirmesi bakımından manidardır:

“Bir gün bay bayan doktor geldiler. ‘Ali İhsan Amca bizim çocuğumuz olmuyor’ dediler. Dedi ki: ‘Eczaneye gidin, eczaneden ardıç yağı alın, günde şu kadar yiyin.’ Ben içimden, ‘Valla iyi iş, gelene ardıç, gidene ardıç’ dedim. Kırmızı kırmızı ardıç tohumları... ‘Öksürüyorum’ diyene ardıç, ‘Hapşırıyorum’ diyene ardıç, ‘Çocuğumuz olmuyor’ diyene ardıç... Ne yalan söyleyeyim, içimden böyle geçti.

‘Gel bakayım buraya! Ardıç ne işe yarar sen biliyor musun?’ dedi. Şok oldum. ‘Bilmiyorum’ dedim. ‘Ardıç yağını aldığın zaman, hastalıklı bölgeye gider, orayı sarar, imha eder, vücut makinesi doğru çalışmaya başladı mı çocuğu olmuyorsa çocuğu olur, başka bir hastalığı varsa o düzelir’ dedi. ‘Ardıç bunu yapar’ dedi.

Bundan bir ya da iki ay sonra telefon çaldı. Telefonu ben kaldırdım. ‘Ben doktor filan kişi’ dedi ve Ali İhsan Ağabey’i istedi. Herhalde Kur’an okuyordu. ‘Şu anda müsait değil, buyurun ne istiyorsunuz?’ dedim. ‘Biz ziyaretine gelmiştik, çocuğumuz olmuyordu. Şimdi eşim hamile, onu haber vereyim dedim’ dedi. İlginçtir, o haberi de ben aldım.”

Gül Birgül’ün hatırası da şöyle:

“Sekiz sene önce bir rahatsızlık geçirdim. Guatrdan kitle oluşmuştu. Acıbadem Hastanesi’nin meşhur bir profesörü test yaptırdı, kanserli hücre tespit ettiler. Bir de ‘Hemen alınması lazım’ dediler.

Ben bunun üzerine Ali İhsan Ağabey’e gittim. ‘Katiyen’ dedi. Bana ilaçlarımı verdi. Düzenli bir şekilde kullandım. İki ay sonra test yaptıklarında inanamadılar. ‘Hiçbir şey kalmamış’ dediler.”

Strese İyi Gelir!

Abdullah Gülcemal’in başka bir hatırası da şöyle:

“Yıl 2005. Siyasetin içinde aktif olarak bulunduğumuz bir dönem. Hocamla sık sık istişare etme ihtiyacı hissediyorum. Yine ziyaretine gittim. Hal hatır sorduktan sonra:

‘Gülcemal! Bu zamanda siyaset çok stresli ve zor bir iştir. Ama yapılması da lazım. Seni çok stresli görüyorum. Sizin Sivas’ın Kangal ilçesine 90 km. uzaklıkta bir stres madeni var. Ondan biraz getir de kullan. Bende 30 kg. kadar vardı. Ama gelene gidene verdim, kalmadı. Şöyle başparmak büyüklüğünde bir parçayı şişenin içine koy ve üzerini suyla doldur. O parça 60-70 gün idare eder. Su içmek istediğin zaman, devamlı o suyu iç, bütün stresini alır’ demişti.

Hayretler içinde kaldım. Kendi ilimdeki böyle bir cevherden haberim yoktu. O yıl Sivas’a gittiğimde araştırdım ve buldum. Kayseri-Malatya yol ayırımına 10 km. mesafede Ulaş ilçesine varmadan sağ tarafta yola 1-2 km. uzaklıkta bir maden ocağı. Halen faal olarak çalışmaktadır. 25-30 kg. kadar alıp Isparta’ya getirdim. 5-6 kg. bir parçasını da hocama götürdüm.

‘Hocam dediğiniz maden bu muydu?’ diye sordum. Rahmetli gülümsedi ve çok memnun kaldı: ‘Evet. İşte dediğim maden bu. Bunun kimyadaki ismi stronsiyumdur. Ama halk arasında buna stres madeni derler’ dedi. O günden beri ihtiyaç duydukça kullanırım. Elhamdülillah çok da faydasını gördüm.

Suyun Dezenfeksiyonu İçin

Yine bir gün sağlık konusunda sohbet ederken buyurdu ki:

‘Bugün şehirlerdeki gerek içme suyu şebekelerinin ana depolarında, gerekse apartmanlardaki su tanklarında sağlık için klor kullanıyorlar. Ne kadar yanlış, ne kadar zararlı. Erkeklerde olsun, kadınlarda olsun kısırlığın asıl sebebi ve son yıllarda bu kadar artış göstermesi içme sularının klorlanmasıdır. Halbuki en güzel dezenfeksiyon maddesi çam çirasıdır. Depoya bir çira kütüğü atacaksın, hem suya güzel bir koku verir, hem de dezenfeksiyon eder.’”

Diz Ağrısının Tedavisi

Okan Yılmaz anlatıyor:

“Isparta’da Beyhan Ağabey vardı. Dizlerinin ağrısından duramıyor, namaz kılamıyordu. Ali İhsan Ağabey’in yanına getirdiler. ‘İbn-i Sina’nın kemik düzelten yağı’ dediği dörtlü karışım yağı vardı. Esası kuyruk yağıydı. Onu vermişti. Bir

veya iki gün kullandıktan sonra kendisini gördüğümde normal namazını kılıyordu ki, doktorlar menüsküs ameliyatı olamadan düzelmesi imkânsız diyorlardı.”

Gül Birgül anlatıyor:

“Bir keresinde umrede dizimde bir problem başlamıştı. Döndüğümde hastaneye gittik. Bir profesör hemen ameliyat günü verdi. Artık ameliyat olacağım. Ameliyattan bir hafta önce Hazretimi ziyarete gitmiştik. Ben kendisine ameliyat olacağımdan bahsetmedim.

O sırada telefon çaldı. Bir kızcağız telefonda tam da benim başıma geleni anlatıyor. Ona dedi ki: ‘Dizden ameliyat olunmaz, sakat kalınır.’ Onun üzerine ben, ‘Ağabey size söylemeye çekindim. Bu durum aynıyla benim başımda da var’ dedim. Bana merhem gibi bir şey verdi. Ameliyatımı iptal ettim. Evelallah bir ay içerisinde hiçbir şeyim kalmadı.”

Doktorları İlam Eder

Bir gün Ali İhsan Tola'nın yanına Tıp Fakültesi'nden 20-25 kadar profesör gelir. Onun bitkisel tedavi konusundaki adını duymuşlardır. Modern tıp dışındaki tedavi yollarının geçersizliğini ispatlama niyetindedirler. İlmî enanietleriyle boş buldukları yerlere otururlar.

Meraklarını tahrik etmek için Ali İhsan Tola, “Artık size ihtiyaç kalmadı, ben bundan sonra otla değil, taşla tedaviye başlayacağım” diyerek onları daha da tahrik eder. Adamlar otla tedaviyi kabul etmezken, bu defa karşılarına taşla tedavi çıkar. Bununla da kalmaz, “Sizin ilaçlarınızın tartısı yanlış, kabul etmiyorum” der.

Aralarında bulunan kimya profesörü, “Hayır, bizim ilaçlarımız doğru” demeye kalkar. Bunun üzerine, “Darılmazsanız, çok pişman olursunuz” deyip anlatmaya başlar. Spermin kaç safhada üretildiğini izah eder. Bir milyon 5 mlg, yani 5 bin defa büyütülse saç teli kadar gözükecek o maddenin içinde ana-babadan gelen genler var. Bütün organlar onun içinde planlanıyor. Bu küçücük madde rahime yapışıyor, oradan giren kan, her organa ne kadar lazımsa o kadar dağıtılıyor. Peki bunun tartacak terazileri var mı?”

Profesör, “Tesadüfen dağılıyor” der. “Yani kendi kendine tartılıyor öyle mi? Hiç mümkün mü? Bunu kâinattaki fitrî şeriatın memurları olan melaikeler tartıyor. Onlar verilen emrin dışına çıkmazlar. Hangi tohum olursa olsun, onun niceliğini teslim ediyorlar. Bu kadar hassas terazisi olan kâinat eczanesine kocakarı denmez, dersiniz siz kocakarı olursunuz.”

Tabi tık yok. Sonra devamla, “Siz asıl genlerle oynadınız. Bunun altında cinayet var. Mesela bizde çok güzel kiraz var, Uluborlu kirazı, Napolyon kirazı. Cevizden büyük acayip meyveler veriyorlar. Fakat toprağa diktiğin zaman tohumu çıkmıyor. Siz doktorsunuz, size soruyorum, bunu yerseniz insanda ne tesir yapar?” deyince içlerinden biri, “Tohumsuzluk yapar” der.

“İşte bu, kısırlık. Evet genlerdeki müdahale, tohum yapma keyfiyetini yok ediyor. Yahudiler bununla çok oynuyorlar. Artık savaş yapmaya gerek yok, bu sunî tohumlarla insan neslini tüketecekler. Mesela nüfus arttıkça ekmeğe ihtiyaç artıyor. Buğday genleriyle oynayarak erkeklerde tohumu yok ediyorlar. Onun için yüzde otuz tüp bebek yaygınlaştı” deyince onlar, “Yüzde elli buldu” derler.

“Daha vahşi olanı, yüz çocuktan bir tanesi sağlam doğmuyor, sakat doğuyor. Onun için sunî olan her şeye, sizin tedavi yöntemlerinize de, ilaçlarınıza da karşıyım. Hep yan tesirleri var. Elli altı yıl önce Üstad’dan dinlediğim derstir bu. Her maden, insan vücudunda ayrı bir hassa teşkil eder. Hazık hekim, vücutta o maddenin eksikliğini tespit eder, onu verir veya onun enerjisini almak suretiyle hastalık tedavi olur. Şimdi ben bu dersi açmaya ve madenle tedavi etmeye başladım” deyince susar, hiçbir cevap veremezler.^[11]

İhsan Organik Tarım A.Ş.

İhsan Organik Tarım A.Ş., Üstad’ın, Ali İhsan Tola’ya verdiği yüz projeden biridir. Tola ailesinin yirmi kadar ferdinin ortaklığıyla kurulmuştur. Tarımla ilgili iki çalışması daha vardır. Üçüncü bir tanesi henüz tam açılmamış olan madenler ve taşlarla ilgilidir. Bu konuda kendisinde var olan bilgiler, tam olarak intikal etmiş değildir.

Bu projenin gayesi Şu Şekilde ifade edilir: İnsan bũnyesi yiyip iĉtikleriyle alakalıdır. Oysa tarımda kullanılan kimyasal gũbrelerin tamamı insan vũcuduna ciddi zararlar vermektedir. Ama gũbre kullanmaksızın da olmaz. İŞte bu noktada “organik tarım” devreye giriyor. Besleme elementi, karbon, potasyum, fosfor elementi vermeden bitkiyi bũyũtmek mũmkũn olmadığına gũre bu nasıl yapılacaktır? İŞte bunun formũlũ, kendi talimatıyla Keĉiborlu’da kurulan İhsan Organik projesiyle ũretilen Bionur ũrũnũnde mevcuttur.

Dũnyanın sayılı kũkũrt yataklarından olan ve Tũrkiye’nin de tek kũkũrt yatağı bulunan Keĉiborlu’daki rezerv, 1995 yılında Maden İŐletmeleri Genel Mũdũrlũđũ tarafından kapatılır. ĉũnkũ geliri giderini karũılamayan, yũz bin kiũinin maaũ aldığı devletin sırtında kambur tesislerden biri haline gelir. Kũkũrt de eski değerini kaybeder. Eskiden kũkũrt yer altından ĉıkartılırken, Şimdi petrol atığı kũkũrt olarak kullanılmaktadır. Petrol atığı olarak kullanılınca fiyatı 50 dolar gibi ĉok ucuz bir rakama dũũer. Fakat bu kullanıldığı takdirde organik tarım yapılamaz. ĉũnkũ toprakta erimez.

İhsan Organik projesinde kũkũrt yataklarında oluũan kũkũrt ve su, gũbre yapımında kullanılır. Uzun ĉalıũmalardan sonra Tarım Bakanlığı’ndan tescil, Avrupa Birliği’nden de sertifika alınır. 2008 Eylũl’ũnde, Tarım Bakanlığı, “Evet, bu organik bir gũbredir” hatta “mikrobiyel gũbredir” deyip ruhsat verir. Mikrobiyel gũbre, iĉinde canlı mikro organizmaların yaũadıđı gũbre demektir. Bu, bitkiye verildiği takdirde bitkinin neye ihtiyaĉı varsa onu topraktan ĉekip alır. Domatese verdiğiniz zaman, mesela domatesin potasyuma ihtiyaĉı varsa iĉindeki kũĉũk bir reaksiyonla bunu ĉođaltır.

2005’te baũlayan projenin ũrũn yelpazesini ancak 2008’de ortaya ĉıkar, ũretim ve sevkiyata baũlanır. İlk olarak Suriye ve İngiltere’ye mal gũnderilir. Őirketin yũzde otuz geliri hizmete ayrılır. Ali İhsan Tola bunun ũzerinde ũzellikle durur. “ĉũnkũ Allah’ın hazinesini kullanıyorsunuz” der. Evet, bir sıvı ama bu sıvının iĉinde insan vũcudunda bulunan yetmiũ iki element vardır. Sadece kũkũrt değil, altın, gũmũũ, fosfor hepsi bulunmaktadır. Aslını bozmadan bir-iki kũĉũk iŐlemlerle ũretilir. Bũtũn Tũrkiye’ye hatta dũnyaya yetecek kadar bir kapasiteye sahip havza, ilahî bir lũtuftur.

Bu, Ali İhsan Tola'nın sağlığındayken en çok ilgilendiği projedir. O kadar ki, ölüm dŕeđinde bile iŖin takibi için Ankara'dan dönen Abdullah Tola'yı kabul edip kendisini dinler. Bu, projeye verdiği önemi gösterir. Esasında bu önem vermenin arka planında manevî bir dayanağı vardır. Zira, Keçiborlu'daki su için st üste Resulullah'ı (a.s.m.) rüyasında gördüğünü ve suyun yerini bizzat Efendimizin (a.s.m.) iŖaret ettiğini ve iŖlenmesini emrettiğini ifade eder. Yatağında torunu Faruk'a yeri tarif eder, bu tarif üzerine gidip elle konulmuŖ gibi bulunur.

Bu projeye verdiği önemle ilgili Abdullah Tola'nın anlattıkları Ŗyledir:

“Ankara'dan veya baŖka bir yerden gelirdim. Bakardım içeride ders yapılıyor. Kapıyı açar, geldiğimi göstermek için kafamı uzatırdım. Hemen dersi kesip ne yaptın, ne oldu diye sorardı. Paraya pula hiç değer vermeyen bir insan, demek ki hizmete bakan çok ehemmiyetli bir yönü vardı ki, bu projeyi saat saat takip ederdi. Ankara'dayken cep telefonumdan arar, ne yaptın diye sorardı. Bütün talimatları, formülü, yeri iŖaret eden kendisiydi. 2005'te Ŗirketi kurduk ama ruhsatı ancak 2008'de alabildik. Allah'ın suyu organik gübre haline geldi. Sonra yine kendisinin iŖaretiyle tarih bir bina olan Devlet Demir Yolları istasyon binasını kiraladık. Proje basında da ufak ufak yer almaya baŖladı. Formülü standart hale geldi. Allah'a Ŗkr vefatından önce bütün bunlar gerekleŖti. Kullanıldığı yerlerde ürün çok ciddi sonuçlar verdi. DŖnebiliyor musunuz, bir bitkiye zehir vermeden, kimyasal vermeden yetiŖtirmek ne demek.”

Keçiborlu Suyu

İhsan Organik Tarım A.Ŗ.'nin yönetim kurulu yelerinden Eczacı Ömer Tola'nın tesisin misyon ve önemine dair tespitleri ise Ŗyle:

“Dedem, Keçiborlu suyu dediğimiz kükürtlü suyun tıbbî özelliklerinden bahsederdi. Daha önce kükürdün iŖletilmesi sırasında buradaki asit drenaj dediğimiz maden içerikli asidik suların bağlarda çok faydalı olduğu, bağlara verildiği zaman verimi arttırdığı, bunun içerdiği madenler ve kükürt,

mikroorganizmaları tarım sektörünün yeni uygulamalarında, hem tarımda hem de tedavi noktasında kullanılabileceğini anlatıyordu. Zaten onun teşvikiyle Keçiborlu'daki kükürt sahasının ihalesine girildi. Şirket olarak ihale alındı.

Maden ruhsatı ihalesi kükürt çıkartma ve kullanma ihalesi Etibank'ın kükürt diyatomik ruhsatının ihalesi vardı. Onu 2005 yılında aldık. Abdullah Tola ve Ali Şahin Beylerle beraber o zaman dedem bizi çağırmişti. 'Bunu mutlaka alacağız ve değerlendireceğiz' diye teşvik etti. Özellikle tarımda kullanılmasının önemini vurguladı. Hatta o kadar ki vefat ettiği gece bile Abdullah Ağabey Ankara'dan geldiğinde ona Keçiborlu'yu sormuştu. Buradan gelecek gelirden yüzde otuzunun hizmete verilmesini özellikle üzerinde durarak söyledi.”

Keçiborlu'daki kükürtlü su yatağı

İsrail Bağlantılı Firma

Buranın önemini kavrayan İsrail bağlantılı bir firmanın ısrarla işletmeye talip olması manidardır. Bu konuyla ilgili Abdullah Tola'nın hatırası şöyle:

“Ruhsatı aldık, formülleri çözmeye çalışırken İsrail bağlantılı bir firma karşımıza çıktı. Bizden elimizdeki sahayı satın almak istediler. Ben de bakalım ne verecekler diye baştan biraz yumuşak davrandım. Ali İhsan Amcama durumu açtım, 'Ne istersen verirler' dedi. Ben bir milyon dolar istedim. Adamlar iki avukatla çıkageldiler. Başladılar sıkıştırmaya. Hatta adam dedi ki: 'Dediğin miktarı veriyoruz, daha ne

düşünüyorsun?’ Neyse adamları zar zor gönderdik. O sırada bazı olaylar da oldu. Gittim durumu Ali İhsan Amcama anlattım. Kızdı ve ‘Yahu senin Yahudilik pazarlığın tuttu. Ben sana demedim mi, ne istersen verirler diye’ dedi. Daha sonra aradıklarında, ‘O rakam olmaz, onu çok çok geçmeniz lazım’ dedim. Adamlar, ‘İki-üç katı, kaç paraysa problem değil’ dediler. Fakat ben yanlarına gitmeye cesaret edemedim. Zaten Ali İhsan Amcam kızmış ve beni azarlamıştı. Tesis, Ali İhsan Amcamın duası ve Üstad’ın talimatıyla ortaya çıkan bir sonuçtur.

Bionur

Sıra ürüne isim koymaya gelmişti. Yabancı isim koymak için çok ısrar ettik. Rahmetli Ali İhsan Amcam, ‘Bionur’ olacak dedi başka bir şey demedi. ‘Amca, Bionur deyince Nurcuların ürünü anlıyorlar, yabancı bir isim koysak’ dediğimizde ‘Hayır, Bionur olacak’ dedi ve öyle oldu.

Kendisi sürekli yatakta olduğundan bir gün elime bir video kamera alıp bütün fabrikanın sahasını filme aldım. Odasındaki televizyona bağladım, yatağında otururken açtım. Burası böyle, şurası şöyle diye tarif etmeye başladım. O da ‘Evet orada şu var, aşağısında şu var’ diye bana katılıyordu. Amcamın da televizyona baktığını zannediyordum. Bir ara baktım, o hiç televizyona bakmadan konuşuyor. ‘Yahu kime neyi anlatıyoruz dedim’ ve sustum.”

Çok Yönlü Şahsiyeti

ALİ İHSAN TOLA çok yönlü bir şahsiyettir ve şahsiyetinin ağırlık noktasını da hiç şüphesiz Nur talebeliği teşkil etmektedir. Risale-i Nur ve Üstad, onun hayatının daima odak noktasında ve merkezinde yer alır. Bu konuda yakınında bulunmuş ve iyi bir gözlemci ve tahlil yeteneğine sahip Mehmed Başat'ın değerlendirmeleri ilginçtir:

“Ali İhsan Ağabey'in Kur'an ve Risale-i Nur'la o kadar içli-dişli, o kadar senli-benli bir arkadaşlığı, dostluğu vardı ki, her haline, her arzusuna, her müşkülüne, her sorusuna, adeta, ‘Sen bu hususta ne diyorsun?’ diye soracak kadar... Bir ders okunurken ya da Kur'an okuyup yazarken, bizler belki anlamak için dinlerdik. Ama o, ‘Allah ne mesaj veriyor? Kur'an bana neyi işaret ediyor? Neyi yapmamı, neyi yapmamamı istiyor?’ nazarıyla dinlerdi.

Yaşadığımız olaylarla Risale-i Nur'daki konuların alaka ve bağıni öylesine kurardı ki, Risale-i Nurların aslında bu kâinatı ve yaşadığımız hayatı tercüme ve tefsir ettiğinden hiç şüphemiz kalmazdı. Kavrayamadığımız hadiseleri senaryodan okur gibi, Külliyyat'tan okurdu. Külliyyat'ı hayata, hayatı da Külliyyat'a bir ayna yapar, bir tefsir olarak bakar ve baktırırdı. Bazen feyzin açık olduğu hallerde, berrak bir denizin dibini net görmek ve göstermek gibi, neyin ne olduğunu, neye delalet ettiğini Külliyyat'tan gösterirdi. Esasen ülke ve dünya gündemini televizyondan değil, Kur'an'dan takip ederdi.

Ali İhsan Ağabey'in Kur'an'la, onun aynası olan Külliyyat'la ilişkisini, münasebetini, diyalogunu gören bir kimse, ‘Devem kaybolursa Kur'an'da bulurum’ diyen sahabinin hiç mübalağa etmediğini, bizzat hakikati söylediğini anlardı. Risale-i Nur Külliyyatı'nın, değil konuları, cümleleri, her bir kelimesinde, her bir harfinde dahi, ‘bir hikmet, bir mana’ olduğunu ben Ali İhsan Ağabey'den öğrendim.

Ders yaparken bazen bir konuya, bir cümleye değil, bir tek kelimeye yoğunlaşır, o kelimenin niçin orada kullanıldığını, neden başka bir kelime konulmadığını düşünür, düşündürürdü.

Hakîm isminin mazharı olması hasebiyle, boş, anlamsız, öylesine gelişigüzel, değil bir cümlesi, kelimesi, bir tek harfinin bile olmadığını, her harfinde bir mana, bir maksat, bir hikmet bulunduğunu bilerek Külliyyat'a o dikkatle müteveccih olurdu.

Ondan öğrendiğim bu bakış açısı, bu okuma formülü, bana da Risale-i Nur Külliyyatı'nı, hem her şeyi bilen, hem canlı, ruhlu, duygulu, hisli, şefkatli bir dost, bir ahabap, bir yoldaş yaptı. Külliyyat ile dost olmayı, dertleşip halleşecek kadar yoldaş, düşündüğüne cevap, derdine teselli verecek kadar yakın arkadaş, his ve duygularını paylaşacak kadar yâran olmayı Ali İhsan Ağabey'den öğrendim.

Üç Şahsiyeti

Görebildiğim kadarıyla İhsan Ağabey'de birbiri içinde üç şahsiyet vardı.

Ali İhsan Tola, Üstad'ı gibi farklı şahsiyetlere sahiptir.

Birincisi: Bediüzzaman'ın talebesi, Kur'an'ın hamelesi, cemaatin şahs-ı manevîsinin bir mümessili.

İkincisi: Allah'ın âli ihsanlarına mazhar bir kulu, Peygamber Efendimizin (a.s.m.) mümtaz ve allame bir ümmeti, özel görevli bir şahsiyeti.

Üçüncüsü: Âlem-i İslam'ın ve ümmetin, maddî ve manevî dertlerinin dermanı için çare ve çözümler arayan bir münevver...Daima düşünen, araştıran, inceleyen bir entellektüel. İlmî konularda kafa yoran bir akademisyen.

Onun, ilim adamlarıyla ilmî konuları müzakere ettiğine, onlara yol ve hedef gösterdiğine, yeni buluş ve keşifler için teşvikçi olduğuna pek çok defa şahit olmuşumdur.

Olayların ve varlıkların akışından, ‘eşyadan istihraç’ denilen ilahî mesajları okuma, vakıaları ve insanları ‘kriminal analize’ tabi tutup bulmaca çözer gibi, bilinenlerden yola çıkıp bilinmeyenleri bulma, ferasetle, görünenlerin görünmeyen arka planına vakıf olma, bazen bir tek kelimededen bir kitaplık mana çıkarma, bazen de bir kitabı bir cümlede özetleme...

Üstad’ından aldığı bazı has hususiyetler, Kur’an’ın kendisine verdiği bir kısım özel dersler, âlemlerin Rabbine kul olmaktan gelen kuvve-i kudsiye... Lakin hepsi yine Kur’an’ın hizmeti için, cemaatin selametine sarf etmek için verilmişti. Elhak o da öyle yaptı. Son ana kadar, şahsının rahatı için değil, görevini ifa için çalıştı. Allah huzurunda da şahitliğim budur.

Rical-i Devletle Muhabere Köprüsü

Ali İhsan Ağabey Üstad’la rical-i devlet arasında bir muhabere köprüsü vazifesi görüyordu. Ama bunu ifşa etmemiştir. Bunun bilinmesi belki mevcutlara zarar verir anlamında... Bir anlamda gaybî bir tarzda, tabir-i caizse ümmetin bir kahramanı gibi yetiştirmiş, ona Kur’anî silahları öğretmiş. Yerine göre o Kur’anî silahları, duaları, ayetleri kullanıyor.

Bazen olur ki bir grup gelmiş, biz bilmeyiz, verir ellerine *Celcelutiye*’yi veya *Cevşen*’i, okutur. Biz onun nereye ateş ettiğini bilmeyiz. Bazen bir ayeti yüzlerce defa yazdığı olurdu. O ayet o günkü Türkiye ve İslamiyet’le alakalı bir tartışmaya bakıyor. Bu tarz geri planda şeyleri vardı. Ama bu neye tekabül eder veya ne anlama gelirdi bilemeyiz. Bir manada Üstad’ın istihbaratçısıydı diyebiliriz.

Bizim mahalli gazetede yazılarımız çıkardı. Bunları bize o yazdırırdı. O zaman Türkiye’nin çeşitli makamlarına, milletvekillerine gönderirdik. Bu yazdıklarımızı gazeteler alıntılanmaya bile cesaret edemezlerdi. Bizimle mesajlar verirdi.”

Camide Oruç Yiyenler!

Ali İhsan Tola, Allah'ın emir ve yasaklarına karşı son derece tavizsizdir. Geçmiş seçimlerden birinde oy verme işlemini camide yapılırdı. Seçim de Ramazan ayına rastlar. Ali İhsan Tola, oğlu Abdullah'la oy vermeye gider. Bakar ki sandık başındaki görevli memurlar, mübarek günde, üstelik caminin içinde çayları pideleri ısmarlamışlar, iştahla yiyorlar.

Ali İhsan Tola'nın tepesi atar. Hem camide hem Ramazan'da yapılan bu saygısızlığa karşı, heybetli cüssesiyle memurların kollarından tutar, "Siz Allah'ın evinde Ramazan günü nasıl oruç yersiniz?" diye bağırır ve onları dışarı atar. Onun bu haklı tepkisine karşı hiç ses çıkaramazlar, şikâyete dahi yeltenemezler.

“Tolaların Aslı Yahudi'dir!”

Ülkemizdeki siyasî tartışma ve çekişmeler her zaman yüksek dozda cereyan eder. Rakiplere karşı olmadık isnatlar, iftiralar, karalamalar yapılırdı. Tolalar kalabalık ve etkili bir aile olduğundan, karşı parti mensupları seçim dönemlerinde onları yıpratmak için insafsız isnatlarda bulunurlar.

Bir seçim kampanyasında bir grup, "Tolaların aslı Yahudi'dir, zira Tola Tevrat'ta geçiyor" diye uydurma bir yazı yazıp Senirkent'te kapı kapı dağıtır. Bunun üzerine çok üzülen kızı Candan Hanım durumu babasına bildirir. Ali İhsan Tola, bunu duyduğunda üzölmek yerine, "Hasmın sitemini anlamamak hasma sitemdir" kabilinden gülümser ve "Kızım biz Efendimizin (a.s.m.) nesline dayandığımızı biliyorduk. Meğerse Hz. İbrahim'in nesline de dayanıyormuşuz. Allah onlardan razı olsun. Biz bu kadar büyük bir lütuf beklemiyorduk" diye karşılık verir.

Candan Hanım bunun üzerine şu yorumu yapar:

"Aslında soydan dolayı babamın övünmesini görmedim. Fakat Âl-i Beyt'ten olduğumuzu söylerdi. Bir gün Üstad'ın 'Nesep olarak olmasa da Nur talebeleri manevî Âl-i Beyt'ten sayılırlar' sözünü hatırlatarak, Âl-i Beyt'ten olduğumuzu niye nazara veriyoruz?" dedim. O zaman, 'Kızım tahdis-i nimet etmemiz lazım. Çünkü Cenab-ı Hakk'ın verdiği nimeti saklarsan, bu da gizli tekebbür olur. Bu sefer karşıdaki insan

seni yüceltmek için sözler sarf eder. Bunu beklersin, gelmeyince bozulursun. Eğer Âl-i Beyt'lik varsa, birincisi şecaatli olması lazım, ikincisi verdiği halde kendisi hiçbir şey beklememesi lazım, üçüncüsü herkesi hoşgördüğü halde kendisine özel bir şey beklememesi lazım' dedi."

Düğünde Avize Yere Düşer

Bir gün akrabalarından Nazım Tola, kendisini küçük kızının düğününe davet eder. Düğünlerde kadın-erkek bir arada açık saçık bulunmalarından hoşnut olmayan Ali İhsan Tola mazeret beyan eder. Fakat yine de katılması için ısrar ederler. O da, laf arasında, "Beni çağırmayın, zarar görürsünüz" der. Fakat büyükleri olarak onu mutlaka yanlarında görmek istediklerini belirtince, damadı Gültekin Tola'yı da yanına alarak İstanbul'a gider.

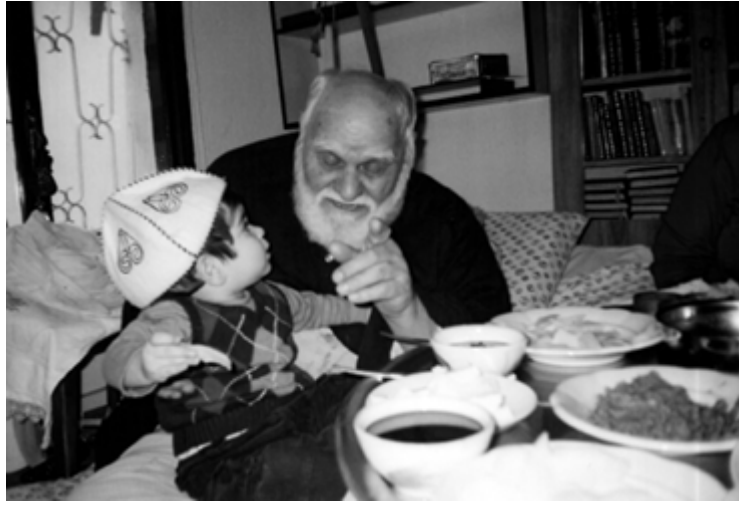
Düğün salonuna yakın bir camide namaz kılıp *Cevşen* okuduktan sonra düğünün yapıldığı otele giderler. Tabii Ali İhsan Tola'nın tahmin ettiği gibi düğünde açık saçık giyinmiş hanımlar vardır. Salona adımlarını atar atmaz salonun ortasındaki koca avize pat diye yere düşer ve ortalık karanlığa gömülür. Herkes korkudan kaçışmaya başlar. O hanımlar da çığlık çığlığa salonu terk ederler. Koca salon, akrabalarından bazılarıyla Ali İhsan Tolalara kalır. Böylece onlarla görüşüp tebriklerini sunduktan sonra ayrılırlar.

Bununla beraber Handan Hanım'ın ifadesine göre, Ali İhsan Tola ziyaretine gelen herkese eşit muamele yapar, onları kabul eder ve görüşür. "Bir sülalede açığı da var, kapalı da var. Demokrat Partili milletvekili de var, CHP'li il başkanı da. Ehl-i dünya da var, ehl-i takva da var. Ama o hiç ayırım yapmazdı. Herkesi kucaklardı. Mesela amcamın kızı Lale, babamı çok severdi. Kocasını teknik üniversitede rektörlük yaptı. Telefon açtığına ona 'Allah sizi hayırda birleştirdi' diye dua ederdi. Düşünce olarak sol düşünceliydiler. Fakat bütün huyları ve meziyetleri İslamî idi. Babam için 'Her dindar, amcam gibi olsun' der, hep ziyaretine gelirlerdi."

Bayramlarda "Soy Yemeği"

Senirkent'te bayram yemeği vermek âdettir. Aileden hayatta olan en yaşı kim ise yemek onun evinde verilir. Bütün aile orada toplanır, kaynaşır, muhabbet eder. Buna “soy yemeği” denir.

Tola ailesinin soy yemeği ailenin büyüğü olması hasebiyle hep Ali İhsan Tola'nın evinde yenir. Bütün aile efradı bayramlarda bir araya gelir, bayramlaşır. Çocuklar, torunlar, yeğenler sırayla ellerinden öper, bayramını kutlar. Tek tek hepsinin hal ve hatırını sorar, onlara ders yapar, hasret giderir. Herkes orada huzur bulur. Buna aile arasında, “kök aşısı” da denir.

Torunlarını çok sever ve onların eğitimiyle özel olarak ilgilenir.

Yeğeni Lale Hanım anlatıyor:

“Amcam deyince, onun aileyi, dostları hiç ayırım yapmadan bir arada tutan, birleştiren kimliği gözümde canlanır. ‘Akrabayı en az senede bir kez ziyaret farzdır’ diyerek hepimizi bir arada tutar, her sene bilhassa bayramlarda verdiği yemekle bize unutulmayacak bir gün yaşatırdı. Bütün mübarek günler ve bayramlar onun evinde ihya edilirdi. 250-300 kişilik bayram yemekleri yapılırdı. Uzun yıllar, her Ramazan ve Kurban Bayramı'nda evinde toplandık. Ankara, İzmir, İstanbul, Antalya gibi Türkiye'nin çeşitli şehirlerinden gelen aile fertleriyle bayramlaşırđık. Bu beraberlik hepimizin kişiliği üzerinde önemli etkiler bıraktı. Aidiyet ve kimlik duygumuzu geliştirdi. Çekirdek aile bağlarının bile zayıfladığı günümüzde bizi büyük aile bağıyla güçlü kıldı.”

12 Eylül'ü Haber Veren Örümcek

12 Eylül 1980 yaklaşırken ülkemizde terör ve karışıklıklar had safhaya varır. Herkes ne olacak, bu işin sonu nereye varacak diye endişe içindedir. O acı ve endişe dolu günlerde ihtilalden birkaç gün önce Mehmed Başat, Ali İhsan Tola'nın huzurunda şahit olduğu enteresan bir olayı şöyle anlatır:

“Ali İhsan Ağabey'de eşyadan haber alma hissi çok kuvvetliydi. 12 Eylül 1980 İhtilali'nden bir veya iki gün önceydi. Akşam yukarıdaki katta Ali İhsan Ağabey'in odasında ders yapıyor, sohbet ediyorduk. Ders okunurken, o zamana kadar hiç görmediğim el büyüklüğünde kocaman bir örümcek, duvarda gezinmeye başladı. Yavaş yavaş duvarda ilerliyordu. Ürkütücü görüntüsü ve iriliğiyle olağanüstü bir şeydi. Öyle bir şeyi bir daha da hiç görmedim.

Cemaatin gözü ister istemez ona takıldı. Ali İhsan Ağabey de gördü, ama hiçbir şey demeden derse devam etti. Birisi dayanamadı, kalktı, gitsin diye pencereyi açtı. Ali İhsan Ağabey, 'Ellemeyin' dedi. Kardeş yerine oturdu. Fakat herkesin gözü ondaydı, nihayet ders bitti.

Ali İhsan Ağabey, 'Bu bize ne diyor?' dedi. Herkes şaşkındı, kimse bir şey diyemedi. Kendisi şöyle devam etti: 'Örümcek, Allah'ın Hafız ismine mazhardır. Resulullah'ın muhafızı olmamış mı? Bize Allah'ın mesajını getirmiş. 'Siz muhafaza altındasınız, korkmayın' diyor' dedi.”

Nurculuk Ayini

12 Eylül darbesinden sonra da emniyetten memurlar kapısına dayanırlar. “Efendim, bir ihbar aldık. Siz bu evde Nurculuk ayinleri yapıyor musunuz?” derler. Ali İhsan Tola, bunca yıldan sonra hâlâ Nur talebelerinin ayin yapmakla suçlanmasına karşı çok sert çıkar:

“Biz Müslüman'ız. Ayin ne demek? İbadet edersek Müslüman gibi ibadet ederiz, sohbet edersek Müslüman gibi sohbet ederiz, kitap okursak da Müslüman gibi okuruz. Bizi ayin yapmakla suçlayanlar, bize hem iftira, hem de hakaret etmişler. Devrini tamamlamış olan Hıristiyanlık'ta ve bazı

batıl inançlarda ayin olur. İslamiyet'te ayin olmaz. Nurculuk ayini diye de bir şey yoktur, olamaz, haydi gidin" deyip onları kovar. Memurlar, "Aslında bizim size saygımız var. Ama ne yapalım ki şikâyet vaki olunca gelmek zorunda kaldık" deyip özür dileyerek ayrılırlar.

Kafa Süpürgesi Davası

1984 mahalli seçimlerinden sonra Senirkent'te bir tutuklama daha olur. Tutuklama Ali İhsan Tola'nın evine gelenlere içirdiği kafa süpürgesi isimli bitki çayıyla alakalıdır. Arif Topçu anlatıyor:

"Ali İhsan Ağabey'le beraber yıkılan hükümet konağında bulunan emniyetin bir odasında nezarete alındık. Ertesi gün hakimın karşısına çıktık. Suçumuz ağır cezalı olduğu için bizi Isparta Ağır Ceza Mahkemesi'ne sevk ettiler. Mahkeme reisi, 'Risalelerin suç olmadığını biliyoruz. Ama ziyaretine gelenlere kafa süpürgesi otundan yaptığın çayları veriyor, onların kafasını yıkıyormuşsun. Bunu bize anlat' dedi.

Rahmetli Ali İhsan Ağabey gülümseyerek, 'Kafa süpürgesi denilen ot karabaş otudur. Kafa süpürgesi adını tıpça meşhur İbn-i Sina koymuş. Birçok baş ağrısına sebep olan beyindeki tıkalı kılcal damarları açarak ağrıyı kesip rahatlattığı için bu ismi vermiş' dedi. Hakim heyeti, narkotik gibi uyuşturucu beklentisi içindeyken, aldıkları cevap karşısında şaşırıldılar. Biraz öne doğru eğilen ağır ceza reisi, 'Şu ottan bize de getirir misin?' dedi. Ali İhsan Ağabey, 'Hayır onu buraya getirmem. Herkes gibi bize uğrarsanız size de içirir ve birer poşet veririm' dedi."

Eşi Saadet Hanım'ın Vefatı

1991 yılının son aylarında Saadet Hanım, çok sevdiği ağabeyi merhum Tahsin Tola'yı sık sık rüyasında görür. Hatta bir defasında uyanık halinde sırtını sıvazladığını ve "Korkma Saadet, seni götüreceğim" dediğini söyler. Saadet Hanım ayrıca o günlerde merhum ağabeyini hep önünde ve arkasında hissettiğini anlatır. Bunları işiten Ali İhsan Tola, eşinden ayrılık vaktinin yaklaştığını anlar. "Korkma, her şey daha iyi

olacak” diye onu teselli etse de kalbinin hüznüne engel olamaz.

Bu arada Saadet Hanım bir yakınının nikâhında bulunmak ve göz kontrolü olmak için Ankara’ya gider. İstanbul’daki kızı Handan Hanım, Ankara’dan dönüşte İstanbul’a uğrayıp bir müddet yanında kalmasını ister. Ali İhsan Tola buna pek razı olmaz. Handan Hanım ısrar edince sekiz günü geçmemek üzere İstanbul’da kalmasını söyler. Handan Hanım, “Annem bu sefer çok sağlıklı, morali yüksek, biraz daha kalsın” der. Ali İhsan Tola, kızı Candan Hanım’a, “Telefon et, sekiz gün sonra gelsin” diye ısrar eder.

İstanbul’da dokuzuncu gün olunca Saadet Hanım’ın başına şiddetli bir ağrı saplanır ve ağrının etkisiyle olduğu yere yığılır. Hastaneye kaldırıldığında beyin kanaması teşhisiyle yoğun bakıma alınır. On birinci günün sonunda da Hakk’ın rahmetine kavuşur. Böylelikle Ali İhsan Tola’nın sekiz günde ısrarının sırrı anlaşılmış olur.

Cenazesi Senirkent’e getirilir. Düğünü gibi düğün gecesi sayılan ölümü de kârlı bir günde olur. Bunun için Ali İhsan Tola, “Karlı bir günde geldi, karlı bir günde gitti” der. Senirkent Mezarlığı’na, ağabeyi Tahsin Tola’nın yanına defnedilir. Tarih, 8 Aralık 1991’dir. Ali İhsan Tola gelen gidenlere, “O, hizmette benim elim kolumdu. Benim için asıl imtihan bundan sonra başlıyor” der. Kırk sene fisebilillah hizmet ettiğini anlatarak eşini metheder.

Bundan sonra kızları Candan ve Nurdan, annelerinin yokluğunu aratmamak için dört elle hizmete sarılırlar. Vefatına kadar, anneleri gibi, gelen hanımlara sofraya kurar, ders yapar, en güzel şekilde ağırlamaya çalışırlar.

Şarap Fabrikası

1995'te Senirkent'te büyük bir sel felaketi olur. Üstad, "Hangi fiilinizle kadere fetva verdirdiniz ki bu musibetle hükmetti" sualinin cevabında olduğu gibi, bu hadisenin manevî arka planına işaret eden Kani Kucur'un hatırası manidardır:

"Senirkent'teki sel felaketini basından okudum. Ama Ali İhsan Amca'nın buna sel felaketi demediğini biliyordum. Bir gün 'Ali İhsan Amca sel felaketi hakkında ne diyorsunuz?' dedim. 'Sel felaketi değil' dedi.

Bu olay olmadan önce Senirkent'ten bir grup, öğle vakti Ankara'dan Senirkent Şarap Fabrikası'nı açmak için izin almışlar. İzni aldıktan sonra da Ali İhsan Amca'nın yanına gelerek yüzüne karşı, 'Siz Nurculara inat, burada şarap fabrikası açacağız' demişler. 'Niye bana inat, ben karyolada oturan bir insanım. Açabilirdiniz, olur almışsınız, ama bu saatten sonra açamayacaksınız' demiş. Onlar, 'İzin aldık açacağız' dedikçe, 'Hodri meydan, buyurun açın bakalım' demiş. İşte o günün akşamı dağ patlayıp Senirkent'in üzerine gelmiş. Onun için buna sel felaketi demezdi.

Bundan sonra adamlar, 'Biz yine açacağız' demeye devam ettiler. Zannedersenem dördüncü gün bir yoklama daha olmuş. Bunun üzerine teşebbüslerinden vazgeçmişler."

Erdoğan Taşer o günlerde Ali İhsan Tola'nın yanına uğradığında, kendisini çok düşünceli görür, "Ağabey hayrola, bir şey mi var?" diye sorar. Ali İhsan Tola, "Allah hayretsin, ama bir musibet görünüyor" dedikten sonra susar. Bu sohbetin üzerinden çok geçmeden Senirkent'i sel basar.

Senirkent Sel Felaketi

13 Temmuz 1995 günü akşama yakın bir vakittir. Havada fırtına öncesi bir sessizlik vardır. Derken Kapı Dağı tarafında yağın ani yağmurun meydana getirdiği sel, korkunç bir gürültüyle şehrin üzerine doğru gelmeye başlar. Ali İhsan Tola o sırada akrabalarıyla birlikte evinde Risale-i Nur dersi yapmaktadır.

Selin yukarıdan aşağıya doğru bir çığ gibi geldiğini gören torunu Tahsin, “İçeriye çamur giriyor!” diye bağırınca Ali İhsan Tola yerinden kalkar ve iki elini evin duvarına dayar gibi yapıp üç defa, “Selâmün kavlen min Rabbi’r-Rahim” ayetini okur. Birden sel yolunu değiştirir, evin yanlarından aşağıya doğru akmaya başlar. Etrafındaki bütün evler yıkıldığı halde Allah’ın inayetiyle kapının eşiğine kadar dayanan sel içeri girmez. Mahallede kendi evinden başka bir cami ile bir-iki türbe dışında bütün evler yıkılır. Önüne kattığı evleri silip süpüren çamur deryası, Senirkent’te 74 kişinin hayatını kaybetmesine ve 300 evin yerle bir olmasına sebep olur.

Ali İhsan Tola’nın kız kardeşi Mürüvvet Hanım da vefat edenler arasındadır. Mübarek hanım, ağabeyiyle helalleştikten sonra, beş yüzlük tesbihi elinde olduğu halde Hakk’a yürür. Vefat anını televizyondan izler gibi seyrettiğini söyleyen Ali İhsan Tola, “O, bizim evdekilerin diyetidir, hepimizin bedeline gitti” der. Onu gasletmeyip, elbiseleriyle birlikte Beşir Dede’nin yanına defnetmelerini ister. Fakat sözünü tutmayan yakınlarına sitemde bulunur. Candan Hanım olayı anlatırken şöyle der:

“O gün ilginçtir, *Şualar*’dan ‘hasbünallâhü ve ni’me’l-vekil’ dersini yapmıştık. Babamın yanına geldik. Babamlarda sekiz-on kişiydik. Babam dedi ki: ‘Kızım bu gün ders olarak nereyi yaptınız?’ ‘Hasbünallâhü’yü yaptık’ dedim. ‘Ne anladınız?’ dedi. Dilimiz döndüğü kadar anlattık. ‘Getirin *Şualar*’ı, burada bir daha tekrar edelim’ dedi. Allah’ın Vekil olmasını anlatırken deniz dibindeki balıkların beslenmesini, terbiye edilmesini anlattı. Sonra cennet bahsini açtı.

Derken bir ara hava kararır gibi oldu. Eltim, çocuklar, kardeşimin çocukları var. Bir anda her taraf alabora oldu. ‘Baba ne oluyor?’ dedim. Dedi ki: ‘Bu havayı kurtlar çok sever, dağdaki kurtlar mı geliyor yoksa Cano?’ dedi. ‘Baba yaz günü kurt iner mi, aç kalırsa kışın iner’ dedim. Çocuklar eve gitmişlerdi. Eve telefon açtım. ‘Yağmur yağacak herhalde, üst katta karabaş otları var, onları toplayın’ dedim. ‘Tamam anne’ dediler.

Konuştuktan sonra babamın oturduğu odanın penceresini kapattım. Baktım oradaki yokuştan bir çamur deryası geliyor

ki aman Allah'ım! Fakat nedense içimde en ufak bir korku yok. Sel evin kapısından içeriye girmeye başladı. Yemek tablasını koyayım da içeriye girmesin dedim. Baktım çamur bir katladı, iki katladı, boyumu aştı. Ne olduğunu anlayamadım. Bu sefer yoldan kanepelerin sandalyelerin sürüklenmekte olduğunu gördüm. Bu sefer, 'Baba!' diye çağırdım. 'Baba gel bir çamur geliyor' dedim. Bir yandan da içeriye çamur girmesin diye tablayı tutuyorum. Rahmetli geldi. 'Çekil önümden' dedi. Üç kere 'Selâmün kavlen min Rabbi'r-Rahim' dedi. 'Ne okuyalım baba?' dedim. Aslında dersi beş dakika önce yapmıştık.

Terasa çıktım. Ben sadece bizim sokağa münhasır olduğunu zannediyordum. Yağmur olmadan geldi çünkü. Dağda dolu yağmış. Komşunun evi gözümün önünde kuş kafesinin uçması gibi uçuverdi. Hani kıyamette kimse kimseye yardım edemeyecek ya, tıpkı onun gibi. Bunun üzerine üst kata çıktım. Yağmur yağmaya, şimşekler çakmaya başladı. Akşam ezanı vaktinde olmuştu. Şimşek çaktıkça felaketi daha açık görüyorduk. Babam sürekli 'Sure-i Kıyame'yi oku kızım' diyordu.

Abdest aldım, o kadar heyecanlandım ki okumam mümkün değil. Mahalle bitmiş, gitmiş. Aradan ulaşmak mümkün değil, her yer çamur deryası. Yedi metre evleri temelinden söküp götürmüş. Babamın ablasının çok sağlam evi vardı, o da gitmiş. Çocuklara telefon açtım, ulaşamıyorum. Telefon hatları kopmuş. Eczaneye eşime açıyorum, yok. Babam diyor ki: 'Kalp telefonlarına müracaat et!' Kalbimde en ufak bir şey yok. Üzerimde hâlâ 'hasbünallâhü ve ni'me'l-vekil' dersinin etkisi var.

Üst kata çıkıp da etrafa bakınca gördüm ki memleket yok olmuş. 'Bizim çocuklar da herhalde bu çamurun içinde kalmışlardır' diye düşünüyorum. Babam sürekli diyor ki: 'Kızım çabuk yemek hazırla!' Ben de, 'Baba şu anda sofraya falan kuramam.' 'Musibete uğramışsınız, Allah için yemek koyma lazım. Yoksa bu insanların akılları gider. Sünnet-i seniyyedir, şimdi mutlaka yemek koy' diyor.

O zaman bir mangal vardı. 'Siz gitmeyin, size tavuk mangal yapayım' dedi. Eve gitmek istiyorum. Babam diyor ki: 'O

çamur seni de yutar, sakın öyle bir yanlışlık yapma!’ Çocukları merak ediyorum. Abdest alıyorum. Kıyame Suresi’ni okuyamıyorum. Işıklar yok, sular kesilmiş. Şöyle bir yarım saat geçti, namazımızı kıldık. Babam sürekli, ‘Kalp telefonuna müracaat et’ diyor. Kalbimde bir şey yok. Her şey çok normalmiş gibi geliyor bana. Ayakkabılarımız çamurların altında kaldı.

Pardösümü giydim, ayaklarıma terlik taktım. Alt sokaktan gidip çocuklara bakacağım. Bir baktım ki, arada kocaman bir dere açılmış ki geçmem mümkün değil. Biraz yukarı çıktım. Dediler: ‘Mürüvvet Halan selin altında kaldı.’ Bir gün evvel gittiğimizde rüya gördüğünü anlatmıştı. Vefat edeceğini söyledi ve ben vefat edince etrafta canlı kalmadan taş olacağını gördüğünü anlattı. ‘Dua edin’ dedi.

Ayağına çizme giyen, eline urgan alanlar babamı kurtarmaya gelmişler. Babam da her gelene kurulan sofrada yemek yedirdi. Felakete uğrayan insanların ilk önce karnını doyurmak gerekiyormuş. ‘Eğer karınları doyurulmazsa psikolojik sorunlar olur, aklını kaybetmeye kadar gider’ demişti.

Selde 74 kişi vefat etti, ama daha sonra yaralılardan da ölenler oldu. Senirkentliler çok korktular, ondan sonra göç oldu. Çarşı, esnaf her şey bir anda bitti. Bir yıl sonra ikinci sel geldi, o selde taş daha çoktu ama ölü olmadı. Daha sonra Dünya Bankası’ndan set yapılması için üç trilyon kaynak alındı. Hem set yapıldı, hem afet evleri yapıldı. O zaman babam On Altıncı Lem’a’yı çok okuttu. Sedd-i Zülkarneyn ve güneşin balçıklı bir suda batması bahsini... Aylarca o dersi yaptı.

Çocuklar evdeyken otları toplayalım diye çatıya çıktıklarında adımlarını atar atmaz çamura basmışlar ve bağırmışlar: ‘Biz ölmek istemiyoruz!’ o sırada komşu evin bir pasta gibi çöküp gittiğini görmüşler. Kader programını meleklerin eline vermiş, kimin evi, kimin canı zarar görecektir, onlar belirlenmiş. Mesela yıkılacak sandığımız ev kalmış, sağlam dediğimiz ev yıkılmış.

Selden sonra geçmiş olsun diye çok ziyaretçi geldi. Babam, ‘Gelenlere ikram etmiyorsunuz’ diye kızılıyordu. Tabii su yok, çay yapamıyoruz. Bu sefer darılıyor. ‘Bu musibet az mı ki hâlâ

Allah için hizmet yapmıyorsunuz’ diyor. Bu sefer çareyi karpuzla peynir-ekmek koymakta bulduk. Elektrikler yok, sular yok.

Beş-on gün temizlik çalışmaları olsun diye Çandırılı ve Eğirdir’e gittik. Babam yine dağda çocuklarla beraber kalacak diye düşünüyordum. Eğirdir’de eltimin yazlık evinde kaldık, orada çok güzel zaman geçti. Dersler, sohbetler... ‘Cevşen okumamız, istiğfar etmemiz lazım, basit bir şey değildir’ diye hatırlatıyordu. ‘Allah’ın gazabından korkun. Geldiği zaman içinde sadece zalimler ve imansızlar değil, masumlar da yanar’ ayetini okuyup işliyordu.”

Kapı Dağı'nın evinden görünüşü

Melekût Boyutu

Mehmed Başat’ın ilginç tespiti de şöyle:

“Üstad, Zülkarneyn meselesini anlatırken güneşin balçıklı bir çamurda battığını görmüş diyor ya, tıpkı oradaki anlatış ve tasvir, aynen Senirkent sel felaketine uyuyor. Akşam vakti oluyor ve güneş balçıklı çamur içinde batıyor. Bu soruyu Senirkentlilerin Üstad’a sorması, yıllar sonra benzer bir felaket Senirkent’te olması da ilginçtir.^[12]

Daha sonra selin geldiği dağın önüne Türkiye’de bir örneği olmayan dünyanın ikinci seti yapılır. ‘Kur’an madem kıyamete kadar bütün hadisatı içine alıyor, küllün içinde bir cüz’ü de Senirkent felaketi olabilir’ demişti. Hatta şunu söylemişti: ‘Bir yerde kırk sene tebliğ yapılır da olumlu bir cevap verilmezse adetullah gereği o yere semavî bir musibet gelir.’

Hız. Nuh'un (a.s.), 'Ya Rabbi, ben mağlubum, bana yardım et!' ilticası ve Sedd-i Zülkarneyn gibi hususları okurken anladım ki, safha safha o şeylere mazhariyeti de yaşıyor. Ayette anlatılanlarla kendi yaşadıklarını örtüştürüyor.

Fakat sel geldiğinde insanlar Senirkent'e günahkâr olarak bakmaya başlayınca, 'Belanın en şiddetlisi enbiyalara, sonra evliyalara, sonra onlara benzeyenlere gelir' hadisini okuyarak, belanın Senirkent'in mübarekliğinden dolayı geldiğini izah etmişti. 'Efendimiz de mi günahkâr en çok bela ona gelmiş, bizim bela ile günah arasında kurduğumuz bağ birebir oturmuyor. Senirkent günahından dolayı bu afete maruz kalmışsa, sahil kentleri yerinde durmaması lazım' demişti.

Senirkent sel felaketinden üç gün sonra Meclis, hükümete askerî müdahale yetkisi veren bir karar aldı. Böyle bir kararı Endonezya Meclisi de aldı. Amerika da 'Dünya Hıristiyan-Müslüman savaşına doğru gidiyor' diye nota verip bindirme yaptı. Biz olayların ledünniyatının ne olduğunu bilmiyoruz.

Daha önce de buna benzer bir şey, sanıyorum 1992'de Amerika'nın Körfez Savaşı için altı yüz bin askeriyle Körfez'e yığınak yaptığı zaman olmuştu. Savaş başladı başlayacaktı. Biz, acaba girecek miyiz, girmeyecek miyiz, diye endişe ederken o, 'Girmeyeceğiz' demişti. 'Ağabey nereden bu kadar net söylüyorsun' dediğimizde, 'Biz önden bedelimizi verdik' diyerek, o yıl hacda tünel faciasında altmış altı Türk hacısının hayatını kaybetmesini anlattı. Onu Türkiye adına verilmiş bir bedel olarak ifade etti. Hakikaten de girmedik. İşte ledünniyata bakmak budur."

"Felak-Nas Yazın!"

Sıkıntılı zamanlarda meydana gelen önemli olaylara karşı evrad okuyup yazmayı tavsiye eder, manevî mukabelede bulunur. Handan Hanım anlatıyor:

"Babam sıkıntılı zamanlarında viridlere çok önem verirdi. 'Okuyarak ettiğiniz ilticaya cevap alamadıysanız, yazarak iltica edin, muhakkak cevap verilir' derdi. Son sene sık telefon açıyorduk. 'Baba ne yapalım?' dediğimizde, 'Besmele yaz, Felak-Nas yaz kızım' derdi. Yazmaya çok önem verirdi.

‘Neden Felak-Nas?’ dendiğinde, ‘Bu zamana baktıkları için onları çok okuyup yazmak lazım’ derdi. On dokuz üzerinde çok dururdu. Felak ve Nas’ta üzerimizdeki sıkıntı geçene kadar derdi. Euzu besmeleden sonra istiğfar, ondan sonra salavat getirin, ondan sonra Sekine’yi okuyun’ derdi.”

28 Şubat

Post-modern darbe olarak nitelendirilen 28 Şubat sürecinde ve sonrasında Ali İhsan Tola, hep “İnna A’tayna Sırrı”nı okur ve “Ben elli yıldır bunu açmadım. Şimdi zamanı geldi, ne olduklarını anlasınlar” der. Ayrıca on sekiz yıl, gelen gidene mütemadiyen *İşârâtü’l-İ’caz*’daki münafıklar bahsini ders yapar. Hep orayı okur, okutur, üzerinde durarak der ki: “Bir zaman Üstad’a, ‘Ben bunu neşredebeyim’ dedim. Üstad, ‘İleride neşredersin’ demişti. Şimdi anlıyorum ki onun neşri bu şekilde olacakmış.”

28 Şubat sürecinin en şiddetli dönemlerinde yanına gelen herkese münafıklar bahsindeki ifadelerle, “Bunlar ruhsuz ceset, içsiz kabuktur. Hiçbir şey yapamazlar, korkmayın” der. O, gerek Risale-i Nur’un, gerek Kur’an’ın işaretlerine dayanarak geleceğin senaryosunu önceden okur, ona göre davranır.

Mehmed Başat’ın konuyla ilgili değerlendirmesi şöyledir:

“28 Şubat süreci öncesi, 1996-97 yılları sürecin hazırlık safhasıydı. Askerler, irtica ne durumda, ne yaparsak nasıl bir tepki alırız, kim nedir gibi konuları araştırmak maksadıyla sivil olarak Ali İhsan Ağabey’in yanına gelmişlerdi. Genelde değişik istihbarat subayları gelmiş. İçlerinde paşa da varmış. Bir yönüyle İslamiyet ve laiklikle alakalı sorular sormuş, kuşkularını dile getirmişler; diğer bir yönüyle Nur talebelerinin hatt-ı hareketini ve tavrını öğrenmek istemişler. Türkiye’deki İslamiyet’in İran ve Suudi Arabistan’dan ne farkı olduğuna dair sorular sormuşlar.

Bu müzakereler gece başlayıp yaklaşık beş-altı saat sürmüştü. Ben bulunamadım. Çünkü konuşmaları mahremdi. Ali İhsan Ağabey, daha sonra o müzakereyi gelen giden cemaate devamlı anlattı. Sadece o zaman değil, başka zaman da sivil

olarak pek çok asker gelir giderdi. Belki yeri belli, çok da yadırganmaz, herkese açıktır diye gelirlerdi. Bu anlamda Ali İhsan Ağabey, cemaatin o çevrelere açık bir kapısı gibiydi.”

O dönemde ordudan gelen subaylarla olan görüşmelerinden birisini anlatırken Ali İhsan Tola şöyle der:^[13]

“Biri istihbarattan, biri hava kuvvetlerinden, bir de jandarmadan albay gelmişti. Onlara dedim ki: ‘Osmanlı’da Yeniçeriler orduda her sene baş kaldırmayı âdet haline getirmişler. Ama onlara hesap sorulamamış. İmam-ı Ali’nin beyanıyla artık o devir bitti, şimdi hesap sorulma devri başlamıştır. Bakın Deniz Kuvvetleri Komutanı, karısı ve kızı hortumculuktan, rüşvetçilikten mahkemeye verildi. Orduya hesap sorulmaz, ama komutana hesap sorulur. Hesap vermeye de mecburdur. Ta ki arkadan gelenler o hatayı yapmasın. Çünkü ücretini almıştır, buna karşılık vazifesini yapıp yapmadığının hesabı sorulur.

‘Bir ordunun muzafferiyetini bir komutana vermek zulümdür’ diyen Üstad, orduda milis kuvvetleri komutanı olarak hizmet görmüş, maaş almamıştır. Yine İstiklal Harbi’nde İngilizlerin İstanbul’u işgali altında ordu komutanlarıyla ittifak ederek cephanenin Anadolu’ya geçmesinde çok büyük hizmeti olmuştur. Esarete olan padişahın verdiği fetva geçersizdir, bunun aksi yapılıır. Çünkü harp hiledir. Mesela esaretteki komutan, ‘Savaş yapmayın’ diyorsa silaha sarılın, ‘Yatın’ diyorsa harekete geçin demektir. Kumandan ve asker o hileyi bilmek zorundadır.

Anadolu’da ittifak kurulduktan sonra milis kuvvetler harekete geçmişlerdir. Maraş’ta Fransız işgali altında sokakta kadınlara laf atılıp örtülerine el uzatılması hareketi ateşlendirmiştir. Sütçü İmam çıkmış, ‘Cuma namazı kılınmaz, herkes silah başına’ demiş. Ne yazık ki, o zaman başörtüsünü çıkararak düşmandı, bugün aynı şeyi dost kılığında görünenler yapıyor. Milletın haysiyet ve şerefine, örf ve âdetine zıt tarzda emirler ve zorlamalar bir gün beklenmedik sonuçlar doğurabilir, milletin hukukunu muhafaza etmek zorunda kalacağı noktaya varabilir’ deyince, iyice meraklandılar ve kamerayı çevirip sordular: ‘Siz bu hadisenin kanlı olmasından yana mısınız?’

‘Efendim benim kanlı veya kansız olmasından yana olmam bir şeyi değiştirmez. Üstad bize menfi harekete girişmemek üzere yemin ettirdi. O takdirde pek çok masumun kanına girilmiş olur diye. Fakat fitrî kanunlar vardır. Mesela, bademi bilirsiniz. Kabuğu çok serttir, çekiçle veya taşla zor kırılır. Siz de halkı silahla, güçle kontrol altına aldık, bir şey yapamazlar dersiniz, o kabuğun içindeki yumuşak çekirdek nasıl neşvünema emrini aldığı anda sert kabuklarını çatlatıp kökünü aşağıya, sapını yukarıya doğru veriyorsa ve bunu da hiçbir şey durduramıyorsa, tıpkı onun gibi bir gün gelir, bu kanunun önüne siz de geçemezsiniz. Buna fitrî şeriat denilir.

Daha somut bir cevap istediler. ‘Başka misal istiyoruz, bunu istemiyoruz’ dediler.

‘Başka misal vereyim: Su, çok yumuşak bir maddedir, hangi kaba girse şeklini, rengini, kokusunu alır. Fakat çelik gülle içinde o yumuşaklığıyla beraber, don emrini aldığı anda demir gülleyi patlatır. Mesela en korkak hayvan tavuktur. Cıvcıvlerini yanına aldığı zaman şefkati dolayısıyla aslanın ağzına başını vermekten çekinmediği bilinir.’

Onlar kanlı mı kansız mı olacak sözünün somut bir cevabını arıyorlardı. ‘Başka misal’ dediler.

‘Başka misal vereyim. Mesela keçinin hiçbir silahı yoktur. Canavar kendisini sıkıştırır, sıkıştırır, ızdırar anına geldiğinde boynuzlarıyla o canavarın karnını yardığı olur. Bu milletin din ve itikadına çok müdahale edilirse ummadığınız zamanda, ummadığınız hadiseler olabilir’ dedim.”

Odasından hiç çıkmadığı halde sosyal meselelere vukuşiyeti herkesi şaşırtır.

İlmin İzzeti

O günlerde üniversite rektörlerinin seçimindeki çarpıklık ve antidemokratiklik sebebiyle yanına gelen öğretim görevlilerine, “İlmin bir izzeti olur” diye sitemde bulunur. Zira üniversite öğretim üyeleri aralarından üç aday seçip gönderiyor. O üç adaydan tek oy alanı bile cumhurbaşkanı tarafından diğerlerine tercih ediliyordu. Bunun üzerine şunları der:

“Bu, ‘Siz öğretim görevlisi olsanız da, profesör olsanız da seçemezsiniz, sizin reyiniz geçmez, siz rüştünüze ermiş değilsiniz, siz sadece teklif edersiniz, o kadar’ demektir ve düpedüz ilmin izzetiyle alay etmektir. Böyle bir zillete boyun eğmek ilmin izzetiyle bağdaşmaz. Bu yüzden ilmin izzetini koruyamayan üniversitelerden de bir şey çıkmaz ve çıkmıyor. Bu antidemokratik, çarpık uygulamaya karşı profesörler bir araya gelse, ‘Bu uygulamayı protesto ediyoruz, bu düzelmediği takdirde görevimizi bırakıyoruz’ diye bir basın toplantısı yapsalar, acaba bu çarpıklık ve keyfilik sürdürülebilir mi?”

Mescid-i Nebevî’de Cırtlak Sesler

Bir sabah Ali İhsan Tola kızı Candan Hanım’ı kahvaltıya çağırır. Risale-i Nurları Senirkent’te tanıyan ve iyi niyetli fakat biraz asabi bir hanımla zikir ehli bir hanım o yıl beraber hacca giderler. Yanlarında Nakşibendi grubundan Perihan Hanım da vardır.

Ali İhsan Tola, kahvaltı esnasında Candan Hanım’a, “Seninkilerden ne haber?” der. Candan Hanım, “Ne oldu baba?” diye merak eder. “Telefon açarsan onlara söyle, bugün Mescid-i Nebevî’nin içinde cırtlak cırtlak sesleri geliyordu” deyince Candan Hanım’ın muzipliği tutar, “Baba sen de yahu!” der. “Kızım sen onlarla görüşürsen selam söyle, kimin huzurunda olduklarını unutmasınlar” diye ikazda bulunur.

Olay 80’li yıllarda geçtiğinden telefonlar henüz yaygın değildir. Candan Hanım onlarla irtibat kuramaz. Ertesi gün Ali

İhsan Tola aynı şeyi tekrar edince Candan Hanım'ın merakı iyice artar, "Ne var bunlarda, ne yapıyorlar acaba?" diye düşünür. "Baba, eskisi gibi değil onlar, çok olgunlaştılar" dese de merakını yenemez.

Nihayet hacdan dönerler. Yanlarına biraz hurma ve zemzem alarak Ali İhsan Tola'nın yanına gelirler. Candan Hanım konuyu açar: "Babam bana 'Bunlar Mescid-i Nebevî'nin içinde ne yapıyorlar? Kimin huzurunda olduklarını unutuyorlar, sesleri cırtlak cırtlak geliyor' deyip duruyordu. Aranızda ne oldu?" deyince biri, "Kabahat bundaydı!" öteki, "Vallahi billahi bundaydı!" deyip tekrar kavgaya tutuşurlar.

Hadise şöyle cereyan eder: Ehl-i tarik olan hanım, "Esselamü aleyke ya Resulallah" deyince, Efendimizin "Aleyküm selam" diyerek selamını aldığını söyler. Arkadaşı, "Olmaz öyle şey" deyip itiraz eder. Bu hanım sürekli cezbe halindedir, nereye gitse en önde gider. Öteki, "Sen niye gruptan ayrılıyorsun, cereyanlı mısın?" diye ona takılır. Bu şekilde tartışıp dururlar. Hac boyunca şeytan yakalarını bırakmaz. Akşam barışır, sabah kaldıkları yerden devam ederler.

Perihan Hanım bu duruma çok üzülür, onları barıştırmak için elinden geleni yapar. Başaramayınca, "Hacı Ağabey, ne olur, bir dua et de bunların içlerine bir sakinlik gelsin" diyerek Ali İhsan Tola'nın himmetini talep eder. Bundan manen haberdar olan Ali İhsan Tola de kızına telefon etmelerini söyler.

Mesele tekrar Ali İhsan Tola'nın huzurunda tartışmaya dönüşünce, Nur talebesi olana, "İlim ehli her zaman keşif ehlinde üstündür. Sen Risale-i Nurları okuyorsun, ilim ehlisin. Onda bir cereyan olacak, taşkınlık olacak, coşma olacak, bunu sen tebessüm ederek karşılayacaksın. Sen kalkmışsın münakaşa etmişsin. Sen hacca boşuna gitmişsin" deyince o hanım hüngür hüngür ağlamaya başlar. Biraz kendine gelince, Ali İhsan Tola, "Şimdi helalleşeceksiniz ve bunu burada kapatacaksınız, bir daha açmayacaksınız. Uyanık olun, tekrar böyle şeyler yapmayın" der.

"Ona Kâinatın Sırrı Açılmış"

Buna benzer bir olay da, manevî kızı Leyla Hanım'ın^[14] başından geçer. Ali İhsan Tola'dan izin alarak umreye giden Leyla Hanım orada fevkalade bir hal geçirir. Bu olayın şahidi de Candan Hanım'dır.

Candan Hanım, bir gün babasının telaşla kendisine, “Hemen telefonu bul, Leyla'yı ara” dediğini söyler. Fakat Candan Hanım, Leyla Hanım'la irtibat kuramaz. Biraz sonra telaşla, “Kızım Leyla'nın telefonunu bul, Leyla ile görüşmemiz lazım” der. Candan Hanım, Leyla Hanım'ın Isparta'daki yakınlarını arar. Fakat ona bir türlü ulaşamaz. Ali İhsan Tola, durur durur, “Leyla bir selamet gelse” der.

Yine düşünceli bir halde, “Kızım Leyla bu sefer bir selamet gelse” deyince, “İnşaallah gelir baba, Leyla Abla'ya bir şey mi olmuş?” der.

Ali İhsan Tola, manevî kızı Leyla Altıntabak ve oğlu Mehmet'le birlikte

Yine, “Leyla bir selamet gelse, bir telefon aç görüştür” der. Candan Hanım, “Neden bu kadar çok Leyla Abla'yla görüşmek istiyorsun, ne var?” diye sorar. Ali İhsan Tola, “Kızım bir an ona kâinatın sırrı açılmış.” Candan Hanım meraklanır: “Böyle olunca ne olur baba?”

“Böyle olduğu zaman yüminsiz bir iman sahibi olur. Şeksiz şüphesiz bir iman sahibi olur. Bazen de elektrik voltajı yüksek geldiğinden dayanamaz, ruhunu teslim eder” der. Candan Hanım'ın merakı iyice artar: “Bu ne zaman olmuş baba?” Ali İhsan Tola, “Hz. Hamza'nın kabrini ziyaret ettiği zaman” der ve “Tamam yahu” deyip konuyu kapatır.

Uhud'dan dönünce Leyla Hanım Ali İhsan Tola'yı arar. "Amca ne var ne yok?" der. Ali İhsan Tola, "Neredesin, çabuk Allah Resulü'ne (a.s.m.) git" der. O da hemen Ravza-i Mutahhara'ya gider.

Nihayet Leyla Hanım umreden döner. Kızına, "Hemen Leyla'ya telefon aç, gelsin" der. Ertesi gün Senirkent'e gelen Leyla Hanım hiç durmadan hüngür hüngür ağlamaktadır. Gözleri neredeyse kan çanağına dönmüştür. Ali İhsan Tola, "Neyse her şey iyi olacak inşaallah" deyip onu teskin eder. Candan Hanım, "Umredeyken sana ne oldu?" diye sorduğunda, sadece, "Anlatamam kardeşim" der ve ağlamaya devam eder. Sonra da tafsilat vermeden, "Ben gidiyordum ama Hacı Amcam beni bırakmadı" deyip başından geçen olayı doğrular.

Kader Programında Varsa

Ali İhsan Tola, tam bir kader adamıdır, bir ehlullahtır. Kendisini kaderin akışına kaptırmıştır, İnsanlar ona gelip şöyle böyle yapmak istediklerini söylediklerinde, "Kader programında varsa olur" der. Gelecekle ilgili tasarılar için en çok kullandığı cümle, "Kader programında varsa olur" cümlesidir. "Ehlullah kendi iradesiyle hareket etmez. Onlar irade-i ilahiyeye tabidirler" sözü de ona aittir.

Handan Hanım anlatıyor:

"İstanbul'dan gelen bir grup hanımla Barla'da kamptaydık. Daha üç günümüz olmasına rağmen içlerinden bir hanım 'İlla gideceğim, eşime böyle dedim' diye tutturdu. 'Kardeşim seni götürelim, Isparta'dan otobüse bindirelim' dediğimiz halde, 'Yok, beraber geldik, beraber gideceğiz. Ben öyle söz verdim, gitmem lazım' diyor, başka bir şey demiyordu. Biz de huzursuzluk çıkmasın diye kampı vaktinden üç gün önce bitirdik. Oysa o kadar coşkulu idi ki, kelime-i tevhit, Kur'an, *Cevşen* hatimleri peşpeşe yapıldı. Grup babamı ziyaret edip öyle gitmek istedi. Yola çıktık, Senirkent'e geldik.

Babam kamptan gelenlere önem verirdi. 'Ooo maşallah' dedi. Çam Dağı'ndan gelene de önem verirdi. 'Oradan gelen tok bile olsa acıkır' der, hemen sofrayı kurdururdu. Neyse

sohbete başladı. O hanım ara ara giriyor, çıkıyor, sürekli gideceğiz diye bir türlü adapte olamıyor, milletin de konsantrasyonunu bozuyordu.

Neyse yemek yenildi, yola çıkılacağı sırada babam, o hanıma, ‘Senirkent’i sevemediniz herhalde’ dedi. Ben, ‘Yok baba, Barla’da başladı hanımın telaşı, söz vermiş’ dedim. Gayet sakin bir şekilde, ‘Kader programında gitmek varsa gidilir. Yoksa ne yapsan çaresiz’ dedi. Tabii o hanım ilk defa geliyor. Babamın öyle dediğinden bir şey anlamadı. Diğer hanımlar çok coşkulu, ağlayarak minibüse bindiler.

Onlar gitti, biz haber bekliyoruz. Adapazarı’na kadar gitmişler. Meğer meşhur hızlı tren kazası olmuş, Karayolları yolları kapatmış. Minibüsle İznik tarafına sapmışlar. Tabii bütün arabalar oraya sapınca ilerlemek mümkün değil, İstanbul trafiği gibi milim milim gitmişler. Gece saat 12 olmuş, daha İznik’e varamamışlar. Sabah namazı olmuş, yine varamamışlar. Ancak ertesi gün akşam İstanbul’a girebilmişler. Herkesi evine teslim ede ede en son 12’de o hanımı evine bırakabilmişler. Telefon açtılar, ‘Handan Hanım babanız evliya mıdır, ermiş midir, öyle demişti. Başımıza gelenleri sorma. Hakikaten babanızın dediği gibi kader programını icra etti, yollarda rezil olduk’ dediler.

Babam, ‘Buradan gideceğin saat da belli değildir, geleceğin saat da’ derdi. ‘Kader programında Cenab-ı Hak ne yazdıysa o işler. Ne yapsan faydası yok. Burada ihlas geçer. İhlasla geldin, ihlasla gittin mi çok istifade edersin’ derdi.

Bir yolcuya, ‘Çıkmayın, biraz daha durun’ demişse muhakkak bir şey vardır. Babam öyle dediği zaman beklerdik. Mesela biz acele ederdik, ‘Vakitli çıkmak istiyoruz, yolda kılarız’ derdik. O, ‘Namazınızı kılın da öyle çıkın’ derdi. Israr ettiğimizde, ‘Ne diyorsam onu yapın’ derdi. Öyle dediye muhakkak bir hikmeti vardı.

Rahmetli Tahsin Dayım demişti, ‘Babanıza bir şey sorarsanız, ya dediğini yapın ya da hiç sormayın’ derdi. Çünkü Üstad kendisine, ‘Duan geçkin olsun, bedduaya izin yok’ demiş.”

Çam ve katran ağaçlarının kesilmezden önceki hali

Çam Dağı Katliamı

2000 yılının son günlerinde, Çam Dağı'ndaki katran ve çam ağaçları gizli eller tarafından kesilmesi bütün Nur talebelerini

üzer. Herkes çeşitli yorumlar yaparken Ali İhsan Tola'nın yorumu çok ilginçtir:

“Ben elli beş senedir kuru katran ağacını o şekilde hatırlıyorum. Üstad zamanında da öyleydi. Çam ağacı ise en tepeden, bir taraftan boğaza bakar, diğer taraftan göle bakar. Bu ağaçlara daha önce kaç kere balta vurdular, yıkamadılar. Görmüşsünüzdür, bellerinde balta izleri vardır. Bu ağaçların katli hususunda, kader cihetine bakmak lazım. Kimin kestiğini düğmelerine kadar tarif edebilirim.

Demek ki kâinattaki fitrî kanunlar böyle iktiza ediyor. Kader hükmünü vermeksizin kesilemez. Kesilen bu ağaçlara insanlar hangi hareketleriyle kadere fetva verdirdiler, düşünmek lazım. Belki de bilen bilmeyen geliyordu, o ağaçlara kutsallık verilmeye başlanmıştı.”

Manevî kızı Leyla Altıntabak'ın ifadeleri ise şöyle:

“Ben kendisinden duymuştum. Çam Dağı'na yakın köylerden birisinden bir kişi, ‘Ben bu ağaçları bir dakikada yere indiririm’ demiş. Baltayı almış, ağacın yanına gitmiş, tam indireceği sırada vücuduna felç gelmiş. ‘İlk teşebbüs edenlerden birisi odur ve hâlâ felçli olarak Garip Köyü’nde yaşıyor’ demişti.

Ağaçlar kesilince de bunların kimlerin yaptığını bildiğini söyledi. Bizim tepkimizin nasıl olması gerektiğini anlattı. ‘Öyle an geldi ki, Nur talebeleri ağaçtan medet ummaya başlamışlardı. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Onun için kader fetva verdi. Çünkü kabuklarını yolan bir kadına rastladım. Sungur Ağabey imam olmuş birlikte namaz kılmıştık. Namazdan sonra kadına ‘Ne yapıyorsun?’ dedim, ‘Bunu hastalarımıza şifa diye götürüyoruz’ demişti. ‘Amma ağaçları kesen de cezasını görür’ demişti. Ayrıca askerlerin yaptığını söylemişti.”

“Her Şey Ortaya Çıkacak”

Risale-i Nur'un mesleği siyasî tarafgirlik kaldırmadığından Ali İhsan Tola, gelenlere siyasî tarafgirlik meyli uyandıracak telkinlerden uzak durur. Yanında bu gibi konuşmalara izin vermez. Fakat 2002'de kurulan AK Parti'ye karşı bu tavrını

değiştirdiği görülür. AK Parti'nin kuruluşundan bu yana yakınlarına ısrarla ona sahip çıkmalarını tavsiye eder.

Daha sonra neden böyle yaptığını soranlara, “Artık aleni bayrak açmak zamanı geldi, bunların görevleri var. Bundan sonra gizli saklı bir şey kalmayacak. Her şey ortaya çıkacak, her şey deşifre olacak” der.

Eskiden siyasetle hiç meşgul olmazken, bazıları için milletvekilliği ve belediye başkanlığı teşvikinde bulunur. “Bu partinin görevi var, sahip çıkmalıyız. Biz de varız deyin, gerisini onlara bırakın” der. Destekler ve muvaffak olmaları için dua eder. “Hiç bir şey gizli kalmayacak” dediğinde Ergenekon'un “e”si yoktur. O zaman yakınları ne demek istiyor diye anlamakta zorlanırlar.

Bazen parti kapatılacak mı, bu iş ne olacak diye endişe edenler olunca, *İşârâtü'l-İ'caz*'daki münafıklar bahsini okuyarak olaylarla ayetler arasında bağlantı kurar. “Afet semavidir, bunlara Allah'tan gelmiştir, beşer kurtaramaz! İçlerinde ne kadar pislik varsa ortaya dökülecek. Bataklığa saplanan merkep gibi debelendikçe daha da batacaklar” diyerek bu akışı geri döndüremeyeceklerini ifade eder.

Nitekim dediği gibi gelen her dalga daha şiddetli olur ve geri dönüşü imkânsız hale getirir. 2011'den sonra belli tarihlerde İslamiyet'in kademe kademe yükseleceğini ifade eder.

“Vazifem Bitti”

Recep Uluçay anlatıyor:

“En son vardığımda ordudan subaylar gelmiş. Onlara, askeriye'nin Peygamber ocağı olduğunu, burada Peygamberimizin ahlak ve meziyetlerinin rencide edilmemesi gerektiğini, ‘Size bunun hesabı sorulmayacak mı zannediyorsunuz? Bunun hesabı size tek tek sorulacak ve hesabını veremeyeceksiniz’ dediğini söyledi.

Vefatından bir buçuk ay önce, ‘Benim vazifem bitti. Vazifesi biteni burada durduramazlar. Hakkınızı helal edin. Biz paşalara bunu anlatacaztık anlattık, görev bitti’ dedi. Hakikaten sonra rahatsızlandı ve vefat etti.”

Kızı Candan Hanım anlatıyor:

“Kur’an yazarken bir damla mürekkebi damlasa, ‘Eyvah’ derdi. ‘Baba ne oldu?’ derdim. ‘Mürekkep damladı. Ahlaksızlar yine bir şey yaptılar’ derdi. Ergenekon meselesi çıkmadan bunları biz zaten hep dinliyorduk. Hatta bir gün, ‘Olur mu hiç baba, ordu kendi silahını kendi ayağına sıkarmı?’ demiştim. Bana, ‘Sen Ashab-ı Kehf’te yaşıyorsun. Sen uyuyorsun kızım’ demişti.

‘Kızım Ergenekon çıktı, benim vazifem bitti’ dedi. Bir an içim cız etti. Karşıınızdaki insan seksen yaşının üzerinde... Ama ölümü ona yakıştıramıyorsunuz. Düşünmesi, konuşması çok açık ve hızlı; konduramıyorsunuz. Bunu vefatından altı ay evvel söylemişti. Her şeyi sorduğum halde bunu cesaret edip soramadım. Yani aktif noktada babamın hizmeti bitti şeklinde düşündüm.

Özal zamanında bahsetmişti, ‘Genelkurmay’da benim için bir oda dolusu dosya vardır. Müslümanların hepsini fişlemişler kızım’ demişti.

Türkiye’nin âlem-i İslam rehberliği noktasında tekrar bir misyon üstleneceğini söylemişti.”

Kur’an yazarken...

Kur’an Yazması

Ali İhsan Tola, hadisata karşı manevî bir cihat hükmünde olan Kur'an, *Cevşen*, *Celcelutiye*, Risale-i Nur ve evrad okutması yanında bunları yazarak ve yazdırarak da mukabele ettirir.

Bu sebeple hayatının son on beş yılında Kur'an yazmaya ve yazdırmaya büyük önem verir. Özellikle Ramazan ayının birinci gününden Kur'an yazmaya başlayıp bayrama kadar bitirir. Böylece Kur'an'ı yazarak hatmeder.

Kur'an yazdığı zaman hiç kimseyi kabul etmez ve hiç konuşmaz. Ramazanlarda bazı günlerde *Hizbü'l-Kur'an* yazdığı da olur. "Besmelenin sırrı on dokuz bindir" der ve etrafındakilere sık sık besmele yazmalarını söyler ve yazdırır.

Dağlar ve Ormanlar

Ali İhsan Tola'nın hayatında, dağ, orman ve yaylaların önemi büyüktür. Buraları kâinat kitabının okunması gereken sayfaları olarak görür. Bunun için her vesileyle ufku geniş alanlarda tenezzüh ve tefekkür etmek ister. Bunda orman mühendisi olması yanında, asıl onu bu mekânlara çeken, Allah'ın sanat eserlerini ve esma-i hüsnayı temaşa ve tefekkür sırrıdır. Evet bu mekânlar, onun için tefekkürü keyiflendiren birer laboratuvar hükmündedir. Bu yüzden Ali İhsan Tola, yakın dostlarıyla hayatında sık sık bu gibi yerlere seyahat eder, bazen çadır kurup günlerce, haftalarca kalır.

Son zamanlarda İslamî kesimin deniz kenarlarında tatil yapma alışkanlığını tasvip etmez. Oralara toplu gidildiği takdirde büyük israf edileceğini söyleyerek sahil turizminin vebaline işaret eder. Hatta sahillere gidip gelen yakınlarına, "Bunlara sizler tevessül etmemelisiniz" diye sitemde bulunur. Bunun yerine dağ ve yayla turizmine önem vermelerini, dağlara-yaylalara çıkmaları halinde kan değerlerinin artacağını, vücudun yenileneceğini söyler.

Ayrıca yüksek mekânların yüksek düşüncelere, Allah'ın sanat eserleri üzerinde tefekkür edip manevî beslenmeye sebep olduğuna dikkat çeker. Bunun için zaman zaman bizzat dağlara çıkıp gençlerle kamplar kurar.

Bunlar arasında 1995 yılında Pınargözü'nde yaptığı yirmi bir günlük kamp ile vefatından bir yıl önce Gelincik Dağı'nın

Kızlar Yaylası'nda yaptığı on dokuz günlük kamp unutulmaz güzelliklere sahne olur. 1962 yılında Çam Dağı'nda bir haftalık kampın feyzine dikkat çeken Abdülkadir Badıllı'nın ifadeleri ilginçtir:

“1962 yılında bir hafta kadar Çam Dağı'nda kendisiyle kalıp görüşmemiz bambaşkaydı. Rahmetli Bekir Berk, Hüsametdin Akmumcu, Dr. Tahsin Tola, Senirkentli Tahsin diye bir zatla beraber hiç unutmayacağım çok nurlu, şirin sohbetlerimiz olmuştu. O bir haftalık zamanımızdaki o ruhanî ve ruhefza manzaraları inşaallah ahirette yine birlikte temaşa ederiz.”

Pınargözü'nde Yirmi Bir Gün Kamp

Pınargözü, Yenişehir Bademli diye isimlendirilen Isparta'nın Konya sınırında bir yerdir. Burası Sütçüler'in Çandırılı mevkiine yakındır. Ayrıca Sütçüler'in Beydilli, Çobanisa köylerindeki dağ ve yaylalara değişik zamanlarda on beşer günlük kamplar düzenlediği bilinir.

Dağın on beş yirmi kilometre kısmı millî park alanıdır. Kendisi orman mühendisi olduğu için dağda çadır kurmasına engel olmazlar. Torunlarıyla birlikte gittikleri bu ilk kampta bir hafta kalırlar.

1995 yılında ikinci gidişlerinde Pınargözü'nde, suyun çıktığı yerde kamp kurup yirmi bir gün kalırlar. Yanlarında getirdikleri yiyeceklerden yerler. Burada Türkiye'nin en uzun, dünyanın ise ikinci mağarası yer alır. Mağaranın dağın içinde 28 kilometre gittiği söylenir. Mağaranın içinden çıkan su ise eşsiz bir kalitede, içimi çok tatlı ve şifalıdır. Dağın üst kısmında lacivert renkli yanardağ bacasının içini andıran Dedegöl veya Karagöl ise bir krater gölüdür.

“Bu Keçeliler Hiç Dağda Kalmamış”

Pınargözü katılımcılarından İbrahim Altıntabak intibalarını şöyle anlatır:

“1995 yılındaydı. Pınargözü'ne çıkmak için yola çıktık. Kardeşim Mehmed de vardı. Torunları da beraberimizdeydi. Ben, kardeşim Mehmed, beş yaşında yeğenimiz, torunları Ömer, Faruk, Enes, Mehmed Said, toplam yedi-sekiz kişiydik.

Arabalarla bir yere kadar geldikten sonra yaya olarak tırmanmaya başladık. Fakat yol yoktu, nereden ve nasıl gidileceğini bilemiyorduk. Beş yaşındaki yeğenimiz önümüze düştü. Geriye dönüp, ‘Benim bastığım yerlere basıp gelin’ diyordu. Biz başka yerden gitsek sarpa sarıyorduk, ama onun gittiği yerden rahatlıkla gidiyorduk, bize yol gösteriyordu.

Sabahın beşinde yola çıktık. Rastladığımız çobanlara sorup duyuyorduk. On iki saattir yürüdüğümüz halde zirveye çıkamamıştık. Aslında buraya çıkmak için Fransızlar aşağıda on beş günden beri fizibilite çalışması yapıyorlardı. Biz sabah bismillah deyip yola çıktık, akşam zirveyi bulduk. Çocuğun ardından gidişimizi Ali İhsan Amca’ya sordum, ‘Merak etme onun önünden de biri ona yol gösteriyor’ demişti. Çok olağanüstü haller yaşadık.

Rahmetli bana, ‘Bu keçeliler hiç dağda kalmamışlar’ deyip dağdaki zorluğa alışmalarını istiyordu. Çünkü bizim av merakımız vardı, dağlarda kamp çadırları kurmasını biliyorduk. Biz hemen çadırların eksikliklerini giderdik. Ali İhsan Amca orada bize kendi eliyle bir bulgur pilavı pişirdi ki, aman Allah’ım, o ne lezzetti, hayatımda öyle lezzeti bir daha tatmadım. Yirmi bir gün boyunca kendisi sadece su diyeti yaptı. Hiçbir şey yemeden sadece su içti. ‘İlk üç günü atlatılmak önemlidir’ diyordu. Yirmi bir gün sonra da hemen yemeye başlayamıyor, çorba gibi sıvı gıdalarla yavaş yavaş başlamak gerekiyordu.

Bir gün bizi alıp dağın zirvesine tırmandırdı. Tepede karşımıza 850 metrelik masmavi bir göl çıktı. Karşı yamaçta evliyaullahların yattığını söyledi. Zaten oraya Dedegöl diyorlar. Genelde o bölge Yörüklerin toplanma yeriymiş. Eskiden burada yedi-sekiz bin otağ ve çadır kurulmuş. Dağın Yenişehir Bademli tarafında büyük bir mağara vardır. Belirli ülkelerden gelip orada araştırma yaparlar. İki-üç kilometreden sonra yüksek hava sirkülasyonu sebebiyle araştırma yarım kalır. Mağaranın içinde dünyanın sayılı büyük göllerinden biri bulunur.

Belirli yükseklikten sonra ağaçların yerini rengârenk çiçekler ve çeşitli otlarla kaplı düzlükler alır. Ali İhsan Amca, o bitki

ve çiçekler üzerinde tek tek durarak torunu Ömer'e neye yaradıklarını anlatıyordu.

“Çam Ağacında Ne Görüyorsunuz?”

Ali İhsan Amca, o kadar keyifli ve sevinçliydi ki, durup durup, ‘İyi ki geldiniz yahu’ diyordu. Orada kaldığımız sürece Risale-i Nur, *Cevşen*, tesbihat okuttu. Kâinattaki eserlerin bize nasıl tanıtılacağına dair dersler verdi. Mesela, ‘Bu çam ağacında ne görüyorsunuz?’ diyor, ‘Kütük görüyorum’ dediğimizde, ‘Ben onda hem sanatkârı, hem sanatkârın esma-i hüsnasını görüyorum’ diyerek anlatmaya başlıyordu. ‘Bak içinde mimar var mı? Mimarlığı bitirmek için dört yıl okumak lazım. Laboratuvar bilgisi var mı? Onu bitirmek için dört yıl lazım. Bu ağacın içindeki isimleri görmüş olacak olsaydınız, üniversitelerini bitirmek için yaşınız yetmezdi. Hiçbiri karıştırılmadan yapılıyor’ diyerek bizi ağaç üzerinde tefekküre sevk ediyordu. Artık onu seyretmekten gözümüzü alamıyorduk.

Bulduğumuz yerdeki mağaranın içinden gelen suyun ısısı dört dereceydi. Ne kadar çok yemek yerseniz yiyin iki bardak içtiğinizde hemen hazmettiriyordu. On bardak içseniz bile şişkinlik vermiyor, sanki saniyede vücudumuzdaki hücrelere yapılıyordu. Üstelik küçük abdesti de sıkıştırmıyordu.”

Çam Dağı’nda

En çok çıktığı dağlardan birisi hiç şüphesiz Üstad’ın hatıralarıyla da bağlı bulunduğu Çam Dağı’dır. Vefatından iki yıl önce bir kardeşin çocuğunun akika kurbanını Çam Dağı’nda kesmelerini teklif eder. Hep beraber yeğeni Abdullah Tola’nın arabasına doluşup yola çıkarlar. Dağa çıkmadan önce arabayla gölün kenarında bir tur attırır, Barla tarafına geçip oralara veda eder gibi temaşa eder.

Çam Dağı’nda Üstad’ın menziline varmadan, Garip’in üstündeki boğazda konaklarlar. Burası Üstad’la beraber gelip oturdukları bir yerdir. Burada müthiş bir hava akımı vardır, beş dakika içinde insanın üzerindeki bütün yorgunluk gider.

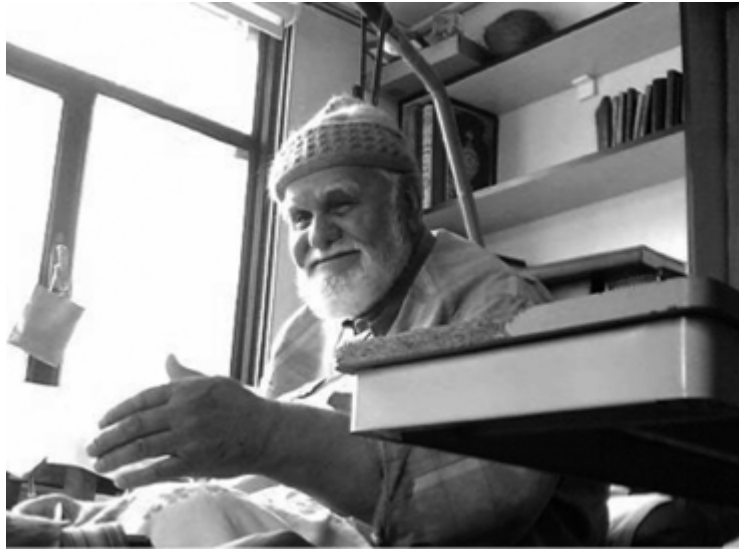
Manevî kızı Leyla Hanım, telefon edip bir grupla yanına gelmek istediklerini söyler. “Nasipleri varsa gelirler” der. Dört defa yolu karıştırmalarına rağmen sonunda bulurlar. Metin Külünk, hanımı ve kızı, Leyla Hanım’ın oğlu İbrahim yanlarına varıp bu ziyaretten nasiplerini alırlar.

Kızlar Yaylası

Dağ ve ormanlara aşına büyük ruh, bu misafirhane-i dünyadaki son günlerine yaklaşırken yoğun ziyaretçilerden çok sıkıldığı bir gün, ufuklarda kanatlanmak isteyen bir kuş gibi kendini dağlara atmak ister. Üstad’la yaşadığı nurlu mekânları dünya gözüyle son defa görmek, ufuklarda tezahür eden cilve-i esmayı temaşa etmek ister.

Sıcak bir Ağustos günü kızı Nurdan’a, “Artık dayanamıyorum, çok sıkıldım, gidelim” der. Yıllardan beri yatalak olan bir vücudun dağa çıkmak istemesi normal değildir. Fakat Nurdan Hanım babasının bu gibi isteklerine akıl karıştırmadığından hazırlık yapmaya başlar.

Ağabeyi Abdullah, “Babamın bu haliyle dağda ne işi var, sen ne yapıyorsun?” diye kendisine çıkarır. Fakat Nurdan Hanım, “Bunu babam istiyor, ben ne yapabilirim?” der. Kızı Nurdan Hanım’la manevî kızı Leyla Hanım hazırlıkları tamamlarlar.

Rahatsızlığından dolayı yıllarca odasından çıkamaz.

Nurdan Hanım anlatıyor:

“Babam gelen gidenlerden hiç şikâyet etmez, uzun süre dayanırdı. Ama tahammül sınırını aşınca gideceğim dedi mi mümkün değil durduramazdık. Gittiği zaman da gelmek istemezdi. İşte böyle bir anda, ‘Hazırlanın, çok sıkıldım, ben hemen dağa çıkmalıyım’ dedi. Biz Leyla Abla’yla Isparta’dan geldik. O gün sabah ezanından önce abdestini aldı, sarığını sardı. Kalemlerini, defterlerini, özel eşyalarını hazırladı. Kendisini arabaya bindirmek için yardım etmek istedik. İstemedi, dizleri üzerinde emekleyerek gitti, arabanın ön tarafına bindi. Leyla Abla’yla ben arkaya bindik.

Biz dağ yolunu bilmiyoruz. Fakat o, hiç şaşırmadan eliyle koymuş gibi şuradan gidin diye tarif etti. Birkaç yerde arabanın altı vurdu. Ama inayetle gittik, Kirazlıdere denilen yere vardık. Dört çadır kurulmuştu. Biri mutfak olarak kullanılacaktı; birinde babam, birinde Leyla Abla’yla ben, birinde gelen misafirler kalacaktı. Ardıç ağaçları, çam kokuları, hava mis gibi, manzara müthişti.

Sinekler, Kelebekler, Arılar...

Fakat ilk gittiğimizde ne hikmetse sineklerin hücumuna uğradık. Neredeyse yerden bir karış yükseklikte her yanımız sinekti. Babam, ‘Onlar size karışmaz’ dedi. Sinekler, döktüğümüz suyu adeta havada içiyorlardı. Ben o kadar sineğin bir arada olduğunu ilk defa görüyordum.

Ardından kelebekler geldi, aman Allah’ım rengârenk yüzlerce kelebek etrafımızı sardılar. Kelebekler babamın ve Leyla Abla’nın üstüne kondular. Peşinden kızıl arılar musallat oldular. Kaşıntıyla ateş yapıyorlardı. En çok beni soktular.

Dedim: ‘Bunun hikmeti nedir, gelip bana musallat oluyorlar?’ Bacağımın üç-beş yerinden soktular. ‘Kızım bacağında ağrı varsa onlar tedavi eder’ dedi. ‘Sen kapıda nöbetçisin de ondan. Kapıdan girenler müdahale eder, onun için arılar önce seni sokuyor’ dedi.

Kuşlar, sinekler, kelebekler, arılar, peşpeşe adeta resmigeçit yapıyorlardı. Arılar babamı dilinden soktular. ‘Bana konuşma diyorlar’ dedi. ‘Herhalde gıybet ettik’ dedi. Bayağı rahatsız etmeye başlayınca, ‘Bunları susturmanın zamanı geldi’ dedi.

Sesli sesli Münacatü'l-Kur'an, Yasin okutturdu. O sinek ve arıları kimsenin yok etmeye gücü yetmezdi. Baktık bir anda kayboldular. Kuşlarla arıları birbirine musallat etti. O maneviyatı yaşadık.

Çadırın önündeki çoban keçesi üzerinde oturuyor, etrafı temaşa ediyordu. Bir anda bir arı geldi, herkes ders dinlerken kitabın üzerine üç tane bal damlası döktü, gitti.

Dağ şartları elbette kolay değildi. Elektrik yok, su yok, ama müthiş bir maneviyat vardı. Herkesin vazifesi ayrıydı. Benim vazifem babamın özel hizmetine bakmaktı.

Kızlar Yaylası 'nda çadırın önünde otururken

Evde elektrikli yatak olduğu için, tutmaya da alışık olduğundan işaret ettiğinde hemen kaldırıp indiriyorduk.

Çadırda böyle bir imkân yok, yastıkları arkasına dayıyordum, her an ihtiyacına cevap vereyim diye ayakucuna yatıyordum. Yattığı yerden elimi tutuyor, beni kaldır diyordu. Sabaha kadar dolap gibi dönüyorduk, rahat edemiyordu. Zor oluyordu ama Cenab-ı Hak bana o gücü ihsan etti.

Maneviyat Dolu Günler

Biraz dalsa hemen abdest aldırıyordu. Saat gece üç oldu mu çadırımızın perdelerini açtırıyordu. Normal hayatında da öyleydi. Bir-iki saat ancak dalardı. Namaz, tesbihat, ders...

Risalenin biri bitiyor, öbürüne başlıyoruz. Aralarda yemek yiyoruz.

Dersin mükâfatı diyerek kahvaltıdan sonra kahve saatimiz var. Risale-i Nur'un ikramı diye latifeler yapıyoruz. Okurken yeri geldiğinde Üstad Hazretleri'yle ilgili hatıralar anlatıyordu. Kurt ulumaları yakınımıza kadar geliyordu. Fakat hiçbirimizde korku yoktu. Manevî bir koruma altındaydık. Ayrıca serbest okuma ve yazma saatlerimiz vardı. Hiç boş vakit yoktu.”

Candan Hanım anlatıyor:

“Ben Barla'da kampta olduğumdan Kızlar Yaylası'na sonradan gittim. Orada *Asâ-yı Mûsâ*'yı baştan sona iki defa okutmuş. Bana dedi ki: ‘Kulağını toprağa ver dinle, ne duyuyorsun?’ Kulağımı verdim, sanki aşağıdan yukarıya doğru gümbür gümbür bir kaynama sesi geliyordu. ‘Baba yoksa burası bir yanardağ falan mı?’ dedim. Leyla Abla ile Nurdan'ı kastederek, ‘*Asâ-yı Mûsâ*'yı iki defa okudular, eğer biraz daha safiyete girseler, biraz daha iman noktasında incelselerdi su fişkırıracaktı’ dedi.”

“Oh Yenilendem, Barekallah Dinlendim!”

Handan Hanım anlatıyor:

“Bizi de kendi çadırında yanında anaç tavuklar gibi yatırdı. ‘Nurdan, Candan, Handan, Feyza’ diye sesleniyordu, biz kendimizden geçmiş şekilde uyuyorduk.

Leyla Abla'nın büyük oğlu İbrahim aşçımızdı. Kendisine beş yıldızlı otelin şefi diye takılıyorduk. Odun toplayıp ateş yakıyor, yemekleri pişiriyordu. O lezzet, o tat hiçbir zaman olmadı. Leyla Abla'nın oğulları İbrahim ve Mehmed kampın ihtiyaçlarını karşılamakla sorumluydular. Ömer ve Faruk, zaman zaman Senirkent'ten gelip giderek yardımcı oluyorlardı. Buzdolabımız suyun bulunduğu yerdı. Orası çok soğuk olduğundan kavun-karpuz gibi meyvelerimizi oraya koyuyorduk. Yiyeceğimiz zaman alıp kesiyorduk, buz gibi oluyordu. Çobanlardan süt, yoğurt alıyorduk; bazen keçi yavrusu kesip getiriyorlardı. Babam soruyordu: ‘Sofraya koyduğumuz zaman mı çoktu, kaldırdığımız zaman mı?’ Hepimiz doyuyorduk ama sanki koyduğumuz gibi artıyordu.

Ziyaretçilerden evde bulamayıp, nerede olduğunu sorarak gelenler oluyordu. Babam o kadar mutluydu ki, ‘Oh yenilendim, barekallah dinlendim! Allah razı olsun’ diyordu. Hatta, ‘Dağdan inmeyeceğim, gelmeyeceğim’ diyordu. Bir ara Nurdan’a, ‘Sen de gideceksen git’ dedi. ‘Kendi başıma burada kalacağım, kışı çıkarırım.’ Nurdan, ‘Baba sen nerede kalmak istiyorsan ben oradayım’ diye karşılık verdi.”

Maddî Manevî Bir Yenilenme

Gecenin on bir, on ikisine kadar risale okurlar. Ali İhsan Tola’nın gözlerinin gittiğini görürler. “Okumayalım, bırakalım istirahat etsin” dediklerinde, hemen okudukları yerin bir önceki cümlesinden başlayıp devam eder, “Neden okumuyorsunuz? Devam edin, devam edin!” der. Bazı kelimeler yanlış okunduğunda anında müdahale eder, “Öyle değil, bu şekilde okuyacaksınız” der.

İnsanlar orada da kendisini bulurlar. Her gelen bir şeyler getirir. Bir sofraya kurulur ki, tıpkı Zekeriya sofrası gibi... Otuz-kırk kişi o şartlarda yiyip doyar. Oysa dağda bakkal yok, market yok. İbrahim gider, bir tavşan avlayıp gelir. İhtiyaca binaen çobanlar süt yoğurt getirir, kuzu kesip getirir. Bugün ne yiyeceğiz diye hiç düşünmezler. Orası hepsi için maddî manevî bir yenilenme, arınma yeri olur. Çok büyük güzellikler yaşanır. Ali İhsan Tola, zaman zaman oturduğu yerden dikkatle ve hasretle Çam Dağı’na doğru bakar.

Yıldızlar Gökyüzünde “Allah” Yazmışlardı!

Manevî kızı Leyla Hanım müşahedelerini şöyle anlatıyor:

“Dağda bizim bulunduğumuz yerde vahşi hayvanlar, kurtlar, çakallar, tilkiler vardı, ama bize hiçbir şey yapmıyorlardı. Ali İhsan Amcamın oraya çıkması, kanaatimce son defa dünyayı temaşa etmek arzusuydu.

Dağda çok manevî tecelliler yaşadık. Birileri gelmek için telefon açardı. Ali İhsan Amca, ‘Bunlar gelemezler’ derdi. Adamlar yola çıkarlar, ya yolu bulamazlar, ya başka bir engel çıkar gelemezlerdi. ‘Kalben teslim olanlar buraya gelir’ derdi.

O dağda o yemekler, gelenlerin getirdiği dondurmalar, tatlılar, acayip bir bereket vardı.

Hele orada geçirdiğimiz Berat Gecesi bambaşkaydı. Dışarıdan da gelenler oldu. Ali İhsan Amca namaz kıldırdı, *Cevşen* okuttu. Hiç uyumadık. O gece ay tutuldu. Bir de baktık ki, yıldızlar kümeleşmiş, semada birleşik şekilde Allah lafzı yazmışlar! Ben bir heyecana tutuldum. Bağırđım, ‘Amca görüyor musun?’ dedim. ‘Evet, onlar da Berat’ı kutluyorlar’ dedi.

Kamp yapılan Gelincik Dağı’ndan bir manzara

On dokuz gün boyunca müthiş dersler aldık. Eğer biraz daha kalsaydık, Külliyyat’ın tamamını bitirecektik. O on dokuz günün saniyesini boş geçirtmedi. Gece bir kaç saat yatmamız yetiyordu. Teheccüt namazından sonra bir daha yatmıyorduk. Zaten kendisi hiç uyumuyordu.

Bir ara çadırın kapısından çıktım. Nurdan, ‘Abla babam seni çağırıyor’ dedi. ‘Ne var amca?’ dedim. ‘Okumaya devam et, senin şefkatin biraz daha beni ayağa kaldıracak’ dedi. O zaman ben okuyor, Nurdan da masaj yapıyordu. ‘Yahu sizin hakkınızı nasıl öderiz?’ diyordu.

Tam bir kamp hayatı; her şey natürel, yiyecekler, içecekler, her şey. Bir yandan yazıyor, bir yandan okuyorduk. Sabah akşam ders yapılıyordu. On dokuz gün içerisinde okuduğumuz kitapların sayısı belli değil. Hem tefekkür ediyor, hem okuyorduk. Bazen her satır bir kitap gibi açılıyordu. Birkaç

sefer akrabalar gelip gittiler. Oradaki atmosferi kelimelerle anlatmak mümkün değil.

Bir de biz dağdayken müthiş bir fırtına koptu. Isparta'yı sel götürüyor, o sırada bütün millet, 'Eyvah bunlar dağda mahvoldular' diye endişe ediyorlar. Halbuki bizim çadıra bir damla bile yağmur düşmedi. Fakat o esnada Isparta'da evleri, mahalleleri su basıyor. Senirkent'te yine sel felaketi mi olacak diye endişe ediliyor. Bizim sağımıza solumuza birkaç latif rahmet damlalarından başka bir şey düşmedi. Ufak ufak pıtır pıtır damlalar, hepsi o kadar... Senirkent'ten, Isparta'dan telefonlar açıyor, sizin durumunuz nedir diye. Bizde bir şey yok, her şey güllük gülistanlık. Böyle farklı şeyleri yaşadık."

“Dağ Başında Hiç Korkmadık”

Çadırların kurulmasından ve yemeklerden sorumlu olan İbrahim Altıntabak anlatıyor:

“Çoban kuzu koyun getiriyor, parasını ödüyorduk. Bittiği zaman tekrar getiriyordu. Etrafta domuzlar, kurtlar vardı. Annem ve Nurdan Abla şehirde evde yalnız kalamazken dağda o kadar rahat idiler ki, şaşırıyordum. Annem gece aniden bir ışık yansa tedirgin olurdu. Dağda rahat rahat istediği yeri dolaşp gelebiliyordu.

Ali İhsan Amca yatıyormuş gibi gözükür, fakat uyumazdı. 'İbrahim' diye seslenir, sigara alışkanlığımız sebebiyle, 'Keçeli git sinekleri kovala' derdi. Kardeşim Mehmed'in de çok hukuku vardır. Gün aşırı ihtiyaçlar için arabayla gelip giderdi."

“Benim Görevim Bitti”

Ali İhsan Tola, vefatına iki-üç yıl kalana kadar Üstad'la ilgili hatıralarını pek anlatmaz. Fakat son zamanlarda, "Artık zamanı geldi" diyerek her gelene anlatmaya başlar. Ayrıca altı ay öncesinden vefat edene kadar ziyaretine gelen dostlarına, "Ergenekon meselesi açığa çıktı, artık benim vazifem bitti, vazifesi biteni burada durduramazlar" der.

Vefat ettiğinde Sungur Ağabey, "İhsan kardeş öleceğini biliyordu. Altı ay önce geldiğimde, 'Kardeşim hakkını helal et,

Ergenekon çıktı, benim vazifem bitti. Ben gidiyorum, altmış senedir bugünü bekledim' dediğini" nakleder.

Sevdiklerine ölümü kondurmayan yakınları bu sözleri hep tevil ederler.

Son Zamanları ve Vefatı

ALİ İHSAN TOLA vefatından on sene evvel 2000 yılında İstanbul'dan gelen kalabalık bir bayan grubun ziyaretinden sonra hastalanır. Uzun süre onların sorularına cevap verip ders yaparken aşırı terleyip cereyanda kalır. Şiddetli bir zatürreye yakalanır, hatta ciğerleri su toplamaya başlar. Üç ay boyunca kimseyle görüşüp konuşamaz. Damadı Gültekin, torunu Ömer ve kızı Candan, ardıç, karabaş, kekik yağı ve sirkeyle vücudunu ovarak ateşi düşürmeye çalışsalar da bir açılma olmayınca Isparta'dan doktorlar gelir. Yaptıkları muayeneden sonra, "Kötü sona hazırlanın. Ali İhsan Ağabey'in durumu iyi değil. Gelen kan temizlenmeyip akciğerde toplanıyor" derler.

Ali İhsan Tola verilen kimyevî ilaçları kabul etmez. Doktorların ısrarıyla o gece kendisine bir kere ilaç verebilseler de ertesi gün onu da almaz. Fakat üç ay sonra Cenab-ı Hak şifa verir. Bu duruma hayret eden doktorlar, "Ali İhsan Ağabey yine bizi şaşırttı, kerametini gösterdi" demekten kendilerini alamazlar. Hatta bu hastalığı sırasında bir ara Uluborlu'nun başhekimini gelir. "Bu bir haftaya kadar vefat eder" der. Ali İhsan Tola, "Sen benden önce ölürsün" deyince adam orada bayılır, kapıdan zor çıkarırlar. Ambulansa bindirip götürürler.

Hiç Ayağını Uzatmaz

Hayatında hiç yüksek yerde yatmayan ve devamlı diz çökerek oturan Ali İhsan Tola'nın ayaklarında damar rahatsızlıkları baş gösterir. Kendisine, "Ne olur ayağını biraz uzat" dediklerinde "Allah'tan hayâ ediyorum" diye cevap verir. Hastalığında bile azıcık yatacak olsa hemen kalkar, "Yeni yattın, biraz yat" dediklerinde "Allah'ın huzurunda ayaklarımı mı uzatayım?" diye çıkışır.

Sağlıklı halinde hiç abdestsiz durmayan Ali İhsan Tola, nefes alamaz olduğu anlarda bile teyemmümü kabul etmez, gözleri biraz dalacak olsa abdest bozuldu zannıyla abdest aldırır. Günde otuz defa abdest aldirdıkları olur. İtiraz edenlere, "Azrail'e abdestsiz mi yakalanayım" diye çıkışır.

Böylece son on yılı, mekanik bir yatak üzerinde, bağdaş kurmuş vaziyette, gelen ziyaretçilere maddî ve manevî şifalar dağıtmakla geçer.

Ciğerleri Su Toplar

Yıllar önce geçirdiği ağır zatürre, vefatına bir-iki ay kala tekrar nükseder. Ciğerleri yeniden su toplamaya başlar. Bu durum nefes alıp vermesini zorlaştırır. Biriken suyu alıp kendisini rahatlatmak isteyen doktorlara izin vermez. Yakınları ne kadar yalvarsalar da buna ikna edemezler. “Bir hayatı bunun için vakfettim, hastaneye gidip onların aleti olamam. Ayrıca itimat etmiyorum” der.

Son zamanlarında doktor tedavisini kabul etmez, “Resulullah ve Üstad izin vermiyor” der.

Sonunda kızı Nurdan Hanım önünde diz çökerek yalvarmaya başlar. “Baba, ne olur, hastanede biz yanında olacağız, kimsenin eli sana dokunmayacak, seninle gidecek, seninle birlikte geleceğim, ne olur kabul et” der. Fakat fazla üzerine gidince hiddetlenir.

Nurdan Hanım’ın yalvarmaları bitmeyince, “Beni kaldır” der. Önce yatakta abdest aldırır, sonra ellerini dizlerine örttüğü seccadenin üzerine koyar, gözlerini kapayıp bir süre dalar. Gözlerini açtığıında, “İzin vermiyorlar” der. Nurdan Hanım, “Baba kim izin vermiyor?” deyince, “Resulullah ve Üstad izin vermiyor! Onlardan izin alın öyle gideyim.”

Bu defa Nurdan Hanım, “Baba bizim sözümüz onlara geçmez. Onlardan ancak sen izin alabilirsin. Ne olur, lütfen, Üstad’a ve Resulullah’a söyle, izin versinler. Sen daha çok insana faydalı olacaksın” deyince sarığını tekrar sarar, ellerini seccadeye koyup murakabe yapar. Başını kaldırdığında, “Hastaneye izin vermiyorlar, ne yapacaksınız burada yapın diyorlar” der.

Daha sonra Akdeniz Üniversitesi’nden inançlı samimi doktorlar gelir, “Tam donanımlı ambulansla götürüp tedavi edelim” derler. Onlara, “Hayır kardeşim, ben ne zaman kendim için kullanmak üzere bir ilaç hazırlasam, o sırada biri gelip, ‘Ne olur bunu bana ver’ diyor, alıp gidiyor” diyerek istese kendi kendini tedavi edebileceğini, ama manen buna engel olduğunu ihsas eder.

“Üstad Müsaade Etmiyor”

Bu arada Handan Hanım, “Onu hastaneye gitmeye ikna edecek ancak Sungur Ağabey’dir” deyip ona telefon eder. “Ağabey, babamı hastaneye bir türlü razı edemiyoruz. Sizi kırmaz, ne olur siz söyleyin, hastaneye gitsin” deyince Sungur Ağabey, “Tamam, bunda ne var, gitsin. Hafız Ali de hastaneye kaldırılmadı mı?” der.

Fakat Handan Hanım telefonu kapatıp adımını salondan içeriye atar atmaz elindeki telefon tekrar çalar. Hayret, arayan Sungur Ağabey’dir! Aradan henüz bir dakika bile geçmemiştir. Merakla tuşa basıp, “Buyurun ağabey” der. Sungur Ağabey bu defa heyecanla, “Hayır kardeşim, hastaneye gitmesin” der.

Handan Hanım şaşkındır. “Ağabey, biraz önce gitsin demiştiniz, şimdi ne oldu?” deyince, Sungur Ağabey’den gelen cevap çok daha şaşırtıcı olur: “Üstad müsaade etmiyor kardeşim.”

Handan Hanım olduğu yerde adeta donakalır. “Allah Allah, bu nasıl bir yakınlıktır!” demekten kendini alamaz. Sonra Üstad’ın, “Birimiz dünyada birimiz ukbada da olsak biz yine beraberiz” sözü hatırına gelir. “Demek ki böyle bir şey” demekten kendini alamaz.

Odada Operasyon

Nihayet ciğerlerinden su almak için operasyonu odasında yapmaya karar verirler. O küçücük oda getirilen tıbbî cihazlarla ameliyathaneye döner. Rahatsızlığına bakmadan yanına gelen doktorlara takatini toplayıp tıbbî bilgiler yanında imanî konularda da tavsiyelerde bulunur. Doktorlar onun tedavisiyle uğraşırken o da onların ilmî ve imanî tedavileriyle meşgul olur.

Ciğerlerinden su alan doktorlara sarılıp helallik diler. Onlar gittikten sonra, “Allah’ın izniyle yarın sabah hiçbir şeyim kalmayacak” der. O gece sabaha kadar yanındakilere “tıbbî’l-kulûbi ve devâihâ” salavatını okur ve okutturur.

Sabah olunca biraz sakinleşir, ama bu operasyondan sonra bir aylık ömrü kalır. Akciğerlerinden kova dolusu su alırlar. Patolojide temiz çıkar. “Çok şükür rahatladı” denilir. Fakat daha önce, “Akciğerden ve bel kemiğinden su alındı mı hayır etmez. Bil ki o gidicidir” dediğini hatırlasalar da atlattı diye sevinirler. Üç kardeş, üç torunu sürekli yanında okurlar.

Bundan sonra hiçbir şey yiyip içmez. Balığı çok sevdiğini bilen torunu Ömer, koca bir balık pişirip önüne koyar, yemesi için yalvarır. Fakat o sadece bakar, “Benim yerime siz yiyin. Yememe izin verilmiyor” der. Son hafta ise, “Konuşmama da izin verilmiyor” demeye başlar. Bundan sonra sadece Allah Allah diye zikrettiği duyulur.

“Ben Kabirde miyim, Neredeyim?”

Vefatına yakın günlerden birinde, birden gözleri dalar, söylenenlere cevap vermez olur. Kaldırıp oturturlar. O sırada penceresinden görünen Kapı Dağı’na doğru dehşetli bir bakış fırlatır. Bunu gören kızı Nurdan Hanım, “Acaba o taraftan kimler geliyor, kimleri görüyor?” diye ürperir.

Sonra dağdan gözünü çeker, aynı dehşetli bakışla gözlerini bugün kabrinin bulunduğu yere diker. Ellerini açıp dudaklarını kıpırdatarak bir şeyler okur. Yanındakileri ürküten bu durum beş dakika sürer. O halden ayıldığında, “Ben kabirde miyim, neredeyim acaba?” dediği duyulur.

“Sungur Nerede?”

Son günlerinde ağırlaşınca sık sık Sungur Ağabey’i sorar. Handan Hanım sürekli Sungur Ağabey’le irtibat kurar. Her defasında geleceğini söyleyen Sungur Ağabey bir türlü İstanbul’dan çıkamaz.

Ölümüne birkaç gün kala bir ikindi sonrası Handan Hanım’ı arayarak, “Kardeşim baban bugün nasıl?” der. “Ağabey babam bugün sanki cesedi burada, ruhu başka yerde” diye cevap verir. “Nasıl oluyor o, sen telefonu kulağına tut bakayım” der. Handan Hanım telefonun hoparlörünü açar, babasının kulağına yaklaştırır. Sungur Ağabey’in, “Benim kahraman kardeşim, kanat açmış gidiyorsun, Resulullah’a kavuşuyorsun, Üstad’a kavuşuyorsun. Bütün kardeşlere kavuşuyorsun, biz de geleceğiz, yolun açık olsun. Dünyada da beraberiz, ukbada da beraberiz” dediği duyulur.

Ali İhsan Tola sanki başka yerdeymiş gibi hiç tepki göstermez, sadece bakar. Sungur Ağabey’in boş konuşmayacağını bilen Handan Hanım beyninden vurulmuşa döner. Sungur Ağabey babasını açıkça ahirete yolcu etmektedir. Eli ayağı titremeye başlar, kendini güçlkle öteki odaya atar ve ağlamaya başlar. Hatta kardeşleri Handan Hanım’a bu telefonu babalarına dinlettirdiği için sitemde bulunurlar.

Daha sonra Handan Hanım, “Baba, Sungur Ağabey sana telefon açtı, hiç cevap vermedin?” der. “Ne zaman?” diye sorar. “Baba telefonu getirdim ya sana” der. “Geliyor muymuş Sungur?” diye tekrar sorar. Handan Hanım, “Ya yarın, ya yarından sonra gelecek” der. Kendisi Sungur Ağabey’e “ehass-ı havas”, o da ona, “ferd-i ferid kardeşim” diye hitap eder.

“Âlim Bana Gelecek”

Vefat etmeden dört gün önce İstanbul’da bulunan Halveti Şeyhi Mehmed Efendi, Peygamber Efendimizi (a.s.m.) rüyasında görür. Efendimiz (a.s.m.) kendisine, “Âlim bana gelecek” diye seslenir. Ali İhsan Tola’nın vefatını bu sadık rüyayla haber alan bu zat, Konya’daki müritlerine telefon

ederek Senirkent'te Ali İhsan Tola'yı derhal ziyarete gitmelerini tembih eder. Ama onlar varmadan vefat eder.

Vuslat Anı

Ali İhsan Tola vefatına üç gün kalana kadar Kur'an yazmaya ara vermez. Gece saat üçte yazmaya başlar, sabah namazına kadar devam eder. En son yazdığı eser, *Hizbü'l-Kur'an*'dır.

Vefatından iki gün önce penceresinin önündeki çiçek saksılarını kaldırtır. Yakınları önce bunun hikmetini anlamazlar, herhalde sıkıldı derler.

Fakat bir gün sonra sabah namazını müteakip penceresinin önündeki dut ağacının yanında o zamana kadar hiç görülmedik yuvarlak başlı, pırıl pırıl, yemyeşil binlerce kuşun toplandığı görülür. Serçeden büyük güvercinden küçük bu kuşlar, pencerenin önünde koro halinde on beş dakika devamlı ötüşürler. Penceresini açtırıp onların ötüşünü seyreder.

O sırada konuşmada zorlandığı için onlar hakkında işaretle bazı şeyler anlatmaya çalışır. Sonra kuşlar, hep beraber uçup dağa doğru giderler. Bundan sonra karyolasının yönünü değiştirir. Sanki kapıdan birileri gelecek gibi torunu Ömer'e yatağının yönünü kapıya doğru çevirtir.

Vefat esnasında Nurdan Hanım'la beraber yanında bulunan manevî kızı Leyla Hanım şunları anlatır:

“Umreden yeni gelmiştim. Getirdiğim hurmalardan önüne koydum. Son zamanlarıydı. ‘Ağabey hani oruç tutmuşunuz da Resulullah (a.s.m.) size hurma göndermişti, onunla orucunuzu açmıştınız, şimdi de gönderdi, buyurun’ dedim.

‘Sen içinden bir tane ver bana’ dedi. Verdim, eline aldı ve adeta hurmayla konuştu. Sonra yedi. Ondan sonra da bir şey yemedi. Kahvaltı getirmişler, ‘Bundan sonra bana izin yok’ dedi. Bana, ‘Ne dersin?’ dedi. Ben cevaplandırmadım. ‘Allah Resulü (a.s.m.) böyle diyor değil mi?’ dedi, yine cevaplandırmadım. ‘Seyyidü’s-şüheda Hz. Hamza (r.a.) ne diyor?’ dedi. Bunları sordukça ben ağlıyordum. Sonra ‘Zehra Anne ne dedi?’ dedi. ‘Bundan sonra artık sen ye’ dedi.

Bir gün akşama yakın, Nurdan’la beraber başucundayız. ‘Fatiha’ya devam edin’ dedi. Biz sessiz sessiz okuyoruz. O halde ne kadar okuduğumuzu bilmiyorum. Sonra *Cevşen*’i, Tahmidiye’yi, Kaf Suresi’ni, Vakıa Suresi’ni, Mücadele Suresi’ni devamlı başında okuyorduk.

Sabah namazına doğru değişti. Oksijeni çektirdi. Handan taktırmak istedi, taktırmadı. Zemzemi dahi almadı. Sekize on kala ayak ucundayım, ayaklar yine edeple, elini boşluğa doğru uzattı. Edeple ‘Allah’ dedi. Bir daha ‘Allah’ dedi. O sırada öğretmen Salih kardeşe ‘Ezan oku’ dedim. Salih ezan okumaya başladı. Son bir daha edeple ‘Allah’ dedi ve başını önüne eğdi. Ama söyleyiş tarzı, bakışı müthişti. Kendi ellerimle bağladım. Otururken düşünebiliyor musunuz o bakış ve edeple son kez ‘Allah’ deyişi ve başını ağır ağır eğişi...

Ben bir gün, ‘Sen niye kalkmadan böyle edeple oturuyorsun biliyor musun? Cennette bu ayaklarla daha çok dolaşacaksın’ demiştim.”

Sekerat Anında Ezan

Salih Bulut’un müşahedeleri de şöyle:

“İki ay öncesinde çok şiddetli öksürükler başladı. Öksürdüğünde sakız gibi balgam geliyordu. Onu çıkaracağım diye çok zorlanıyordu. O durumlar bizi korkuttu. Hayra alamet değildi. Yemek yememeye, hatta gelenleri yavaş yavaş kabul etmemeye başladı. Son döneme doğru nefeste de problemi oldu. Nurdan Abla beş dakika yanından ayrılmadı. Son bir ayda sadece acve hurması ve zemzem alıyordu. Yanına sadece Nurdan Abla’nın girmesini arzu ediyordu. Hatta en mahrem meselesini dahi ona söylüyordu.

Son anında Avukat Arif Keskin gelmişti. Kendisi Ali İhsan Ağabey’i çok sevdiği gibi, Ali İhsan Ağabey de onu çok severdi. Arif Ağabey’de bioenerji vardı. Ali İhsan Ağabey bunu kullandığını bilirdi. Ali İhsan Ağabey’e, ‘Elini tutayım mı?’ derdi. O da göz işareti yaparak, ‘Tut’ derdi. Son iki-üç gün onu yanından hiç ayırmadı. ‘Ağabey yukarı çıkayım’ dediğinde göndermezdi. Ashab-ı Bedir ve Şüheda-i Uhud’u

okurdu, o zamanlar biraz rahatlardı. O anlarda konuşması biraz açılırdı.

Son gecede yanına yeğenleri Abdullah ile Fatih Tola geldi. Gece iki gibi onlara göz işaretiyle yukarı çıkıp yatmalarını söyledi. Ben sabah okula gitmek için biraz erken kalktım. Aşağıya indiğimde yanında Leyla Teyze'yi gördüm. Baktım Ali İhsan Ağabey sekerat halinde. Son anlarıydı. Bu sefer sırtını kibleye verdirdi, yüzünü kapıya doğru döndürdü. Sanki kapıdan gelecek birisini karşılamak istiyordu. Rükû halindeydi.

Leyla Teyze, 'Sen ezan okumaya başla, ruhunu ezanla teslim etsin' dedi. Ben de herkesi kaldırmayayım diye ezanı sessiz okumak istedim. Çünkü o sekerat halinin benzeri sırasında bir yakını çok feryat edince rahatsız olmuştu. Leyla Teyze ona müdahale etmek zorunda kalmıştı. O zaman incindiğini hissettiğimden ezanı sesli okumayayım, dedim. Birinci ezan bitti. İkincisini okumamı isterken Handan Abla, Candan Abla geldi. Abdullah Ağabey geldi. Fakat Ali İhsan Ağabey birinci ezan biterken ruhunu teslim etmişti. Elini kaldırdı, sanki birisi elinden tutup onu götürüyormuş gibi veya birisine hoş geldin der gibi... O anda vefat etti. Hatta Dr. Tahsin'le birlikte yatırdık.

Normalde eskiden çarşafını düzelteyim diye yüklenirdik, kaldıramazdık. Çünkü cüsseliydi. Fakat bu defa Ali İhsan Ağabey'i ikimiz kaldırdık, yatağın öbür ucuna koyduk. O kadar hafiflemişti ki. Sanki bedeni değil de ruhunu kaldırmış gibiydik. Bize yirmi kilo gibi geldi. Ayaklarını düzelttik. Normalde eskiden ayaklarını hiç açmazdı.

En son kelimesi 'Allah' oldu ve ondan sonra boynu düştü. Zaman, 13 Mayıs 2009'u gösteriyordu. Rahmeten vasiaten, ebeden daima...

En son vefatından önce yazdığı Kur'an-ı Kerim'de Lokman Suresi'nin yarısına gelmişti. Leyla Abla'yı çağırıp yarım kalan Lokman Suresi'ni tamamlamasını söyledi.”

Arkamda Kapı Gibi Durdu

Ruhunu teslim ettikten sonra Handan Hanım Sungur Ağabey'i arar. O esnada Sungur Ağabey'in İstanbul'dan ayrılıp çoktan Afyon'a ulaştığını öğrenir. Cenaze günü erkenden Senirkent'e gelir, odasına girer, bütün yakınlarını çağırır, başsağlığı diler. Başucunda uzun süre ağlar. Bununla adeta yakınları üzerindeki hüzün halini alır.

Sungur Ağabey'in şöyle dediği duyulur: "Benim en sıkıntılı günümde, herkes bana sırtını çevirdiği zaman arkamda kapı gibi duran kardeşim! Hocaefendi bir, İhsan bir, başka yok! Allah dünyada beraber etti, ukbada da beraber etsin."

O sırada Hocaefendi grubundan Köse Mahmut da Sungur Ağabey'in yanındadır. O zat, "Biz Hocaefendi'yi ziyarete gitmiştik. Ali İhsan Tola için, 'Makamı süratle yükseliyor, sıkça ziyaret edin, ne kadar istifade ederseniz o kadar kârdır' dediğini" nakleder ve altı aydan beri her hafta ziyaretine gelmeye çalıştıklarını söyler. Vefatına kırk gün kalana kadar da her gün üç defa telefonla arayıp hal ve hatırını sorarlar. Ali İhsan Tola, onlara dua etmelerini, *Cevşen* ve Yasin okumalarını tavsiye eder.

Cenaze Namazında Olağanüstü Hal

Cenaze namazını Ali Sert Hoca'nın kıldırmasını teklif ederler. Fakat o ağlamaktan kıldıramayacağını belirtir. Bunun üzerine Mehmed Paksu Hoca namazını kıldırır. Üstad'ı ziyaret etmiş Ispartalı Kurra hafızlardan Osman Hoca kalp gözü açık biridir. "Sağ tarafım Uluborlu'ya, sol tarafım göle dayanıyordu. Arkam şu dağın tepelerine kadar doluydu. Ayrıca ömrümde tabutundan kalkıp da kendi cenaze namazına durana ilk defa şahit oluyorum" der.

Cenaze namazı

Sevenlerinin elleri üzerinde, ebedler ülkesine uğurlanırken...

Cenazeye katılanların sadece insanlar olmayıp ruhanilerin de cenazeye katıldığını bu şekilde ifade eden Osman Hoca, cenaze namazını asıl Hz. Ali'nin kıldırıldığını söyler.

Candan Hanım'ın damadının bu konudaki müşahedesini de Osman Hoca'yı doğrular mahiyettedir: "Cenaze namazında sağımda birisi vardı. Namaza durmadan önce 'Siz kendisini tanıyor muydunuz?' dedim. 'Tanıyorum' dedi. 'Ben damatları olurum, siz nereden geldiniz?' dediğimde, 'Pakistan'dan geldim' dedi. 'Duyar duymaz Pakistan'dan çıktım cenazeye yetiştim. Biliyor musun cenaze namazını kim kıldırıyor?' dedi. 'Hayır' deyince, 'Hz. Ali kıldırıldı' dedi.

Sonra 'Sen hacca gittin mi?' dedi. 'Gitmedim' deyince, 'Sen en kısa zamanda hacca git. Hem de dargın olduğun biri varsa git çabuk barış' dedi. Biraz sonra kalabalıkta adam gözden kayboldu. Dayımın oğluyla yirmi senedir küstük. Adam öyle

deyince hemen onun kuyumcu dükkânına indim, kendisiyle sarılıp kucaklaştık.”

Mezarı

Hayattayken kendisine emr-i Hak vaki olursa nereye gömülmek istediği sorulduğunda, “Evliyaullah nerede emr-i Hak vaki olursa oraya gömülür” diye cevap verir. Bu yüzden evinin önündeki bahçeye defnedilmesine karar verilir.

Mezar taşına yazılacak yazıları da bizzat Sungur Ağabey kızı Handan Hanım’a yazıp verir:

“Seksen küsur sene imana ve Kur’an’a hizmet eden Tola ailesinin medar-ı iftiharını Ali İhsan Tola ve yakın akrabalarından Abdullah Naili Tola ve Dr. Tahsin Tola aileleri namına dergâh-ı ilahîye arz ederiz ki:

Fâniyim, fâni olanı istemem.

Âcizim, âciz olanı istemem.

Ruhumu Rahman’a teslim eyledim, gayr istemem.

İsterim, fakat bir Yâr-ı Bâkî isterim.

Zerreyim, fakat bir Şems-i Sermed isterim.

Hiç ender hiçim; fakat bu mevcudatı umumen isterim.

Said Nursî”

Evinin avlusundaki mezarı

Yirmi Yedi Bin Kişilik Yemek

Senirkent'te cenazeye gelenlere yemek yedirilmesi âdettir. Bu sebeple aşçılar gece sabaha kadar on beş bin kişilik yemek hazırlarlar. Hocaefendi cemaati Isparta'dan altı bin kişilik kumanya getirir. Ayrıca üç bin kişilik Afyon'dan, üç bin kişilik de Şuhut'tan kumanya getirilir. O gün toplam yirmi yedi bin kişilik yemek yedirildiği halde cenazeye katılanların bir kısmı yemek yemeden döner.

Vefatından sonra Said Özdemir Ağabey gelir. Yazmış olduğu Kur'anlar, *Cevşenler*, Osmanlıca risaleleri görünce, "Allah Allah" der, "İhsan kardeşimiz bu kadar misafiri ağırlamışken bunları nasıl ve ne zaman yazmış?" diye hayretini dile getirir.

Sözlerinden Bir Demet

Euzü-Besmele

- Besmele ve yedi Fatıha-i Şerife, bütün hastalıklar için şifaya vesiledir.
- Besmele, cifrî hesabı miktarı (786) çekildiğinde her ne istenirse yerine getirileceğine kefil olabilirim.
- Bismillahirrahmanirrahim ilahî bir şifredir. Allah “acz”, Rahman “fakr”, Rahim “şefkat”in anahtarıdır.
- 19 euzü çekilirse kayıp bulunur.

Risale-i Nur, Üstad ve Nur Talebeleri

- Risale-i Nur'da ayet ve hadislerle dayanmayan bir tek cümle yoktur. Her konunun başındaki ayetin tefsiri, altında yazılmıştır.
- Nur talebeleri iman kurtarmak hizmeti yerine, şahsî kemalat yolundan gitseydi, her evde bir kutb-u azam olurdu.
- Risale-i Nur'u okumaya başla, sonra açılır. “Ben başkalarına anlatıyorum” dersin anlatamazsın.
- Her bir “i’lem” için bir risale yazılmış. *Mesnevî-i Nuriye*, Külliyyat'ın tohumudur.
- Hakaik-i imandan bir bab okunması, dinlenmesi, nafile namaz, nafile oruç, nafile zekat, nafile hac, fisebilillah cihattan ve bir senelik kabul edilmiş ibadetten efdaldır.
- Otuz adet söz hep “ene”yi yok etmek içindir.
- Biz Nur talebeleri ruhbana değil, burhana tabiyiz. Hürmet başka, bir delile tabi olmak başka şeydir. Mekke'de olan kutb-u azam da olsa elini öper, mesele budur der, ona tabi olmayız.
- Risale-i Nur, havas tevhididir, anahtarı kolay kolay vermez.
- Risale-i Nur, akıl, kalp ve ruha hitap eder; üçü de gıdasını alır.

- *Celcelutiye*, risalelerde hangi ayetlerin açıklanacağını belirtmiş.
- Bir müşkülün halli için Münacat-ı Kur'an veya *Cevşen* okusan, salavat ve esma çeksen de olur.
- Ücrete talim etmeyin, hizmete talim edin.
- Sünnet-i seniyye esastır, tarikatlar gölgedir. Hakikat varken gölgede gidilmez. Bütün yollar sünnet-i seniyye merkezinden çıkmıştır. Öyle ise asıl olan cadde-i kübra-i Kur'anıyedir.
- Meslekler ve meşrepler ne olursa olsun maksatta birleşmeli. Eğer maksatta birleşiyorsa tenkit edecek nokta kalmaz.

Kader

- Kader programına tabi olan başka program yapmaz.
- Rüya-yı sadıka, kaderin gözle görülmesidir.
- Programa müdahalenin en büyük zararı insanın kendinedir.
- Allah her insanı nice cihazlarla donatarak dünyaya gönderiyor. Fakat insanların büyük çoğunluğu bu cihazların kapağını bile açmadan ölüyor ve iade ediyorlar.

Ahlak

- Kul, hakkını helal edince daha çok mağfiret olunur. Affeden affa uğrar.
- Haksızlığa uğrayan helal ettim dese aynı anda intikamını alır.
- Biri yanınızda gıybet ediyorsa, "Ben oruçluyum" deyin. "Kendisi burada yok, ben onu müdafaaya mecburum. Bunu kendisine söyleyen daha iyi olur, anlaşılırsınız" deyin. Birisi sana gelip "Ona söyleme, o şöyle böyle biri" dese, siz "Hemen ona söylemeye gidiyorum" deyip gıybeti önleyin.
- İkranda israf olmaz. Bir taama uzanan el ne kadar çok olursa, onun bereketi o kadar fazla olur.
- "Bende bir fazilet var ama fazileti verene aittir" demeli.

- Feraset kâfirde de olsa müslim sıfatıdır.
- Birlik ve beraberlik olmazsa Cenab-ı Hak ikinci adımı attırmaz.
- Dünya hırsına sahip âlimle, ilimden yoksun sofinin çıkardığı fitneyi şeytan bile çıkaramaz.
- Sıkıntılar, manevî silahı elde etmek içindir. Sıkıntıya girmemiz manevî yönümüzün kuvvetlenmesi içindir. Bu nedenle zorlukları destek olarak da görebilirsiniz. Böylece eşkıya bile olsa karşımızda titrer.
- Yalnız kalmayınız. Şeytan ve cin taifesi yalnızlara daha çok musallat olur.
- Canınız sıkıldığı, içiniz bunaldığı zaman en sevmediğiniz akrabanıza gidin.
- Bir insanda yeis olursa, rahmeti görmüyor demektir.
- Eğer insanda kibir var ise, Allah'ın verdiği istidatları kendinden kabul ediyor demektir.
- Harama bakmak gözü kör eder, hafızayı yok eder.
- Bize verilen latifelerin ambalajını açmadan gidiyoruz. Latifeler açılmalıdır.

İlim

- İlim cennet sofralarından bir sofradır. Herkes kabiliyetine göre o sofradan istifade eder.
- Allah kendi ilminden sana bir mesele öğretmişse onu faş etme. Faş edersen sana bir daha göstermez. Sana bir hazinenin anahtarını vermişse başkasına söylemeden muhafaza et. Bereket olabilir, kimseye söyleme.
- Mürekkep cahillerini kendi haline bırakmak gerekir. Onlarla uğraşmamak lazımdır. İnsan onlarla uğraşmadığından dolayı sorumlu olmaz. Onların hesabı bizi ilgilendirmez. Zamanı gelince hesaplarını soran bulunur.

Manevî Şifa

- Dışarıdan gelen vesveselere 11 Felak okunmalı, nefisten gelen vesveselere 11 Nas okunmalı.
- Cimriliğe karşı 11 defa Maun Suresi okunmalı.
- Şirke karşı 11 defa Kafirun Suresi okunmalı.
- 11 sayısı esma-i ilahiyeye merdivendir.
- Fatiha'da Hayy sırrı var. Okunduğunda akım değişiyor.
- İsm-i Azam dokuz tanedir: Allah, Rahman, Rahim, Ferd, Hayy, Kayyum, Hakem, Adl, Kuddüs.
- Kabristandan meyve yemek, mezar taşı okumak vesvese verir.

Maddî Şifa

- Hadise dayanmayan hiçbir şey tavsiye etmedim. Allah indinde mesul değilim. Resulullah'la istişaresiz hiçbir ilaç vermedim.
 - Fitrî şeriata aykırı hareket etmedikçe bize bir zarar gelmez.
 - Tıbb-ı Nebevî'de ameliyat yok. Kâinatta ölümden başka her derdin devası vardır. Hasta olan hücre kâinatta yaratılan bitkiyle, madenle, mineralli sularla, hayvan organlarıyla tedavi edilebilir.
 - 10-21 Mayıs arası bir yıldız doğar, insanların hastalıkları kalkar. Bu yıldız 10- 21 Aralık'ta batır. Her yıldızın neşrettiği bir şua var. Dünyada sıklet, ağırlık teşkil eden maden demirdir.
 - Migrene karabaş balı kullanılmalı. Karabaş balı, beyin hastalıklarında damar açıcıdır. Karabaş otu (kafa süpürgesi) dağlarda kar sularıyla yetişir. Senirkent yöresi dağlarında yetişir. Üstad, "Bu ota dikkat et" demişti.
 - Kuyruk yağı romatizma, bel ve boyun ağrılarına iyi gelir.
 - Kemik erimesine karşı kuyruk haşlanıp aç karnına yenmeli, belden alt kısmına tırnaklara kadar sürülmeli.
 - Kalp damar tıkanıklıklarına karşı karabaş balı yenmeli.
 - Suyun bulunduğu yerde hangi maden varsa, o maden suya geçer ve insan o suyu içtiğinde ona tesir eder.

- Kudret narı yağı, güzelleştirir, yüzde leke koymaz. İçilir ve hastalıklı yere sürülürse sedef hastalığını ve kaşıntıları yok eder.

- Kâinatta ne kadar alet varsa insanda numunesi vardır. İnsan kâinat kadar frekansa, anahtara sahiptir.

- Bitkilerin şeklinden aldığı şifreyi çözmek hikmetü'l- eşyadır.

- Beş saatte bir saat nefsin ihtiyacı var.

- Yaylada otlanmış koyunun kuyruk kısmı haşlanıp yılda bir defa aç karnına yenmeli. O noksanlaştı mı kireçlenme başlar.

- Ardıç yağı, antibiyotik yerine geçer. Ardıç yağına demiri koysan eritir, ama vücuda zarar vermez. Vücuttaki cerahati, iltihabı çıkarır, temizler. Vücut dengesini temin eder. Antibiyotikten daha kuvvetlidir.

- Saf zeytinyağı ve kantaron, iç ve dış kanamaları önler, hücreleri yeniler, sinir uçlarını tamir eder. Kantaron yağı kanser ağrısını yok eder.

- Ağrı için ardıç yağı ve kantaron karışımı sürülür.

- Elmayı kabuğuyla yemek yüz güzelliği yapar.

- Çayı limonla içmek, çayın kan yapıcı özelliği yok etme keyfiyetini giderir.

- Saç için, kekik suyu ile saçlar yıkanır, dibine lavanta yağı sürülür. Kantaron yağı sürülür, saç diplerindeki cerahat boşalır, dibinden saç çıkar.

- Günlük 21 tane kuru üzüm hafızayı açar. Her birini besmele çekerek yemeli.

- Çörek otu baş ağrısını keser.

- İnsan öldükten sonra cesedinden “acbüzzeneb” kalır. Ateşte yanmaz, asitte erimez.

- Taşın neşrettiği şua vücutta eksik olan madeni tamamlar.

- Zümrüt, nazarı etkileyen taştır.

İKİNCİ BÖLÜM

Tanıyanların Dilinden

Maddî ve manevî ilimlerle mücehhez bir hikmet insanı: Ali İhsan Tola

GELENLERE ŞİFA DAĞITIYORDU

Said Özdemir

ALİ İHSAN TOLA deyince, muttaki, ibadete düşkün, riyazet ehli, dünyaya metelik vermez, ehl-i kalp, hoşgörü sahibi, hiç kızmaz, kimseye darılmaz, güler yüzlü, daima mütebessim, samimi, fedakâr, can dostu, mütevazı bir Nur Talebesi hatıra gelir. Üstad Bediüzzaman Hazretleri'ne çok bağlı, Risale-i Nurları çok yazan ve okuyan bir Nur şakirdi...

İnsanların manevî hastalıklarını, Risale-i Nurların manevî ilaçlarıyla tedavi etmeye çalıştığı gibi, maddî hastalıklarını da ihlasından, samimiyetinden, kalbî füyuzatından gelen ilhamlarla hangi bitkinin hangi hastalığa iyi geleceğine, hangi derde şifa olacağına, Cenab-ı Hak tarafından kalbine ilham edilerek tavsiye etmesiyle birçok hastalığa şifa, birçok derde derman olmuştur. Manevî bir halk doktoru olarak etrafına nurlar saçtığı gibi, tavsiyeleriyle de şifalar dağıtmıştır.

Senirkent'in Gülüydü

Ali İhsan Tola Senirkent'in gülüydü. Senirkent denilince o hatıra gelirdi. Senirkent'e onu ziyaret için gidilirdi. Evi ziyaretçilerle, misafirlerle dolup taşardı. Gelenlere hep ikramlar, sofralar hazırlatırdı. Kendisi yemez, misafirlere yedirmek için yer gibi yapardı. Gelenlerin rahatsızlıklarını sorar, hasta iseler onlara şifalı otlar verir, para da almazdı.

İkimiz yaşıttız. 1927 doğumluyuz. Ankara'da altı ay 30. Dönem Yedek Subay Okulu'nda beraber askerlik yaptık. Allah rahmet eylesin. Cenab-ı Hak mekânını cennet-i âlâ kılsın. Hesap gününde bize şefaathçi olsun. Cenab-ı Hak ona lütf u keremiyle muamele etsin.

*Vefat yıldönümünde dualarla anıldığı bir program.
(Sağdan sola) Mustafa Sungur, Said Özdemir, Abdullah Yeğın,
Mehmed Fırıncı, Abdülkadir Badıllı*

DAİMA MÜJDELİ HABERLER VERİRDİ

Mehmed Fırıncı

ALİ İHSAN AĞABEY, azim bir Selçuklu kocası (evliyası), büyük bir Risale-i Nur fedakârı ve hizmetkârıydı. Kendisini 1956'da İstanbul'a tayin olan Pilot Ali Demirel'in hatırasıyla tanıdım. Ali Demirel Ağabey, teksir yaparken onun devamlı olarak söylediği "Çevir kardeşim çevir" sözünü nakletmişti. Hatıranın tafsilatı şöyle:

1956'dan önceki yıllarda Isparta'nın Sav köyünde Risale-i Nur teksir makinesiyle tabedilirken Ali İhsan Ağabey her şeyini memlekette bırakarak Sav köyündeki fedakârlarla beraber senelerce teksir başında Risale-i Nurların neşir hizmetinde bulunur.

Bu sırada merhum Atıf Ural ve oradaki kardeşler de Ankara'da yeni yazıyla Risale-i Nurları neşretmek için bir teksir makinesi alırlar. Fakat kullanmayı bilmediklerinden Ali İhsan Ağabey Isparta'dan Ankara'ya gelerek onlara öğretir. O sırada ilk kullanım esnasında Ali İhsan Ağabey'in Atıf kardeşe, ahenkli bir ses tonuyla "Çevir kardeşim çevir" demesi hoş bir sada olarak dillerde gezer.

Ali Demirel Ağabey makineden çıkan Haşir Risalesi'nden ilk sayfalarından alarak İstanbul'a geldiğinde bu ruhanî hizmeti ve hatırayı anlatmıştı. İşte Ali İhsan Ağabey'i bu hatırayla devamlı yâd ederdik. Çünkü biz de İstanbul'da merhum Mehmed Emin Birinci ve Hakkı Yavuztürk Ağabeylerden aynı teksir hizmetini öğrenmiştik.

Üstad'ımızın Hizmetine Koştu

Bundan sonra çok geçmeden matbu neşriyat başladı. O da Ankara'da bir müddet bulundu. Daha sonra 1958'de Ankara davasında Üstad'ımızın hizmetinde bulunan ağabeyler tevkif edilince Ali İhsan Ağabey'in Üstad'ımızın hizmetine

koştuğunu gördük. Üstad'ımızın vefatından sonra da merhum Tahsin Tola Ağabey'le Ankara, İstanbul ve Senirkent'te o derece beraberdiler ki, adeta layenfek (ayrılmaz) idiler.

Bir defasında İstanbul'da büyük bir toplantı olmuştu, orada beraber bulunmuştuk. Daha sonra devamlı Senirkent'te kalarak hizmete devam ettiler. Bu arada farklı bir güzellik oldu. Kendisi orman mühendisi olmanın verdiği bilgi ve tecrübeyle nebatî ilaçlar yaparak Müslümanların maddî hastalıklarını da tedaviye başladı. Bu şekilde son yirmi-yirmi beş sene yanına gelenlere hem iman dersi, hem de şifa dersi verdi.

Birçok defa ziyaretimizde bilhassa istikbalde İslamî hizmetin nasıl inkişaf edeceğini müjdelerdi. En kasvetli günlerde daima müjdeli haberler verir, istihraçlarıyla yeisli insanları ümitlendirirdi. Şimdi yaşadığımız hadiseleri on-on beş sene evvelinden haber vermişlerdi. İnşallah Ali İhsan Ağabey bizi şefaathanesine dahil eder. Allah gani gani rahmet eylesin.

KALBÎ HİSSİYATI ÇOK İNKİŞAF ETMİŞTİ

Abdülkadir Badıllı

ALİ İHSAN TOLA Ağabey’le tanışmam 1956 yılının Eylül ayında oldu. İstanbul’dan bir teksir makinesi satın almış ve ambarla Isparta’ya yollamıştım. Arkasından Isparta’ya gelip makinenin nasıl çalıştığını öğrenmek için Üstad’ın yanında on gün beklemiştim. Makine on bir gün sonra geldi.

Bu sırada Ali İhsan Tola Ağabey Üstad’ın ziyaretine gelmişti. Üstad Hazretleri kendisine latifeler yaparak konuşuyordu, “Bu Ali İhsan tembeldir” dedikten sonra, “Ali İhsan, sen Abdülkadir’i Sav’a götür, teksirin nasıl çalıştığını görsün” dedi. O da, “Başüstüne Üstad’ım” dedi ve ikimiz yürüyerek Sav’a gittik. O gece teksir makinesinin çalışmasını öğrendikten sonra tekrar yürüyerek Isparta’ya döndük.

Ali İhsan Tola Ehl-i Kalp Bir Zattı

Kalbî hissiyatı çok inkişaf etmişti. Bu yönü önde olduğu için bazen madde âlemine bakan nazarla derk edilemiyordu. Bu yüzden bende fitrî olarak inkişaf eden akılcılık, ispatçılık, belgencilik sebebiyle onun dediklerine kayıtsız şartsız teslim olup kabul edemiyordum.

O da benim bu halimin farkındaydı. Birkaç defa bana, “Ben bazı mühim şeyler konuşmak isterim. Fakat sen delil, belge vs. isteyeceğin için söylemeyeceğim” demişti.

Kendisiyle beş-altı defa görüştüm. Fakat özellikle 1962 yılında bir hafta kadar Çam Dağı’nda kalıp görüşmemiz bambaşkaydı. Rahmetli Bekir Berk, Hüsamettin Akumcu, Dr. Tahsin Tola, Senirkentli Tahsin diye bir zatla beraber hiç unutamayacağım çok nurlu, şirin sohbetlerimiz olmuştu. O bir haftalık zamanımızdaki o ruhanî ve ruhefza manzaraları inşaallah ahirette yine birlikte temaşa ederiz.

Ömrünün seksen iki yaşında tamamlanması Üstad'ın ömr-ü şeriflerine tevafuk eder. Bu da bin ay demektir ki, Leyle-i Kadir'de elde edilebilen mübarek bir ömre denk gelen sırlı, manalı bir rakamdır. Allah gani gani rahmet eylesin. Âmin!

“RİSALE-İ NUR ÜNİVERSİTESİNDE TALEBEYİM” DEDİ

Mustafa Birlik

BEN 1954 YILININ Mart ayında Nurları tanıdım. Üç ay sonra da Ali İhsan Ağabey’le tanıştık. İzmir’e gelmişti. Benim adresim kendisine verilmiş olacak ki, baktım karşıdan dükkânların levhalarını okuya okuya geliyor. Bizim dükkânın önüne gelince, “Mustafa Birlik sen misin?” dedi. “Evet” dedim ve böylece kendisiyle ilk defa tanışmış oldum.

Ayağında el örmesi yün çorapla mest altına giyilen lastik ayakkabı vardı. Tanışırken dedi ki: “Kardeşim, ben önceleri ormanlar içinde bir mühendis iken, şimdi talebe oldum.” “Nerede talebisiniz?” dedim. “Risale-i Nur üniversitesinde” dedi.

“Sen Bu Evin Kıymetini Bilmiyorsun”

Bilahare münasebetlerimiz devam etti. Allah razı olsun, benim gece ibadet hayatımın sebebi odur. İzmir’e geldiğinde hep fakirhanede kalır, ancak gece yatmaz, hep ibadet ederdi. Bir gün dedi ki: “Köylü! Sen bu evin (o zaman Patlıcan Yokuşu’ndaki evde oturuyorduk) kıymetini bilmiyorsun. Ön köşedeki odanın altında mühim iki yatır zat var.”

Gerçekten bizim evin temeli kazılırken mahalleden bir çocuk temel kenarına idrarını yapıyor. O anda çocuğun ağzı bir yana, eli kolu bir yana eğilmiş olarak yere devriliyor. Doktora götürüyorlar, çare olmuyor. Dedesi, Hatuniye Camii İmamı Sezai Hoca’ya gidip durumu anlatıyor. Hoca, “İç fanilasını getirin” diyor. O fanilaya ne okuduysa çocuğa giydirdiklerinde düzeliveriyor. Çocuk daha sonra diş hekimi oldu. Sonra yaşlı bir zattan öğrendik ki, bizim evin olduğu yerde Nakşî dergâhı, yanındaki arsada da dergâhın mezarlığı varmış.

Gece Annemin Mezarına Gitmiş

Bir akşam evde sohbetten sonra, kendisine bir odada yatak serdik. Gece teheccüde kalkınca gördük ki, ağabey evde yok. Yatağa da hiç yatmamış. Sabah işe gittim. Saat 10'a doğru çıkageldi. "Ağabey hayırdır, gece yatakta da yatmamışsın, zuhurat nedir?" dedim. "Uyku tutmadı, dışarı çıkıp dolaşayım dedim. Altındağ'da Koplucu Mezarlığı varmış, Ayağım oraya gidivermiş. Mezarlıkta dolaşırken, 'Birlik'in annesi de burada' dediler. Biraz başında meşgul olmak icap etti. Orada oyalandım" dedi.

Halbuki o zamana kadar annemin mezar taşında "Birlik" soyadı yazmıyordu. Üstelik gece karanlık olduğundan yazsa bile görülmezdi. Bunun üzerine görenler Fatiha okusun diye, "Mustafa Birlik'in annesi Ayşe Yıldız" diye yazdırdım.

"İnşaallah Yarın Bayram Yaparız"

Bir gün Isparta'da Bayram Ağabey'le beraber dört kişiyi tevkif etmişler. Biz de mahkemede bulunalım diye Isparta'ya gittik. Mustafa Uyar ile Senirkent'e uğradık. Akşam namazı sırasıydı. Akşamla yatsı arası Ali İhsan Ağabey'in mezarlıkta olduğunu öğrenince bekledik. Ancak yatsıdan sonra geldi. Hal hatır sorduktan sonra, "Madem Birlik ile Uyar döne döne buraya gelmişler. İnşaallah yarın beraber bayram yaparız" dedi. Hakikaten ertesi gün mahkeme Bayram Ağabey'le birlikte hepsini tahliye etti ve o gün tam bir bayram havası oldu.

Yine bir defasında, herhalde 1959 senesi olacak, İzmir Fuarı zamanıydı. Ahmed Feyzi Ağabey'le beraber fuara geldiler. Biz de fuarda satış standındayız. Ali İhsan Ağabey, "Dükkânda risaleleri teşhir ediyorsun, fuarda niçin teşhir etmiyorsun? Buraya da koyman lazım. Hem, 'Mariz bir asrın, hasta bir unsurun, alîl bir uzvun reçetesi ittiba-ı Kur'an'dır' ve 'Azametli, bahtsız bir kıtanın; şanlı, talihsiz bir devletin reçetesi ittihad-ı İslam'dır' diye iki levha yaptırıp karşı duvara asacaksın" dediler. Biz de "Emir emirdir" dedik. Aynen dediklerini yaptık. O sene çok cümbüşlü bir fuar sezonu oldu.

RİSALELERİ HAMALA TAŞITMAYA RAZI OLMADI

Ali Demirel

ONUNLA İLK DEFA Ankara’da görüştük. Risale-i Nurların neşir hizmetinin başladığı günlerde, Atıf Ural teksir makinesinin nasıl çalıştığını göstermesi için onu Üstad’dan istemiş. Üstad üç defa ses etmemiş. Dördüncüsünde, “Aranızda istişare edin” demiş. Neticede gelmesine karar verilmiş.

Geldi, ilkin baktım, garip bir adam! Ayağında lastik, Üstad’ımız gibi. Fukara gibi duruyor. Atıf’a, “Bu kardeşe yardım edelim” dedim. Atıf, “O orman mühendisidir” demesin mi, şaşırdım kaldım.

Atıf, Üstad’ımızla ilgili bir broşür neşretmiş. Onları Ulus’tan Yenimahalle’ye giden dolmuşların oraya götüreceğiz. Paketleri sırtımıza yüklendik. Kazara düşürürsek risaleler etrafa yayılacak. Ali İhsan’a, “Bunları bir hamalın küfesine yükleyelim” dedim. Hiç aldırış etmedi. Öylece vardık gideceğimiz yere. Gönlü hamala taşıtmaya razı olmadı.

Ankara’da benim evde Haşir Risalesi’nin teksirinde de birlikte çalıştık. Sungur Ağabey o zaman Harbiye’de yedek subaydı. Akşam geldiğinde ayetler kısmını o yazıyordu. İşte o zaman, “Çevir kardeşim çevir” demesi dilimize takılmıştı. Daha sonra kendisiyle Senirkent’te görüşmelerimiz oldu.

AŞIKÂR BİR FEYZİ VARDI

Prof. Dr. Suat Yıldırım

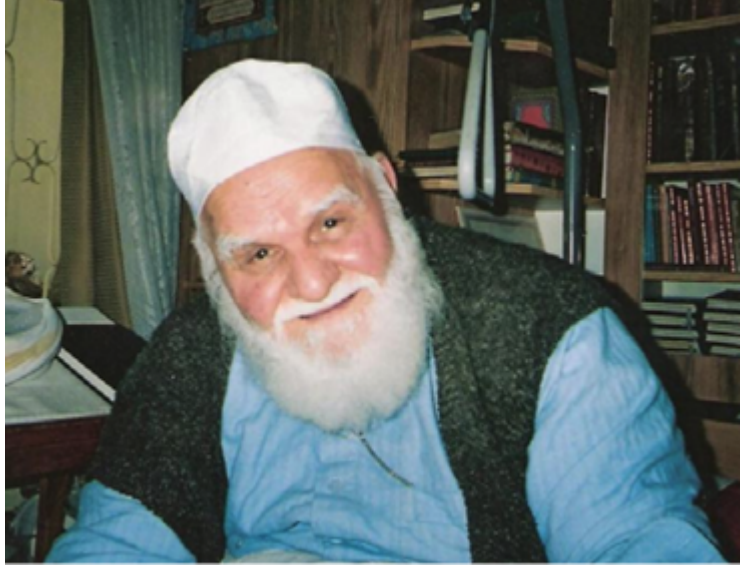
ALİ İHSAN AĞABEY'İN nev-i şahsına münhasır bir özelliği vardı. Bir konuyu açıklarken düzgün, insicamlı ve kesintisiz cümlelerle muhatabını çekim alanına alırdı. Adeta konuşmuyor da bir yerden okuyor gibi bir intiba uyandırırđı. Konuşması ikna ediciydi, aşıkâr bir feyzi vardı.

Mütebessim, kibar, mütevazı, zarif bir insandı. Karşısındakini çekindiren, ezen bir büyüklüğü olmayıp, bilakis rahatlatan, kendisine ısındıran bir sıcaklığı vardı. Belki de yaşı sebebiyle kısık ve yumuşak bir sesle konuşurdu.

Kalbi gibi kapısı da açık bir zattı. Evinden misafir eksik olmazdı. Yanına gelenler sadece Nur talebeleri değil her kesimden insanlardı. Herkese kucak açar, ilgi göstererek muhatabıyla sohbet ederdi. Misafirin halini hatırını sorup sohbet ettikten ve bir münasebet getirdikten sonra, Risale-i Nur'dan konuyla tam ilgili bir bahis okur veya okuturdu. Yoksa bazı Nur talebeleri gibi, "Bir ders okuyalım" diyerek ders yapmazdı. Risale-i Nurları sadece okumakla kalmaz, ondaki hakikatleri özümsemiş, mücessem bir ruh adamı olarak karşısındakini cazibesi altına alırdı.

Onun dikkatimi çeken bariz özelliklerinden biri, gençliğinden beri elli beş yıl kadar inzivada olmasına rağmen, içtimaî hadiseleri çok yakından takip edip, ülkemizin gündemindeki konular hakkında tutarlı yorumlar yapmasıdır. Bu hep hayretimi mucip olmuştur. Ali İhsan AĞabey'imizin mütecessis zekâsı ve müteşebbis ruhu, bazen önemli derslere vesile olmuştur.

Mevlamız, bu değerli büyüğümüzü garik-i rahmet eylesin ve bizi onunla cennetinde buluştursun. Âmin!

Yüzünden tebessümü hiç eksik olmaz.

MARİFETULLAHTA TERAKKİ ETMİŞTİ

Tahir Gürdere (Teyy Tahir)

ALİ İHSAN TOLA Ağabey’le elli yıldır tanışırız. Kırk sene önce iki gün beraber Çam Dağı’nda kaldık. Ali İhsan Ağabey otuz dokuz gün hiçbir şey yememiş. Üstad, “Bir insan marifetullahta terakki ettikçe dünya zevklerine ihtiyacı olmadığı gibi, cennete bile iştiyakı geri kalır” diyor. Demek ki Ali İhsan Ağabey marifetullahta çok terakki etmiş ki, açlık tesir etmiyor. Kırkıncı gün olunca Ali Efe’nin evinde bir kilo balı yiyor. “Birden fena olur” diye Üstad’a şikâyet ediyorlar. Üstad da, “Karışmayın, onu kendi haline bırakın” diyor.

Bir eczacı, Ali İhsan Ağabey’le Tahsin Umutlu ve Ali Efe’yi “Nurculuk yapıyorlar” diye şikâyet etmiş ve hapse girmelerine sebep olmuş. Hapisteki arkadaşları o adama beddua etmek isteyince Ali İhsan Ağabey, “Üstad bedduaya izin vermedi. Biz Kur’an ve *Cevşen* okuyalım” diye karşı çıkıyor. O gece sabaha kadar okuyorlar. Sabahleyin eczanede yangın çıktığı haberi geliyor.

Ali İhsan Ağabey hapisanede *Mektubat*’tan Çam Dağı’ndaki ekmek hadisesini okuyor. Fakat orada dinleyen mahkûmlardan biri itiraz ediyor. “Bu şekilde ekmek bulunması imkânsız, bunu dinlemeyin, bu adamın dedikleri doğru değil” diyor.

Ali İhsan Ağabey *Mektubat*’ı bırakıp “ene” bahsinden okumaya devam ediyor. Ali İhsan Ağabey ona, “Sen bizim çaylarımızı yap, yemekler bizden olsun” diyor. Adam öğle yemeğinden sonra çay demliyor. Yirmi kişilik bir demliği varmış. Çayları yirmi bardağa doldurduktan sonra herhalde bitmiştir diye demliği bırakıyor. Fakat tekrar baktığında demliğin dolu olduğunu görüyor. Tekrar yirmi bardak daha dolduruyor. Herhalde bu sefer bitmiştir diye demliğe baktığında bir de ne görsün, demlik hâlâ dolu! Bunun üzerine adam daha önceden namaz kılmadığı halde namaza başlıyor.

Ve “Vallahi de billahi de tallahi de yalancı benim. Beni değil, Nurcuların dediklerini dinleyin” diyor.

Bir defasında Ali İhsan Ağabey Nazilli’ye gelmişti. Beraber öğle namazını kıldık. Fakat sonra birden bire kayboldu. Çok aradık, bulamadık. Sonradan görüştüğümüzde, “Annemi sıkıntılı gördüm. Ona yardıma gittim” dedi. Meğer annesi o esnada sekeratta imiş, onu hissedip gitmiş.

Diyanet Reisi, Üstad’ı Önceden Tanıyormuş

Üstad bir gün Ali İhsan Tola Ağabey’e, “Risale-i Nurları Tahsin Tola ile Diyanet İşleri Başkanlığı’na götürün. ‘Risale-i Nurlar Kur’an’ın hakiki tefsiridir’ diye rapor alın” diyor. O zamanın Diyanet Reisi Hasan Hüsnü Erdem’e götürüyorlar. O da şöyle bir hatırasını anlatıyor:

“Üstad’ın Şekerci Han’daki ikametgâhında, ‘Burada her müşkül halledilir, her suale cevap verilir. Fakat sorulmaz’ levhası asılı olduğu sıralarda, onu ben de ziyarete gittim. En zor suallerden elli soru hazırlamıştım. Daha yanına girmeden beni görmediği halde ismimle çağırdı. Niçin geldiğimi sordu. Hazırladığım hiçbir soru aklıma gelmedi. Ama o bana tek tek her soru için, ‘Sorun bu muydu? Cevabı da şudur’ şeklinde cevaplar verdi. En sonunda da, ‘Senin şu soruna yanlış cevap verdim. Ama sen fark etmedin, doğrusu buydu’ dedi.”

Biz Ahmed Feyzi Kul Ağabey’le birlikte Ali İhsan Tola Ağabey’i çok ziyaret ederdik. Ahmed Feyzi Ağabey kendisine “Koca Kutup” derdi. Ben bir gün Ali İhsan Ağabey’e, “Üstad’ın kabri Barla’da Bayram Ağabey’in yanındaki yer mi?” diye sordum. “Ben Üstad’ın yerini biliyorum, ama kimseye söylemem” dedi.

CEMAATİN MANEVÎ DAYANAKLARINDAN BİRİYDİ

Ali Sert

1954'TE RİSALE-İ NURLARI tanıdıktan sonra Nur talebeleri hakkında da bilgiler elde etmeye başladık. Bu arada *Sözler*'in ilk baskısının neşrinde Ali İhsan Ağabey'in de çalıştığını duymuştuk. Daha sonraları onun Risale-i Nur'un ciddi hadimlerinden biri olduğu yönünde senalar işittik. O zaman bizde kendisine karşı bir muhabbet ve hürmet duygusu hakim oldu.

Derken Isparta mevlidi oldu. Senirkent'e misafir olarak gönderildiğimizde bizzat ziyaretiyle müşerref olduk. Kendisinde bir asalet, bir feraset ve necabet olduğunu sezdim. Hele onun Risale-i Nur'la iman hizmeti yanında ülkemizin Lokman Hekim'i, İbn-i Sina'sı sıfatıyla şifalı bitkilerle şifa dağıtması, kalbimizde ayrı bir yer etmesine vesile oldu. Zamanla onun halis bir Nur Talebesi olmanın ötesinde cemaatin manevî dayanaklarından biri olduğu kanaatine vardım.

Cenab-ı Hak, aziz ruhuna binler rahmet ve mağfiretler eylesin. Hepimizi cennette Aziz Üstad'ımız Said Nursî Hazretleri'yle buluşturup şefaatlerine nail eylesin. Âmin!

ÜSTAD, DESTEK İÇİN ONU BİZE GÖNDERDİ

Abidin Kavurmacı

RİSALE-İ NUR’U 1958 yılının başında Balıkesir’de askerlik yaparken tanıdım. Askerlik müddetince cumartesi günleri yapılan derslere devam ettim. 1959 Nisan’ında terhis oldum. Memleketim olan Aydın’ın Karacasu ilçesinde Nurların duyulmasına vesile olduk. Cuma akşamları ev dersleri başlattık.

O yılın mayıs ayında Üstad’ımızı ziyaret niyetiyle Isparta’ya gittim. Üstad’ımız Afyon’daymış. Tahiri Ağabey, “Bekleyin, Üstad’ımız gelecek” dedi. Otelde kalıyordum. İki gün sonra Tahiri Ağabey, “Üstad’ımız geldi” dedi. Ertesi sabah zile bastım. Kapıyı Sungur Ağabey açtı. “Üstad’ımıza haber vereyim” dedi. İçeriye girip geldikten sonra, “Üstad rahatsız, sizi kardeşliğe, talebeliğe kabul ettiğini, ‘Nurları okumaya devam etsinler’ dediğini” söyledi. Ben de boynumu bükerek, “Elini öpüp iki dakikada çıkardım” dedim. Sungur Ağabey tekrar Üstad’ımıza sorduktan sonra, Üstad’ımızın biraz sonra Barla’ya gideceğini, top sahasının yanında beklememi, oradan geçerken onu görebileceğimi söyledi.

Sevincimden oraya nasıl gittiğimi bilmiyorum. Biraz bekledikten sonra bir de baktım, Üstad’ımızın arabası geliyor. Araba kaldırıma yanaştı. Bayram Ağabey inerek arka kapıyı açtı. Arabanın içine yaklaşarak Nur Üstad’ımı ilk defa görme sevinciyle kadife gibi yumuşacık ellerini öptüm. O da yumuşacık eliyle sağ yanağımı okşadı. Nur yüzüne ve cam mavisi gözlerine bir defa bakabildim. Araba Barla’ya doğru hareket etti.

O akşam Isparta’da kalıp ertesi gün dönmeye karar verdim. İkindiden sonra otelin bahçesinde oturuyordum. Bayram Ağabey tebessüm ederek geldi, selam verdi, “Sizi tebrik ederim, Üstad’ımızın selamı var. Sizi yirmi senelik talebesi olarak kabul ettiğini söyledi” dedi. Hâzâ min fadlı Rabbî.

Beni Öldürmeye Teşebbüs Etiler

Karacasu'da derslere devam ettik. Sayımız 9-10 civarındaydı. Bu arada fitne de boş durmuyordu. Bazılarının Üstad'ımız aleyhinde akla hayale gelmeyecek edep dışı konuşmalar yapması bizi çok rahatsız ediyordu. Ayrıca bizim ayin yaptığımızı etrafa yayıyorlardı. Mahallemizde babamın kırk sene imamlık yaptığı Kavurmacılar Mescidi vardı. Arkadaşlarla yaptığımız istişare sonunda İhlas Risalesi'nden başlayıp Uhuvvet'ten devam etmek üzere her gün teravihten sonra camide ders yapmaya başladık. Üstad'ımızın aleyhinde konuşanlar ne yaptığımızı gelip görsünler dedik.

Ramazan'ın dört veya beşinci akşamıydı. Caminin dış duvarına ayin yaptığımızı ima eden çift hilal yapıştırmışlar. Biz içeride dersimize devam ediyorduk. Namaza duracağımız zaman baktım, hiç namaza gelmeyenler gelmişler. İçime bir şüphe düştü. Ama ne yazık ki bir plan kurmuşlar. Plana göre namaz kılınıp cemaat dağılacakken birisi elektrikleri söndürecek, ön safta duran birisi de kafama vurup beni öldürmeye teşebbüs edecek!

Bu arada mescidin önünde küstahça konuşmalar başlamıştı. Bir kardeşimiz onlara hitaben "Zavallılar" deyince hemen jandarmaya "Bize zavallılar dedi" diye şikâyet etmişler. Jandarmalar o kardeşimizi alıp hapse koymuş. İfadesi alınınca serbest bırakmışlar. Ben de koltuğumun altında kitaplarla camiden çıkıp kalabalık arasından geçip eve gittim.

Ertesi sabah beni karakola çağırdılar, ifademi aldılar. Savcı babamı tanıdığından beni serbest bıraktı. Kötü niyetliler mescide girerken jandarmayı görünce emellerinden vazgeçmişler. Bizim mahalleden geçerken benim için, "Bu çocuk memleketin başına bela, bunu öldürmek lazım" diye bağırarak yürümüşler.

Üstad: "Derhal Abidin'e Gideceksin"

Bu menfur plandan muazzez Üstad'ın manen haberi olmuş ki, Ramazan'dan dört-beş gün evvel Ali İhsan Ağabey'i çağırmış, "Derhal Karacasu'ya Abidin'e gideceksin" demiş. Ali İhsan Ağabey garaja gidip vasıta bulamayınca dönmüş. "Üstad'ım

araba bulamadım” deyince tekrar gitmesi için talimat vermiş. Ali İhsan Ağabey bu sefer Keçiborlu’dan kömür katarıyla Nazilli’ye gelmiş, oradan Karacasu’ya geçip sıhhiye memuru olan dayısı Hüseyin Tola’nın evine misafir olmuş. Hüseyin Tola yeğeninin geldiğini söyleyerek beni evine davet etti. İsmi daha önce duyduğum Ali İhsan Ağabey’i ilk defa orada gördüm. Risale-i Nur’a fevkalade vakıf bir ağabeyimiz olduğunu anladım. O fitne kazanının kaynadığı anda gelişinin sevincini ifade ederek oradan ayrıldım.

Akşam eve, sabah dükkâna gider gelirken Ali İhsan Ağabey’e uğruyor, kendisinden manevî kuvvet alıyordum. Bir sabah uğradığımda, “Hoş geldin, otur kardeşim” dedi ve anlatmaya başladı: “Sabah namazından sonra dersimi bitirip işrak namazını kıldıktan sonra seccademın üzerine kıvrılıp yatmışım. Yakazaten Çarşı Camii’nde idim. Cami cemaatle doluydu. Resul-i Ekrem Efendimiz (a.s.m.) kürsüdeydi. Ben ona müteveccihen oturuyor ve önümde sinema şeridi gibi dönen ayeti okuyordum. Resul-i Ekrem Efendimiz (a.s.m.) mealini söylüyor, ben de cemaate anlatıyordum. Ders devam ederken cemaat ağlamaya başladı. Ben de ağladım. Ders bitince cebimden bir lahika mektubu çıkararak okumaya başladım. ‘Kardeşlerim’ deyip Üstad’ı överek Risale-i Nurları anlatmaya başladım. ‘Bediüzzaman’ın gayesi hakikat-i imaniye ve Kur’aniyeye insanların imanlarını kurtarmaya çalışmaktır’ diye devam ettim. Cemaatin ağlaması çoğaldı. Ben de ağlıyordum. Uyandım, terlemişim. Üzerimdeki gömlek sudan çıkmış gibiydi.”

Bu hadiseden tam 29 sene sonra 1989’da Barla dershanesinin açılış merasiminde yemek yerken Ali İhsan Ağabey, “Kardeş, Karacasu’ya ben kendim gelmedim, Üstad’ımız gönderdi” demesiyle meselenin iç yüzünü ancak o zaman öğrenebilmişim.

1995 yılında ziyaretine gittiğimde bu hadiseyi anlatarak, “Büyük bir hadise planlanmıştı. Hatta bu hadiseyle ilgili bir gazetede manşet bile atıldı” dedi. Hakikaten *Hürriyet Gazetesi*, “Gençlerle Nurcular dün kavga etti” diye başlık atmıştı. Üstad’ımız münafıkların planlarını sezmiş olacak ki, Ali İhsan Ağabey’i himmet için bize göndermişti.

CÜZ'Î İRADESİNİ KÜLLÎ İRRADEYE BAĞLAMİŞTİ

Mehmet Başat [\[15\]](#)

BAYRAM AĞABEY'İN vefatından bir buçuk ay kadar sonra, otobüslerle gruplar ziyaretine gelip gidiyordu. Bir gün telefon etmişler, ziyarete gelmek istiyoruz diye. O da nasip demiş. “Geleceklermiş, telefon ettiler, bir otobüs insan gelecek de içinde polis olmayacak!” dedi. Anlıyoruz ki gelen grubun içinde bir görevli var, bir şeyler araştırıyor. Onlar geldi. “Yukarıya al Mehmed” dedi. Ben aldım, yukarıya çıkardım. Onları yanına almadı. “Görüşemeyeceğim” dedi. Bana “Çık ders yap” dedi. Çıktık yukarı, ders yaptık.

Ders bitti. Birisi bana Bayram Ağabey'in vefatını sordu, kaza mıymış diye... Yani cemaat olayın suikast olup olmadığını biliyor mu, adam bunu araştırıyor. Ben de “Suikast olduğunu biliyoruz ama delil olmadığı için bir şey diyemiyoruz” dedim. Böyle konuşunca onu getiren ekipten birisi, “Yahu mübarek sen de hep aynı şeyi soruyorsun” dedi. Tabii getiren adam onun kim olduğunu bilmiyordu. Böyle sırf istihbarî maksat için gelenlerden ruhu rahatsız olurdu.

Hatta o zamanlar istihbarat başkanı “MİT bundan böyle hariçte de çalışacak” diye beyanat vermişti. Onun arkasından Bayram Ağabey'in, Esad Coşan'ın vefatını duyunca, “Bak dışarıda çalışacağız demişlerdi. Operasyonları dışarıda da yapmaya başladılar” demişti.

Ölüm Listesinde Onun da Adı Vardı

28 Şubat zamanında 56 kişinin ölüm listesini çıkarmışlardı. Ali İhsan Ağabey'e “Listede sen de varsın” diyorlar. Bunları söylüyorlar ki görüşmelerini kessin veya dışarıya kaçsın. Listede Bayram Ağabey, Fethullah Hoca, Sungur Ağabey de var. Ali İhsan Ağabey, “Elinizden ne geliyorsa yapın” demişti.

“Oturduğum yer belli, kapım açık, önüm de açık, ne yapabiliyorsanız yapın” demişti.

28 Şubat’ın esas psikolojik savaşa, korkutmaya dayanıyordu. O da ona karşı bu şekilde mukabele ediyordu. Hatta onun bu çıkışları cemaatte biraz rahatsızlığa bile neden olmuştu.

Sungur Ağabey ziyarete geldiğinde “Üstad’ın müspet hareket düsturu nerede nasıl uygulanacak?” diye konuştular. Mesela, adam tepemize vuruyorsa müspet hareket nasıl olacak, bunu sohbet atmosferi içinde müzakere ettiler.

Dr. Tahsin Tola’dan bir nakil yaptı. “Fazla oynanan kedi çağan olur. Yani fare tutmadığı gibi pisliğini öteye beriye serper, korkak mıymıntı bir mahluk olur. Onun için kedi arada çırnık atmasını bilmesi lazım” dedi. Bununla Sungur Ağabey’e demek istiyordu ki: “Tamam biz müspet hareket edeceğiz de her şeye de eyvallah demeyeceğiz.”

Ben bunu duyunca Üstad’ın zaman zaman “Zübeyir, git emniyet müdürünü vur” der demez, “Emret” deyip hemen kalkmaya davranmasını hatırladım. Yani susmamız korkudan değil, bizde güç var, sabrediyorsak bu düzeni bozmamak içindir, demek istiyordu. Bu gerçeğin anlaşılması için zaman zaman sert cevapların verilmesi gerektiğini anlatmıştı.

Ağzı Bozuk Kişiler

Senirkent’te bazı ağzı bozuk insanlar vardı. Bunlar küfretmeye her an hazır kişilerdi. Bunlardan bir-ikisi dinsizlik yapan paşalara küfretmeye başladılar. Dinde hassas muhakeme-i akliyede noksan birileri, “Ayıp size, günaha giriyorsunuz” diye onlara karşı çıkınca, Ali İhsan Ağabey, “Onlara ben izin verdim” dedi. Sonra da şöyle izah etti: “Şeytana niye lanet okuyoruz? Bunların şeytandan ne farkı var? Bunlara münasip olan da bu! Onu yapanlar için iltifat yerine geçer. Belagat mukteza-i hale mutabakattır. Köpeğe taş atacaksın ve hoş diyeceksin.”

Üstad da bazı mizaçları o gibi durumlarda kullanırmış. 1946 olaylarında İnönü’ye başkaldıran Senirkentliler berduştular. Demokrat Parti Teşkilatı’nı Isparta cesaret edip kuramamış, bu

kabadayılar kurmuşlardı. Partinin tabelasını asınca kaymakam kaldırım diye baskı yapmış. Bunlar Halk Kooperatifi'nden de, maddî destekleri olan kişiler. Vazgeçirmek için kendilerine bir hayli baskı ve zulüm ediyorlar. Daha sonra tepki kitlesel bir boyuta çıkıyor.

Bu, Üstad'ın himmetiyle oluyordu. Üstad, siyaset âlemindeki görevini birinci elden yapmıyor, manevî tasarrufla Senirkentlileri ceberut İnönü'ye karşı koçbaşı olarak kullanıyor. Isparta'yı da perdeliyor. Bunlar Üstad'ın tasarrufla tezahür eden şeyler...

Gelenlere Yemek İkramında Bulunurdu

Yaz geldiğinde cemaat gruplar halinde Isparta'ya gelip Üstad'ın evini ziyaret eder, oradan Barla'ya, Çam Dağı'na gider, dönüşte akşam vakti genelde Senirkent'e uğrarlardı. Ali İhsan Ağabey'in evinde bu gelen misafirleri ağırlayacak bir mekanizma yoktu. Buna rağmen Ali İhsan Ağabey'in gelenlere ikram etme, yemek yedirme âdeti vardı. Hatta bir şey yapamadığı zaman üzülürdü. Benim gibi dışarıdan gelip gidenler yardımcı olurlardı.

Biz Isparta ve Barla'daki kardeşlere akşama kalmamalarını tembih ederdik. Ali İhsan Ağabey zaten ihtiyar, yerinden kalkamıyor. Sabahtan beri gelenlerle haşır neşir olmuş, yorulmuş, akşam dinlenecek. Amma buna rağmen herkes kendi açısından bakardı. "Ben Isparta'ya gelmişim, görmeden gitmeyeceğim" derlerdi.

Bir gün akşamüstü üst üste misafirler geldi. Bir kısmı akşama yakın gitti. On üç kişilik bir grup ise ders bittiği halde kalkmadı. Oturmaya devam ettiler. Akşam ezanı okundu, namazlar kılındı. Yemek saati geldi. Grup hiç oralı değil. Ben, "Kalkıp gitseler artık" diye gözlerine bakıyorum. Ali İhsan Ağabey, "Bir sofraya koyun da yiyelim" dedi.

Gelenlere sürekli ikram ve ziyafette bulunduğumun resmi olan siniler

Çoğu zaman kendisi yemeyecek olsa dahi misafirler için sofrayı kurdu. Misafirlere baktım, hiç istiflerini bozmadan oturuyorlar. Yani o saatte kalabalık bir şekilde bir lokantaya dahi gitseniz, acaba yemek var mı yok mu diye düşünürsünüz.

Ben mutfağa şöyle bir baktım. Hazır bir yemek yok. Döndüm, “Ağabey, yemek yok” dedim. “Peynir, zeytin ne varsa korsunuz” dedi. Tekrar mutfağa gittim. Baktım, yetecek kadar ekmek de yok. Dönüp bu sefer de, “Ağabey, ekmek de yok” dedim. “Aşağıda yufka var, ıslatın” dedi. Çare yok, sofrayı kuracağız. Bu konuşmaları da duydukları halde misafirler ferasetle, “Biz gidelim” filan demiyorlar.

Girdik mutfağa. Elimizden geldiğince pratik bir şeyler hazırladık. Hep beraber yedik. Sonra da misafirleri uğurladık. Ben sofrayı kaldırdıktan sonra Ali İhsan Ağabey, gözlerimin içine bakarak, “Allah ikram etmek istiyor, sen karşı çıkıyorsun” diyerek beni azarladı. Anladım ki, kendi cüz’î iradesini Allah’ın küllî iradesine katmış, küllî irade ne istiyorsa, o da onu istiyor... Bense tembellik damarıyla rahatımı istiyordum.

Bu olaydan sonra artık gelene gidene karışmaz oldum. Anladım ki gelen gidenin sevk ve idaresi Allah’ın elinde... O tanzim ediyor. Misafirleri gönderen Zat, o misafirlerin rızkını da gönderiyor.

“Ziyaretçiyi Kabul Etmediğim Zaman...”

Hasta olduğu zamanlar “Hastayım diye ziyaretçiyi kabul etmediğim zaman Allah onun hastalığını da bana veriyor. Onun hastalığını da ben çekiyorum” demişti. Onun halinden şunu gördüm ki, son on yılı yatağa bağımlı geçtiği halde gelenler hasta olduğunu bilmezdi. Oturan birisi gibi görürlerdi. Hani kürek mahkumu gibi hizmete mahkum gibi hissederdi kendini. Çok fazla oturmaktan dolayı ayakları işlevini kaybetmişti. Mesela gündüz gelenlerle, gece de ibadet için oturuyor. Bu nereye kadar gider.

Senirkent’te Tuncer denilen yarı akıllı üstü başı pis biri vardı. İlçenin çöplerini toplardı. Tam, Ali İhsan Ağabey sofrakuruluş yemek yiyeceği zaman gelirdi. Mesela misafir ekabirdendir, gelir oturur, ayakları kokar, Ali İhsan Ağabey de ona farklı muamele etmezdi. Ben dayanamazdım, çoğu zaman “Çık çorabını çıkar, elini yıka” derdim. İşte o yarı akıllı çöpçüyle muamelesi ile bir profesörle muamelesi çok farklı değildi. Neticede onu da Allah yarattı, gönderdi. Efendimizin âmâ sahabi kıssası var ya... Fakat biz insanların çapına, durumuna göre muamele ediyoruz.

Değişik Şahsiyetleri

Değişik şahsiyetleri vardı: Birisi âlim şahsiyeti; yani ilimlere vukufiyeti olan, Külliyyat’a vukufiyeti olan bir İslam âlimi. Diğer bir yönü bugüne tekabül eden, aydın entelektüel bir insan. Yani memleketin olaylarını, siyasetini takip eden, onlara değişik açıdan analizler yapan, ilgilenen bir yönü vardı. Diğer bir yönü de gelen ilim adamlarıyla mesela tıbbî gelişmeleri müzakere ederdi. Veya fenciler gelmişlerse onlarla fennî konuları konuşurdu.

Bir diğer şahsiyeti ise Üstad’dan aldığı özel görevle alakalı manevî şahsiyetiydi. Bazen şahs-ı manevînin temsilcisi makamında ders yaptığı ve yaptırdığı zaman giydiği bir şapkası vardı. Ders biter bitmez, konu dağılınca o şapkasını değiştirir, başka bir şahsiyete geçerdi. O zaman farklı bir şahsiyete girer, dersin feyziyle açılımlar olurdu. Bazen kendisi okur, bazen okutur, bazen açıklama yaptığı da olurdu.

Onunla görüşen pek çok kişi, bir şahsiyetiyle muhatap olursa diğer şahsiyetiyle olan bağı telif edemeyebilirdi. Mübarek bir

zat gelmiş, bir şey danışmış gitmiştir. Entelektüel yönünü anlayamaz, düşünemez de zaten. Veya mana âlemine ait açık yönünü söylese ufku almaz.

Mesela mahallesindeki bir kadının koluna felç gelmiş, gelip duruyor, ona yapması gerekenleri tavsiye ediyor. Ben varken böyle birisi geldi. “Yahu bu bizim komşunun kızı. Babası gelip gidip duruyor. Ne olacak bizim kızın hali diyor?” dedi. Halbuki babası hayatta değildi, ölmüştü. Ama o, kabir âleminin sırlarıyla da irtibatlıydı, sanki hayattaki birisiyle konuşur gibi anlatıyordu. Gayet tabii bir şeymiş gibi...

Gelenleri Ruhun ve Bedenen Analiz Ederdi

Vücudu hareketsizlikten kaynaklanan kiloluydu. Gelen gidenlerle çok çay içiyordu. Şekerin verdiği bir rahatsızlıkla, genel yapısı zaten cüsseliydi. Mesela benim gördüğüm bazı gelenleri dinler, konuştuklarından ruhunu analize tabi tutardı. Tıpkı genetik analiz yapıyorlar ya, onun gibi... “Nereden gelmiştir, kökü nedir, tahsili nedir, niyeti nedir, hastalığı nedir?” Tek tek bu tespitlerini doğrulamak için, “Şu var mı, bu var mı?” diye sorardı.

Ben kaç defa şahit oldum, bazen olurdu ki mesela soruyor: “Nerelisin?” Adam şuralıyım diyor. “Hayır” diyor. Adam nereli olduğunu bilmez mi? “Anan nereli, baban nereli?” diye sorduktan sonra “Hah şimdi doğrultun” diyor ve aslının nereden geldiğini söylüyor. O kişi kökünün nereden geldiğini bilmediği halde, o biliyor. Kendisinde bu özellik Üstad’dan gelen bir şey, simayı okumak özelliği vardı. Tabii hizmet için verilmiş bir özellikti bunlar. Bazen oluyordu ki gelenin ruhunu ruhuna ayna tutup kişinin adeta filmini çıkarıyordu. O zaman tek tek soruyordu, şu var mı var, şu var mı, evet.

Mesela birinde denk geldi, adamın ayağında ağrı var. Ortopediye gitmiş, epey uğraşmış, şöyle demişler, böyle demişler, ama çare olmamış. Ona diyor ki: “Senin ağrın oradan gelmiyor, omurilikten kaynaklanıyor.” Adam bambaşka bir teşhisle karşılaşılıyor. Verdiği doneler tutunca izahatından tatmin oluyor, şaşırıyor. Halbuki bunu yaparken o kişinin ön raporunu görmüşlüğü yok. Tedavi için de çeşitli ot ilaçları, ardıç yağı vs. veriyordu. Bana göre bu da zevahiri

kurtarmak içindi. Bir ot vermeden şifa olsa kerametvari bir şey olacağından, genel şeye aykırı olduğundan o zaman ardıç yağı, karabaş otu gibi bitkileri tavsiye ediyor, adam da onunla şifa buluyordu.

“Alırım 25 Kuruşumu Giderim”

Üstad geldiğinde Senirkent’e “Peygamber Efendimiz Senirkent’in irşadı için beni görevlendirdi. Fakat benim çok vazifelerim olduğundan benim yerime bu görevi sana veriyorum” deyip “Al bu 25 kuruşu” demiş. Zaman zaman Ali İhsan Ağabey Senirkentlilerden kızıp kūsünce, “Alırım 25 kuruşumu giderim” derdi.

Sungur Ağabey, ziyaretlerinden birinde, “Seni İstanbul’da Süleymaniye’de namaz kılarken görmüşler. Var mı sende o Ahmed-i Bedevî gibi değişik yerlerde olmak?” Bir kardeş öyle görmüş, ama biliyor ki Ali İhsan Ağabey Senirkent’te evinde hareketsiz oturuyor. Ali İhsan Ağabey Sungur Ağabey’e şöyle cevap verdi: “Yok desem olmaz, var desem olmaz!” Yani inkar etmedi, hayır da demedi, meseleyi muhatabına bıraktı.

ONUNLA MANEVÎ BİR ÂLEMDE TANIŞTIK

Leyla Altıntabak

ALİ İHSAN AMCA'YLA ilk tanışmamız Üstad'ın vefatından sonra manevî bir âlemde oldu. Ben Üstad'la beraber bir hal yaşadım, bayılmışım. Ondan sonra mektup yazdım. İşte Ali İhsan Ağabey'in otlarla ilaçlarla şifa dağıtacağını, Sungur Ağabey'in gezerek hizmet edeceğini, şu anda hatırlamıyorum üç-dört ağabeyin başka özelliklerini... Bu mektubu Ali İhsan Amca'ya gönderdim. Ali İhsan Amca o mektubu yıllarca saklamış. Ve onu vefatından evvel istemediğim için çok üzüntü duydum.

O zaman Ali İhsan Amca bizim eve geldi. 1960'da, ben kendisini o zaman gördüm. Ondan sonra devamlı gittik, geldik. Son senelerinde devamlı yanındaydım. Gece gidiyordum, taife-i nisa geliyordu, onların hizmetini görüyordum. Yedi sene boyunca çağırdığı zaman hemen oğlum Mehmed götürüyordu. Hiç dizinin dibinden ayırmadı. Ve yazmamı istedi. Allah kabul etsin, devamlı *Hizbü'l-Kur'an*, *Kur'an*, *Cevşen* yazdım. Şu anda da elimde bir *Hizbü'l-Kur'an* var.

“Resulullah (a.s.m.) Demeden İlaç Vermedim”

Vefatından evvel umreye gittim. Gitmeden önce yanına uğramıştım. “Hasta bıraktınız beni” dedi. “Gideyim mi, müsaade var mı?” dedim. “Tamam git” dedi. Bir ara Medine'de bende bir hal oldu. “Televizyon ekranında seyrederek gibi Leyla'yı seyrediyorum buradan” demiş. Gerçekten ben o zaman, ince bir ipin ucunda, gitmekle kalmak arasındaydım. Başka bir hal yaşadım, manevî âlemde bir şey... Döndüğümde gördüm ki gerçekten çok hasta, önüne kahvaltı koymuşlar, yemiyor. Bana dedi ki: “Bundan sonra yemeye müsaade yok değil mi?” Ben cevap vermeyince, “Al artık, bundan sonra sen ye!” dedi.

Kur'an yazarken Lokman Suresi'nde kalmıştı, "Getir kalemi, kaldığım yerden devam et bakalım" dedi. "Amca bu kalem zaten senin kalemin, bu eller de senin ellerin olsun" dedim ve devam edip bitirdim. Bu hadise vefat etmeden üç-dört gün evvel olmuştu.

Umreden geldiğim zaman dedi ki: "Seninle konuşmamız aramızda kalacak." Ondan sonra beyaz giyinmeye başladı. Elini Kur'an üzerine koydu ve "Yeminle söylüyorum, ben hiçbir hastaya Resulullah (a.s.m.) demeyince kendimden ilaç vermedim" dedi. Ben buna şahidim.

Hz. Ali ile Konuşması

Üstad kendisine, "Ali İhsan ben sana mana âleminde Hz. Ali (r.a.) ile konuşmayı verdim" demiş. Bunu Handan Hanım benden duydu. Hatta hacca gittiğinde dönüşte bizzat Necef'e uğramış. Oradakiler, "Gitme, onların sana zararı dokunur" demişler.

Necefliler demişler ki: "Hz. Ali'yi biz sizden daha çok severiz." O da, "Biz daha çok severiz" demiş. "Öyle ise ispat edelim" demişler. "Siz bir çağırın bakalım, Hz. Ali size nasıl cevap verecek?" demiş. Onlar, "Ya İmam-ı Ali!" diye çağırmaya başlamışlar. Kendisi *Cevşen*'i bitirmiş ve üç kere "Ya İmam-ı Ali" demiş. "Lebbeyk İhsan" deyince oradakilerin hepsi secdeye kapanmışlar. "Meğerki siz daha çok seviyormuşsunuz" demişler.

Bazı Kişileri Kabul Etmezdi

Bazı şeyleri şifreli anlatırdı. İlkın anlamazdık. Hadiseler meydana gelince çözerdik. "İçeriye gelenin ciğerini Allah bana okutturuyor" derdi. Bazılarını kabul etmeden dershaneye gönderirdi. Adam Amerika'dan gelmiş. "Yahu ben Amerika'dan geldim" derdi. Hiç tereddütsüz, "Gönderin dershaneye" derdi. Adam Rusya'dan, Azerbaycan'dan, Almanya'dan gelmiş, daha kapıyı çalarken "Kardeşim bunu dershaneye gönderin" derdi. Bazen bir otobüs dolusu gelirlerdi, hepsini dershaneye gönderirdi. Biz ne olduklarını bilmez ve anlamazdık.

Üç-dört tane yüksek rütbeli subay gelmişti. Onların gelişleri gerek cemaatle, gerek Risale-i Nur'la ilgili bazı hadiselerle hazırlandıklarına işaret etti. Ali İhsan Amca onlara hiç prim vermedi. "Allah istemedikten sonra siz hiçbir şey yapamazsınız" dedi. "Küfrün beli kırılmıştır. Artık ciğerleri çıkmaya başladı bunların! Her şey bitecek" dedi, tarih de verdi. "O tarihte Risale-i Nurların en doruk noktası olacak" dedi.

Adamlar tatlı getirmişler, Ali İhsan Amca'ya ikram etmişler. "İlk önce siz buyurun bakalım bu tatlıdan" demiş. Tabii elleri uzanmamış. "Allah isterse benim ruhumu kabzeder, sizin elinizle değil" demiş. Hemen tatlı kutusunu kaptıkları gibi kalkıp gitmişler, gidiş o gidiş!

Yemekteki İhlas Lezzeti

Bütün ömrünü Allah yolunda, Üstad'ın düsturu ve Allah Resulü'nün (a.s.m.) sünneti üzere harcamış, naz ve niyaz makamına ermiş. Kelimelerle anlatamam.

Oğluma, "Hilton'un aşçısı, makam-ı İbrahim ne yapıyorsun?" derdi. Bakardık ekmekleri küçük küçük doğramış, yağda kızartmış, üzerine bir yoğurt dökmüş, gelen misafirlere ikram etmiş. Ama ne lezzet. Misafir soruyor, bunu nasıl yaptınız? Cenab-ı Hak o kuru ekmeklere ihlasından dolayı öyle bir lezzet veriyordu. Kuru bir ekmek de olsa dünyanın en lezzetli yemeğinden daha harika bir damak lezzeti veriyordu.

Zehra Anne'yle Manevî Evlatlık

Zehra Anne, ben ve Ali İhsan Amca oturduğumuz zaman dünyamız değişiyordu. Zehra Anne gelir, benim evde kalır, hemen ilk fırsatta yanına giderdik. Yıllarca geldi, Mustafa Gül Ağabey'i de ziyaret etti. Mustafa Gül'den sonra Ali İhsan Amca'ya giderdik.

Medineli Zehra Anne ve Leyla Altıntabak

Zehra Anne bir gün, “Oğlum” dedi, “sen beni anneliğe kabul ediyor musun?” Ali İhsan Amca, “Tamam, ama bir şahit lazım, kimi yapalım?” dedi. Zehra Anne pencerenin kenarında oturuyordu.

Bana, “Sen şahit olur musun?” dedi. “Olurum” dedim. “Mahşerde de şahitlik yapar mısınız?” dedi. “Tamam yaparım” dedim. Dua yaptı. Sonra bir bardak su istedi. Zehra Anne tam içecekken, “Doktor oğlum, sen içmeyince ben içmem” dedi. Ona verdi, bir yudum aldı, ondan sonra Zehra Anne aldı.

O zaman Zehra Anne’nin gözleri şeker sebebiyle görmüyordu. Bana, “Al bakalım şu sürmeyi. Bir Fatıha oku, gözüne çek” dedi. Gözüne çektik. Gözlükle zor okuyan Zehra Anne gözlüğü attı ve *Cevşen*’i gözlüksüz okumaya başladı.

Bir de Necdet Külünk vardı, İstanbul’da ithalat-ihracat işleri yapıyordu. Milletvekili Metin Külünk’ün yeğenydi. Gözlüklü olarak geldi. Dedi ki: “Hadi besmele-i şerifi çek, şunun gözüne bir sürme yap.” İsfahan sürmesi içine gül suyu katmıştı. Göz tansiyonunu yok ediyor, gözü kuvvetlendiriyordu. Allah’ın izniyle çektim. Bu sefer gözlüğünü takınca görmemeye başladı. Gözlüğü çıkardı oraya koydu, görmeye başladı. Gözlük orada öyle kaldı, gözlüksüz gitti.

Hanım Misafirler Geleceği Zaman Bizi Çağırırdı

Küçük kızı Nurdan'la bana telefon açardı. "Acele gelin" derdi. Biz on bir arabasına biner, on ikide orada olurduk. Bize derdi ki: "Taife-i nisa gelecek, omuzumdaki yüküm ağır, kaldırın." Hakikaten ertesi gün olurdu. Bir de bakardık bir otobüs dolusu bayan gelmiş. Biz onları karşılar, yukarı çıkarır, ders yapar, hatıraları anlatırdık. Hatta Mustafa Gül Ağabey'le ilgili hatıraları da anlatırdık. Onun da son anına kadar başındaydım.

Bazen çok celalli hali olurdu. Bazıları kapıdan içeri girmek istediğinde reddederdi. Daha fazla ısrar ederlerse, "Kim olursan ol, çık" der, bir daha da konuşmazdı. Birinde cama vuruyorlardı. "Yahu sizin evinize gelseler, yatak odasına baksalar, rahat edebilir misiniz?" derdi. Sert bir ses tonuyla, "Şöyle şunlara gitsinler" derdi. Dışarı çıkar, "Müsaade etmiyor, rahatsız edilmesini istemiyor, cama da vurmayın, size dua ediyor" der, dershaneye yönlendirirdik.

Davudî bir sesi vardı. Konuşurken çok mülayim, ama celallendiği zaman, iman hakikatleriyle ilgili, Kur'an ve sünnetle ilgili en ufak bir hata yapıldığında onu kesinlikle yüksek bir ses tonuyla, "Öyle değildir, şöyledir" tarzında ikaz ettiğini görürdük. Kim olursa olsun, üstüne basa basa anlatırdı. Böyle de bir hali vardı.

Torununun Vefatı

Küçük kızı Nurdan'ın oğlu Talha kaza geçirmişti, yatalaktı. Beni ona vekil tayin etti, on bir sene ona baktım. Her gün kar kış demeden onun başına gidip geldim. Elleri ayakları tutmuyordu. Ölüm anında da başındaydım. Annesi kahve pişirmeye gitmişti. Baktım bir noktaya doğru dikkatle bakıyor. "Talha neye bakıyorsun?" dedim, "Allah'ın katına bakıyorum" dedi.

Ruhunu Rahman'a teslim ederken öyle bir gidişle gitti ki, ben hayatta öyle bir nur görmedim. Son anında o da dedesi gibi oturuyordu. Suyu içti, konuştu, ben başında okuyorum. Oturdu bir nur yumağı şeklinde kaldı. Alnından inci tanesi gibi ter aktı. Amcama telefon açtım, "Ne o?" dedi. "Beni vekil tayin ettiniz, verdiğiniz vazife bitmiştir" dedim. Onun üzerine, "Senin vekillik vazifen bitti, asillik vazifen başladı" dedi.

Gayb Âleminden Gelen Cübbe

Bir gün de Nurdan'la oturuyorduk. Nurdan karyolanın arkasına eğildi, bir paket gördü. “Çek al onu” dedi. Aldı. “Aç onu” dedi. Açtı bir cübbe. Bana, “Giy bu cübbeyi, gayb âleminden sana gönderildi” dedi. O cübbeyi hâlâ saklıyorum. Dört oğlum var, inşaallah onlar bunun kıymetini bilirler.

Eskiden odası arka taraftaki boşluktaaydı. Kibleye karşı bakıyordu, önünde çiçekler vardı. Hep o çiçeklerle konuşurdu. Bana gece telefon açardı. İki-üç saat konuşurdu. Çok pişmanım, keşke kaydetseydim. Çok şifreler vardı.

Bana değişik renkte kalemlerle *Cevşen* yazdırmıştı. Bir gün “Seni tebrik ediyorum” dedi. “Ne oldu Ali İhsan Amca?” dedim. “Peygamber Efendimizle (a.s.m.) Üstad senin *Cevşen*'ini tasdik ettiler, gözün aydın” dedi. Ben sevinçten odamın içinde ağlayarak dönüyordum. O duygularımı nasıl anlatabilirim. Ama çok şükür dört evladımın dördü de hizmetin içinde. Ben razıyım, Allah da razı olsun. Cennetin sekiz kapısını açsınlar. Resulullah'a komşu olsunlar.

“MANEVÎ BAĞLARLA BAĞLIYIZ” DERDİ

İbrahim Altıntabak

90’LI YILLARDAYDI. Dedem Salim Güntaş da hayattaydı. Bayram Ağabey, Çam Dağı’nda küçük bir yer yaptırmıştı. Oranın açılışı için ağabeylere orada bir yemek vermişti. Sungur Ağabey’le Ali İhsan Amca Çam Dağı’nın aşağısında yapılan o küçük yerde kaldılar. İlk defa Ali İhsan Amca’yı orada gördüm.

Vahşi Şaban Ağabey’le Çam Dağı’nın tepesine çıktık. Bir ara Şaban Ağabey “Önüme geç” dedi. Üstad da böyle yaparmış, talebesini önüne geçirir, arkasından tutar, o şekilde çıkarmış. Benim de o zamanlar bir rahatsızlığım var, hastayım, takatim yok. Şaban Ağabey’in ön tarafına geçtim. “Keçeli, senin kendine faydan yok. Ben kendim çıkarım” dedi.

Sıkıntımızı Hisseder, Bizi Yanına Çağırırdı

Isparta’da belediyede özel kalem müdürlüğü yapıyordum. O dönemlerde başkanla aramızda bazı anlaşmazlıklar oldu. Ruhum sıkılsa, gecenin birinde annemi arar, “Çabuk İbrahim’i al gel” derdi. Mehmed arabayı çalıştırır, gece yarısı Senirkent’e giderdik. Ali İhsan Amca’nın evinin kapısından adımımı attığımda o sıkıntı ve stresten hiçbir eser kalmazdı, her şey biterdi. Yeminle söylüyorum, hüzünden, kederden eser kalmazdı. “Gitmiyorsun, burada kalıyorsun” derdi. O, bizi adeta yeniden forma sokardı.

Biz yanına gittiğimizde yüzünde güller açar, neşelenirdi. Ne yapacağını bilemezdi. “Manevî bağlarla bağlıyız” derdi. Yani üzüntümüzle üzülür, sevincimizle sevinirdi. Annem gerek onun, gerekse Mustafa Gül Ağabey’in son zamanlarında Mehmed’le aynı şekilde hizmetlerinde bulundu.

Yarım Saatliğine Gider, İki Saat Kalırdık

Bir defasında valide umreden gelmişti. Yanına vardı ve iki ay boyunca eve dahi gelmedi. Gelirse de günübirlik tekrar yine Senirkent'e dönerdi. Annem kapıdan çıktığı anda Ali İhsan Ağabey'in boynunun düştüğünü hissederdik. "Yine mi gidiyorsun?" derdi. Çünkü bir menfaat yok, bir çıkar yok. Sadece Allah için muhabbet ve dostluk vardı. Çoğu zaman yarım saatliğine gider, iki gün kaldığımız olurdu.

Biz Ali İhsan Ağabey'e şu derdimiz var demezdik. Ama gelen herkes kendisine dert söylerdi. Gelenler hep böyle düşündüğü için onun ruhaniyeti ister istemez sıkıntı çekerdi. Bizi onunla bağlayan valide sultanın maneviyatıydı. Birbirlerine kenetlenmeleri bize de sirayet ediyordu.

Gelincik Dağı'nda On Dokuz Gün

On dokuz gün kaldığımız Gelincik Dağı için, "Bu dağı çok konuşacaksınız" demişti. "Bu dağ size çok şeyi hatırlatacak." Gelincik Dağı, Isparta'nın en büyük dağdır. Daha sonra yanına gelen herkese o on dokuz günü anlattı. Dağda ders esnasında milyonlarca kelebek geliyordu, renk cümbüşüydü. Kelebekler gider, birkaç saat sonra arılar gelirdi; arılar gider, farklı sinek türleri gelirdi.

Oradaki su, Kızlar Yaylası dediğimiz yerdeki suydü. "Zemzemden sonra içtiğim ve dünyada eşi ve benzeri olmayan tek sudur" demişti. İsterseniz on litre, yirmi litre için, kesinlikle ne şişkinlik, ne bir sıkıntı olmazdı. Sabah kahvaltısında bile ikişer litre içerdik. Çelik termoslar vardı, her birimiz onların bir tanesini bitirirdik. O suyun lezzetini hiçbir yerde görmedim. O suyun aynısından aşağıya bidonla getirdiler, bir sene güneşin altında kalmasına rağmen, ne tortusu oldu, ne koku yaptı, bozulmadan durdu.

En sonunda torunu Faruk'la traktör getirttik. 40 kiloluk turşu bidonları vardı, onlara doldurup indiriyorduk. Tabii bulaşıklar, çamaşırlar da yıkaniyordu. Gelen misafirlere çay kahve pişiriliyordu.

Gelincik Dağı'nın eteklerinden Eğirdir Gölü manzarası

Maden ve Petrol Yataklarını Biliyordu

Ali İhsan Amca dağın her tarafını biliyordu. Mühendis olarak ormanda çalıştığı için çoğunun projesini kendisi çizmişti. Türkiye'de Muğla'dan başlayıp Toroslar'a kadar bize şurada şu ağaç var, şuranın bitki örtüsü şöyle, şurada şu bitkilerden çoktur diye anlatırdı.

Mesela Türkiye'deki maden ve petrol yataklarının yerlerini de biliyordu. Dağlarda olan bazı renkli suları gördüğünde, "Orada doğalgaz var, sıcak su var" derdi. Bazı taşları alır incelerdi. "Burada bor madeni var" derdi. Hatta son zamanlarında, "Taşlar konuşuyor, artık tıp ne diyecek?" diyordu.

Kendisini Üstad Selçuk'a göndermiş. Hz. Meryem'i orada görüyor. Meryem Ana için, esmer, zayıf, ayak ve el tırnaklarının uzadığını söylemişti.

Sekerat Anında Bile Başkasını Düşünüyordu

Ali İhsan Amca vefat etmeden önce bana "Senin oğlun olacak" dedi. Daha ortada bir şey yok. "İsmi ne koyalım?" dedik. "Ali İhsan mı, İhsan Kasım mı olsun?" dedi. Sonra İhsan Kasım ismini verdik.

Hiç yerinden kalkmadığı halde, "Falan odada şu köşede tuz var, buzdolabının altında zeytin var, al gel" derdi. Giden eliyle koymuş gibi bulurdu.

İnsanlara, çocuklara karşı şefkat kahramanıydı. Dışarıdan gelen yemeği yemezdi. Başkası yemek yapsa yemezdi. Belediye başkanı, kebaplar yaptırır getirirdi, sofralar kurulurdu. “Buyursunlar, yesinler” derdi. “Müsaade yok” derdi. Ama ben hazırlayıp önüne koyduğumda ihtiyacı kadar ondan alırdı. Dışarıdan gelenleri incitmeden, latifelerle orada bulunan diğerlerinin yemesini söylerdi.

Vefat etmeden önce ağırlaştığında Mehmed’le beraber atlayıp Senirkent’e vardık. Gider gitmez, “Mehmed yorgun, yukarıda istirahat etsin, hakkını da helal etsin” demişti. Kendini unutup başkasını düşünüyor. Sekerat anında bile başkasını düşünüyor. Mehmed bundan çok etkilenmişti ve her yerde bunu anlatmıştı.

YANINA BOŞ GİDER, DOLU DÖNERDİK

Recep Uluçay

ASKERDEYKEN BİZİM köyde bir grup gencin bir araya gelip Risale-i Nur okuduklarını duydum. Köylüler cahil olduğundan bunlara karşı çıkmışlar. Arada bir gerginlik olmuş. Askerden döndükten sonra ben de onlara katıldım. Bir yer satın alıp derslane inşa etmeye karar verdik. Yeri aldık. Ama muhtar ve halk “Size burada bu binayı yaptırmayız” diye bizi tehdit ettiler.

Derken köyün hırsızlıkla ünlü bir genci de Nurların dersiyle hidayete ermişti. İnşaatı yıkmaya gelenlerin önüne çıktı. “Bakın ben bu köyde en büyük hırsızdım. Bu kitaplar beni her türlü kötülükten vazgeçirdi. Eğer bu binanın tuğlasına dokunursanız gözümü kırpmadan sizi vururum” deyince geri çekildiler ve bu sayede dershanenin binasını inşa edebildik. Bu arada Senirkent’e Ali İhsan Ağabey’in ziyaretine gidip gelmeye başladık.

Onun Tavsiyesiyle Dinar’da Hizmet Başlattık

Dinar’da o sıralar kan davaları yaygın olduğundan büyük bir huzursuzluk vardı. Birbirini katletmeler sürüp gidiyordu. Ali İhsan Ağabey Dinar’la ilgilenmemizi, oraya hizmeti götürmemizi istedi.

Nasıl edelim derken bir kahvedeki gençlerin yanına vardık, selam verdik. Gençler tavla oynuyorlardı. Kapattılar, sağ olsunlar, sohbe katıldılar.

Biz iki-üç saat onlarla sohbet ettikten sonra ayrılmadan önce, “Biz haftada bir buraya geleceğiz. Siz bizi kabul eder misiniz?” dedik. “Hiç başka masaya gitmeyin, bizim masaya gelin” dediler. Biz dört-beş ay böyle devam ettik. O gençlerle haşır neşir olduk. Onlar bizi, biz onları sevdik.

Sonra bu böyle olmaz, bir dersane tutalım dedik. Kerpiçten basit bir ev vardı, ucuz olsun diye onu tuttuk, kitapları koyduk, hazırladık. Gençler seve seve oraya geldiler. O şekilde hizmete başladık. O sırada hizmetleri Almanya’da tanımış Dinar’ın köyünden Emin isminde bir kardeş olduğunu öğrendik. Onun köyüne gittik.

Dedik: “Dinar’a bir dersane açtık, buraya sen sahip çık.” O da “Olur, sahip çıkarım. Köyde ne varsa satıp Dinar’a yerleşirim” dedi. Dinar’dan bir arsa aldı, üç katlı bir ev yaptı. Alt katını hizmete verdi, üst katını ev olarak kullandı. Ondan sonra Dinar’da hizmetler gelişti. Rahmetli Bayram Ağabey’den bir öğretmen istedik, gönderdi. Derken Dinar’da çok köklü bir cemaat oluştu.

Bu arada biz Ali İhsan Ağabey’e gidip gelmeye devam ediyor, hizmet müjdelerini veriyorduk. Öyle sevinip memnun oluyordu ki tarifi mümkün değil. Sanki orada ölen öz kardeşi, onu öldüren de oğluymuş gibi, o kadar müteessir oluyordu. Ondan sonra Dinar’da olayların önü kesildi. Olsa da senede ya da iki senede bir olmaya başladı. Hele 1980’den sonra olaylar ciddi şekilde kesildi.

Askerlik şubesine hukuk mezunu bir teğmen gelmişti. Şubede ne kadar asker varsa hepsini toplayıp derse getirdi. Dinar’da bir şikâyet oldu. Burayı istila edecekler diye. Neyse gerçeği anlayınca destek oldular.

Yemek İkrâm Etmeden Bırakmadı

Şuhut’tan Senirkent’e sabah sekizde kalkan bir araba vardı, saat ikide geri dönüyordu. Onunla gider gelirdik. O zaman şahsî arabalar nerede! Saat ikiye gelirken Ali İhsan Ağabey’in yanından kalkmazsak arabaya yetişemezdik. O zaman Isparta’dan Afyon’dan dolaşıp gelmemiz gerekirdi ki, o halde yol çok uzardı.

Bir gün gittiğimde yanında hatıraları heyecanla anlatırken baktım saat ikiye beş var. Tabii koşarak gidersem otobüse ancak yetişeceğim, aksi halde kaçacak. Tam o sırada Ali İhsan Ağabey elinde tepsiyle içeri girdi. Üzerinde yemek olan tepsiyi önüme koydu. Dedim: “Ağabey arabanın vakti geldi,

yemeyeyim.” “Recep, adam sofradan kaldırılır mı?” dedi. “Ağabey ikide araba gidiyor” dedim, “Yahu gitsin, memlekette araba mı yok” dedi. İtiraz etme demek istedi bana.

Biz yemeği yedik. Ondan sonra biraz daha sohbet ettik. Saat üçe on var. “Şimdi gidebilirsin” dedi. Ben arabayı kaçırdım, Isparta’dan dolaşacağım diye çıktım. Tam meydana indim, baktım bizim minibüs elli metre kadar yürüdüktan sonra ileride lastiği patlamış. Lastiği söküp takıncaya kadar yetiştim. Bindim arabaya, araba hareket etti. “Fesübhanallah, ben bundan sonra Ali İhsan Ağabey’e akıl yürütmeyeceğim” dedim, dersimi aldım.

Ondan sonra ziyaretlerimiz devam etti. Dinar’dan makine mühendisleri, inşaat mühendisleri, kalburüstü bir cemaat geliyordu. Tabii bizi geçmişler. Ali İhsan Ağabey onları görünce keyiften dört köşe oluyor, nasıl sevinip gülüyordu.

“Her Bir Mahlukun Müekkel Bir Meleği Var”

Arkadaşlar kümes kiralamış, tavukçuluk yapıyorlardı. Bir sene kadar yaptıktan sonra tavuklarda bir kriz oldu. Ne yumurtası, ne kendi para ediyor. İflasın eşiğine gelmişler. Tavuklarda zayıflık var. Ali İhsan Ağabey onların görüşlerini tek tek aldı.

Tavuk sohbeti çok uzayınca, ben de boş bulunup, “Ağabey bu sohbet çok uzadı, bir ders yapsak” dedim. Sanki bu sohbetin malayani olduğunu ima etmiş oldum. Cahil cesur olur ya. Nasıl bir ciddi tavır aldı. “Ne diyorsun sen Recep, malayani mi konuşuyoruz biz, ilmî bir sohbet yapıyoruz. Her bir mahlukun müekkel meleği var. Ben onların müekkel meleğiyle irtibata geçmeye çalışıyorum. Kafa fenerinden cevap vermek caiz değil” dedi. Fırçayı yedik, yerimize oturduk.

Dedi ki: “Kâinatta öyle bir taksimat var ki, her bir taifenin müekkel meleği vardır. Müekkel melek o taifeyi iyi bilir.” Tabii biz madde âleminde bu manevî meseleleri nereden bilelim. Amma bir ders oldu, millet mest oldu. Ali İhsan Ağabey’in makamı anlaşıldı. Öyle güzel bir açılım oldu ki fırçayı yediğimize değdi. Onlara tavuklara çürük elma yedirmelerini söyledi. “Hiçbir bedeli yoktur bedavadır, her

yerde bulunur. Zamanla Allah'ın izniyle düzelirler" dedi. Onlar da buna riayet ettiler ve tavukları telef olmaktan kurtardılar.

Her zaman şunu söylemişimdir: Biz Ali İhsan Ağabey'e bomboş gider, dolu olarak geri dönerdik.

İçimizi Aynen Okudu

Oğlum Osman'ı evlendirmek istiyorduk. Kimi alalım diye konuşuyorduk. Dedik ki, gidip Ali İhsan Ağabey'le meşveret ettikten sonra teşebbüs edelim. Hanım, "Tenha denk gelmiyor ki, nasıl soracağız?" dedi. Dışarısı arabayla dolu. Hele son dönemlerde kendisiyle gidip de doya doya sohbet ettiğimiz vaki değildi. "Allah denk getirir" deyip gittik.

Vardık kapıyı açtık. Ali İhsan Ağabey rahleyi önüne koymuş, eline kalemi almış, Risale-i Nur yazıyor. "Selamün aleyküm" dedik. Neden sonra kafayı kaldırdı, "Aleyküm selam" dedi. "Ağabey neyin nesidir, kimse yok?" deyince, "E canım siz öyle istemediniz mi?" dedi. "Siz تنها olmasını istemediniz mi?"

Fesühhanallah, niye geldiğimizi de biliyor. "Madem konu açıldı, siz nasıl bir kız istiyorsanız, hiç kimseye sormaya gerek yok, Allah onu size verir. Siz kalbinizi sağlam tutun, onu gönderir" dedi. Bu kadar olur, dersimizi aldık. Bizi resmen ekrandan seyrediyor.

Aradan bir-iki ay geçti, dediği gibi hafız, hizmet ehli biri çıktı. Gittik nişanı yaptık, düğün tarihini konuştuk, zerre kadar şaşmadı.

Keşekteki Bereket

Onu ziyareti hiç ihmal etmedim. Bana dedi ki: "Sizi ailecek manevî evlatlığa kabul ettim. Siz benim manevî evladımsınız. Bu ailenin çocuğusunuz, burada rahatlıkla gecenin yarısında gelir, her şeyi istediğiniz gibi kullanabilirsiniz. Haber etmeyin, ne zaman gelerseniz gelin."

Buna istinaden bir gün keşkek yapıp gittik. Sabah keşkekle gittik, kahvaltıya yetiştik. Derken bir otobüs geldi, ardından

bir araba daha...

O gün akşama kadar gelen giden misafirlere keşkek ikram etti. Bizim evde olsa hemen biterdi. “Şuhut keşkeğidir, hiç dokunmaz. Peygamber (a.s.m.) yemeğidir. Ebu Eyyüb el-Ensarî Hazretleri'nin Peygamberimize (a.s.m.) ikram ettiği yemektir bu” dedi.

Hatta bizim hanım, “Yahu bu çömlek nasıl bir çömlek, buraya gelince büyüyor mu ne oluyor, dağıt Allah'ım dağıt, bitmiyor!” dedi. Böyle şeyleri çok gördük.

“Ne Biçim Adamlarsınız”

Ağabeyler hakkında bazı dedikodular yayılıyordu. Daha önce Tahiri Mutlu ve Bekir Berk Ağabeyler hakkında da bu tür şeyler olmuş, ama hiçbiri tutmamış. Son zamanlarda Sungur Ağabey hakkında böyle bir şey zuhur etti. Bir heyet halinde yanına gitmiştik.

Oturduk, o gün çok celalliydi. “Recep yağ peşinde koşsun. Ergün Hoca müdür oldum desin. Öbürü Dinar'da lastik satsın. Ağabeyler de orta yerde gevelensin. Ne biçim adamlarsınız, nasıl sahip çıkıyorsunuz? İstemiyorum sizi” dedi.

Aman Allah'ım, nasıl bir fırça! Dayağı yedik, hiç yerimizden kıpırdayacak halimiz yok. Sonra normale döndü ve devam etti:

“Bu, Üstad'a da yapılan suikasttir. Bazı fahişeler gelip gidiyor, şuradan rakı aldırdı falan diye... Sarhoşlar dahi o kâğıdı imzalamamıştı. Biz bunun çok çilesini çektik, inşaallah bu son olur.”

Para Vermeyi Teklif Edince...

Bir ara gelen giden misafirin sayısına bakıyor, rahatsız oluyordum. Otobüslerle geliyorlar. Ali İhsan Ağabey de oraya gelene yemek yedirmeden, az da olsa ikram etmeden bırakmıyor. “Yahu bu değirmenin suyu nereden geliyor?” dedim. Mademki beni ailenin bir ferdi yaptı. Kimse yokken kendisine ayda iki üç milyar bir para vereyim dedim ve durumu kendisine açtım.

“Ağabey sen bizi manevî evlatlığa kabul ettin. Biz de seni manevî babamız olarak kabul ettik. Buraya gelen misafirin haddi hesabı yok. Sizin gelir düzeyinizi de biliyorum. Hiç kimsenin ruhu bile duymadan, ikimizin arasında kalmak şartıyla belirli bir aidat vermek istiyorum” dedim.

“Recep bunu bir dedin, bir daha demeyeceksin. Ben Üstad’dan ders almışım, kimseden bir lira almayacağım. Ben Üstad’ın o sözünü senin hatırına yakar mıyım? Benim burada ne hastadan, ne şundan bundan bir lira para almam men edildi. Ben bunu Allah rızası için yapıyorum. Bir şeyle bulandıramam. Sen para vereceksen git dershanelere ver. Bir daha da bu konuyu açma” dedi.

Bir ciddi tavır aldı, bir bağırdı, celallendi ki, korktum. Ben dengine getirip de kabul ettireyim diyordum. Dedim dersini aldın mı Recep. Bu ağabeyi biz tanıyamamışız.

KÜÇÜCÜK ODASI HİÇ BOŞ KALMAZDI

Fatma Uluçay

ALİ İHSAN AĞABEY yaşlılık dönemine kadar hanım misafirleri kabul etmez, onlarla görüşmezdi. Vefatından 13-15 sene önce—o zaman zannedersenem yetmiş yaşlarındaydı—bizleri kabul etmeye başladı. Senirkent'teki küçük küçük mütevazı evine fırsat buldukça uğrar, sohbetini dinler, duasını alırdık. Her ayrılışımızda kalbimiz huzur ve tarifsiz bir hoşlukla dolardı. O küçük oda hiç boş kalmaz, daima Türkiye'nin dört bir yanından gelen ziyaretçilerle dolar taşardı.

Ali İhsan Ağabey o odada sürekli bağdaş kurmuş vaziyette sanki asırlardır duran bir dağ gibi oturur, yüzünden tebessüm eksik olmazdı. Her gelenin derdini dinler, maddî-manevî bütün dertlere derman olurdu. Manevî dertlere Risale-i Nur eczanesinden ilaçlar sunar, maddî hastalıklara tabiat eczanesinden elde ettiği ilaçları tavsiye ederdi.

Her misafire mutlaka ikramlarda bulunur, gerektiğinde sofrayı hazırlatırdı. Gelini Fatma onun hizmetini görür, hanım misafirler geldiğinde mutlaka o da bulunur, misafirlerle ilgilenirdi.

Bir gün kendisine dedim ki: “Ağabey, sen bu kadar misafire nasıl dayanıyorsun? Kabul edersen seni Şuhut'a davet ediyoruz. Bizim evimiz çok müsait, üç katlıdır. En üst katı size tahsis edelim, biraz istirahat etseniz?” O da tebessüm ederek, “Ben nerede olursam olayım bulurlar, aynı kalabalık orada da olur. Siz de buna tahammül edemezsiniz” dedi. Gerçekten bu yoğunluğa üç günden fazla tahammül edilemezdi.

“Vallahi de Billahi de Nurcuyum”

Bir ziyaretimizde kendisinden hatıra anlatmasını istemiştik. O da şu hatırayı anlatmıştı:

“Bir keresinde bizi Senirkent mahkemesine götürdüler. Bizi birbirimizden ayırdılar. Hepimize de aynı soruyu sormuşlar: ‘Siz Bediüzzaman’ın kitaplarını okuyormuşsunuz, Nurcuymuşsunuz.’ Ben dedim: ‘Efendim, Allah’a, Peygamberine, kitaplarına, imanın ve İslam’ın bütün esaslarına inanmak Nurculuksa, vallahi de billahi de Nurcuym.’

Bu soruyu defalarca tekrarladılar, ben de her seferinde bu cevabı verdim. Diğer kardeşlere de aynı soruyu sormuşlar, hepsi de aynen benim verdiğim cevabı vermişler. Ben hatta, ‘Sungur kardeş biraz sinirlidir, bunlara ters bir cevap verir’ diye içimden geçiriyordum, fakat o da aynı cevabı vermiş.

O sırada pencereden dışarı baktım, kasabanın müftüsünün geçtiğini gördüm. Hakime, ‘Efendim, bu geçen müftüdür. Bir de ona sorun, Bediüzzaman’ın kitapları zararlı mıdır?’ dedim.

Hakim müftüyü çağırdı. Ona, ‘Bu kitaplar hakkında ne dersin?’ diyeceğine, ‘Sen de Bediüzzaman’ın kitaplarını okuyormuşsun, doğru mu?’ diye sordu. Müftü kendisinin de hapse atılacağı ihtimalinden korku ve heyecandan tir tir titriyordu. Şaşkınlık ve heyecandan, ‘Hakim Bey, ben Bediüzzaman’ın kitaplarını filan bilmem, benim İslamî meselelerle de bir ilgim yoktur’ dedi. Hakim, ‘Be adam, bunlara bir haftadır yapmadığımız işkence kalmadı, fakat davalarından vazgeçemediler. Sen bir sözle neredeyse dininden vazgeçeceksin’ diye bağırdı.”

ODASI ÇOK SIRLIYDI

Salih Bulut

AFYON SANDIKLI'DANIM. 2000 yılında üniversiteyi bitirince vakıflığım kura ile Senirkent'e çıktı. Dershane yeni açılmıştı. Geldiğimizde Ali İhsan Ağabey'in yanına çıkamadık. Daha önce hiç görüşmemiştik. Her seferinde kalbimizi okur diye yanına gitmekten çekiniyorduk. Fakat bir defa gidince de bir daha ayrılamadık.

Biz talebelerin başında kaldığımız için okula gittikleri zaman sabahtan akşama kadar zamanlarımızı hep Ali İhsan Ağabey'in yanında değerlendiriyorduk. Yanına gittiğimizde ilk başlarda ders okutuyordu. Bazen bir saat, bir buçuk saat ders okuduğumuz olurdu. Oraya gidişimiz kış mevsimine rast gelmişti. Kış olduğu için gelen giden az oluyordu. Yanında uzun süre kalma imkânı oluyordu.

Muhabbet Paylaşılsın İsterdi

Hususi hayatında saat üç-üç buçuk gibi yemek hazırlatırdı. O vakit yedikten sonra akşam daha yemek istemezdi. "Bu saatte yersem beni rahatsız etmiyor, ama akşam namazından sonra yersem o beni çok rahatsız ediyor" derdi. Ama akşam misafirler gelip de aşırı ısrar ederlerse kızları olsun, torunları olsun onlara iştirak ederdi. Bütün yemeklerin odasında yenilmesini isterdi. Muhabbet paylaşılınsın isterdi.

Gündüz cemaatten kişiler veya diğer ziyaretçiler gelir, akşam da akrabaları gelirdi; çocukları, kızları, torunları... Onların yanında kalmalarını arzu eder, onlarla hizmetten olsun olmasın, günlük sohbetlerini yapar, alakadar olurdu.

Münafıklar Bahsi Üzerinde Çok Durdu

O kış *İşârâtü'l-İ'caz*'ı sesli bir şekilde baştan sona okutturdu. Özellikle münafıklar bahsi üzerinde çok durdu. Onu okuduğumuz zaman sanki o münafıkların ahvalini haritada gösterir gibi tarif ediyordu. Bazen çok şiddetli olduğunda

Celcelutiye'yi bana sesli okuturdu. Üç-beş kişiye de takip ettirirdi. Ne zaman *Celcelutiye*'yi cemaat halinde okusak, mutlaka sabahında bir olay olur, büyük bir hadise çıkardı; ya bir kargaşa, ya büyük bir sıkıntı tarzında... Bazen espri tarzında, "Çok aşırı sallamışsınız" diye takılırdı. Her şey çok iyi giderken bir anda karışır, toz duman olurdu.

Bazen ziyaretine hususi gelenler olurdu. Genelkurmay'dan, yüksek derecede hakimler, savcılar gelirdi. Bir keresinde bir baro başkanı eşiyile beraber gelmişti. Kadın mini etek giymişti. Geldi kocasıyla Ali İhsan Ağabey'in tam karşısına oturdu. Orada bir ağabey kadını dışarı çıkarmak istedi. Ona, "Sen karışma" diye işaret etti.

Onlar çember sakallı, hiçbir şey bilmez, gerici biri hayal ederek gelmişler. Fakat Ali İhsan Ağabey onlara üniversitede dahi duyamayacakları şekilde maddeden girdi esirden çıktı, fennî ilimlerle öyle bir ders verdi ki, şaşkına döndüler. Baro başkanı olduğundan dolayı İslamî hukuktan tutun da medenî hukuka, toplum hukukuna varıncaya kadar hukukun her çeşidine girdi. Dönerken zihinlerindeki birçok soruyu hallederek gittiler.

"Şam'a Girdiği Anda İsrail Bitecek"

Bir gün oturduğu yerde kütüphaneden *Rumuzat-ı Semaniye Risalesi* durup dururken başına düşmüştü. "Demek bundan alacağımız bir ders var" dedi. Sonra açtı, "Buradan ders yapalım" dedi. Malum şahsın doğumu, ölümü, yaptığı inkılaplar, yanındaki komutanların doğumu, ölümü vs. Oradaki ayeti okuyor ve kendisi çıkarımlarda bulunuyordu. Ayet, Harf İnkılabı'na işaret ediyorsa yanındaki kardeşe harflerinin değerini saydırıyor ve oradaki tarihe ekle diyor. Mesela doğumuna oradaki ayetin değeri işaret ediyor. Ekliyor, Hilafet İnkılabı; ekliyor, Harf İnkılabı çıkıyor. Oradan tek tek hesaplamaları yaptı.

En sonunda konu İsrail meselesine geldi. Kardeşler onu merak ediyorlardı. Ali İhsan Ağabey'de kalpten geçen sorulara cevap verme özelliği vardır. Artık oradan mı çıkardı bilmiyorum, "Şam'a girdiği anda İsrail bitecek" dedi. "Her taş, arkamda bir Yahudi var diyecek" dedi. Kardeşler, "Bunun

tarihi kaç?” diye sordular. O tarihi size verebilmem için bu kitapların hepsini okumam lazım” dedi. Oradan çıkınca bazı kardeşler Golan Tepeleri İsrail ile Şam arasındadır. Acaba buradan mı kaynaklanıyor diye yorumlar yaptılar. Ama Ali İhsan Ağabey’in söylediği buydu.

“2012 sıkıntılı geçecek, sonra devamlı yükseliş olacak” dedi. Bunu sadece Türkiye olarak düşünmemeli, bütün İslam dünyası olarak düşünmeli. Nitekim şu anda İslam dünyası büyük sıkıntı ve bir inkıbaz içinde, doğum sancıları geçiriyor.

Cuma Dersleri

Cuma günleri Ali İhsan Ağabey’in yanında devam eden bir ders vardı. Cuma namazından çıkıldıktan sonra odasında olurdu. O derse kim müsaitse gelirdi. Cuma günleri temizlik ve bakım yapılmasını çok severdi. Bir kokusu vardı, onu sürünürdü. Hatta her tarafına, sakalına sürdürürdü. Gül suyuyla bütün vücudunu temizler, Kur’an yazardı. Cuma namazını beş-on defa birlikte kıldık. Bizi göndermedi. Kendisi imam oldu.

Nurdan Abla’nın bir çocuğu vardı. Trafik kazasında bindiği pikap devriliyor ve boynu altında kalıyor, felç oluyor. Ali İhsan Ağabey onu çok severdi. Çok hareketli ve zeki bir çocuktur. Ali İhsan Ağabey ona hiç karışmazdı. İfrat derecede zekâ vardı çocukta... O yatalak hasta olunca Nurdan Abla hiç isyan ve itiraz etmeden o çocuğa on dokuz yaşına kadar on sene baktı. Onun için Nurdan Abla hastaya nasıl bakılır, nasıl ilgilenilir, iyi bilirdi.

Felak-Nas ve Besmele Yazdırırdı

Yeni evlendiğimde bazı sıkıntılarım vardı. Felak-Nas yazdırmıştı. “Bir yazmak on okumaya bedeldir” diyordu. Kur’an’ın yazılmasını çok teşvik ediyordu. Felak-Nas yazmaya başladıktan sonra mucizevari değişiklikler gördüm. Besmele yazılmasını da isterdi. Hatta kendisi boş bir kâğıt bulduğunda yüz tane, doksan tane, elli bir tane besmele yazardı. Müsvedde kâğıtlarını bile değerlendirirdi.

Leyla Abla'nın yazısı güzeldi, kendisini yazmaya çok teşvik etti. Yazma esnasında getirip kendisine gösterirdi. Ali İhsan Ağabey bunun çok hizmet edeceğini söylerdi. Yazdığı *Cevşen* de çok güzel oldu.

Muş'a öğretmen olarak tayinim çıkmıştı. Önce "Seni göndermeyeceğim" dedi. "Tamam ağabey gitmeyiz" dedim. Ertesi gün, "Vazifen var, gideceksin, fakat dört sene sonra geleceksin" dedi. Gittik bizim evliliğimiz Muş'ta oldu. Daha sonra anladık ki, vazifenin bir tanesi oydu. Hakikaten dört sene sonra tayinim tekrar Senirkent'e çıktı. Birinci isteğimde çıkmayınca kendisine telefon açtım. "Yahu senin tayinin Garip'e olacak" dedi. "Garip nasıl olacak, tercihlerde yok" dedim. Tercihler açıldı bir de baktım, tayinim Garip'e çıktı. O şekilde tekrar buraya gelmemiz nasip oldu.

Üstad Gibi Suyu Soğuk İçerdi

Senirkent'te gençlerle ilgilenilmesini çok isterdi. Senirkent için "Her eve bu risale girdi" demişti. O odası çok sırlıydı. Deli girse, sarhoş girse kuzu gibi olurdu. Bir defasında kapı bir kapandı, dört-beş saat giremedik. En sonunda, "Çok zorlarsanız böyle kapanır bu kapı, çok zorlamayın" demişti.

Erdoğan Delta Hoca devamlı Sidre suyu getirirdi. Üstad Hazretleri gibi hem soğuk, hem termosta içerdi. Soğuk içmesine çok dikkat ederdi. Bazen, "Sıcak su getir" diye espri yapardı. Bu, "Çok soğuk getir" demektir. Götürürdük. İçince "Bu çok güzel, sıcaktır" derdi. Mesela meyveleri dondurup yemeyi çok severdi. Kirazı dondurur, "Bunu dondurma diye yiyebilirsiniz, rahatsız etmez" derdi. Karpuzu hiç sıcak yemezdi.

“FELAK-NAS YAZIN”

DİYORDU

Hüseyin Sertbiçak

BİR GÜN ÜÇ ARKADAŞ yanına gittik. Sinüzit benzeri rahatsızlıklarımız vardı. Kucağına tek tek yattık. Burnumuza karabaş yağından birkaç damla damlattı. İki arkadaş dengeyi kaybetti, bir oraya bir buraya gidip geliyorlar. Ben bunları görünce yaptırmayayım dedim. Sonra ben de yaptırdım, aynen onlar gibi oldum. O sadece gülüyordu. Çünkü biliyordu ki iyileşiyorlar. Beyindeki ve kafadaki bütün birikintileri o yolla atıyormuşsun. Bir müddet sonra bütün burun, geniz ve alnımın komple açıldığını hissettim. Okula motorla gidip geldiğimden üşütmüş, sinüzit olmuşum. Hepsini temizledi.

Bizim hanımın kardeşi var. Kendisi çok sık sara nöbeti geçiriyordu. Ona karabaş balı verdi. Ondan sonra hiç nöbet geçirmedi. Küçükken havale geçirmiştir. On yıldır o balı kullanıyor.

Ardıç Yağının Şifalı Mahiyeti

Ardıç yağından Amerika'nın kırk ton istediğini ve çok da para teklif ettiklerini anlatmıştı. Ama vermediğini, aleyhte kullanabileceklerini, yoksa bundan çok büyük para kazanabileceğini söylemişti. Bir defasında gittiğimizde konu bitkilerden açılınca, söz ardıca geldi. Mahiyetinin antiseptik bir madde olduğunu, bazı ilmî hususiyetlerini rakamlar vererek anlattı:

“Beyin tümörünün kökü saçaklıdır, ameliyatla kesseler de kökü kalabilir, hatta bazen daha da azdırabilir. Ameliyat esnasında beyni açtıklarında tümörün üzerine ardıç yağı dökseler, o kök kendini bırakır, yukarı çıkar. Ben bunu bizzat kendim yaptım. Buraya gözünde tümör olan bir hasta geldi. Adamın gözünü alacaklarmış. Ben gözü alınacak adama bir beze ardıç yağı döktüm verdim, gözünün üzerine koydu, saat tuttum, on iki dakika, baktık biraz daha kalmış, bir daha

koymasını söyledim. Toplam on beş-on altı dakikada ameliyat olacak gözü ufak bir pansumanla halletti. Gözdeki tümörü temizledi.”

Keçiborlu Suyu

Keçiborlu suyundan yüksek tansiyonu olan birine verdi, dakika tuttu, on beş dakika sonra tansiyonunu tekrar ölçtüklerinde düştüğünü gördüler. Zaten son döneminde o suya çok emek verdi. O suyun hazine-i Rahman’dan geldiğini söylerdi. Beni Sandıklı’ya göndermişti. Orada da bir su vardı. Onda da kükürt ve demir vardı. Onunla diğer suyun karıştırılıp âlem-i İslam’ın menfaati için kullanılabileceğini söylemişti.

Bir keresinde bir bayan gelmişti. Göğsünde tümör varmış. Mavi akik vardı, o taşı kadının göğsüne koydurmuş. Bizim hanım kendisi görmüş. Sanki gözyaşı döker gibi o taştan su akmış. Kadın, “Kurtuldum kurtuldum!” diye bağırmış. Zehirli guatra da yeşil kehribarın kullanılmasını tavsiye ederdi.

Çam Ağaçları ve Madenler

Çamlarda hastalık oluyordu. Bir türlü çare bulamıyorlardı. Ali İhsan Ağabey, “Yahu alın karıncaları, hasta ağacın altına koyun” diyordu. Ormancılar bir müddet sonra hâlâ çare bulamayınca karınca yuvalarını alıp çamların altına koymuşlar. Ağaçların iyileştiğini görmüşler. Şimdi artık ormancıların kendilerine ait karıncaları var. Bunu da Erbay Bey’den dinleyebilirsiniz. O zaman orman mühendisiydi, Isparta’da bölge müdürüydü, hadiseyi çok iyi biliyor. Hatta ormanla alakalı bir mesele olduğunda gelir, Ali İhsan Ağabey’e sorarlardı. Ali İhsan Ağabey şöyle yapın derdi ve öyle yapar, netice alırlardı.

Madenlerle ilgilenen Arap İzzet vardı. Burdur bölgesindeki doğalgaz yataklarının Akdeniz’e indiğini söylüyordu. Krom yatakları Antalya’daki fabrikaların hepsinin ihtiyacını karşılar diyordu. Van’da Türkiye’ye yetecek doğalgaz yatakları olduğunu ve haritasını bizzat kendisinin çizdiğini, yerlerini de Ali İhsan Ağabey’in belirttiğini söylemişti.

O da Bizimle Beraber Kâbe'deymiş!

2007'de umreye gittiğimizde Kâbe'de Mesut Ağabey'le beraber Makam-ı İbrahim'in arkasında oturuyoruz. Cuma namazı kılacağız. Birden, "Hadi ara bakalım, Ali İhsan Ağabey neredeymiş?" dedi. Ali İhsan Ağabey nerede olacak, kendisini Senirkent'te bıraktık. Telefon açtım. Karşıdan Ali İhsan Ağabey ne dese iyi: "Neredesiniz yahu, ben müezzin mahfelinin altındayım." Bunu duyunca yanımdaki vakıf ağabey kızardı, bozardı, tabii oraya da gidemiyoruz, adım atacak yer yok, çok kalabalık. "Gelmediniz yahu" dedi. Böyle bir hatıra yaşamıştık.

Son zamanlarında gittiğimizde özellikle bize, "Felak-Nas yazın" diyordu. "O yazının her bir harfi kâfire bomba olup patlar, kafasını uçurur" diyordu. Hatta ben acemice yazıp götürmüştüm. O yazıya öyle bir odaklandı ki, sanki yazının harflerinin içerisine girdi. Baktı baktı, benim hissiyatımı okuyor gibi geldi bana. Kapandı, inceledi inceledi, ondan sonra, "Devam et, ama yazım kurallarını biraz öğren" dedi.

CEMAATLE KILINAN NAMAZA EHEMMİYET VERİRDİ

Mehmet Sertbıçak

ALİ İHSAN AĞABEY’İ ilk olarak 1990’da Burdur Meslek Yüksekokulu’nda okurken tanıdım. Yanına gitmiştik. O zaman *Cevşen*’imize bir dua yazmıştı. Sonra Barla’da bir okuma programında görüştük.

Bir kardeşimizin saçları dökülmüştü. Onun için yanına çok gidip geldi. Biz de onunla birlikte gidip geliyorduk. Avucunun içini öpüp kucağına yatarız. Eğirdir’e geldiğimizde çok daha sık gidip geldik.

Cemaatle kılınan namazın ve tesbihatın ehemmiyetinden çok bahsederdi. “O manevî bir kalkan olur ve kesinlikle ehl-i dalaletin şerhleri size tesir etmez” derdi. Şöyle anlatırdı: “Hava zerrelere menfî şeylerle dolu. Mesela internete girdiğinizde bunu görüyorsunuz. Cemaatle namaz ve tesbihat, hava zerrelere o menfî tesirini kırıyor. Mesela şurada güzel bir koku olsa, dışarıdan gelen ondan istifade eder. Eğirdir komple sisli olsa dışarıdan gelen insan bunalır. Ne kadar berrak olursa o kadar rahatlar. Demek ki manevî âlem de böyledir.”

Köfte Ziyafetine Davet Etti

Ali İhsan Ağabey kuzu etinden köfteyi çok severdi. Gözlerinin feri için bunu Salih’e çok yaptırdı. Bir gün yine babamlar yanına gitmişler, mangal yapmışlar. Ben de Eğirdir’de okuldan çıktım. Çarşıda göl kenarındayım. Bir telefon geldi. Ali İhsan Ağabey: “Ne ediyon gari, ne ediyon?” “Ağabey iyiyim falan” dedim. “Gel sana da köfte yedirelim. Sen köfte yemecen mi?” dedi. “Ağabey nasıl gelelim. Eğirdir Gölü önümüzde” dedim. “Hadi yürüyerek gel” dedi. “Ağabey himmet et de gelelim” dedim. “Sen gayret et, gelirsin” dedi.

Hemen bir vakıf kardeşe telefon açtım. O da hakikaten yavaş biridir. O gün hemen geliverdi nasıl olduysa... Arabayla bir çıktık, Senirkent'e nasıl vardığımızı bilmiyorum. 35 dakikada vardık. Akşam ezanına az kalmıştı. Ben de niyetliyim. Ezana on-on beş dakika kadar var. Ben içimden "Ali İhsan Ağabey boz derse bozacağım, nasıl olsa nafîle oruç, kaza ederim" dedim. Kardeşler niyetli olduğumu bildikleri halde bana "Haydi ye" dediler. Ali İhsan Ağabey, "Ödeyebilecen mi?" dedi. "Ödeyebileceksen boz" dedi. Oysa o benim oruçlu olduğumu bilmiyordu. "Ağabey yiyeyim mi?" dedim. "Bekle" dedi. Zaten bir kaç dakika bekledikten sonra ezan okundu.

Araba alacaktım. Ama param yetişmiyordu. Salih telefon etti. "Bir araba buldum, on bin lira lazım" dedi. Elimdeki parayı gönderdim. Salih bir gün otururken bunu Ali İhsan Ağabey'e söyledi. Şöyle bir durdu, "Kardeşine araba alanın arabasını Allah alır" dedi. Aradan iki ay geçti, Allah bana güzel bir araba nasip etti. O arabayla gittim penceresinin önünde durdum, baktı çok beğendi.

O NE YAPARSA TASARRUF BEDİÜZZAMAN'DAYDI

Mehmet Şambayatlı

ALİ İHSAN'I duyardım ama henüz tanışmamıştık. Orman mühendisiydi. Duydum ki, inzivaya çekilmiş. Üstad'ı Emirdağ'da ziyaret etmiş. Üstad bir ders verdikten sonra kendisine Ene ve Zerre Risalesi'ni vermiş. Sonra Ali İhsan yememeye ve içmemeye başlamış.

Senirkent'e yanına gittim. Mühendisliği bırakmış, Üstad'ın gölgesine girmişti. O zaman Üstad, Barla ve Çam Dağı'nda... Fakat aralarında manevî bir köprü var. Ali İhsan ne yaparsa tasarruf Bediüzzaman'da... O dönemde tanıştık. Maaile gittik. Çok misafir geliyordu. Saadet Hanım'a yardımcı olsun diye hanımı bir hafta orada bıraktım. Tekrar almaya gittim. Bu şekilde tanıştık. Bundan sonraki hayatımızda hem kardeş, hem arkadaş olarak devam ettik.

Bir Avuç Toprak

Nazilli'de Terzi Mehmed Oğuz tutuklanmış, komiser tarafından karakolda dövülerek öldürülmüştü. Onun mahkemesi vardı. Ali İhsan "Gidelim" dedi. Magirus bir araba ayarladık. Eline bir avuç toprak aldı. Acaba bu toprağı ne yapacak diye merak ettim. Efendimiz (a.s.m.) Bedir'de küffarın üzerine "şaheti'l-vücut" diyerek serpmiş ya... Ali İhsan da mahkemede onu tatbik etmek istiyordu. Yani hücum edenlerin üzerine serpmek için götürdüğünü görmüştüm.

Bir gün Hüsrev Ağabey'i ziyaret etmeye niyetlendim. Isparta'ya giderken baktım, yol ortasında abide gibi dikilmiş, kaşkolü başına sarmış birisi duruyor. Dikkat edince Ali İhsan olduğunu anladım. Yanına vardım. Yolun ortasında sarmaş dolaş olduk. "Ben Hüsrev Ağabey'e gidiyorum" dedim. "Ben de geliyorum" dedi. Beraber gittik. Kabul ettiler. Bana işaret edilen yere oturdum. Fakat Hüsrev Ağabey işaret etmediği için Ali İhsan oturmadı. Hüsrev Ağabey, "Ali İhsan geç kaldın"

dedi. Yüksek sesle, “Geldim efendim” dedi. Bir askerin tekmil alıp vermesi gibi. Üçümüz hem Üstad’dan, hem gelecekten, hem Efendimizden (a.s.m.) uzun uzun doyumunu olmayan bir sohbet ettik.

Ali İhsan Her Zaman Benle, Ben de Onunlayım

Beraber bir yolculuğumuz da Çam Dağı’na oldu. Çeşmenin yanına varınca Ali İhsan döndü, “Buradan o yana sen git” dedi. Dr. Mehmed Efendi ve Tahsin Tola da vardı. Kayadibi’nde bir yemek ziyafeti verdiler. Onlar olduğu için o devam etmedi. Onlarla beraber döndü. “Bana sen devam et” dedi. Çam Dağı’na ben kendim gittim.

Velhasıl Ali İhsan’la o günden bugüne otur otur, kalk kalk, çok zamanımız geçti. Bir şeyi de söylemeden geçemeyeceğim: Ali İhsan her zaman benle, ben de her zaman Ali İhsan’layım. Şimdi de öyle.

Eşeğin üzerinde karpuzu koymuş gidiyorduk. Eşek yokuşa tırmanınca ağızımdan boş bulundum, “Karpuz şimdi düşecek” dedim. Ali İhsan birden bire bana çıkıştı. Ama bir kere ağızımdan çıkmış oldu. Karpuz da düştü. Ağızdan çıkan söz, ok gibi geri gelmez, eğer ihlaslı bir durumda isen isabet alır.

Çam Dağı’nda Nur talebeleriyle bir Nur dersinde

“Üstad’ın Naaşı Isparta’ya Gelecek”

Üstad'ımız vefatından önce Urfa'ya gittiğinde Üstad'ın evinde yattım, oradan çıktıktan sonra Ali İhsan'a gittim. Hüsrev Ağabey, "Üstad'ın naaşını buraya getirin" diye telgraf yazdı. Ali İhsan, "Merak etme Üstad buraya gelecek" dedi. "Nasıl oluyor?" dediğimde, "Bu makamdaki bir kimsenin onu buraya getirin demesi onu gerektirir" dedi. Sonuçta Isparta'ya geldi.

Ali İhsan'ın yanına kendisine cin musallat olmuş bir kardeşimiz gelmiş. O cin de beş yüz yaşındaymış. Ali İhsan bana telefon açtı. "Böyle böyle bir şey var. Ama bu cin beş yüz yaşında, buna nüfuz edebilecek misin?" dedi. Ben de, "Allah'a itaat edene diğerleri de itaat edecektir" dedim. En son sırlı konuşmamız böyle oldu.

Onun Mana Ehli Arasında Önemli Bir Yeri Var

Vefatından çok kısa bir süre evvel, belki yarım saat önce, kendisini aradım. Nurdan Hanım çıktı. Bana, "Biraz kendinden geçti, dinleniyor" dedi. "Rahatlayınca benim selamımı söyleyin" dedim. Hakikaten birkaç dakika sonra rahatlıyor. "Burdur'dan Hafız Mehmed'in selamı var" diyorlar. Sağ eliyle başını eğip "Aleykümselam" derken bizim selamımızla ruhunu teslim ediyor.

Velhasıl Ali İhsan kardeşimizin mana ehli arasında önemli yeri vardır. Tasavvuftaki yeri ayrıdır. Risale-i Nur cemaati içinde de seçilmişlerdendir. Bediüzzaman Hazretleri'nin gözünde sevgilidir. O, ehl-i siyasete de hükmeden birisidir. Asker ve parti vesayetlerine karşı en son "Allah hükmünü vermiştir" diyen kişidir. Son sözlerinden biri de şu olmuştur: "Benim vazifem bitti. Vazifesi bitenin burada yeri kalmaz." Onun vazifesi irşattı, irşadını da yaptı.

Velhasıl vakit gelmiş, Allah davet etmiş. Kendisine her gün sabahleyin bir Mülk, bir Yasin hediye ederim. Onu anlatmaya benim gücüm yetmez. Evlatları ülfet etmişlerdir, onun manevî hallerini bilemezler. O dışarıdan bilinir.

Son zamanlarda Felak ve Nas Surelerine çokça önem vermesi anarşinin patlamasıyla ilgilidir. Felak ve Nas Surelerini, bugün işi adam öldürmek olan kimselerin şerrinden korunmak için yazdırıyordu. Hâlâ ben her gün 66 defa Felak

ve Nas Surelerini okutturuyorum. Çünkü karşımızdaki Yecüc Mecüc'ten başkası değil. İnsan öldürmeyi yaşam tarzı kabul etmişler bunlar! Allah şerlerinden korusun ve bahtiyar olan insanların zümresine dahil eylesin. Bedüzzaman'ı uzakta zannetmeyin, o burada...

O GÜZEL BİR İNSANDI

Abdullah Gülcemal

TARIM İL MÜDÜRLÜĞÜ'NDE şube müdürüydüm. Kamu kurumundan 2001 yılında emekli oldum. 2002'de Isparta'da AK Parti'yi kurmak nasip oldu. Bilahare Isparta İl Başkanlığı görevi üzerimize tevdi edildi. Ali İhsan Ağabey'in yeğeni Abdullah Tola Senirkent İlçe Başkanı'ydı. Öteki yeğeni Fatih Tola'yı da yönetime almıştık.

Bir Senirkent ziyaretinde Abdullah Tola bizi Ali İhsan Ağabey'le tanıştırdı. İlk gördüğümüz an vurulduk. "Aradığımı buldum" dedim. Ondan sonra on-on beş günde, en geç ayda bir gittiğimiz oldu. Ne zaman bir sıkıntıya düşsek mutlaka ziyaretine giderdik. Kısa bir görüşme esnasında hiç konuşmamız olmasa bile onun mübarek cemalini görmek, bizim bütün sıkıntılarımızı alırdı. Kuş gibi rahatlar dönerdik, hamdolsun. Soru sormamıza da gerek kalmazdı çoğu kez, gönlümüzden geçenleri cevaplardı.

Bir gazetecinin dövülmesi olayı olmuştu, olayın görgü şahidiydim. Sonraki görüşmelerimizde Ali İhsan Ağabey, "Gülcemal burada asıl hedef sendin. Doğruluğun sayesinde hem kendini kurtardın, hem davayı kurtardın" demişti.

"Siyaset, silahsız bir savaş; savaş, silahlı bir siyaset" derler. Sabır siperlerinde sabredemezseniz heba olmak da var. Allah rızası için yapılırsa, güzel bir iş... Maalesef biz orada o şeyi göremedik. Bunda da bir hayır var diyoruz. Kaderin çizmiş olduğu bir çizgidir. Onu yaşadık. Şu anda okumakla yazmakla meşgulüz. Siyasette geçen günlerimizdeki hatalarımıza tövbe istiğfar ediyoruz.

Siyasetin bana faydası Ali İhsan Ağabey'i tanımak oldu. Onu tanımaya değdi... O, bir nevi manevî sigortamızdı. Orada aküyü şarj ederdik. Siyasetteki dik duruşumuzun, kararlı oluşumuzun dayanağı oydu.

Ertuğrul Düzdağ'a Hayatını Yazmasını Söyledim

Ali Ulvi Kurucu'nun üç ciltlik eserini bitirdim. Sonra bir ara Ertuğrul Düzdağ Bey'e telefon ettim. "Hocam, Allah razı olsun, bize böyle güzel bir eser kazandırdığınızdan dolayı teşekkür ederim. Böyle güzel bir insan da Senirkent'te var: Ali İhsan Tola. Bizzat kendisi hayattayken onun hayatını da kaleme alsanız" dedim. Dedi ki:

"Abdullah Bey, siz okuyan yazan bir insana benziyorsunuz. 1946'da Senirkent Faciası'nda Senirkent'e geldim. Ben o zamandan kendisini tanıyorum. İşlerim yoğun. Bak senin elinde bir örnek var. Madem düşünüyorsun, bu görevi de sana veriyorum, sen yap" dedi. Hatta gidip ona durumu açtım, kitapta Senirkent'ten bahseden yeri de okudum. Durumdan bahsettim. Durdu durdu, "Yeni bir Kur'an-ı Kerim yazmaya başladım. Onu bitirelim de nasip olursa bakalım inşaallah" dedi. Derken emr-i Hak vaki oldu. Nasip olmadı.

Deryalar Misali Bir Gönül

Ali İhsan Ağabey, gayet mütevazı bir şahsiyetti. Kur'an ve sünnete ittiba hususunda çok hassastı. Kapısı ve gönülü ziyarete gelen herkese açıktı. Deryalar misali bir gönül... Mübarek yüzünde hep tatlı bir tebessüm... İlerlemiş yaşına rağmen dinleyenleri dehşete düşürecek bir zekâ... Meselenin şah damarını yakalayan teşhis ve tespitler... Bizleri hayrete düşürürdü.

Gündemi yakından takip eder, Türkiye'nin ve İslam dünyasının problemleri ve bunların çözüm yollarını çok net olarak ortaya koyardı. Yüreğinde hep İslam'ın derdi vardı. Asla ümitsizlik yoktu onda... Gelen bütün ziyaretçilere o latif sohbetlerinin sonunda hep ümit aşıları. İstikbale yönelik müjdelere verirdi. İstişare hususunda önemli tavsiyelerde bulunur ve kendisi de istişareye uyardı.

Eline kalem alamayacak kadar rahatsızlandığı son bir aya kadar, Kur'an-ı Kerim yazmaya ve sohbetlerine devam etti. Haftanın yedi gününde ziyaretçileri hiç eksik olmazdı. Onları dinler, suallerini cevaplar, Risale-i Nurlardan sohbetler yapar, sonra da mutlaka bir ikramda bulunurdu. İlerlemiş yaşına rağmen o yoğun ziyaretçi trafiğine nasıl dayanır, nasıl tahammül ederdi bilmiyorum.

Gelenin Mesleğine Göre Konuşurdu

Kendisini ziyarete gelen eğer bir mimar ise ona Mimar Sinan'ı ve yaptığı eserleri anlatır. Nasıl daha güzel bir mimar olunur diye mimarlığın en ince detaylarına kadar iner ve siz onu bir mimar zannederdiniz.

Gelen bir tarihçi ise, mevzuyu tarihten açar, gerek dünya tarihi, gerekse Türkiye tarihiyle ilgili öyle şeyler anlatır, öyle deliller getirirdi ki, size doğru diye öğretilen yanlışları temelinden söker, atardı. Karşınızda ordinaryüs profesör bir tarihçinin konuştuğunu düşünürdünüz.

Bir gün yakın tarihle ilgili bir bahis açılmıştı. İslam'ın ilk emrinin "Oku" olduğunu söyledikten sonra, bizde ilkokula başlayanlara "oku-ma" kitabı verildiğinden, muallimin adının "öğret-men" olarak değiştirildiğinden bahsetti. Dilin maksatlı olarak bozulduğunu ve bugün evlatla babanın, dedeyle torunun birbirlerinin dilinden anlamadıklarını izah ederken Yavuz Sultan Selim'den bir beyit okudu:

"İttihatken savlet-i a'dayı def'e çaremiz,
İttihat etmezse millet dağdar eyler beni."

"Haydi açıklayın bakalım, dedeniz Yavuz Sultan Sultan ne demiş? Bak anlayamadınız değil mi? Ne kadar acı!" diye üzüntülerini dile getirdi. Üniversite denilmesinin yanlış olduğunu, bizim kültürümüzde bu yerlere darülfünun ifadesinin ne kadar uygun olduğunu anlatmıştı.

Üstad, bir gün Ali İhsan Ağabey'e, "İnsanlar senin elinden şifa bulacak" buyurmuşlardı. Bu müjdeye mazhar olan Ali İhsan Ağabey, bu hususta da büyük hizmetler ifa etmekteydi. Eğer kendisine gelen bir doktor ise, hele kendi bilgisine güvenerek biraz da imtihan niyetiyle gelmişse, tababetle ilgili sohbetle bulunur, insan anatomisini inceler, alternatif tıpla, Tıbb-ı Nebevî ile ilgili bilgiler aktarır, ona ancak kemal-i edeple Ali İhsan Ağabey'i dinlemek düşerdi.

Siyasete Bakışı

Aktif siyasetin içinde çok yoğun bulunduğum bir dönemde sıkıldığım, bunaldığım zaman soluğu yanında alırdım. Her

gidişimde, “Gel bakalım Gülcemal, hoş geldin, ne var ne yok?” derken, öyle güzel tebessüm eder, öyle tatlı bakar, öyle bir muhabbetle söze başlardı ki, üç-beş dakika geçmeden bütün sıkıntılarım izale olur, kuş gibi hafifler, zamanın su gibi aktığının farkına varamazdım. “Hocam nasılsınız?” diye sorduğumda, “Namütenahi hamd ü senalar olsun. Hizmete devam” diye karşılık verirdi.

Yine bir ziyaretimde Kur’an-ı Kerim yazıyordu. Sayfayı bitirmesini bekledim. Bitirdiler. Hal hatır faslından sonra, “Gülcemal, siyaset çok zor bir iştir. Ama yapılması da lazım. Bak politika demiyorum, siyaset diyorum. Bizim siyaset anlayışımızda asla yalana yer yoktur. Hileye karşı en büyük hile, hileyi terk etmektir. Hep doğru olacağız. Hep doğruları konuşacağız. Yıkılırsak da doğruluktan yıkılalım” buyurdular. Onun siyasete bakışı ve siyaset anlayışı böyleydi. Hiçbir zaman yalana tevessül etmeden Allah’a tam teslim olarak Hakkın hakimiyeti için her yerde doğruları konuşarak ve yaparak hizmete devam...

O bir gönül insanıydı. O bir vefa insanıydı. O bir dosttu. O, hafıza tarihimizin tahrip edilip gönül coğrafyalarımızın işgal edildiği hüznün yıllarının solmayan gülü ve dertli bülbülüydü. O, Allah’ın hasta kullarına, kendisine verilen imkân ve tasarruf nispetinde şifa dağıtan bir tabipti. O, koca bir ömrü iman ve Kur’an hizmetinde harcamış bir hizmet eriydi. Velhasıl o, güzel bir insandı...

PEYGAMBER NESLİNDEN GELEN GÖREVLİ BİR ZATTI

Hasan Sakarya

1991 YILININ bahar mevsimiydi. Ziyaretine dört arkadaşla gittik. İlk görüşmemiz evinin ikinci katında oldu. Çok etkilendim. Dönüşte yolda arkadaşım Süleyman Ersöz'e, "Benim aradığım zat bu" dedim. O da, "Yine geliriz" dedi. Birkaç gün sonra yine gittik. Daha sonra defalarca ziyaretine gittim. 1992'nin yaz aylarında birlikte Çam Dağı'na gittik.

Ali İhsan Ağabey'le 18 yıllık beraberliğimiz var. Bizim görüşmelerimiz özeldi. Genelde akşamdan gider, bazen sabaha kadar yanında kaldığımız ve sohbet ettiğimiz olurdu. Son derece demokrat, herkese açık, hoşgörülü bir insandı. Vardığımda, "Hasan arkani şuraya ver, arkandan soğuk gelir" derdi. O, vaktin Hızır'ı, asrın Sedd-i Zülkarneyn'i, her konuda istişare edilen, ilim adamlarının çözemedikleri püf noktaları hamur gibi yoğuran, kalpleri yumuşatan, Davudî bir sesle herkese sevgiyle yaklaşan, maddenin ve mananın birleştiği ilim merkezi, insanları birleştirici, kaynaştırıcı, siyaset üstü bir diplomattı.

Yemek sofrasında tabağı önüme sürerdi. Doktor bir arkadaşla beraberdik. "Ali İhsan Amca hep Hasan'ın önüne sürüyorsun, bize hiç bakmıyorsun?" diye takılmıştı.

Kapı Dağı'na yapılan set

Set Yapılmasına Kızıştı

Senirkent sel felaketinden sonra Kapı Dağı'nın önüne 114 basamaklı set yaptılar. Sedd-i Zülkarneyn küllünün biri buraya bakar denilir. Ali İhsan Ağabey, set yaptıklarında kızıştı, ağaç dikilmesi gerektiğini söylemişti. “Öbür tarafta ağaçlandırma yapılmış, eğer bu tarafta da yapılırdı bu sel gelmezdi” demişti.

“Teknolojinin bu kadar ilerlediği, keşiflerin olduğu bu zamanda bu gibi yöntemlere ne gerek var?” diyerek kendisini tenkit edenlere, “Daha ilmin ambalajını açmadan gidiyoruz” diye karşılık verirdi. Kendi yakınları da onun gerçek mahiyetini, Peygamber (a.s.m.) neslinden gelen görevli bir zat olduğunu bilmezler. Çoğu bir baba, bir dede olarak görür.

Gündemde Ne Varsa Konuşurduk

Biz gündemde ne varsa, siyaset, içtimaiyat her şeyi konuşurduk. İstihbarattan görevli kişiler gelir, bir takım şeyler sorarlardı. Tabii herkes bu yönlerini anlamazdı, herkesin kapasitesi ayrıydı. Zahirten ot yapar, çöp yapar gibi görünür. Aslında bunlar kamufledir.

Bazen kalabalık insan grupları gelirdi. Onların her birisinin derdi ve sorusu ayrı olurdu. Onlarla konuşur, daldan dala atlayarak onlar sormadan her birisinin sorusuna cevap verirdi. Umumi sohbetlerinde parti meselesini kesinlikle konu etmezdi.

İsmailî Bir Teslimiyet

Kanaatime göre, Üstad Hz. İbrahim'in (a.s.), Ali İhsan Ağabey de Hz. İsmail'in (a.s.) makamının tecellisine mazhardır. Üstad, ahirzamanda İslamiyet'in yeniden ihyası noktasında önemli bir misyona sahiptir. Ali İhsan Ağabey de her şeyini bırakıp Üstad'a teslim olmasıyla, adeta başını Üstad'ın kucağına koyup kes der gibi hizmete kendini adanmış, İsmailî bir teslimiyet göstermiştir.

Biliyorsunuz Hz. İbrahim'i (a.s.) ateş yakmadı. Üstad'ı birçok kere zehirlediler. Ama bu zehirin ateşleri Üstad'ı yakmadı. Maddî açıdan da manevî açıdan da...

Bunun titanyum madeniyle bağlantısı var. Bir gün Ali İhsan Ağabey, "Eğer Sabahyıldızı dediğimiz Venüs gezegeni olmasa dünyada hayat olmaz" demişti. Malum, Venüs gezegeni titanyum ihtiva ediyor. Güneşe yakın olduğu halde ısıya dayanıklı ve çok parlak bir yıldızdır. Efendimiz (a.s.m.) güneş olduğuna göre, ondan ve Kur'an'ın semasından en çok bilgiyi en yakınında ve en çok sıcağa dayanıklı olan alacaktır. İşte Üstad bir manada Venüs gezegeni gibi Efendimize (a.s.m.) yakın olmakla musibet ateşlerine maruz kaldı ama yanmadı, Risale-i Nur'un ortaya çıkmasına vesile oldu.

Şeyh Said, Şah-ı Nakşibend'in virdinde geçen, "Merhaben merhaben bi's-sabah ve bil-yevmi'l-cedid ve bil-ibbani feyneti's-Said" ibaresinden kendisine pay çıkararak Üstad'a, "Senin talebelerin çok, bana yardım et" diyor. Burada "Ahirzamanda sabah ancak Said'le doğar" diyor. Şeyh Said de bu Said'in kendisi olduğunu sanıyor. Üstad tabii, "O sen değil benim" demiyor. Üstad sadece bu yoldan gidilirse netice alınamayacağını ifade ediyor.

Büyük İnkişaf

2014'te büyük inkişaf olacağını söylerdi. Ama bu siyasî noktada değil, imanî ve ilmî noktada olacak. Siyasî gelişme zaten bunun bir tezahürüdür. Ekonomiye de yansıtacağı noktası da var tabii.

Hastalığının ağırlaştığı dönemlerde yanında bulunurken yakınları, “Hasan Ağabey çık” derlerdi. Tam ben çıkarken, “Çıkma” derdi. Hatta bir gün akşam vaktiydi, aile meseleleri vardı. Kızı Handan Hanım, “Özel bir meselemiz var, ondan dolayı” dedi. Biz yukarı çıktık. Bir-iki saat sonra beni çağırdı, saatlerce kaldık.

Vefatından iki gün önce gittim, görüştük; bir gün önce de telefonla görüştük. Torunu Eczacı Ömer Tola telefon açmıştı, “Dedem seninle görüşecek” dedi. Çok kısık sesle konuşabiliyordu. “Allah uzun ömürler versin, Allah başımızdan eksik etmesin” dedim. O, “Çocuklara selam söyle” dedi.

Vefatından sonra rüyada gördüm. “Ali İhsan Ağabey sen ölmedin mi?” dedim. “Öldüm, çok yoruldum, ölmeyi kendim istedim” dedi.

Evinin önündeki dut ağacı, bir buçuk ay evvel meyve vermeye başlar, bütün dutlardan sonra biterdi. Fakat ne hikmetse vefatından sonra kurudu. Bir kedisi vardı, o da vefatından sonra öldü.

HER GÜN RİSALE VE KUR'AN-I KERİM YAZIYORDU

Mehmet Kotanak

BİR GÜN KENDİSİNE, “Ağabey, eğer Ali İhsan Ağabey yazı hizmetine arka çıksaydı Senirkent’te çok gelişirdi deniliyor” dedim. Rahmetli yakınımdaya duran rahleyi işaret ederek, “Mehmed şu rahleyi bana doğru çeker misin?” dedi ve üzerinde duran ajandayı açtı. Son sayfalarını göstererek her birinde İslam yazısıyla yazılmış ve altına tarihler konulmuş sayfaları gösterdikten sonra, “Ben her gün yazıyorum. Şu eseri şu kadar, bu eseri bu kadar yazdım; Kur’an-ı Kerim’i de ne kadar yazdığımı hatırlamıyorum. Benim yanımda birisi Risale-i Nur yazısının aleyhinde konuşacak olsa, ben derhal bu rahleyi çekip İslam yazısıyla Risale-i Nur’u yazarak lisan-ı halimle cevap veriyorum” dedi. Ve devam etti:

“12 Eylül 1980’den sonra açığa alınan İmam-Hatip Lisesi Müdürü Hüseyin Külekçi ve yardımcısı bana gelerek, ‘Ağabey ne yapacağız?’ demişlerdi. Onlara, Osmanlıca risale yazmalarını tavsiye ettim. Kısa zamanda sıkıntıları gitti. Ben ne zaman maddî ve manevî sıkıntıya düşsem, Risale-i Nur ve Kur’an-ı Kerim yazmaya fazla zaman ayırarak problemlerimden kurtulduğum çok olmuştur.”

Kocaman Sini Yiyecek Doluydu

Yıllar önce henüz müstakil bir evim yokken sıla-i rahim için Senirkent’e gitmiştim. Canım tahinli pide çekti. Aldım, fakat yemek için sahipsiz sokak kedisi gibi sakin bir köşe arıyordum. En uygun yer olarak Ali İhsan Ağabey’in üst katındaki hizmet dairesine sessizce girdim.

Çaysız olarak memleket hasretiyle tam yiyecektim ki, aniden Ali İhsan Ağabey kollarına zor sığan koca bir siniyle

çıkageldi. “Mehmed hoş geldin, afiyet olsun” diyerek siniyi yere koydu.

Şaşım kaldım. O sessiz gelişimi nasıl duydu, kahvaltı yaptığımı nasıl bildi? Aşağı mutfak kapısından bu sini nasıl geçti? Sonra siniye baktım. Mübalağasız zeytin, peynir, tereyağı, bal gibi kahvaltılık dışında, etli ve yağlı üç-dört çeşit yemekle sini dopdoluydu. Sıla-i rahim hastalığı teşhisi konulmuş olan benim hasret ve garibanlık duygularımın çaresini vermek için yetişmişti sanki.

Evinin üst katındaki misafir odalarından biri

Yıllarca küçük odasında çok dersler aldık, çok ikramlar gördük. En son ikramı, üzerinde Kur’an harfleriyle Allah yazılı hurmayı hâlâ muhafaza ediyorum.

Eşimin Rahatsızlığını Tespit Etti

Ailemin bazı rahatsızlıkları vardı. “Ali İhsan Ağabey’e gidip anlatalım” dedim. Hanım utandığından benim ısrarımla gittik. Ben, “Bizim hanım sıkıntılarını kendisi anlatsın” dedim. Fakat hanım çekindi, yeterince derdini anlatamadı. Bunun üzerine Ali İhsan Ağabey, sanki kendisine yazılı rapor verilmiş gibi, “Şöyle şöyle oluyor mu, böyle böyle oluyor mu diye yedi-sekiz madde söyledi. Hanım sadece başını sallayarak tasdik ediyordu.

Ben şaşkın ve hayran olarak bakarken birden bana döndü. Bana çocuk terbiyesi hususunda tavsiyelerde bulundu. “Bazı gençlere yapmasını istediğiniz şeylerin tersini söyleyerek

istediğinizi yaptırabilirsiniz” demişti. O gün benim bu nasihate ihtiyacım vardı.

TİBB-I NEBEVÎ'Yİ TÜRKİYE'YE ANLATIYORDU *Alaaddin Abidoğlu*

ALİ İHSAN TOLA Ağabey'imiz, bizlerin gönlünde apayrı yeri olan mümtaz bir Nur talebesi, aynı zamanda dedemiz, babamız ve dert ortağımızdı. Kimseyi tefrik etmeden kabul eden, herkesi kendi durumuna göre irşat eden, maddî ve manevî dertlerimize şifalar vermeye çalışan mümtaz bir Allah dostuydu. Tıbb-ı Nebevî'yi Türkiye'ye anlatan muhterem bir ağabeyimizdi. Peygamber Efendimizin (a.s.m.) tıpla ilgili hadislerini ele alır, tedavi usullerini öğretirdi.

Bir gün Risale-i Nur'la ilgili hizmetlerle meşgulken Üstad Hazretleri eliyle işaret etmiş ve bütün bilgiler bir anda zihninden silinmiş. Sonra Üstad'ımız Çam Dağı'nda Zübeyir Ağabey'le tefekkür ederken bir bitkiyi ona vererek, "Bunu Ali İhsan'a ver, istimal etsin" demiş. Verdiği o bitki de İbn-i Sina'nın "kafa süpürgesi" diye isimlendirdiği karabaş otuymuş. Bu bitkiyi çok tavsiye eder, ziyaretçilerine de içirirdi.

Şafi-i Hakiki olan Rabbimizin tabiatta yaratmış olduğu bitkilerle insan uzuvları arasındaki irtibatı keşfederek onların faydalarını söylerdi. Ayrıca hasta uzuvların tedavisinde hayvan uzuvlarının kullanılabileceğini söylerdi. Mesela ayak ağrıları için paça, göz rahatsızlığı için göz, böbrek ağrısı için de böbrek yenmesini tavsiye ederdi.

Çam Dağı'nda Şeker İkramı

Bir gün Çam Dağı'na Üstad'ın yanına sabah namazına yetiştiğini söylemişti. Ayrıca ağaç üzerindeki ekmek kerameti gibi Çam Dağı'ndan şeker ikram edildiğini anlatmıştı.

Bazen misafirlerin çokluğundan yorulurdu. Bu yüzden bazılarını kabul edemezdi. Bir gün bir otobüs dolusu hanım kardeşlerle ziyaretine gittik. Baktık ki her taraf dolu. Üst katta insanlar bekliyor. Fakat kimseyi kabul etmiyor. Bir ara fırsat bulup odasına girdim. Bizi görünce yüzü güldü. “Ağabey ziyaretine geldik. Eğer yorgunsanız, sıkılıyorsanız döneceğiz” dediğimde, “Kardeşim ben Kütahyalılardan sıkılmıyorum, memnun oluyorum” dedi.

Bir gün bir arkadaş grubuyla yanına giderken arabada biri nahoş bir söz söylemişti. Yanına vardığımızda o söyleyene dönerek, “Altmıştan sonra nasihat tesir etmez” dedi. Dediğini yüzüne vurdu.

“Madem Öyle, İşte Size Sofra”

Hacı Aziz Aydın’ın bir hatırası şöyle:

“Kütahya’dan bir grup kardeşle dershaneleri ziyaret ede ede Ali İhsan Ağabey’e varalım dedik. Afyon’da sabah namazını kıldıktan sonra mükellef bir kahvaltı yaptık. Sonra Şuhut’a vardık. Orada da öğle yemeği yedik. Oradan Senirkent’e vardık. Senirkent’te bir pideciden pide yiyerek Ali İhsan Ağabey’in yanına vardık.

Varınca Ali İhsan Ağabey, bizi yanına almayıp, ‘Yukarı çıksınlar’ demiş. Bekledik bekledik, ne gelen var, ne giden... Derken kapı açıldı, içeri bir sofra girdi ki, içinde kuş sütünden başka her şey var. O yemekleri de güzelce yedik. Fakat ağabey hâlâ ortada yok! Ne kadar beklediysek bir türlü yukarı çıkmadı. Ders yaptık, yine yok. Sonra kardeşin biri, ‘Yahu biz Kütahya’dan çıkarken demek ki, yeme içmeyi ön plana çıkardık ki, Ali İhsan Ağabey, madem öyle, işte size sofra’ dercesine kerametini gösterdi.”

Gür Bir Sesle Öyle Bir “Allahu Ekber” Dedi ki...

Uğur Yoşumaz kardeşin hatırası da şöyle:

“Ziyaretine giderken kendi aramızda ağabeyin arkasında bir namaz kılalım, bir velinin arkasında namaz nasıl olur diye niyet ettik. Kıldırılmak istemezse ısrar ederiz dedik. Aynen böyle oldu, bahaneler sürerek kıldırılmak istemedi. İsrarımızı

sürdürünce sonunda bizi kırmadı, kabul etti. İmamlığa durdu. Fakat bekle bekle bir türlü tekbir almıyor. Derken gür bir sesle öyle bir ‘Allahu ekber’ dedi ki, hepimize ürperti geldi.”

Ankara’da Külliyyat’ın Latince basımı yapılırken *Tarihçe-i Hayat*’ta geçen “Üstad’ın İstanbul’da dostlarıyla gezerken harama bakmaması ve Vali Ömer Paşa Konağı’nda valinin kızlarını birbirinden ayırt etmemesi hadiselerini kitaba koyalım mı, koymayalım mı?” diye düşünürken Ali İhsan Ağabey’i Üstad’a sormak için göndermişler. Üstad, “Buna ancak komünistler karşı çıkar. Onları oraya ben koymadım” demiş.

Allah ondan razı olsun. Bizleri şefaatinde ayırmasın. Âmin!

DEFALARCA KERAMETİNE ŞAHİT OLDUM

Ali Sanver

ÜSTAD'DAN SONRA onun gibi derin ilme vakıf birini görmedim. Dünyevî ve uhrevî ne sorulsa, en önemlisi kalpten geçenlere cevap verirdi. Onun yanında ha düşünmüş, ha söylemişsin, fark etmezdi. Kendisinin belki de on defa açık kerametlerine şahit olmuşumdur. Elhamdülillah, veli ne demek, keşif ne demek onun sayesinde anladık. Bize öyle sırlardan bahsetti ki yazmak doğru olmaz.

En önemli vasfı da bitkisel ilaçlarla insanları tedavi etmesiydi. Müşahedelerimizden, onun bir Lokman Hekim gibi tedavi ettiğini gördük. Nasıl Lokman Hekim bitkilerle konuşup neye yaradıklarını öğrenerek ilaçları yapıyor idiyse, o da tıpkı onun gibi keşfen onları tanıyıp tavsiye ediyordu. Şöyle derdi: “Kardeşim, gerçi her zaman bu ilaç, bu hastalığın tedavisi olsa da, ecelin tedavisi yoktur. Şayet Cenab-ı Hak, bu hastalığı ecel için vermişse yapabilecek bir şey yoktur.”

Bu sırrı anlamayanlar, onun bu ilaç meselesine bazen muhalefet etmişler ve yanlış hükme varmışlardı. Bazı fertlerin onu anlayamamasının sırrı da, sırr-ı velayeti anlayamadıklarından kaynaklanır. Gerçi Nur hizmetinde keşif ve keramet yoktur. Bunlar aranmaz, aranmakla da bulunmaz. Velayet-i kübra olan Risale-i Nur hizmetinin mesleği, sahabe mesleğidir. Ama bazı müstesna ağabeylerde, Üstad'ın velayet sırrı da tecelli etmiştir. Onlar o kısma varis olmuşlardır. Mehmed Feyzi Ağabey ve Ali İhsan Ağabey bu kısımdandır. Kendisinin manevî derinliğine ve sorulara verdiği cevaplara defalarca şahit oldum. Bazılarını beyan etmek isterim.

“Bereket Suretinde Olur”

Bir vakit yakınlarımla ziyaretine gittim. Yolda onun manevî hallerini anlatarak kalplerimizi düzgün tutalım diye beraberimdekileri uyarıyordum. Vardığımızda üst kata çıktık.

Bir demlik çay ve on c bardak vardı. Arkadaşlar, “Biz dokuz kişiyiz, bu bizim için değil” diyorlardı ki, dört kişi daha geldi. Sayımızdan haberleri olmadığı halde bu tevafuk bizi çok etkiledi.

Sonra ben bir hadis sordum. “İsrailiyattandır, kaynağı da şu kitaptır” diyerek kitabı rahlesinden çıkardı. Ben şok oldum. Sonra meyve ikram edildi. Sayımız on c kişi olduğundan, birer tane alınca bitecek gibi geldi. Ama arkadaşım saymış, yenen meyvelerden otuz sekiz çöp çıkılmış olmasına rağmen, meyveler tabakta duruyordu.

Sonra Ali İhsan Ağabey, İslam’ı öğrenmek için yanına gelen Kanadalı bir profesörden bahsetti. Bir tercümanla on beş gün yanında kaldığını söyledi. Giderken Ali İhsan Ağabey, “İstifade ettin mi?” diye sormuş. “Evet, ettim ama, bir şeyi anlayamadım. Her gün yetmiş, belki daha fazla kişi geliyor, ama senin meyveler bitmiyor, hatta geri de gidiyor” deyince, “Bazen böyle bereket suretinde olur” diye gülerek cevap vermiş. Sonra Ali İhsan Ağabey, “Ahirzamanda neden bereket yok?” diye anlatmaya başlamış, dışarı çıkınca meğer arkadaşın sormadığı soru buymuş.

Ebced Hesabı ve Bir Hadisin Tevili

Bir ziyaretimizde Felak Suresi’nin sırrını anlattı. Bir gece önce okumuş, ozememiştik. Yanına gider gitmez, biz sormadan, “O sayfayı açın” dedi. Ve şerh etti. Bize şerleri ve tarihlerini ebced hesabıyla nasıl hesapladığını anlattı. Sonradan dediği tarihte Körfez Savaşı oldu.

Başka bir ziyaretimizde bir gece önce, “Amcam Abbasoğulları’ndan halifelik kalkmaz. Ta ki Deccal gelip onu kaldırıra na kadar” hadisini tartışmıştik. Biz bundan hiç bahsetmeden o hadise itiraz eden kardeşe dönüp, “Onun manası Osmanlı padişahlarının hepsi seyyiddir demektir. Üstad’ımdan işittim” dedi.

Vefatından bir yıl önce, rüyamda vazifesinin bittiğini, başka birisine devrettiğini gördüm. Kendisine anlattım. “Aynen doğrudur” dedi.

Allah gani gani rahmet eylesin, nurlar içinde yatsın.

ÂLEM-İ İSLAM'IN DERDİ ONUN DERDİYDİ

Turhan Örneççi

ALİ İHSAN AĞABEY'İ 1980 yılından beri müteaddit defalar ziyaret etmiştik. Çok hatıralarımız oldu. Ama hatıralarından ziyade onda gördüğüm hususiyetleri, meselelere yaklaşımını, hadiseler karşısındaki tavrını, insanlara davranışını kısaca arz etmek istiyorum.

Bediüzzaman'ın talebelerinde görülen ortak hususiyetler onda da vardı. Mesela bir dava adamı oluşu ki, bu hali bütün hayatında hissedilirdi.

Davası için çalışma, insanları iman ve Kur'an hakikatlerine sevk etme, rıza-yı ilahîye ulaştırın yolları gösterme, bu uğurda her fedakârlığa razı olma, her zorluğa katlanma... Her şeyini, hayatını, evini bu iman davasına hasretme, feda etme, vakfetme; şerefini, izzetini, haysiyetini bu davada bilme... İnsanların takdir ve teveccühünü beklememe, sadece rıza-yı ilahîyi esas alma... Yaptıklarının ecrini, karşılığını sadece Allah'tan bekleme...

Gaye edindiği davasında veya bir hizmete niyet edip yola çıkınca geri adım atmama, hiçbir şeyden yılmama... Zira biliyordu ki, bütün tesir Cenab-ı Hak'tandır. İnsanların ve sebeplerin hiçbir tesiri yoktur. İmandan gelen bir cesaret ve şecaat, hem de şehamet-i İslamiyeyi gösteren bir metanet...

İnsanların Kusurlarına Bakmazdı

Hiçbir olumsuz hadise onu yıldırılmaz, ümitsizliğe düşürmezdi. Gayet geniş bir şefkati vardı. İnsanlar onun yanında kendini rahat hissedirdi. İnsanların kusurlarına bakmaz, başkasının kusuruyla meşgul olmazdı. Kimsenin gıybetini etmez, ettirmezdi. Su-i zandan kaçınır, hüsn-ü zannı meslek ederdi. Kendini düşünmezdi. Âlem-i İslam'ın derdi,

Müslümanların derdi onun derdiydi. Onları düşünür, onlara çalışırdı.

Geniş bir fikir zenginliği, geniş bir anlayış, meseleleri tahlilde yüksek bir feraset sahibiydi. Hadiselerin zahirinden ziyade batınına, hakikat cihetine bakardı.

Ona çok ziyaretçi gelirdi. Gelenler onun sohbetinden, bilhassa onun halinden ders alır, yeni bir şevk ve gayretle ayrılırlardı. Fitne, tarafgirlik, inşikak onun yanında yer bulamazdı. O gibi hallere meydan vermezdi. Ziyarete gelenlere Risale-i Nur'dan bir bahis açıp okutur, "Bakalım bu dersten nasıl bir mana açılacak, dersimizi beraber alalım. Bazı manalar cemaatle beraber açılır" derdi. Sonra o dersten herkes çok istifade eder, feyiz alırdı. O da açılan bazı manaları nazara verirdi. Bazen Üstad'ı ziyaretlerini anlatır, onunla olan hatıralarından bahsederdi. Geçmişte ne sıkıntı ve zorluklarla hizmet yaptıklarını anlatırdı. "Eskiden biz, bir risaleyi, mesela *Sözler*'i okumaya başlayınca, o bitinceye kadar başka işe bakmazdık" derdi.

Uzaktan bakanlar onu münzevî bir hayat yaşıyor zannederdi. Fakat o, bütün âlemlerle irtibatlıydı. Hizmet niyetiyle gelenlerden çok memnun oluyor, inşirah buluyordu. Bayram Ağabey'le çok ziyaretine gitmiştik. Bayram Ağabey geldi diye çok memnun olur, sair Üstad'ın talebelerine olduğu gibi ona da çok ehemmiyet verirdi.

DAİMA RİSALE VE KUR'AN YAZARDI

Fahreddin Günday

BEŞ SENE HİZMETİNDE bulundum. Çok hatıralarım var. Sadece başlık olarak kaydetmek isterim.

Sabah namazından sonra yatmazdı. Daima risale ve Kur'an yazardı. Abdestten önce misvak kullanırdı. Yemeklerde baharatı hiç eksik etmezdi. Dışarıdan gelen hediyeleri kabul etmez, etse bile dershaneye yollardı. Üstad'ın düsturu olan yediğimiz içtiğimiz şeylere dikkat etmemizi tavsiye ederdi.

Rahatsız olmadığı zamanlarda gelenleri kabul ederdi. Rahatsız olduğu zaman mutlaka âlemde bir şeyler oluyordu. Ben buna şahit oldum.

Ali İhsan Ağabey'le bazı öğle ve akşam yemeklerini beraber yedik. Her yemekten sonra meyve ve tatlı yedik. Gelen misafirlere muhakkak ikramda bulunurdu.

TECESSÜM ETMİŞ BİR İHLAS ABİDESİYDİ *Mehmed Ali Gündoğdu*

ONDA HER ŞEYDEN önce yoğun bir ihlas, vera ve takva vardı. O, tecessüm etmiş bir ihlas abidesiydi. Ondaki ihlasın üç kaynağı vardı: fitrilik, hasbîlik ve safilik. Onun her hali, her sözü o kadar fitrî, o kadar hasbî, o kadar safî, temiz ve berraktı ki, en katı, en soğuk ruhları bile eritir, ısıtır ve yumuşatırdı.

Ali İhsan Ağabey, ahirzamanın fırtınalı denizinin mütevazı bir köşesine tezgâhını atmış bir sükûnet limanıydı. Hayatın fırtınalarında yorulan, uzun mücadelelerden bitkin düşen, tsunami dalgalarının tesiriyle alabora olma tehlikesi yaşayanların gemisini yanaştırdıkları, huzur iklimini soludukları, sükûnete kavuştukları, korku ve heyecanlarını yatıştırdıkları bir itminan, bir saadet limanıydı.

Hal İnsanıydı

İlhamını Risale-i Nur'dan alan Allah'ın bu veli kulunu ziyarete gelen, çevresini saran, ona bir vesileyle ulaşan kimseler, o konuşurken kendilerini ılık gölgeli bir yaz mevsiminde, bir huzur ikliminde buluverirlerdi. İnsan onu dinlerken, geçen zamanın farkına varmaz, bu saadet hep devam etsin isterdi. Bir hal insanıydı.

Bir ziyaretimizde tatlı tatlı sohbet ederken içeri giren birinin ona kötü bir haber verdiği görüldü. Bu sükûnet denizi bu üzücü olaydan hiç şevkini bozmadı. Hiç dalgalanmadı. Sükûnet içinde sadece gereken tedbirleri konuştu, o kadar...

Senirkent'teki eski küçük evi her gün gelen ziyaretçilerle dolar taşar; o da sıhhati ve vakti müsaade ettikçe herkese kapısını açar, kimseyi nasipsiz bırakmazdı.

Sır İnsanıydı

Sohbetlerinde sanki sır âlemine bakarak konuşurdu. Melekutî iklimlere girer, hissettiği manaları şifreler, kendisini dinleyenlere bir sır olarak anlatırdı. Bir ziyaretimde besmelenin kendi ruh ve kalbine açılan ince sır ve nüktelelerinden bahsetmişti. “Ben Birinci Söz’den başlıyorum, Otuzuncu Söz’e geliyorum ve takılıyorum. Çözmek için yeniden Birinci Söz’e dönmek zorunda kalıyorum. Besmele her şeyin, her meselenin anahtarıdır. O tam anlaşılmadan hiçbir şey anlaşılmaz” demişti.

Tarikatın değil, hakikatin içinde velayet âlemine girmenin şifresini bulan, takva mertebelerinde bir ömür boyu terakki eden bu veli insanın şefaatine Allah bizleri mazhar kılsın. Âmin!

HADSİZ EVLATLARI OLAN BİR BABA GİBİYDİ

Ayşegül Polat

1990'DAN BERİ DEFALARCA, Isparta-Barla ziyaretlerimiz olmasına rağmen onu ziyaret etmek hiç kısmet olmamıştı. “Acaba hanımları kabul eder mi?” diye düşünüyorum, kabul etmeme ihtimalinden dolayı üzülüyorduk. Beylerden müspet haber geldiğinde duyduğumuz sevinci tarif edemem. İlk görüşmemiz 1999 yılı Kasım ayında oldu. Alanya'dan çoğunluğu hanım kardeşlerden oluşan bir grupla ziyaretine gittik. Büyük bir heyecanla içeri girdik.

Hangi madenin nerede olduğundan, faydalarından tesirlerine varıncaya kadar, hiç duymadığımız hakikatleri adeta soluksuz dinledik. O sıralar çok nadir rastlanan bir göz rahatsızlığım vardı. Fakat kendisine hiç bahsetmemiştik. Bir ara bize burun spreyi ikram etti. Kullanmamızı söyledi. Beyime dönerek, “Gördün mü bak, sağ gözde açılma var” dedi. Çok şaşırmıştım.

Kendisini vefatına kadar defalarca ziyaret ettim. Bize manevî bir evlat gibi şefkat ettiğini, liyakatimiz olmadığı halde ziyade iltifat ettiğini gördüğümde, büyüklerin tevazuunun gerçek büyüklük olduğunu anlamış oldum.

Ziyaretlerimiz genelde hanım kardeşlerimizle ve cemaat halinde olurdu. Fakat ilk ziyaretimizi hiç unutmam. Oturduğu yerden kâinatı, küreleri, simaları, kalpleri, zerrelere okuyan müstesna bir insandı. Otuz Üçüncü Söz'ün Otuz Birinci Pencere'sindeki, “İnsanın nasıl ruhu bütün cesedine öyle bir münasebeti var ki, bütün azasını ve eczasını birbirine yardım ettirir. (...) Hatta çok nuraniyet kesb etmişse, her bir cüz'ü ile görebilir ve işitebilir” hakikatini, onun şahsında defalarca müşahade ettim.

Manevî Acılarına Merhem Olmuştu

Otuz küsur yıldır psikolojik rahatsızlığı olan ağabeyimi ziyaretine götürürken yolda ümitsizliğini gidermek için demiştim ki: “Ağabeyciğim, bizim ekmek, su, hava kadar sana ihtiyacımız var.” Kendisi hava astsubayıydı. Nurları ailemize o getirmişti. Rahatsızlığına rağmen hiçbir şey kaybetmemişti. Her zaman bize güzel dersler verirdi. Ali İhsan Ağabey onun ellerinden sımsıkı tuttu. “Kardeşim, hizmetin sana ekmek gibi, hava gibi, su gibi ihtiyacı var. Sen benim ahiret kardeşimsin” dedi. Aynı sözün tekrarı beni çok şaşırtmıştı. Onun tedavisinin kerametini uzun süre müşahede ettik.

2005 yılı başlarında şiddetli bir imtihan geçirdim. Çok sevdiğim kardeşlerimin manen hücumuna maruz kaldığım bir dönemde kendisini ziyaret için izin almak amacıyla yaptığım telefon görüşmesinde, “Müsaitseniz, ziyaretinize geleceğim” dedim. O da “İhlasın müsaade eder” deyince büyük bir kuvve-i maneviye, çok büyük bir teselli bulmuştum. Manevî acılarına büyük bir merhem olmuştu.

“Üç Nesil Bir Arada Yaşamalı”

Yine bir ziyaretimde, “Üniversitede okuyan büyük oğlumu evlilik isteğinden nasıl vazgeçirebilirim?” diye sormuştum. Çünkü oğlum yolda aramış, onaylamak için ısrarla sormamı istemişti. Ben de geçiştirmek kabilinden, “Sorabilirsem sorarım, yalnız kalabalıkta fırsat olmaz” demiştim.

Uzun süre kabul edilmeyi bekledik. Sonra, “Tek olarak gelsin, yalnız görüşelim” diye haber geldi. Yine çok şaşırdım. Hemen konuyu açtım. Daha ilk cümleyi söylerken gayet amirane, “Hemen gelin et, oğlun okulu bitirene kadar evine al. Aileye alışsın, talebeni yetiştir. Aslı temiz, çok iyi olacak. Dede-nine görmeden yetişen çocuklar, anne-baba yaşlanınca onları huzurevine gönderiyor. Çocuklar bakımevinde, büyükler huzurevinde, aileler parçalanıyor. Evde dede-nine olsa, çocukları terbiyeyle yetiştirirler. Üç nesil bir arada eskisi gibi aileler kuvvet bulursa küfrün belini kırarız. Siz de kıracaksınız. Herkes sizden örnek alacak” dedi.

Ben başka konuya geçmek isterken o tekrar tekrar tam üç kere bu mealdeki konuşmasını tekrarlardı. Odaya meselenin en büyük muhalifi olarak girmişken, en büyük müdafii olarak

çıktım. Aynı sene söylediği gibi evlilik akdini yaptık, çok şükür... Allah ondan razı olsun.

“Sonu Hayır Olan Her Şey Hayırdır”

Bir başka seferde çeşitli fikirlerin serdedilmesi üzerine, cemaat olarak kermes yapmanın caiz olup olmadığını sormuştuk. O da, “Ehl-i imanın ihlasla yaptığı yemekler ehl-i imana şifadır. Sonu hayır olan her şey hayırdır. Bir iş yapmadan önce delile ve akıbeta bakmak lazımdır. Devam edin” demişti. O, sanki evlatları başında toplanmış, kendisinden medet beklenen bir baba gibiydi. Hadsiz evlatları dünyanın dört bir yanından gelmiş, o da hepsini şefkatle kucaklamıştı.

Fitneye, fesada, teröre şiddete karşıydı. Son derece munis, şefkatli, güler yüzlü, yumuşak huylu olmasına rağmen, böyle mevzularda çok hiddetlenirdi. Hatta bir keresinde, Sungur Ağabey için çirkin sözler söyleyen biri gelmiş. Onlara hiddet etmiş. Akabinde biz gelmişiz. O kadar hiddetliydi ki, “Ben bir dua edeceğim, siz âmin diyeceksiniz” dedi. Biz de, “Olur” dedik. “Bu fitneyi çıkarırlar kahrolsunlar” diye üç kere tekrarlardı. Biz de hep beraber âmin dedik. Onun Üstad’a, Nurlara ve kardeşlerine bağlılığından unutulmaz bir ders aldık.

Semavî Bir Bakışla Görürdü

Risale-i Nurları yazmaya, okumaya, manasına vukufiyete çok ehemmiyet verirdi. Okunan her bir meseleyi semavî bir bakışla görür, etraf-ı erbaasıyla izah ederdi. Bizler de hayran hayran dinler, istifadeye çalışırdık.

Bir ziyaretimizde Risale-i Nurları yeni tanıyan bir ablamız, “Bir an önce Isparta’ya gidelim, tandır kebabı yiyelim” diyordu. Ziyaretler uzadıkça sıkılıyordu. Beraberimizde maddî durumu iyi olmayanlar da vardı. Ben de çaresizlik içindeydim. En son eczaneye geldik. O ablamız hâlâ ısrarla isteğini dile getiriyordu. Ben arabada kardeşlerin işlerinin bitmesini bekliyordum.

O arada bir haber geldi. Ali İhsan Ağabey eczaneyi aramış, bizim mevlide gitmemizi istemiş. Ben de, “Ne olursa olsun, gideceğiz, emir büyük yerden” dedim. Ablanın biraz canı

sıkıldı. Mevlide gittik. Gittiğimiz yer kızının eviydi. Damadının ölüm yıldönümü dolayısıyla yapılan yemekli mevlitte emsalini görmediğimiz tandır kebabları, baklavalar, çaylar ikram edildi. Zaten ne zaman gitsek sofralar kurulur, sohbetler yapılır, dualar alır giderdik. Bomboş gider, dopdolu dönerdik.

Rabb-ı Rahim’imiz Üstad’ımızdan, ondan, ailesinden, talebelerinden ve arkadaşlarından ebediyen razı olsun. Âmin!

ONU ANLAMAK NUR’U ANLAMAKTIR

Nevzat Türköz

1970’Lİ YILLARIN ülkemizi sardığı ideolojik kavgalar ortamında, bulunduğum kamu görevim gereği can güvenliğimden endişe ediyordum. Birkaç arkadaşımız yapılan baskı ve tehditler sonucu suikasta uğramış, katledilmişlerdi. Aynı metot bana da uygulanmaya başlandı. Psikolojik baskı ve stres sonucu endişeye kapıldım.

Birkaç gün bu ortamdan uzaklaşıp hava alayım düşüncesiyle, kendimi onun yanına attım. Konuşuldu, sohbet edildi, bana baktı ve bir tabib-i hazık gibi, “Söyle bakalım enişte, ahval-i şerait nasıl, ne diyorsun, sıkıntın ne?” dedi. “Sıkıntın ne?” sorusu beni derin bir sessizliğe itti. Ardından durumu anlattım.

“Rahat ol! Takdir-i ilahînin önüne geçilmez. Sakin ol, endişe etme! O yaratan, O Kadir-i Mutlak olan Allah, kullarını görür, gözetir. Senin yaşadığın sıkıntıları, sıkıntılara nasıl göğüs gerdiğini, ne kadar yardımsever olduğunu, görevini sıdk u sadakatle yaptığını görür, seni korur; rahat ol!” diyerek üzerimdeki kara bulutları kaldırdı ve beni teselli etti. İşte büyük Üstad’ın rahle-i tedrisinden geçmenin verdiği ruhun nuranî bakışı...

Onu kelimelerle anlatmak ne mümkün. Ancak anlamak, mühim olan bu... Onu anlamak Nur’u anlamaktır. Onu anlamak Kadir-i Mutlak Allah’a yakın olmayı, O’na itaati, yüce Yaratan’ı kavramayı, Resulullah’ın güzel hadisindeki, “İman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız” sırrını anlamaktır, yaşamaktır.

Nur içinde yatsın, bıraktığı manevî ve nuranî miras yaşasın.
Âmin!

ETRAFINA ŞİFA DAĞITIRDI

Kani Kucur

BEN ISPARTA YALVAÇ'IN Scl kasabasındanığ. Ali İhsan Amca'nın hastalıklara iyi gelen bitkisel ilaÇlarını duymuŐtım. Daha önce annem onkoloji hastası olduğundan kızı Handan Hanım vasıtasıyla ilaÇ alıp kullandık. Yanımda köyden iki kişi daha olduğu halde ilk defa 2005 yılında ziyaretine gittim.

Amcam Abdullah Kucur, stad'ın talebesidir. Ali İhsan Amca'yla da iyi tanıŐır. Onun selamını götürdüm. İlk gidişimizde yanında yarım saat kadar kaldık. Daha sonraki sene üç kere, sonraki sene de beş kere olmak üzere toplam dokuz kere yanına gittim, görüştüm.

Köyden, sabah İzmira arabasına biner, dokuz gibi Senirkent'e inerdim. Dokuz buÇukta aÇık kapısından iÇeri girerdim. Saat üç kadar, yaklaşık altı saat yanında kalırdım. Kimyacı olduğum iÇin ilaÇlar ve tedavi konuları ilgimi Đekiyordu. Ali İhsan Amca sağlıkla ilgili ne söylemiŐse onu hem eve taŐıdım, hem de etrafımdakilere uyguladım. Lisede kimya Ğretmeni olarak da derslerimde anlattım.

Dikkatimi Đeken İki Şey

İlk gidişimde iki Şey dikkatimi Đekti: Biri, elindeki mıknaııs. Yuvarlak bir mıknaıısın etrafı bakır bir telle Đevriliydi. Bakır telin ucunda bir Đivi, tel uzuyor, Đivi saksının toprağına gömülü duruyordu. Nereniz ağrıyor, mesela baŐınız, "Gel bakayım" diyordu. Nereniz ağrıyor, sırtınız, mıknaıısı ağrıyan yere koyuyor ve elektriği toprağa veriyordu. Mesela baŐınızda bir ağrı veya ağırlık mı hissediyorsunuz. EĞer elektrikten ise onu on dakika iÇinde alıyor ve kuş gibi hafifliyordunuz.

İkinci olarak dikkatimi Đeken Şey, evinin yanibaŐındaki dut ağacıydı. "Bu dut ağacı kaÇ yıllık?" diye sordu. Ben bilmem tabii... Bizim köylüye, "Bak bakalım" dedi. O da baktı, "Tahminen on senelik var" dedi. Şimdi hatırlamıyorum ama

zannedersem üç veya dört senelik olduğunu söyledi. Bu kadar kısa zamanda bu kadar nasıl büyümüştü? O zaman Keçiborlu suyunu dibine döktüğünden bahsetti. O suyu döktüğünde her sene hem meyvesinin daha kaliteli olduğunu, hem de büyümesinin arttığını söyledi.

Tabii bu arada bizim anlamadığımız şeyler de oldu. Fakat bunlar arasında hatırımda kalan, kalp ritmindeki bozukluğa sirkenin iyi gelmiş olmasıydı. Ayrıca sirkenin mıknatısa güç verdiğini, kalbin bir mıknatıs gibi olduğunu ve sirkenin kalpteki ritim bozukluğunu giderdiğini anlatmıştı.

Bununla beraber şunu da söyleyeyim: Ali İhsan Amca'nın bu ilgi çekici yönleri olmasa sırf onun o mübarek simasını, tebessümünü, maneviyatını seyretmek için giderdim. Hiçbir şey anlatmasa, saatlerce insanı dinlendiren o simasını seyretmek her şeye değerdi.

Nur talebelerinin onu tam anladığı kanaatinde değilim. Mesela gelen gruplar, “Biz Barla'ya gidiyorduk, geçerken Üstad'ın bir talebesi var diye uğradık” dediklerinde, “Geçerken uğradık” sözünden hoşnut olmazdı. “Bir sorunuz var mı?” derdi. Gelenler soru sorma gibi bir hazırlık içinde olmadıklarından, “Üstad'la ilgili hatıralarınızı anlatır mısınız?” derlerdi. Böyle yaklaşanlara da anlattığını görmedim.

Madenlerle İlgisi Vardı

Ali İhsan Amca'nın bir yönü de madenlerle ilgilidir. Bir gün, “*Cevşen* okuyordum, perde açıldı, Yukarı Kaşkara'da bana kıymetli bir toprak gösterildi” dedi. Aşağı Kaşkara, Yukarı Kaşkara diye Senirkent'in çevresinde iki yerleşim yeri var. Oradan topraklar alıyor ve on dokuz tane üniversiteye numune olarak gönderiyor. Fakat üniversitelerden tahlil sonuçları farklı geliyor.

O raporların birinde “O maden yüzde seksen oranında toprakta var” demişler. En cahil kimyacı bile yüzde seksen oranında bir maden varsa artık onun toprak olmayıp o maden olduğunu bilir. Başkaları da yüzde onun altında göstermişler.

Bunun üzerine nasıl böyle farklı raporlar çıkar diye, çok hayret etti.

Gittiğimde acaba yeni bir şey öğrenebilir miyim diye giderdim. Elimdeki deftere soruları yazardım. Mesela madenlerle ilgili bir merakım oldu. Hani kâfirler için, “Bizim kurduğumuz sofraya üşüşüp oradan yerler” mealinde bir hadis var. Sofra, Anadolu topraklarında bulunan nimetlerdir. Yerin üstünde olanların yanında bir de yerin altında olanlar var. Madenleri bugün yabancılar işletiyor.

Ben kendisine, “Bu madenleri biz ne zaman işleteceğiz?” dedim. Dedi ki: “Şarkikaraağaç’ta bir mühendis vardı. ‘Türkiye’de petrol var’ dedi, öldürüldü. Bir gün Mühendis Mustafa Dağistanlı (isim farklı olabilir) gece saat üçte beni aradı. ‘İngiliz mühendisler burada bor madeni yok diyorlar. 93 metreye inmişler. Burayı kapatacaklar’ dedi. ‘Evladım ne yap et kazıyı devam ettir, orada var’ dedim. Ve 103 metrede borun ucunu buluyorlar. 250 metreye geliyorlar, hâlâ bor var.”

Bor için “Dünyanın yedi yüz yıllık yakıtıdır” demişti. “Derinliği farklı olabilir ama Türkiye’nin her yerinde vardır” diye ilave etti. Mesut Yılmaz zamanında Almanlar elli yıllığına Türkiye’deki borun işletmesine talip oldular. Bir Samsun milletvekili çıktı, gensoru verdi, olay kapandı. Bor Almanya’da yok, ama fabrikalarının hazır olduğunu duydum.

Torununun Üniversitede Kalmasına İzin Vermedi

Torunu Ömer Tola, Eskişehir Eczacılık Fakültesi’nde okurken hocaları bir bitki için, “Bu Türkiye’de yoktur” demişler. Ömer gelip bunu Ali İhsan Amca’ya anlatınca, “Hayır var” demiş ve dağa çıkıp bulup getirmişler. Saksıya koyup Eskişehir’deki hocalara götürünce, “Aaa varmış” deyip gözleri açılmış.

Ömer 180 çeşit kekik üzerinde bitirme tezi hazırlıyor ve kansere en iyi gelen kekiği buluyor. Üniversite hocaları böyle çalışkan bir talebenin yanlarında bulunmasını arzuluyorlar ve bir grup Ali İhsan Ağabey’den onu istemeye geliyorlar. Hatta tamamen değil, “Üç gün bizde, dört gün sizde dursun” demelerine rağmen, Ali İhsan Amca kabul etmiyor ve “Ben

sizin ilminizi ve çalışmalarınızı beğenmiyorum. Benim torunumu köreltirsiniz” diyor.

Bazı Şifa Reçeteleri

Doktorları pek beğenmezdi. Ama merhametle bu işe yönelen hekimleri ayrı tutardı. Mesela muayene ücretlerinin helal olup olmadığını konuşurdu. “Şimdi siz işin başında parayı verirsiniz. Doktor muayene eder ama çaresini bulamaz. O zaman para ne olacak? Reçete yazmak doktorluk değil” derdi. “Reçete yazmaktan dolayı ücret alınmaz, iyileşti mi ki para alıyorsun?” derdi.

Bir gün bir kadın içinden ne geçirdiyse, “Sen iyileşmezsen bana şöyle olsun” dedi, şimdi cümleyi tam hatırlamıyorum, ama iddialı bir cümleydi.

Mesela beyinde tümör var. Beyindeki tümör için, “Açmayın, ama açtınız, tümörün orada ayakları kalır. Ardıç yağını köküne dökerseniz onu kökünden kurutur” derdi.

Özel görüşme olduğunda dışarıya çıkar, bu defa kapıda bekleyenlerle konuşurdum. Adapazarılı Hüseyin diye biri vardı. “Sen ne için geldin?” dedim. “Ben her sene gelirim” dedi. Doktorun birisi ona, “Ameliyat olsan da olmasan da altı ay ömrün kaldı” deyince, “O halde niye ameliyat olayım, başka çarelere bakarım” deyip o sırada Ali İhsan Amca’yı duymuş. Yanına gelmiş, ilaçlarını alıp kullanmış ve Allah’ın izniyle şifa bulmuş.

“Bir anne-baba, çocuk yapmayı düşünmeden önce genetik hastalıkları durdurup tedavi edecek çarelere başvurmalı. Bir buçuk-iki ay boyunca karabaş balı, ardıç gibi, çocuk takımı diye bilinen doğal ilaçları kullanmalı. Anne sağlam, baba sağlam olduktan sonra çocuk yapmayı düşünmeli” derdi.

Bir gün “Üç salih insan vardı. Onlara merhamet ettim, bazı hastalıklarını aldım” dedi. O dönemde ayağı şişmiş, üzerine basamıyordu. Sonra doktor geliyor, “Buz koyalım” diyor. Ali İhsan Amca, “Buz koyarsak bacağı kesersiniz” diyor. Acı düvelekle sirkeyi birebir karıştırıp sürüyor, yoksa tek başına zehirdir diyor, onu sürünce ayağının şişi iniyor.

Asabiyete Karşı Şifa

Bir okulda bir arkadaşla karşılaştık. Dediler: "Senin gittiğin Ali İhsan Ağabey'e giden biri var." Görüştük tanıştık. "Nasıl gittin?" diye sordum. Dedi ki: "Ben bir hasta göturdüm. Götürdüğüm hastayı kenara çekti ve doğrudan doğruya, 'Bu getirdiğin değil, sen hastasın' dedi. 'Aniden sinirleniyor ve parlıyor musun?' 'Evet' deyince, 'Bak sen margarin yiyorsun' dedi. Ben, 'Yemiyorum' dedim. 'Yiyorsun, yediklerine iyi dikkat et' dedi. Ben her sabah kantinden tost yaptırıyordum. Gittim, kantinciye sordum: 'Bu tostta margarin var mı?' 'Var tabii, margarin sürmeden tost yapılır mı?' dedi."

Ben ayrıca şunu gördüm. Hacamat ve sülük yaptırarlarda asabiyet çok azalıyor. Çünkü damarları açıyor, damarı tıkayan ne varsa o asabiyet yapıyor.

Bir gün başını önüne eğmiş, gözlerini kapamış olarak murakabeye daldığı bir sırada kadının biri içeri girdi. Uyuduğunu zannederek, "Öhö öhö" diye öksürüp kendini fark ettirdi. Aceleci kadın, uyuyorsa bir köşede otur da beklesene... Şöyle yandan başını kaldırdı ama kadının tavrı hoşuna gitmedi. "Buyur kızım" dedi. O bir-iki dedikten sonra Ali İhsan Amca başladı saymaya: "Sizde şu var, şu da var..." Saydı saydı, en sonunda, "Bizim uykumuz da böyledir işte" dedi.

Hafızası Güçlüydü

Hafızasına aldığı bir şeyi hiç unutmazdı. Mesela bir genç bir kere Ali İhsan Ağabey'in yanına gidiyor. Telefon numarasını alıyor ve aradan bir yıl geçtikten sonra arıyor. Açar açmaz Ali İhsan Ağabey, "Buyur Fatih" diyor. Tabii kendisini hatırlayacağını tahmin etmediğinden, "Benim ismim de Fatih ama siz herhalde başka bir Fatih bekliyordunuz?" diyor. "Yooo, falanca zaman gelen Fatih sen değil misin?" diyor.

Nur talebelerinin onu tam anladığı kanaatinde değilim. Mesela gelen gruplar, "Biz Barla'ya gidiyorduk, geçerken Üstad'ın bir talebesi var diye uğradık" dediklerinde, "Geçerken uğradık" sözünden hoşnut olmazdı. "Bir sorunuz var mı?" derdi. Gelenler soru sorma gibi bir hazırlık içinde

olmadıklarından, “Üstad’la ilgili hatıralarınızı anlatır mısınız?” derlerdi. Böyle yaklaşımlara da anlattığımı görmedim.

Torunlarıyla Kamp

Ali İhsan Amca’nın gördüğüm bir özelliği de yakınlarının, bilhassa torunlarının manevî hayatı için çok ciddi gayret göstermesidir. Malum dindarların hizmette koşturmaktan bazen çocuklarını ihmal ettikleri bilinmektedir.

Vefatından bir sene evveldi. Isparta’dan, Kayseri’den çeşitli yerlerden gelen torunlarını toplamış, onlarla kamp yapıyordu. Hepsi küçük; biri altıya, biri beşe gidiyor, biri okula yeni başlayacak. Birbirleriyle şakalaşıyorlar. Birinci Söz’den başlatıyor. İlk dokuz sözü bitirene kadar sırayla okuyorlar. Bazen devreye kendisi giriyor, misallerle anlatıyor. O sırada misafir falan, hatta paşa bile gelse, “Şu anda torunlarımla meşgulüm” diyerek onu da kabul etmiyordu. Onlara o kadar önem veriyordu.

ONA BAKMAYA DOYAMAZDIK *Okan Yılmaz*

BEN 2005-2007 YILLARI arasında Senirkent'te vakıf olarak hizmet ettim. Tabii bu arada pek çok defa ziyaretine gidip geldik. Ali İhsan Ağabey deyince içimde büyük bir burukluk vardır. Çünkü onun son zamanı uzun bir hastalık dönemine denk geldiği için görüşmeden ve onun izin ve duasını alamadan Senirkent'ten ayrılmak zorunda kalmıştım.

Yaklaşık iki yıl Senirkent dershanesinde kaldığım sürece derslerine katılmak nasip oldu. Ekseriya her cuma namazından sonra evinde ders olurdu. Evine yaklaştıkça içimizi garip bir heyecan kaplardı. Onun penceredeki masum, bir o kadar da azametli duruşu herkesi heyecanlandırırdu. Bazen rahatsızlığından dolayı onu görememe telaşı olurdu. Onun yanına giderken kalbî ve ruhî hastalıklarımızı hissettiğini bilmemiz ve huzuruna girdiğimizde onun durgun ve sancılı halini görmemiz; dolayısıyla hem onunla olma iştiyakı, hem de onu rahatsız etme endişesi taşırdık.

“Sorguda Risale-i Nur İmdadına Yetişirdi”

Bir gün kendilerini sorguya çektiklerini anlatarak şöyle demişti: “Öyle anlarda Risale-i Nur imdadına yetişirdi. Sanki sayfalar önümde açık, onlara okur gibi cevap verirdim. Onlar, Risale-i Nur'dan gelen cevaplara asla bir şey diyemez ve bu yüzden sinirlenirlerdi. Ama ne zaman araya kendimden birkaç söz eklesen, hemen tazyike başlardı. O zaman ben yine Nurlardan cevap vermeye devam ederdim. O takdirde asla bir sıkıntı veremezlerdi.”

Ali İhsan Ağabey'e bakmaya doyamazdık. Onun gülümsemesindeki şefkat ve cemal, sertliğindeki celal, duruşundaki vakar... Ona bakarken, “Talebeleri böyle olan bir zat, acaba kendisi nasıldır?” diye Üstad'a olan iştiyakımız artardı.

Pekçok Kerametine Şahit Olduk

Ali İhsan Ağabey’i tanıyanlar onun pek çok kerametine şahittirler. Biz de cüz’î-küllî bazılarına şahit olduk. Bir tanesini teberrüken arz edeceğim:

Bir gün dershanemize gelen misafirleri onun evine götürmüştüm. Gittiğimizde odasının kapısı kapalıydı. Görenler bilirler, basit tahta bir kapıdır. Otomatik kilit yaptırılmıştı. Ali İhsan Ağabey, yanı başındaki düğmeye basar, kilidi açardı.

Perdeleri kapalı olduğundan içeriyi göremiyorduk. Kapısını çalıp bir süre bekledik, seslendik. Ali İhsan Ağabey, “Kapı açık” dedi. Fakat kapıyı açamadık. Bunun üzerine otomatiğe bastı. Kapı ısrarla açılmıyordu. Yakınları geldi, saatlerce uğraşmalarına rağmen kapı bir türlü açılmadı. Yaklaşık üç-dört saat sonra kapı birden açılıverdi.

Bu olaydan bir müddet sonra yanına gitmiştim. Birden dedi ki: “Bu kapı vazifedardır. Ben ona ‘Açılma’ dersem açılmaz. Kimi, hangi çilingiri getirirseniz getirin, ben ona ‘Açıl’ demeden açılmaz.” Böylece önceki halin hikmetini anlamış oldum.

Yine bir gün önüne bir saksının içinde alçı, alçının içinde de dikili kuru bir dal getirilmiş. “Bu nasıl bir şey, bana bunu niye getiriyorsunuz?” diye sinirlenmiş. “Bunu atın” demiş. Atarlarken, “Neyse yukarıya koyun, sonra atarsınız” demiş. Sabah olunca o kupkuru dalın yaprakları yemyeşil açılmış. Böyle olunca muhafaza etmek için odanın başköşesine koymuşlar. Hanımlar haber alınca mübarektir diye yapraklarını yolmuşlar.

Bir de Senirkent’e yakın Garip Köyü’nden Çam Dağı’na Ali İhsan Ağabey’in yatalak olduğu dönemde bir yol açılmış. Ali İhsan Ağabey, yattığı yerden o yolun kıvrımlarını her tarafını anlatırdı. Biri sormuştu: “Ali İhsan Ağabey sen yürüyemediğin halde nasıl biliyorsun?” O da gülerek, “Merkebe bindim” demişti. Anladık ki, nefis merkebine binmiş.

“Lafzı Size, Manası Bize...”

Ondan dinlemişim. Senirkent'te Üstad'ın yanına giden bir hoca varmış. Mısır'da kıraat dersi almış. Üstad'ın yanına gittiğinde kıraatte yanlış okuyanları şikâyet etmiş, "Üstad'ım yanlış okuyorlar" demiş. Üstad duymazlıktan gelmiş. Adam tekrar aynı şeyi söyleyince yine cevap vermemiş. Üçüncüde "Kardeşim, Cenab-ı Hak size lafzını vermiş, bize de manasını vermiş" demiş. Bunun üzerine o konuda ısrarından vazgeçmiş.

Medine'deki İlyas Ağabey, o zaman Senirkent'te kalıyordu. O bize anlatmıştı. Dershanede merkezî sistem kalorifer vardı. İniyorlar ki derece doksanı geçmiş, neredeyse patlayacak. Patlasa koca dershaneyi havaya uçuracak. Derken müdahale edip söndürüyorlar. Sonra Ali İhsan Ağabey'in yanına gidiyorlar. "Ağabey böyle böyle oldu" diye anlatıyorlar. Ali İhsan Ağabey, "Dershanede hırsızlık var. Bu o yüzden gayza geldi" diyor. Sonra araştırıyorlar, okulların yeni açıldığı dönemlerde kayda gelen talebelerden birinin olduğunu tespit ediyorlar. Sonra o talebeyi gönderiyorlar.

"Üstad'ın Müspet Hareket Emrine Uyuyoruz"

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin çok tartışmalı geçtiği dönemdeydi. Ali İhsan Ağabey de çok sıkıntılıydı o dönemde... Sürekli o konuyla ilgili tahşidatlar yapıyor, ilgili yerleri okuyor, okutuyordu.

Bir gün gittik, çok celalli bir hali vardı. Mevzunun ortasından girdi, "Siz sanıyor musunuz, ben burada oturuyorum, hiçbir şey yapmıyorum. Eğer maddî bir şey yapılacak olsaydı, kimseye bırakmaz, gider ben hallederdim. Hiç kimse benden önce bu işi yapamazdı. Biz burada Üstad'ımızın müspet hareket emrine ittibaen oturuyoruz. Yoksa kimseye bırakmazdım. Bu Senirkent şahittir, at üstünde iki elimde iki silah, bozuk para gibi yerden iki kurşunu aynı anda geçirirdim" dedi.

Isparta'nın Şahs-ı Manevîsi

Ali İhsan Ağabey'in hususi meşguliyetleri vardı. Mesela Kur'an yazmaya çok önem veriyordu. İnanılmaz teveccüh ve ziyaretçilerin olduğu zamanlardı. Bir gün, "Aslında bu

insanları almak istemiyorum. Ama almayınca manen itap görüyorum. Ona binaen almak zorundayım, almayınca hasta oluyorum” diyordu.

Bir gün, “Bayram Ağabey’in vefatından sonra Isparta’nın şahs-ı manevîsinin yükü bana tevdi edilmişti. Ben ondan sonra hasta oldum. O manevî ağırlığı kaldıramadım. Sonra o manevî ağırlık benden alındı, Isparta’nın şahs-ı manevîsine tevdi edildi. Ben ondan sonra sıhhat buldum” demişti.

Hız. Meryem’in Kabri

Ahmed Feyzi Ağabey’le Ege dağlarında maden aramışlar. Ben de sordum, “Ağabey ne madeniydi, ne buldunuz?” diye. Tebessüm etti, güldü, “İnsan madeni arıyorduk” dedi. Öyle geçiştirdi. Sonra öğrendik ki, bir yer bulmuşlar. Bakmışlar ki bir kabir, Meryem annemizin kabri... El ayak parmaklarını görmüşler ve sonra orayı kapatıp çıkmışlar

“Ya Muin” Evradı

Ali İhsan Ağabey’e annesi bir gün, “Oğlum bana bir şey söyle ki ben onu evrad edineyim” demiş. Ali İhsan Ağabey de, “O anda aklıma gayr-i ihtiyari ‘Ya Muin’ geldi” diyor.

Bir ara annesi ormana oduna gitmiş. Hava bozulmuş, merkebi bir türlü yükleyemiyor. Bayağı sıkıntılı bir durum meydana gelmiş. O esnada Ali İhsan Ağabey’in sözü aklına gelmiş, “Ya Muin” demiş. Derken yanında bir adam peyda olmuş. Hemen yükünü merkebe yükleyip selamete gelmesine vesile olmuş. Bunu gülerek anlatırdı.

Muhabbet ehli bir insan...

GÖNÜL İNSANİYDİ

Gül Birgül

BEN HAZRETİ ÖNCE rüyamda gördüm. Yağmurun altında ıslanıyor. Bana “Güle güle” diye el sallıyordu. Ondan sonra ziyaretine gittiğimde baktım rüyamdaki aynı zat. İlk tanışmamız böyle oldu. Ondan sonra çok büyük bir muhabbet oldu. Kendisi bana öz babamdan önde... Allah şefaatine nail eylesin.

Ondan sonra sürekli ziyaretine gittim. Çok misafir olmasına rağmen ilginçtir, bizim her gidişimizde yanı boş olurdu ve bizi beklerdi. Kimseyi de almazdı. Hatta gittiğimizde gelenlere celalli davranırdı. “Beklesinler efendim, meşgulüm, kendime ayıracak zamanım olmayacak mı?” derdi.

Çok güzel muhabbetimiz olurdu. Üstad Hazretleri’nden anekdotlar anlatırdı. Kendi hayatından bize çok güzel bir hayat terbiyesi verirdi. Çok şeyler öğrendik ondan... Her söylediğini kural kabul ettim. Bundan da hiç zarar görmedim, Allah razı olsun, hep faydasını gördüm.

Ara ara hastalıklarımız, sıkıntılarımız oldu. Bir evladımı hiç beklemedik bir şekilde doğuma çok az kala kaybettim. Tabii insan çok üzüyor. Ama hemen arkasından ona gittiğimde, bana sadece, “Mübarek olsun” dedi, içimde hiçbir üzüntü kalmadı. O anda başıma çok güzel bir şey geldiğini hissettim ki, o günden sonra bir an bile üzüntüsünü duymadım. Hep bana sevinç verdi. İkinci bir yavrumuz olmasını çok niyaz ediyorduk. Onun da dualarıyla ikinci çocuğumuz oldu. O sırada ben onun çok manevî desteğini gördüm.

Hep Yanımda ve Desteğimdeydi

Benim iş hayatımda da hep yanımda ve desteğimde olmuştu. Çok büyük bir firmada üst düzey yönetici olarak çalışıyordum. O kadar parlak bir dönemimdi ki, artık daha da üstünü bekliyorum. Bana bir gün döndü dedi ki: “Biz seni oradan alıyoruz.” Açıkçası hiç şaşırmadım. Tabii ki razıyım.

Hakikaten hiç olmadık bir şekilde bir ay içerisinde her şey allak bullak oldu. Üstümdeki kişiyle aram bozuldu. Fakat ben buna hazırlıklıydım. Hiçbir sıkıntı çekmeden ve en güzel şekilde haklarımı alarak ayrıldım. Ondan sonra bana ondan çok daha güzel bir şey hazırlandı ve sunuldu.

Hakikaten gönülden konuşurduk. İlk zamanlardı, hatırladığımda da utanırım. “Yahu bu ilaçlardan iyi para kazanıyorlar mı acaba?” diye içimden geçirdim. Hemen yüzüme baktı, “Bizim cebimizden gidiyor” dedi. Çok mübarekti. Onu en sıkıntılı zamanımda hâlâ yakınımda hissediyorum. Onlar ölmüyor zaten. Allah ebedî hayatta kavuşmayı nasip etsin.

Şifayı Onun Eliyle Buldum

İlginç bir hastalık geçirmiştım. Sebebi de bilinemedi. Bir sabah uyanamadım. Çok ciddi bir koma dönemi yaşadım. Dokuz gün kendime gelemedim. Türkiye'nin en iyi hastanelerinde on bir profesör hiçbir teşhis koyamadılar. Işıklı bir koridorun içinde hareketsiz bekliyor gibiydim. Orada hep beklediğimi görüyorum. Vücudum bir et külçesi haline gelmişti, hiç kendimde değilim. Bu arada bir sürü konuşmalar yapıyormuşum. Ama ben bunları bilmiyorum. Etrafımdakiler duyuyormuş. Bu müddet içinde MR'lar çekmişler, tetkikler yapmışlar. Ama ben bunları hiç hissetmedim, yapılan iğnelerin acısını dahi hissetmedim.

Bu arada eşim, hazretimin verdiği ilaçları harfiyen uyguladı. Bütün vücudumu ardıç yağıyla ovdurdu. Ondan sonra karabaş yağı sürdü. O ne demişse aynını uyguladı. Dokuz gün böyle geçtikten sonra bir anda tak diye kendime geldim. Sanki ruhum birden vücuduma geri döndü. Hemen mübareği telefonla aradım. Hiç unutmuyorum. İlk onunla konuştum. Bana dedi ki: “Bitirdin beni, dokuz gecedir uyumuyorum.” Ama bu arada ben hep, “Hazretim geldi, Üstad geldi, Resulullah geldi” diye söyleniyormuşum. O sırada, Allah razı olsun, Mine Hanım yanımda dua ediyor ve silsile-i sadatı çağırıyor. O sırada cam açık, kapatın diyorlar. Ben “Sakın kapatmayın, uçuyorlar” demişim. Kapı çalınıyor, kapıda kimin olduğunu söylüyorum.

Bizi Yaylaya Davet Etti

Kirazlı Yayla'ya çıktığında bir gece telefon etti. "Hadi kalkın gelin" dedi. Onun dediğinde saat 11'di. Pat diye İstanbul'dan çıktık gittik, yatsı namazında yayladaydık.

"Ooo Gül geldin mi? Hoş geldin, burada bir hafta kal, hiçbir şeyin kalmaz. Çok iyi ettiniz" dedi, çok sevindi. Artık Allah ne veriyse yedik. Bizi göndermedi. "Boş çadır var" dedi. Handan ve Candan da gelmişlerdi. "Orayı Gül'le Çetin'e veririz. Siz de bu çadırda yatarsınız" dedi. Leyla'nın oğlu İbrahim akşam tavşan yakalamıştı. Onu pişirdi, yanında değişik bir pilav yaptı. O gece sabaha kadar çok değişik zuhuratlar oldu. Şahane bir geceydi.

En son ağaçların kesilmesinden sonra bizi Çam Dağı'na çıkardı. Orada birlikte namaz kaldık. Bize "Siz yukarıya bir çıkın görün" dedi. "Ben çıkarsam bırakmazlar" dedi. Çıktık hakikaten gençler vardı.

BİZE ŞİFA KAPILARINI AÇTI

Candan Göksu

İLK DEFA GÜL BİRGÜL Hanım'la birlikte gittik. Eşim lokantacı olduğundan tekrar gittiğimizde “Yemekçi” diye takılıp latife etmişti. Manevî olarak çok dolu birisiydi, çok güzel sohbet ediyorduk. O kadar çok hayatımıza girdi, o kadar çok istifade ettik ki, her an, her yerde ve her ortamda muhakkak bahsi geçiyor.

Bir ara büyük bir sıkıntım vardı, çıkmaza girmiş durumdaydım. Kendisine anlatmadım ama bana direk, “Sekine’yi çok oku” dedi. Hâlâ okuyorum ve herkese tavsiye ediyorum.

Bir gittiğimizde dedi ki: “Bir gün saksıda hiç görmediğim bir bitki gözüme çarptı. Şaşırdım bu da ne diye! Derken o gün bir çocuk getirdiler, onun hastalığına o bitkinin şifa olduğunu anladım, o gelmeden şifası saksının içinden çıktı.” Çok etkilenmişim.

Bütün Aile Ondan Şifa Bulduk

Bir de annemle gittiğimizde karşılaştığımız şey ilginçti. O günü hiç unutamıyorum. Kardeşim, “Eşimden boşanacağım” diye tutturmuştu. Ali İhsan Ağabey’i de çok severdi. Bir ziyaret edelim, onun da fikrini alalım dedik. Yere yarım ay şeklinde dizilmiştik. Biz hiçbir şey konuşmadan o boşanmamalarını, devam etmelerini söyledi.

Annemin de rahatsızlıkları vardı. Kardeşini kaybettikten sonra aklını kaybetmişti. Çok ağır ilaçlar kullanıyordu. Çok üzüntülüydü. Onunla da sadece bakıştılar, hani gözlerle konuşulur ya, öyle. Hiç kelime yok. Dedi ki: “Tahmidiye oku.” Annem bir-iki hafta sonra baktık toparladı.

Oğlumun kolu kırılmıştı. Doktorlar, “Bu kaynamaz” demişlerdi. Ali İhsan Ağabey paça yemesini ve ayrıca kolunu

paça suyunun içerisine koymamızı istedi. Dediklerini yaptık, çocukta hiçbir şey kalmadı. Ne çivi takmaya ihtiyaç kaldı ne bir şey, kaynadı gitti.

Ateist Doktora *Cevşen* Hediye Etti

Kardeşim Mustafa'nın bir doktor arkadaşı vardı. Babası da doktordu ve Tahsin Tola'nın da arkadaşıydı. Onun hakkında "Senirkent'i Senirkent Yapan Adam" diye bir kitap yazmıştı. Kitabı Ali İhsan Ağabey'e verince, o da kitabı yazan kişi vefat ettiğinden oğlu Sadi'ye *Cevşen* gönderdi. "Bunu ona verin" dedi. Oysa Sadi ateist bir çocuktur. Ben "Ona nasıl söyleyeceğim?" diye düşünürken bir gün bir şekilde söyledim. "Çok değerli bir hocamız sana bir dua gönderdi" dedim ve bir süre veremedim. Onu benden ısrarla nasıl istedi anlatamam. Sürekli, "Bana onu gönder" dedi. Gönderdim, şimdi çantasından çıkarmıyor. Hâlâ Kozyatağı'nda doktor.

HER SÖZÜNDE DERİN BİR HİKMET VARDI

Dr. Lalenur Dane

ALİ İHSAN AMCA'YI en son babamın vefatında görmüştüm. Babamla beraber yedi yaşlarındayken Üstad'ın elini öptüklerini anlatmıştı. O tatlı gülümseyişiyle bana bakarak, "Ummanın yanında durup da maiden (sudan) haberi olmayanlara sözüm yok Lale" demişti. O zaman babamın kıymetini bilemediğimi anladım. Altı ay sonra da kendisini kaybedince ummanın yanında olup da maiden haberi olmamanın acısı bütün benliğimi sarmıştı.

Erzurum'da ikamet etmem sebebiyle kendisini çok sık ziyaret edememiştim. Küçük yaşta aklıma Allah'la alakalı sorular gelmişti. Epey bunaldığımı ve sorularıyla anneannemi bunalttığımı hatırlıyorum. Anneannem, "Gel seni Ali İhsan'a götürüyüm" deyip beni ona götürmüştü. Sohbetini dinleyince bende bir ferahlama olmuştu. Yıllar sonra bana anlattıklarının risalelerde olduğunu fark ettim. Çocukluğumuzda yaz tatillerinde Senirkent'e gittiğimizde Ali İhsan Amca'nın evinden hiç çıkmak istemezdik.

Beğenmeyip Attığım Tatlıyı O Almıştı

Lise yıllarında İstanbul'da teyzemde misafirdik. Ben tatlı yapmıştım. Fakat yaptığımı beğenmeyip kimseye göstermeden atmıştım. Ali İhsan Amca da oradaydı. Akşam giderken baktım benim tatlılar onun elindeki kese kâğıdının içinde! Çok mahcup oldum ve sormadım. Böylece bana çok güzel bir ders vermişti. Atmamam gerektiğini sözle söyleseydi bu kadar etkili olmazdı.

Berberce Çam Dağı'na çıkmıştık. İbiş Hoca'nın perşembeyi cumaya bağlayan gece sabaha kadar katran ağacının başında *Cevşen* okuduğunu bize anlatmıştı.

Ziyaretine gittiğimizde bize kendi elleriyle hizmet ederdi. Bir keresinde saç kavurma yapıp ikram etmişti. Misafirlere küçük büyük demeden hürmet ederdi.

Senirkent'e bir gidişimde defalarca gidip beklememe rağmen, gelen misafirlerin çokluğundan bir türlü kendisiyle görüşmemiştim. Nihayet görüşünce bana tatlı tatlı gülümseyerek, "Sen beklersin, daha ihlaslı biri gelir, girer" diyerek takılmıştı. Her sözünde derin bir hikmet vardı.

Yine bir ziyaretimde beni yanına oturtmuş, gelen bütün hastalarla ilgili bilgi verip notlar aldırılmıştı. "Sülalemde pek çok doktor var, hiç ilgilenmiyorsunuz" diye sitem etmişti. Ondan öğrenip uyguladığım bilgiler sayesinde çok insanın duasını almışımdır.

"Kadının Dediğinin Tersini Yapacaksın" Sözü

Bir gün yanındayken bir hasta geldi. Halk arasında söylenen, "Kadının dediğinin tersini yapacaksın" sözünü sordular. Ali İhsan Amca İslamiyet'te böyle bir şey olmadığını ve ailede alınacak bütün kararların kadın ve erkeğin istişaresiyle olması gerektiğini anlattı. İstişarenin üzerinde önemle durdu.

Bayanların bazı dönemlerde hissî davrandıklarını anlattı. Tıpta, "doğum sonrası depresyon" denilen olayın üzerinde durarak bayanların bazı dönemlerde hissî davranıp eşlerine ve çocuklarına, "Seni de çocuklarını da istemiyorum" gibi sözler söyleyebileceklerini ve böyle bir olayın sahabe devrinde de yaşandığını, Peygamber Efendimize (a.s.m.) sorulduğunda, "Git dediyse tersini yap, gitme!" dediğini anlattı.

Bu sözün günümüze, "Kadının dediğinin tersini yapacaksın" şeklinde yanlış olarak geldiğini söyledi. Her konuya bu kadar ince vukufiyeti beni bir kere daha şaşırtmıştı.

Eşini Çok Güzel Anlatıyordu

En son uğradığımda Saadet Hala'dan, yani eşinden uzun uzun bahsetmişti. Onu çok güzel anlatıyordu. Bu bir eş için ne güzel bir talihti. Saadet Hala'nın çok teslimiyetli olduğunu, hiçbir şeye itiraz etmediğini, aylarca evden gittiği halde hiçbir şey sormadığını ve evi çekip çevirdiğini anlatmıştı. "Ben aylarca

evden gider, gelmezdim. Nereye gittiğimi de söylemezdim. Hiç sormaz ve itiraz etmezdi” demişti. Saadet Hala'nın makamının yüksekliğini anlatmıştı. Aslında burada bize vefat edeceğine dair işaret varmış ama biz anlayamadık.

Allah bize manevî büyüklerimizin kıymetini bildirsin. Onlar Kâbe hürmetindedirler.

O BİR DERYAYDI

Kemalettin Altinkurt

1965 SENESİNDE Senirkent Şeyhler Mahallesi Camii'ne müezzin olarak atandım. Ali İhsan Ağabey cuma namazına gelirdi. Camide oturuşu, hutbeyi dinleyişi, ihlaslı ve samimi hali beni hayran bırakırdı. Bazı meselelerde kafama takılan soruları sormaya yanına giderdim. Risale-i Nur'dan ders yapar, ders esnasında ben sormadan soruma cevap verirdi. Hayrette kalırdım. Böyle kaç defa oldu bilmiyorum.

1968 senesiydi. Ali İhsan ve Dr. Tahsin Tola Ağabeyler, Senirkent Müftüsü Ekrem Mızrak Bey'le beni çağırıldılar. "Kur'an kursu muallimi sen olacaksın" dediler. Ben de, "İki imam bu görev için uğraşıyor, ben onların önüne nasıl geçebilirim?" dedim. Fakat üçü de ısrar edince beni Ankara'ya gönderdiler. Diyanet'te sözlü ve yazılı imtihana girerek Rabbimin inayetiyle pekiyi dereceyle kazandım ve Senirkent'e dönerek bu vazifeyi canla başla yapmaya başladım.

Merhum Dr. Tahsin Tola bize Osmanlıca yazmayı öğretti. Bir gün Ali İhsan ve Tahsin Ağabeylerle Barla'ya gittik. Oradan yaya olarak Çam Dağı'na çıktık. Ali İhsan Ağabey Üstad'ımızın çıktığı çam ağacına çıkıp oturdu. Tahsin Ağabey'le ikimiz ağacın altında kaldık. Bize oradan ihlaslı ve samimi bir ders yaptı, kendisi de ağladı, bizi de ağlattı. Yine başka bir zaman birlikte Çam Dağı'na çıkmak nasip oldu, oradan yaya olarak Senirkent'e döndük.

Cezaevinde Dersler Yaptık

Rahmetli Hasan Karaer'in evinde ders başlamıştı. Zaman zaman giderdik. Emniyete şikâyet etmişler. Kitapları ve yazı tahtalarını polisler aldılar. Yedi kişi bizi alıp savcılığa götürdüler. Savcı mahkemeye sevk etti. Hakim, Hasan Karaer'i, Dr. Tahsin Tola'yı, Ali İhsan Ağabey'i ve Mustafa Tortop'u tutuklayıp cezaevine sevk etti.

Nur davası uğruna cezaevi yolunda; elleri kelepçeli ama ruhları bayram sevincinde

Bu olaydan bir hafta önce de kaymakamlık benden cezaevinde haftada bir vaaz etmemi istemişti. Yazıyı alıp Ali İhsan Ağabey'e gittiğimde, "Hayırlı olsun Kemalettin Hoca, orada hepimizin görevi var, orası Medrese-i Yusufiye'dir" demişti. Bu sözden bir hafta sonra onlar dört kişi olarak cezaevine girdiler. Ertesi gün de ben derse başladım. Ali İhsan Ağabey, "Kemalettin Hoca burada hepimizin görevi var demedim mi?" dedi. Her gittiğimde bütün mahpuslara namaz kıldırıldıklarını gördüm. "Sizler burada varken bana ihtiyaç yok" deyince, "Hayır senin resmî görevindir, lütfen devam et" dediler. Altı sene her hafta devam ettim.

O zaman savcı konuşmalarımı yazılı metin olarak istemişti. Ben de "Bir saat konuşuyorum, vaktim olmaz yazamam" demiştim. Bir gün baktım savcı gelip köşeye oturmuş, beni dinliyor. Ardından teşekkür etti. İkinci hafta yine geldi dinledi, üçüncü hafta dinledikten sonra, "Hocam çok teşekkür ederim, çok istifade ettim, devam edin" dedi.

Mezarlıkta Beyaz Elbiseli Zat

Cezaevi kabristanının içindeydi. Ali İhsan Ağabey gece dışarı çıkıp tefekkür ederken beyaz elbiseli üç-dört metre uzunluğunda bir zatın yanına doğru geldiğini görmüşler. Nöbetçiler bunu görüp korkmuş, ateş etmeye kalkışmışlar. Ali İhsan Ağabey, “Ateş etmeyin, benim misafirimdir, size bir zarar vermez” demesine rağmen iki el ateş etmişler, o zat nur gibi semaya doğru uçup gitmiş.

“Bunlar cezaevinde kaldıkça mahkumların hepsi namaza başlayacak” diye onları Isparta Cezaevi’ne naklettiler. Avukat merhum Bekir Berk Ağabey geldi. Çok güzel müdafaalar yaptı, beraat ettiler.

BANA BEDİÜZZAMAN'IN ELİNİ ÖPTÜRDÜ

İbrahim Aydın Topçu

2001'DE KALP KRİZİ geçirdim, 2002'de de kulaklarımda çınlama başladı. Bunun arkasından mesanemden kan gelmeye başladı. Bu tokatlamaların sevkiyle Ali İhsan Amca'nın yanına gittim. Aslında onu normal aklım erdiğinden beri tanırım. Senirkent'te cübbeyle gezdiğini küçüklüğümünden hatırlarım. Fakat 2002'de rahatsızlığım sebebiyle gittim. O zamana kadar otobüs şoförlüğü yapıyordum.

“Evladım altı buçuk senedir seni bekliyordum, rahatsız olunca mı gelecektin?” dedi. Ben anlayamadım tabii. “Amca öyle oldu” dedim. “Şunları şunları ye” dedi. “Doktorlar kitle diyor, kanser diyor, ameliyat diyor, ‘Ameliyat olmazsan ölürsün’ diyorlar” dedim. “Evladım beni dinler misin?” dedi. “Amca seni can ü gönülden dinlerim, sana karşı içimde ayrı bir hürmet var” dedim. “Peki oğlum, ameliyat olma” dedi. 2004'te manevî âlemde Üstad'ın elini öptükten sonra idrar torbamdan hayvan ciğeri gibi bembeyaz bir parça koptu.

Manevî Ameliyat

Esas manevî ameliyat Üstad'ın elini öptükten sonra başladı. Bediüzzaman bana bıçağı vurdu. Rüya âleminde değil, 2004 yılında Çam Dağı'nda... Ali İhsan Amca'nın elini öpüyordum. “Benim elimi bırak, şu eli öp” dedi. Tekrar, “Oğlum öp şu eli diyorum sana” dedi. Öptüm. Ondan sonra idrar torbamdan bembeyaz bir parça koptu. “Amca böyle böyle oldu” dediğimde gülerdi. “Sabret evlat, Allah sana Eyyüb Peygambere (a.s.) verdiği şifayı verecek” derdi. O bambaşkaydı. Çok severdi beni.

Benim idrarımdan sürekli kan gelmesine rağmen kan değerim düşmüyordu. On beş-on altılarda çıkıyordu. O ıstırapı çekiyordum ama gücümünden düşüş yoktu. O halimle Keçiborlu'ya arabayla adam götürüp getiriyordum. Bu durum

Ali İhsan Amca'nın vefatına kadar devam etti. Onun vefatından sonra benim kan değerim birden beşe düştü. Beni hastaneye kaldırdılar. Ben makineyi sahibine teslim ettim. Dünyada O'nun sevgisinden başka bir sevgi ve korkusundan başka bir korku bilmiyorum.

Havadan Sudan Bahseder, Onu Güldürürdüm

Haftada üç-dört gün yanına gidiyordum. Zaten gitmediğim zamanlar “Aydın’ım gelmedi mi, Aydın’ım gelmedi mi?” diye sorarmış. Varırdım, havadan sudan bahseder, onu güldürürdüm. O Allah’ın mübarek, sevgili ve sadık kulu... Üstad Hazretleri ona, “Bitkilerle tedavi et” demiş. “Evet, bir zaman gelecek taşlarla tedavi edeceksin, bir zaman gelecek su ile tedavi edeceksin” demiş. O bunlara hazine-i Rahman derdi.

Bir gün genç evli birileri geldi. Yedi senedir çocukları olmuyordu. “Daha Rize’den evden çıkarken bunların çocukları olmadığı bildirildi. Oğlanın adı şu, kızın adı şu” dedi.

“Arkamdan Ağlama” dedi

Vefatından önce arabayı rampaya, evinin garaj girişinin önüne koydum. Duvarın önüne oturdum. Durmadan sigara içip ağlıyordum. Handan’ı çağırıp, “Aydın’ım niçin ağlıyor?” demiş. “Nerede baba, Aydın yok” demiş. “Dışarıda” demiş. Dışarıya çıkıyor, bakıyor, göremiyor. “Baba Aydın maydın yok, hayal mi görüyorsun?” demiş. “Hayali bütün dünya görse ben görmem. Git duvarın önünde oturup sigara içip ağlıyor. Söyle ona ağlamasın. Çağır yanıma gelsin” demiş. Girdim, “Niye ağlıyorsun, ne var?” dedi. Her zamanki gibi elinin içini öptüm, “Amca niye müsaade ettin de ciğerinden su aldılar?” dedim.

Çok şey yaşadım onunla, “Evladım beni dinledin. Allah sana sıfır kalp, sıfır mesane, sıfır vücut takacak” dedi. “Benim vefatımdan sonra da üzülme. Benim vefatımı gördüğünü de biliyorum” dedi. “En çok sen ağlayacaksın arkamdan, ağlama” dedi. O bambaşkaydı.

“Aydın, dutun altından göğe bir bak, hava nasıl, berrak mı?” derdi. “Toz bulutu gibi amca” derdim. “Ulan bunlar havaya

zehir ata ata bıkmadılar” derdi. “Kim amca?” derdim. Sadece eliyle işaret ederdi.

“Ben Yapıştığım Eli Bırakmam”

Yolda giderken arabada hep senin (İhsan Atasoy’un) okuduğun *Cevşen*’i dinlerim. “Üç sefer dinle oğlum, her şey açılır” derdi. Her gün üç sefer dinlerim. “Oğlum ben yapıştığım eli bırakmam. Dünya ayağına gelecek, dünya seni tanıyacak, sabret” derdi. “Ne edecekler benim gibi deliyi?” derdim de, “Oğlum şüpheni mi var. O sana kulum demiş” derdi. Ama ne demek isterdi bilmem.

Ben cahilim. Ladikli Ahmed’in dediği gibi: “Bir üstaddan okumadım, yol nedir erkân nedir? / İlm-i zahir okumadım, kalpteki burhan nedir? / Ey beni yaradan Hüdâ, cümle bilgi sendedir. / Aşk-ı Resul düştü kalbe cümle bilgi sendedir.”

Bir gün Sungur Ağabey gelmişti. Elini öpmek istedim vermedi. Bunun üzerine Ali İhsan Amca, “Sungur ona elini verecektin” dedi. “Niye?” deyince “Vallahi billahi sen ölsen de gelir kabrini açar, yine de elini öper o... Sen ona şöyle bir bak” dedi.

“Mustafa Amca” dedim. “Ne var?” dedi. “Amca niye bana sert konuşuyorsun? Benim sertliğim Hz. Ali’nin sertliği gibi, dağı deler, seni de susturur, ver elini öpeyim yahu” dedim. “Öptürmem demedim mi sana” dedi. “Ali İhsan Amca, Mustafa Amca’nın elini öp dedi, vallahi de billahi de o dedi” dedim. Şöyle baktı baktı, “Al öp, başına koyma” dedi. “Bir de onun pazarlığını mı yapacağız?” dedim ve elini öptüm.

Üstad ona, “Sen 2011 yılını göreceksin, daha başka şeyleri de göreceksin, sonra yanımıza geleceksin” demiş. Ağabey bir o kaldı. Başka yok, yok!

Uğur Dündar’ın Oyunu

Uğur Dündar, Ali İhsan Amca’nın gelenlere şifa dağıttığını duyup gelmiş, televizyonda haber yapıp güya onu rezil edecek. Aşağıda arabada durmuş, evine bir bayan göndermiş. Tabii Ali İhsan Amca ne maksatla geldiğini biliyor. “Bacağımın şurası ağrıyor, hocam bir ovuver de geçsin” demiş. Kadının eteğini,

bacağını açmış. Ali İhsan Amca, “Lütfen doktora gidin” deyip elleriyle yüzünü kapatmış. “Ben arabayla geldiğinizi, dışarıda park edip seni gönderdiklerini biliyorum” demiş.

“Oğlum Aydın gel” diye çağırdı. O sırada ben içeri girince, “Ne oldu?” derken kadını işaret etti. “Çık dışarı” deyip kolundan tuttuğum gibi kapıdan atıverdim. Öyle kaç tane geldi. Sonra kadın geldi, “Ben bir şey yapmadım” diye özür diledi.

“Asr-ı Saadet’te bir sahabe varmış, Efendimize laf söylediklerinde ağzına geldiği gibi sayarmış. İşte bu da onlardandır. Sen serbestsin” derdi. Bazen telefonu bana verir, “Şunun ağzının payını ver” derdi.

Biri gelir Ali İhsan Ağabey’e dangalakça soru sorardı. Şöyle mi olacak, böyle mi olacak, rahatsız ederdi. Ben de kovardım. “İyi ettin oğlum” derdi. “Benim edemediğimi ediveriyorsun, Allah razı olsun. Sen üç cihanda aziz ol” derdi. Ne hikmetse iki cihan değil, üç cihan derdi.

HEP MÜSPET DÜŞÜNCELER SERDEDİYORDU

Prof. Dr. Muzaffer Gülyurt

KENDİSİYLE İLK DEFA 2004 yılında tanışma imkânım oldu. Önceden sadece ismen tanırdım. İlk ziyaretimizi Erzurumlu bir hemşehrimizle gerçekleştirdik. Senirkent'e sabah 9.30 sularında ulaştık. Evine vardığımızda küçük bir odada yatağı içerisinde oturuyordu.

Elini öptüm. Güler yüzü ve yumuşak sesiyle çok etkileyiciydi. Müşfik bir tavırla hep müspet düşünceler serdediyordu. Konuşmasından ilmî ihatasının çok geniş olduğu seziliyordu. Adeta cennetten bir bahçeyi andıran o küçük odasında manevî bir şahsiyetin dilinden dökülen manalı sözleri duyuyorduk. İlk defa karşılaştığımız için konuşma şekline alışık olmadığımızdan, bazen sesi de hafif çıktığından, bazı kelimeleri anlamakta zorlanıyor, anlamak için pürdikkat dinliyordum.

Konuşmasında müspet ilimle manevî ilimleri sentez ederek adeta kâinat kitabının tercümesini yapıyordu. Bir ara siyasî mevzulara girdi. Benim siyasetçi yönümü bildiğinden, bize bazı önemli tavsiyelerde bulunuyor, ülkenin birlik ve beraberliği konusunda yapılan çalışmalarını ifade ediyordu. Siyaseten ülkemizin geleceğinin aydınlık olacağını, sıkıntıların geçeceğini, bizlerin de samimi ve iyi niyetli çalışmalarımız devam ettiği sürece bu milletin desteğinin ve duasının devam edeceğini belirtiyordu.

Yanında, dinlediklerimizle büyük bir huzur ve ümit duygusu içine girdiğimi belirtmek isterim. Gerçekten insanı rahatlatan, sıkıntılarını gideren, yeis ve ümitsizlik bataklığından kurtaran bir gönül rahatlığı ve huzur veren ortamdan böylece ayrıldık.

Vefat tarihine kadar birçok defalar ziyaret edip duasını alma bahtiyarlığına ulaştım. Rabbim rahmet eylesin, bizleri de onların yolunda giden kutlu kullarından eylesin.

DÖRT TECAVÜZDEN BAHSEDERDİ *Himmet Koçoğlu*

ALİ İHSAN TOLA, aile efradıyla birlikte dünyasını da bir kenara iterek kendini Kur'an ve iman hizmetine adayan ender kişilerdendir. Bütün latifeleriyle kendini hizmete vermiştir. Sav'da risalelerin teksirle çoğaltılmasından, yeni harflerle basılmasına kadar her alanda hizmet etmiştir.

Dört tecavüzden bahsederdi:

“Birincisi: Üstad'ımız Barla'dayken kendi eliyle tamir ettiği Rum Mahallesi'ndeki Muş Mescidi'ni yıktılar.

İkincisi: 27 Mayıs İhtilali oldu. Saat yedi buçukta radyodan ilan edildi. Beş dakika sonra Barla'ya geldiler. Üstad'ımızın çınar ağacına çıktığı merdiveni kırdılar. O zaman Sıddık Süleyman ağlayarak bana geldi. Ben de, ‘Niye ağlıyorsun, insanlar oraya ayakkabılarıyla çıkmaya başlamışlardı. Kaderin fetvası var’ demiştim.

Üçüncüsü: Yine 27 Mayıs İhtilali'nden sonra, Üstad'ımızın Urfa'daki kabrini kırarak kaçırıldılar.

Dördüncüsü: Çam Dağı'ndaki çam ve katran ağaçlarını kestiler. Ben elli beş senedir kuru katran ağacını o şekilde hatırlıyorum. Üstad zamanında da öyle kurumuş idi. Çam ağacı ise en tepeden, bir taraftan boğaza, diğer taraftan göle bakar. Bu ağaçlara daha önce kaç kere balta vurdular, yıkamadılar; bellerinde balta izleri vardır. Kader cihetine bakmak lazım... Kesilen bu ağaçlara insanlar hangi hareketleriyle kadere fetva verdirdiler, düşünmek lazım. Belki de bilen bilmeyen geliyordu, o ağaçlara kutsallık verilmeye başlanmıştı.”

“Sungur da Benim Gibi Tıraş Olur”

Sungur Ağabey'le beraber ziyaretine gitmiştik. Sungur Ağabey, Ali İhsan Ağabey'e, "Sana sakal çok yakışmış" dedi. Ali İhsan Ağabey de, "Sungur, sen de sakal koy" dedi. Sungur Ağabey şöyle cevap verdi:

"Üstad Hazretleri bir gün Ceylan kardeşe, 'Sen sakal bırak' demişti. Ceylan da bırakmamak için Risale-i Nur'dan teviller getiriyordu. Üstad tekrar, 'Yok yok sen sakal bırak' diyordu. O zaman benim içimden, 'Üstad'ım bu sözü bana söylese, bunu emir telakki eder bırakırım' diye geçti. Hemen Üstad bana dönerek, 'Sungur da benim gibi tıraş olur' dedi."

ŞEFKATLE, İNCİTME DEN DERS VERİRDİ

Muzmer Yüce

ALİ İHSAN AĞABEY'İ ilk defa 2006'da ziyarete gittim. Üstad'ın talebesi olarak biliyordum. Handan Hanımlarla tanışınca bu vesileyle Isparta'ya, Barla'ya, oradan da Senirkent'e geçip ziyaret imkânı bulduk. Teveccüh gösterdi, hal hatır sordu.

Ayağımdaki menüsküs dolayısıyla bastonla geziyordum. Namazı oturarak kılıyordum. Spor yaparken olmuştu. Dedi ki: "Bir yaşını doldurmuş, doğal ortamda yetişmiş bir keçinin paçasından ye, o geçer." Bir de, "Bazı şeylere dikkat et" dedi. Dedim: "Tamamen geçer mi?" "Tamamen geçer" dedi. "Bazı şeylere dikkat et" demesi çok manalı idi. Kendimi hesaba çekmeme sebep oldu. "Acaba nefse uyma tarzında bazı hatalarım mı var?" diye düşündüm. Şefkatle, incitmeden ders verirdi.

Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanlığı

Üstad'a sormuşlar, "Hürriyetin yüzünü ne zaman göreceğiz?" diye. "Tam yüz sene sonra" demiş. Cumhurbaşkanlığı seçimlerine tekabül eden tarihi o tarih. Abdullah Gül'ü istemediler, "Çekilsin" dediler. O zaman çekilip çekilmeyeceği belli değildi. Bana, "Sence ne olmalı?" dedi. Dedim: "Çekilmemeli." "Hah" dedi, "Çekilirse biter. Çekilmemeli!" Konuşurken onun sözlerinin derinliğini, boyutunu fark edemiyorsunuz, ama sonradan düşününce anlıyorsunuz.

Yine bir ziyaretimizde, "Gel" dedi ve bir cezaevi hatırasını anlattı. Eksi 39-40 derece soğukta koğuştaki bırakıldıklarını, çok önde gelen bir devlet büyüğünün, "Sakın bana beddua etmesinler" gibisinden haber gönderdiğini söylemişti. "Normal bir insanın dayanacağı bir şey değildi. Otuz-kırk gün böyle kaldıktan sonra hiçbir suçumuz olmadığı anlaşıldıktan sonra bizi bıraktılar" demişti.

Meyveli Ağaç Misali Başı Eğik ve Mütevazıydı

Gittiğimizde çok kalabalık olurdu. Çoğu kimseyi kabul etmiyordu. O yaştaki bir insan o izdihama tahammül edemez. Onları ağırlama, karşılama, konuşma, gönderme... O insan trafiğini idare etmek bile başlı başına bir şeydi. Biz bir yerde devlet memuru olarak üç-beş kişiyi idare edemiyoruz. İnsan bazen strese giriyor. O sıkışıklıkta, “Hemen gelsinler” deyip bizi misafir etti, görüştük.

Ben akşam dershanede kaldım. Risale okuduk. “Sabah kahvaltıya gel” demişti. Kahvaltı yaparken, “Ne okudunuz?” dedi. “Risaleden şunu okuduk” dedim. Orada bir açılım da o getirdi. Güzel bir konuydu ama unuttum.

Basit konuşmalarıyla satır aralarında vermiş olduğu mesajları fark etmek için ehl-i kalp olmak gerektiğini anladım. Zira İslam ahlakıyla belirginleşen kal ve hal diliyle, ziyarete gelenlere çok şey anlatıyordu. Sözlerinin meyanında Risale-i Nur’un izlerini görmek mümkündü. Meyveli ağaç misali başı eğik ve mütevazı idi, misafirperverdi. Tabiat eczanesine dair zengin bir kültürü vardı. Herkesin derdine deva olma gayretindeydi.

PEK ÇOĞUMUZA REHBER OLDU

Abdullah Aymaz

MERHUM ALİ İHSAN TOLA AĞABEY'LE telefon konuşmalarımız olmuştu. Daha sonra bizzat ziyaretine gittim. Onun bazı yönlerini Mustafa Birlik Ağabey'den de duymuştum. Demişti ki: "Ali İhsan Tola'dan pek çok şey öğrendim. En mühimi de teheccüt namazı."

Kanaatime göre o keşif sahibiydi. Merhum Hafız Ali Ağabey gibi, Ali İhsan Ağabey'in de keşfü'l-kubur velisi olduğu kanaatindeyim. Hz. Meryem'in kabrinin memleketimizde olduğu bazı televizyon kanallarında haber yapılıncaya, "Onların dedikleri yerlere bir keşfü'l-kubur velisi götürmek lazım ki, bize doğruyu söylesin" demiştim. Kastım da Ali İhsan Ağabey'di.

Senirkent'teki ziyaretimde kendi nesli için arşivde çalışan bir akrabasının, "Dedelerimiz Medine'de kadılık yapmış, bunların belgesi devlet arşivinde var" dediğini söyledikten sonra, "O zaman Medine-i Münevvere'de kadılar sadece seyyidlerden oluyormuş" diye ilave etti.

1999 Haziran fırtınasında Fethullah Gülen Hocaefendi'ye hücumların arttığı günlerde bir rüya görmüş. Rüyada Hocaefendi bir kürsüde vaaz veriyor. Her tarafında kendisini koruyan silahlı askerler var. O sırada gökten Peygamber Efendimiz (a.s.m.) teşrif ediyorlar. Bunun üzerine Hocaefendi hemen kürsüden inmek istiyor. Efendimiz (a.s.m.) ona, "Hayır, yerinden ayrılma" diye işaret ediyor. "O zaman anladım ki ona bir şey yapamayacaklar" dedi.

Ali İhsan Ağabey, günümüzde pek çoğumuza rehber oldu. Cenab-ı Hak onu ve onun gibi rehberlerimizi Cennetü'l-Firdevs'le mükâfatlandırsın. Bizleri de şefaathlerine mazhar eylesin. Âmin!

KALP GÖZÜ AÇIK BİR İNSANDI

Muhsin Demirel

ALİ İHSAN AĞABEY, Üstad'ın tarz-ı hizmetini, tarz-ı tefekkürünü, zamanımızda belki de en iyi temsil eden zattı. Pergelin iki ayağı vardır. Birisi sabittir, diğeri döner. Mustafa Sungur ve Abdullah Yeğın Ağabeyler gibi Üstad'ın bütün hayatta olan talebeleri pergelin dönen ayağı gibiydi. Ali İhsan Ağabey ise pergelin sabit ayağıydı. Bulunduğı yerden hadisat-ı âlemi tefekkür eden, takip eden, Risale-i Nur'un meslek ve meşrebine, tarz-ı telakkisine uygun tefsir eden bir ehl-i kalp idi. Fevkalade takva içerisinde yaşayan, dünyanın geldisine gittisine, parlak tecellilerine ehemmiyet vermeyen bir zattı.

Ali İhsan Ağabey'in yemekle, içmekle ilgisi yoktu, buna şahidim. Kilo meselesi bünyeyle ilgili bir durum... Uzun süreler, haftalarca riyazet yaparak yaşamaya alışkın bir kimseydi. Kalp gözü açık bir insandı. Veliyyullahtan olduğı sarihtir.

Cenab-ı Hak, tabiatta mevcut olan bir kısım bitki, taş ve su gibi cisimlerin esrarını ona açmıştı. Bu nasıl bir tecellidir bilemiyoruz, ama hakikaten Ali İhsan Ağabey öyleydi. Kendisi zaten orman yüksek mühendisiydi. Ömrü tabiatla haşır neşir halinde geçmişti. Zaten bitkilerin fizikî özelliklerini tanıyordu, manevî özellikleri de kendisine açılmıştı. Yıllarca Cenab-ı Hakk'ın Şafî ismine mazhar olarak şifa dağıttı.

ADANMIŞ BİR RUHTU

Hüseyin Gökçe

1968 YILINDAN BERİ adını duyduğum Ali İhsan Tola Ağabey'i ancak 16 Mart 2008'de görme bahtiyarlığına erdim. Tam da Ali İhsan Ağabey'in yaşadığı devri anlatan bir iklim vardı dışarıda; kışın sonu, baharın başıydı...

İstanbul'dan Erdal Yılmaz Hoca, Mehmed Erkan gibi bir midibüs dolusu pamuk yürekli, nur gönüllü insan toplanmış, Ali İhsan Ağabey'i ziyarete gitmiştik. Haber vermeden gitmenin daha doğru olacağı söylendiği için biz de öyle yapmıştık.

Senirkent'e vardığımızda çoğu kişi oradaki bulunuş sebebimizi anlıyor, "Ali İhsan Tola Hoca'mızı ziyarete mi geldiniz?" diyordu. Halktan büyük saygı görüyordu. Bir efsaneydi... "Orman mühendisidir, hem de nebatatın ve bütün ağaçların efendisidir, onların dilinden, ruhundan anlar" diyorlardı.

Onun Allah'a ve O'nun sadık kullarına adanmış bir ruh olduğunu biliyorduk ama nebatatın ve ağaçların ruhuna da bu denli vâkıf olduğundan habersizdik doğrusu...

Hedefi Her Yıl Bir Kur'an Yazmakmış

Saat 10'a doğru Ali İhsan Ağabey'in evinin yolunu tuttuk. Eve varınca boşuna oyalandığımızı anladık. Çünkü Ali İhsan Tola Ağabey, çoktan başlamıştı evdeki düzenli mesaisine... A4'ün iki katına yakın büyüklükteki kâğıtlara Kur'an-ı Kerim yazmaktaydı. Hedefi her yıl bir Kur'an yazmakmış...

Pencere gibi bir yerden baktık odasına... Bize döndü, selamlaştık. Ama konuşmadan... El hareketleriyle çok meşgul olduğunu, Kur'an yazmaya devam etmesi gerektiğini anlattı bize... Özür dilercesine baktı. Sonra elindeki yazı kalemini mürekkep hokkasına batırdı, kaldığı yerden yazmaya devam etti.

O hâli çok rikkatime dokundu. İşine bu derece odaklanmak, Allah'ın kelamı içinde adeta eriyip akıp gitmek... Bembeyaz kıyafeti ve buluttan bir parça gibi sakalıyla meleklerden bir örnek duruyordu sanki karşımızda... Hepimiz çok etkilendik. Kim olsa etkilenirdi zaten... Temsil ettiği hakikatin yankısı, ruhlarımızdaki tüm ışıkları tutuşturmuştu bir anda...

Bir insan bu kadar mı uhrevîleşir! Aklıma hemen Bediüzzaman Hazretleri geldi. Sıradan sayılabilecek bir takipçisi bu derece uhrevîleşebiliyorsa acaba kendisi nasıldı Üstad'ın?

“BİZE DÜŞEN MÜSPET HAREKET” DERDİ

Arif Topçu

ALİ İHSAN TOLA Ağabey’i ilk defa 1949 yılında Özel Senirkent Ortaokulu’nda tanıdım. Okulun ilk açıldığı günlerde öğretmen sıkıntısı vardı. O da bizim tarım derslerine giriyordu. Sonradan öğretmenler atandı ve Ali İhsan Hoca’mızı da göremez olduk. Daha sonra 1956 yılında Erzurum’dan izinli geldiğimde kendisini ziyaret ettiğim zaman bana *Küçük Sözler*’i verdi. Risale-i Nur’la tanışmama vesile oldu. Sonraları her izine gelişimde yanına uğrayıp sohbetine katılırdım. 1976 yılında emekli olduktan sonra daha sık görüşme imkânım oldu.

Her seçim döneminde siyasiler grup grup gelir, Ali İhsan Ağabey’le sohbet eder, görüşlerini alırlardı. Bazıları çıktuktan sonra, “Ali İhsan Ağabey bizi hoş karşıladı” deyip güç bulmak isterlerdi. Ali İhsan Ağabey, hiçbir tarafı kırmadan, daha doğrusu taraf tutmadan, “Risale-i Nur ne diyor bakalım?” der ve Risale-i Nurlardan okuyarak her gruba itidal tavsiye edip gönderirdi.

“Bize Düşen Müspet Hareket Etmektir”

Biz bazen olumsuz hareketler karşısında sinirlenip fevrî davranışlar yapmak istediğimizde, “Kardeşim, bize düşen müspet hareket etmektir. Biz muhabbet fedaileriyiz, husumete vaktimiz yoktur. Üstad’ımız bu hususta Kur’an’a el bastırarak bize yemin ettirdi” der, bizi teskin ederdi.

Değişik zamanlarda değişik meslekten insanlar yanına gelir, istişarede bulunurlardı. Birçoğu çeşitli suallerle gelir, fakat çoğu kere suallerini sormaya fırsat bulamaz, ama ayrılırken “Ben cevabımı aldım” derlerdi. Ali İhsan Ağabey, yaptığı genel sohbetle sanki herkese cevap verirdi. Çok defa yanına birkaç dakikalığına girer, ama saatlerce sohbet eder ve zamanın nasıl geçtiğini anlayamazdık.

1980'li yıllardan bu yana alternatif tıp denilen bitkisel ilaçların tavsiyesine başlamıştı. Modern tıpla tedavi olamayanlar, çareyi Ali İhsan Ağabey'in tavsiyelerinde ararlardı. Ziyaretine gelen doktorlara da izah ederdi.

Kendisini ziyarete gelen yüksek rütbeli subaylara, "Omuzunuzdaki yıldızlara fazla güvenmeyin, gün gelir teneke parçası kıymetine iner" demesi manidardır.

Çileyle, Kur'an ve iman hizmetiyle, gelip gidenlerle sohbet ederek geçen uzun bir ömrün hatıralarını anlatmak zor. Ali İhsan Ağabey'e rahmet ve mağfiret diliyorum.

ONU GÖRMEK BANA ALLAH'I HATIRLATTI

Halil Ersin

2009 YILIYDI. Bir vesileyle Abdullah Tola'yla tanışmıştık. Daha sonra onun vasıtasıyla Ali İhsan Tola'yı ziyaret ettik. Odasına girip kendisini görünce bende bir huzur hali hakim oldu. Nuranî yüzlü bir zat, özel mekânında oturmuş, birisiyle sohbet ediyordu. Nuraniyet ve sekinet hali odaya dolmuş, diğer ziyaretçilere de sinmişti. Bu durum ziyaretçilerin halinden belli oluyordu. Edep, tevazu, vakar, huzur, sekinet, teenni, hilm sıfatları şahsında tecelli etmiş görünüyordu.

Sohbet ettiği kişiye Tıbb-ı Nebevî'den bahsediyor, kelimeler ağzından tane tane çıkıyor, kalplere tesir ediyordu. Bu hal beni öteki âlemlere götürdü. Onu görmek bana Allah'ı daha çok hatırlattı.

Huzurunda iki saat kadar kalmak şerefine nail oldum. Bu zaman zarfında aldığım manevî haz, hafızamda o tazeliğini koruyor. O anı her hatırlayışında göğsümde bir inşirah, kalbimde bir huzur hali hakim oluyor. Allah onu ahiret hayatında da sevdikleriyle beraber kılsın. Benim onu tanımama vesile olanlardan da razı olsun.

İMAM HATİP OKULU İÇİN ARSASINI BAĞIŞLAMIŞTI

İbrahim Yılmaz

İMAM-HATİP LİSESİ'NİN yapımı esnasında, arsasının bağışından tutun da işçilik ve maddî bakımdan yapılan katkılarda hep Ali İhsan Ağabey'in teşvik ve destekleri vardır. Okulumuzun pansiyon binasının arsasının bir bölümü de kendisine aittir. Teklif ettiğimde hiç tereddüt etmeden arsayı bağışladı.

Ali İhsan Ağabey, sağlığının iyi olduğu günlerde Pazar Camii altındaki rahmetli Gültekin'in çalıştırdığı eczaneye gelir, kasada otururdu. Hem ziyaret, hem de ilaç almak üzere yanına uğrardım. Abdullah da eczaneye yardım ediyordu. "Abdullah, hocaefendi geldi, bize iki çay söyle" derdi.

Bir defasında Abdullah kapıya yönelmişti ki, Hamdullah diye bir arkadaş içeri girdi. Ali İhsan Ağabey, "Abdullah bir çay daha söyle, misafir fazlalaştı" deyince Hamdullah, "Hocam zahmet etmeyin. Fazla çay içmem, bana dokunuyor" dedi. Rahmetli, "Bak hocaefendi, o mübarek nimetin haddine mi sana dokunmak. Sen çay bana dokunuyor diye kalbini bozmuşsun. Sen besmeleyi çek ve iç, nasıl şifa oluyor, gör" dedi.

BENİ BİR HAFTA BIRAKMADI

İbrahim Aksu

YIL 1985, üniversiteyi yeni bitirmiştım. Üstad Hazretleri'nin talebelerini ziyaret için yola çıktım. Isparta'da Bayram Ağabey'i ziyaret ettikten sonra, Senirkent'te Ali İhsan Tola Ağabey'i ziyarete niyetlendim. Bana Isparta'dan, "Boşuna gitme, ziyaretçi kabul etmiyor" dediler. Ben de, "Gideyim, kabul etmezse dönerim" diye yola koyuldum.

Evinin önüne vardım ve kapıyı çaldım. Kapı açıldı ve karşımda nur yüzlü birisi belirdi. Beni içeri aldı, yukarıdaki odaya çıkardı ve tam bir hafta dışarı bırakmadı. Yedirdi, içirdi, ders yaptı, *Cevşen* okuttu. Sonra gönderdi.

Burada kaldığım günlerden bir gün çevre köylerden ağabeyler gelmişti. Yemek yedik ve aniden yemek duasını benim yapmamı istedi. Çok heyecanlandım, duayı unuttum ve telaşla, "Ya Rabbi! Sen verdin, biz yedik. Sen vermeseydin biz ne yedik!" dedim. Ali İhsan Ağabey'e utanarak baktım. O tatlı tatlı gülümsüyordu.

Allah kâinattaki zerrelere adedince rahmet eylesin ve bizleri onlarla beraber haşretsinsin. Âmin!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aile Efradının Gözüyle

Aile efradı ve yakınlarıyla...

BİR ZATIN ŞAHSİYETİNİ tanımakta, hariçtekilerin olduğu kadar, aile içindekilerin bakış açılarına ve değerlendirmelerine de ihtiyaç vardır. Buraya kadar, dıştan gelip ziyaret edenlerin Ali İhsan Tola'yla ilgili hatıralarına yer verdik.

Bu bölümde, bizzat aile çevresinin ve yakınlarının hatıralarına yer vereceğiz. Bize başka bir bakış açısı kazandıracak olan bu hatıralar, Ali İhsan Tola'yı tanıtmakta en az diğerleri kadar önemlidir. Bu hatıralarda zaman zaman hasret, sevgi ve şefkat hisleri ön plana çıksa da onun asıl kimliğini, kişiliğini tarif etmede bize yardımcı olacaktır.

SÜNNET-İ SENİYYEYİ ESAS ALIRDI

Candan Tola (Kızı)

HANDAN BÜYÜĞÜMÜZ, ben ortanca, Nurdan da küçüğümüzdür. Nurdan dünyaya geldiği zaman, babam, “Ey benim has nur-u didem, ruh-u zübdem kardaşım, / Nurdan olmuş, nuru bulmuş, nurla dolmuş nurdaşım!” diye söylenirken annem, “Tamam bu da Nurdan olsun” demiş.

Evim aynı sokağın öteki başındaydı. Her gün dört-beş defa babamın yanına gider gelirdim. Hatta bu sokağın taşları, ağaçları bile beni tanır diyordum.

Şimdi babamı çok arıyorum. O kadar gittiğim halde sanki hiç gitmemişim, hiç hizmet etmemişim gibi geliyor bana. Kendisini rüyamda görmüyorum ama sanki sürekli hayattaymış gibi çok yakınımda hissediyorum. En çok aradığım şey telefon açıp, “Cano gelmiyor musun?” sözü oluyor. O nidayı her zaman duymak istiyorum. “Gelmiyor musun, her şey hazır. Haydi bakalım! Kahvaltıya, yemeğe, neyin varsa getir kızım” derdi.

Risale-i Nur’dan Özel Manalar Çıkarırdı

Kahvaltı ederken kaldığı ayete bakardı. O gün gelecek gruplar içinde, kaldığı ayetle ilgili hususları ihtiva eden soru soranlar olurdu. Mesela Risale-i Nur’dan, “Tefe’ül et, aç” derdi. Bir gün *Asâ-yı Mûsâ*’dan Felak Suresi’nin tefsirini okuttu, bu asra bakan üç-dört maddesini beyan etti. Başından tekrar okuttu. “Taife-i nisanın şefkat taifesinin hürmetine bu sır açıldı” dedi. Hanımlar vardı. Ondan sonra gelen grupların hepsine Felak ve Nas Surelerinin sırlarını açıkladı.

2016’yı fevc fevc İslam’ın fütuhâtının olacağı tarih olarak zikretti. Üçüncü dünya savaşından da bahsetti. Onun ebcedini de yapmıştı, ama onu söylemedi. Bilmeden yanlış şeylere

sebeup olabilir, ağzımıza yuzümüze bulaştırırız diye, Allah korusun.

Daha Çıkmadan Ergenekon'dan Haber Veriyordu

Ergenekon çıkmadan önce otuz sene boyunca bir olay olsa, “Arkasında komite var, yine plan yapıyorlar” diyerek devlet erkânına haber gönderirdi. O gizli oturumlarda ordunun içindeki komite mensuplarını, Atatürk'ü maske yaparak dindarları sindirmek ve bezdirmek, sistemli bir şekilde insanları dinden uzaklaştırmak istediklerini, bunların hepsinin danışıklı dövüş olduğunu belirtirdi. Doğu'daki olayları, PKK'yı, Hizbullah'ı onların çıkardığını söylerdi.

Müslüm Gündüz olayı için, “Bunlar düzmece kızım” derdi. O dönem elinden geldiği kadar bu dersleri anlatırdı.

Vefatından önce 29 Mart belediye seçimleri olmuştu. “Artık küfrün beli kırıldı, içlerinin pisliği tamamen dışa çıkacak, yaptıklarını göreceksiniz” demişti.

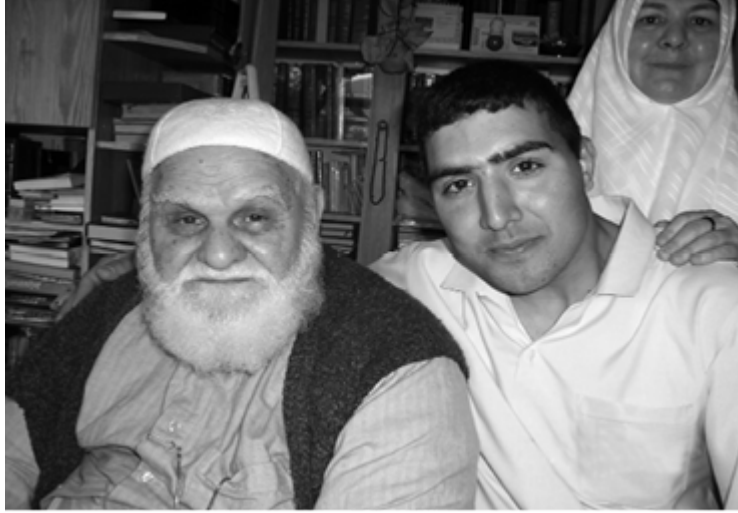
Mit'ten Gelenlere Tavrı

Evden ayrılmamıza pek izin vermezdi. “Evdeki hizmeti aksatıyorsunuz” derdi. Zaman zaman da “Nasıl acaip ve garip bir insana hizmet ettiğinizi ve buradaki hizmetin ehemmiyetini sonra anlarsınız” derdi.

Bir gün, “Siz bıraktınız gittiniz, MIT'ten geldiler” dedi. Hatta kendini nasıl savunacağını bile düşünmüş. Yastığının arka kısmında bastonu vardı. “Daha olmazsa onu kullanırım” demiş. Sonra onlar gelmişler. Onlar daha hiçbir şey demeden, “Ben zaten savunmasız, yaşlı, ayakları tutmayan bir adamım ve sokağın önünde oturuyorum. Pencere açık, vazife bitmişse biz zaten Cenab-ı Hakk'a teslim olmuşuz” deyince şaşırılmışlar.

“Bu ihtiyar ne yapıyor, ne ile meşgul oluyor?” diye yokluyorlar. “Ayaklarımın yürümemesi bir kamufledir” derdi. “Çok sağlıklı, ayakta dolaşmış olsam, ‘Ali İhsan hareket ediyor, halkı ayaklandırıyor’ şeklinde dikkatlerini çekecek, hizmete zarar verecekti. Fakat hem yaşlı, hem de ayakları tutmayan bir insan olunca ilişmiyorlar. Cenab-ı Hak istemiş

olsa aynı gün ayağa kalkarız. Bu şekilde hizmet, ayaktakinden daha makbul” derdi. Şikâyet ettiğini, “Ayaklarım rahatsız, yürüyemiyorum, bakıma muhtacım” diye acındırdığını hiç duymadım.

Kızı Candan Hanım ve torunuyla birlikte

“Dünyalık mı İstersin, Ukbalık mı?”

Durmuş Efendi isimli fakir, safî kalp bir zat vardı. Onu Üstad’a götürmüş. Üstad’a, “Hocam bana himmet et” demiş. Üstad, “Dünyalık mı istersin, ukbalık mı?” deyince, “Benim dünyada bir şeyim yok, dünyalık isterim” demiş. Üstad tekrar sormuş: “Durmuş Efendi iyi düşün, dünyalık mı istersin, ukbalık mı?” “Hocam benimki dünyalık olsun” demiş. Üçüncüsünde, “Haydi muradın hasıl olsun” demiş.

Dünyayı isteyen bu zat ve evlatları çok zengin olmuşlar. Antalya’da daireleri olmuş. Senirkent dershanesinin yapımında, “Biz de hizmete katkıda bulunalım” dediler. Babam belki istiğfar etmişlerdir diye yardımlarını kabul etti. Fakat ilginçtir, dersane meydana çıkıp da dolar ikiye katlanınca paralarını geri istediler. Merhum eşim kuruşuna varıncaya kadar paralarını geri ödedi.

Bütün Nur Talebeleri Evimize Gelirdi

Babam, 2000 yılından sonra hep alt katta oturdu. Bir zaman günlük oturduğumuz odanın penceresi önünde Kur’an ve

risaleleri yazdı. Rahlesi önünde olur, üzerindeki kitaplardan cemaate Nurları okur, okuturdu.

Ahmed Feyzi Amca çocukluğumda çok sık gelirdi. “Şih Efendi” diye birbirlerine çok iltifat ederlerdi. Ahmed Feyzi Ağabey üst katta risale okurken hoparlör varmış gibi sesi alt kata gelirdi. Çok rahatlıkla alt kattan dersi dinleyebilirdik. Tahiri Ağabey, bütün Nur talebeleri gelirdi. Bazen geldiklerinde on beş-yirmi gün kalırlardı.

Babam da gür sesliydi aslında ama sonradan yaşlılığın etkisiyle sesi kısıldı. Hele akşamüstü ziyaret ettiyseniz sesi derinden geliyormuş gibi yorgun olurdu. Ben bazen ikindiden sonra bayılacak gibi olurdu. “Baba bende pil bitti” derdim.

Pencerenin önünde, rahle üzerinde Kur'an ve risale yazarken...

“Miktarını Ölçerseniz Bereketi Gider”

Babam bereket noktasına dikkat çekerdi. “Kızım getirdiğin yemek, kaç kişiye yeterdi, kaç kişi ondan yedi?” derdi. Grup grup gelirlerdi. “Kim ne kadar nasibi varsa o kadarı alacak” derdi.

“Bizde sahabedeki gibi iman olsa, Mucizat-ı Ahmediye'deki olayları bizzat yaşarsınız” derdi. Mesela saydırmazdı, bir kurban kesilse tartılmasını istemezdi. “Miktarını ölçerseniz bereketi gider” derdi.

Latifelerinde bile sünnet-i seniyyeyi esas alırdı. Mesela sofrada çok latife yapardı. “Tabakları yemeyin ha” derdi.

“İmkânlar ne kadar artarsa artsın, siz hizmet kalitesini arttırın. Bütün hayatım boyunca keten bir gömlek giymişim. Amerikan bezinden bir gömlek. Neyi bekleyeceğim ve neyi kaybedeceğimden dolayı üzüleceğim ki” derdi.

“Enenin İnce Teli” Üzerine Bir Ders

Bir gün Tire’den bir otobüs dolusu bayan gelmişti. Bunlar hizmetten olan kardeşlerdi. Yanında konuşamıyorlardı. Soruları yazmışlardı. Bana, “Sen sor” dediler. “Üstad Hazretleri, enenin ince telinden bahsediyor, bu telden maksat nedir diye sor” dediler. O gün babamın çok celalli bir günüydü. En ufak ters bir şey sorsam bütün celaliyle bana boşalacak gibiydi. Üstad Hazretleri’nin de öyle durumları olurmuş. Her an bir şey olacak diye çekiniyordum. Mesela, o an anlamazdık ama iki-üç gün sonra hikmeti ortaya çıkardı.

“Baba bu bayanlar on beş dakikalık bir ders istiyorlar, ne olur?” dedim. “Sen oku” dedi. “Asil dururken yedek olur mu?” dedim. “Risale-i Nurları okusunlar, beni ziyaret etmesinler” dedi. İçlerinde hafız gruplar var, çok ısrar ediyorlar. “Çabuk Cano, getir bir Ene ve Zerre Risalesi, yap dersini” dedi. Ben açayım okuyayım diye düşündüm. Açtım okuyacaktım. Fakat çok celalli bir hali vardı. “Allahu ekber, sübhanallah” dediye bil ki celallidir. Demek takıldığı bir nokta var, anlatamadığı bir şey var.

Kitabı açtım, okuyacaktım. Dedi ki: “Kaç defa okudunuz burayı?” Biri üç defa, biri beş defa, öteki bir defa dedi. “Gazete okur gibi mi okudunuz?” dedi. Her biri ders yapan insanlar. “İlk önce gazete okur gibi okuduk ama sonra anlıyoruz” der gibi oldular.

O anda bende jeton düştü. Ben bunu okumaya kalkmayayım. Çünkü demişti ki: “Ben bunu on bin defa okumuşum, hâlâ daha anlamadığım nokta var. Çünkü kâinatın sırrını açığa çıkarıyor. Hemen bir seferde okuyacaksınız, ne anlayacaksınız. Anladım dersiniz enenin ince teline yenilmiş olursunuz. O anlayışı, o feraseti kendinden kabul edersen, yenilmiş olursun.”

Bunun onların enesine bizatihi açık bir ders olduğunu anladım. Enenin ince telini açığa çıkaran bir ders... O gün ince telin insanı nasıl yuttuğunu anlattı. “Mesela hizmet ederken, ‘Ben kitap okuyorum, o da ayak işlerini yapsın’ diye bunu içinden bile geçiremezsin. Senin vazifen sadece tebliğ etmek. Öyleyse sen hiçbir açıklama yapmadan sadece Risale-i Nurları oku. Ne kadar anlaması gerekiyorsa onun ruhu o kadar anlayacaktır. Zaman içinde ruh dolacak ki anlamaya başlasın. Testi dolmadan dışarı sızmaz. Doldurani düşünmüyorsunuz. Cenab-ı Hakk’ın size vermiş olduğu nimetin kıymetini bilmiyorsunuz.”

Aile Kavgası Varsa Şükür Risalesi’ni Okuturdu

Bir aile kavgası olsa, “Kızım Şükür Risalesi’ni getir, mutlaka şükürsüzlük olan bir nokta var ki anlaşmazlık oluyor” derdi. “Nimetin nimet olduğunu bilmiyorlar. Nimetin küçüğüne şükretmiyorsa büyüğüne de şükretmez. O zaman kendi ihtiyarıyla iman hakikatlerini kendisi kullanıncaya kadar desteklememiz lazım. Hizmet eden insanlar Rab isminin tecelli ettiği insanlardır. Onda kendisine kesinlikle pay ayırmaması lazım.”

“Yaptıklarınızı kendinizden zannediyorsunuz. Kader, programına almadığı zaman hizmet edemezsiniz. Hizmet edemediğiniz zaman yanmalısınız” derdi. İhlas Risalesi’ni çok okuturdu. Bir düğün olduğu veya malayani bir toplantı olduğu zaman göndermemek için bahaneler bulurdu.

“Haramı Gitsin, Helali Kalsın”

Kayınvalidem Fadime Hanım uyumlu bir insandı, zaten yengesi oluyor. Kayınpeder hakim olduğu için o zaman CHP zihniyetinde olmuşlar. Fakat kayınvalidem çok dindardı. Çok dua edermiş.

Vaktiyle bilmeden Üstad’a çok dil uzattığı için, “Bizim üç tane çiftliğimiz, fabrikalarımız vardı, hepsi elimizden gitti. Biz Üstad’ın hiçbir şeyini görmediğimiz halde onu olmayacak şeylerle suçladığımız için biz de dünyalık ceza gördük” derdi.

İlginçtir, Senirkent dershanesinin yerini kayınvalidem verdi. “Allah’ım haramı gitsin, helali kalsın” diye dua ederdi. Demek ki helali o kalmış.

Üstad yetmiş günlük riyazetten sonra yanına gittiğinde “Resulullah sana hurma gönderdi Ali İhsan orucunu aç” dedikten sonra, “Duan kabul, ama bedduaya izin yok” demiş. Onun için annem ve dayım bize çocukken, “Çok dikkat edin, sakın bedduasını almayın” derlerdi. Babam da, “Söylendiğim zaman gücenmeyin. Sizin hukukunuzu üzerime alıyorum” derdi. “Eğer susmuş olsam siz ceza yersiniz” derdi. Tabii çocuksunuz herkes gibi üzücü tavırlarınız oluyor, o da size kızınca hukukunu alıyor, ceza gelmiyor. Onun için korkardık. Konuşmadığı zaman çok korkardık.

Bölünmeyi Ağzına Bile Almak İstemezdi

Onun bitkilerle tedavi meselesinin hikmetini anlamayanlar meşverette de aleyhinde konuşunca çok üzüldü. Gayesi sünnet-i seniyyeyi ihya etmektir. Bu konuda esmayı, şunatı, sıfatı tanıtmak vazifesini yapıyordu. Onu tenkit eden mektup yazmışlar. Çok üzüldü ama mektuba cevap vermedi.

Bölünmeyi, parçalanmayı ağzına bile almak istemezdi. “Hizmet genişlerken farklı fırkalar olur, bunlar hizmet inkişaf ettiğinden kaynaklanıyor” derdi. “Yoksa hepimiz aynı ehl-i sünnet ve cemaat halkasının içindeyiz. Hatta birlik ve beraberlik olmazsa Cenab-ı Hak ikinci adımı attırmaz. Meslekler ve meşrepler ne olursa olsun maksatta birleşmeli. Eğer maksatta birleşiyorsa tenkit edecek nokta kalmaz” derdi.

1975’te Selçuk’tayken Fethullah Gülen Hocaefendi Manisa’daydı. O zaman görüşüklerini ve annesi için ilaç tavsiye ettiğini anlatırdı. Sonra buraya meslek yüksekokulu açıldığı zaman Hocaefendi’nin talebeleri rüya görmüşler. Hocaefendi onlara, “Hizmette bir problem, bir sıkıntı olursa Ali İhsan kardeş bizden çok daha iyi bilir, onunla istişare edin” demiş. Onun için, Hocaefendi grubundaki ağabeyler, ablalar devamlı gelirlerdi.

“Şevk-i Mutlakı Nasıl Anlayacağım?”

Bir gün, “Baba ben bu acz-i mutlak ve fakr-ı mutlakı az çok anlıyorum, ama şevk-i mutlakı nasıl anlayacağım?” demiştim. Dedi ki: “Kızım görmüyor musun kâinattaki faaliyeti? Nasıl baharda bütün dağlar, taşlar, ağaçlar, kuşlar, sinekler, sanki ilk defaymış gibi heyecan içinde vazifelerini yapıyorlar. Öyleyse hadisat, darlık olsun bolluk olsun, yokluk olsun varlık olsun, sıhhat olsun hastalık olsun, ne olursa olsun, şevkle şikâyet etmeden hizmete devam ediyorlar. Bunu başarabilirsen şükredeceğin çok noktaları görmeye başlarsın. Bu şükr-ü mutlak bizi mahubiyet makamına ulaştırır.

Bir insanda yeis olursa, rahmeti görmüyor demektir. Eğer insanda kibir varsa, Allah’ın verdiği istidatları kendinden kabul ediyor demektir. Gurur, Cenab-ı Hakk’ın verdiği mal ile olur, soy ile olur, güzellik ile olur; bunlar imanî hastalıklardır. Cenab-ı Hak nihayetsiz âlemlerin Rabbiyken insana ehemmiyet verip yol göstermiş, tenezzülât-ı ilahiye olarak Peygamberi (a.s.m.) göndermiş, Kur’an’ı göndermiş. Sen belki Cenab-ı Hakk’ın o esmasının milyonda, trilyonda birine mazhar oluyorsun, ondan dolayı kibirleniyor, dudak büküyorsun. Allah’ın en sevmediği şey kibirdir.”

BİZİ HEP MELEKÛT ÂLEMİNE DAVET EDERDİ

Nurdan Tola (Kızı)

BABAM, ŞARTLAR ne olursa olsun bizi hep melekût âlemine davet ederdi. Hep affedici olmaktan, cömert olmaktan bahsederdi. “İnsanlar ahireti unutmuş da sen hatırlıyorsan çok şanslısın, şükretmen lazım” derdi.

“Tefani sırrı diyorlar ama niye sözlerini tutmuyorlar” derdim. Böyle uluorta konuştuğum zaman, “Senin aklın ermiyor, sen kazandın kızım. Sen Allah için harcadın, keşke o da yapmış olsaydı” derdi. “Salih amel, hukukullahı riayet ve hukuk-u ibada tecavüz etmemektir. Öyleyse sen tecavüz etmemişsin, bahtiyarsın elhamdülillah, keşke o da öyle yapmamış olsaydı da, o da kazanmış olsaydı” derdi.

“Eğer bir meseleyi on sene sonra anlar, gelir helalleşirse, on dakika sonra anlamış gibi o kardeşin için sevinmelisin. Boşa giden hiçbir şey yok” diye sürekli teselli mahiyetinde nasihat ederdi. “Şan ve makam onların olsun, geç onları kızım” derdi.

Her Gün Risale ve Kur’an Yazardı

Sabahleyin çok erken kalkardı. Saat üçte abdestini alır, Üstad’la tanıştığı zaman aldığı Hizbü’n-Nuriye’yi namazdan önce tamamlar, arkasından sabah namazını kılar. Sabah namazından evvel bir de Kur’an yazardı. Risale-i Nur’dan her gün okur ve yazardı. Senelerce Nurları yazdı.

Kur’an yazmaya Ramazan’ın birinci günü başlar, sonuna kadar bitirirdi. O zaman mecbur olmadıkça ziyaretçi kabul etmezdi. Aile arasında da sadece yemekte, iftarda beraber olurduk. Sonra, “Ben Mekke’deki imama uyacağım” der, o şekilde namaz kılar. İftar açarken ancak on-on beş dakika görüşürdük.

“Bırakın Telefonu, Latifelerinizi Geliştirin” derdi

“Üstad’a ikinci gidişimde latifelerim açılmış olarak gittim” derdi. Bazen bize, “Bırakın şu telefonu kızım, latifelerinizi geliştirin” diye takılırdı. Hani şu hat ucuz, bu hat ucuz deniyor ya, “O hattı yakalasan dünyadayken ahirettekiyle de görüşürsün. Yanındaymış gibi Efendimizden (a.s.m.) ders alırsın” derdi.

Babamın fotoğrafik bir hafızası vardı. Birisini bir defa gördüyse aslını neslini hiç unutmaz; lakaplarını, dedelerini sanki ekrandan görüyormuş gibi sayardı.

Evde her şeyin yerini bilirdi, bulamazsak da kızardı. Şule Özpolat gelmişti. Ona, “Acıktım, buzdolabından bir şeyler getir de yiyelim” demiş. “Bir lokma yemedi, bize yedirdi” demişti. Kendisini bahane eder, sofrayı kurdurur, ta ki her gelen yesin diye... “Siz hizmet etmeyecekseniz Allah hizmet edecek kimseyi gönderir” derdi.

“Hizmet Ne Hale Geldi?” Diyenlere

Bazen hizmetin çeşitli gruplara ayrıldığını ileri sürerek “Hizmet ne hale geldi?” diye yakınanlara, “Fesübhanallah, desene çınar ağacının gövdesi kalınlaşmış... Eskiden iki elimizle tuttuk mu birbirine kavuşurdu. Demek ki şimdi el ele verince ancak sarabiliyoruz. Elhamdülillah demek ki çınar ağacı o kadar büyümüş, hizmet o kadar gelişmiş” derdi. Hiçbirine laf kondurmazdı.

Çok latife yapan bir insandı. Bazen söylediği şeyin mahiyetini olay olup bittikten ve açıldıktan sonra anlardık. Mesela bir hizmet yaptınız diye içinizde ufak bir kibirlenme ve gurur olsa, hiçbir şey yokken bir söz söyler, siz bir anda savunmaya geçersiniz. O zaman, “Vay vay vay, şeytanın talebesi oldun. Yine avukat gibi nefsini savundun. Gazete gibi okumuşsun, git istemiyorum” derdi.

Kızları ve torunlarıyla... (Soldan sağa) Handan, Nurdan ve Candan Hanımlar

HER GELEN YANINDA BİR RAHATLIK HİSSEDERDİ

Abdullah Tola (Oğlu)

BABAM ALİ İHSAN TOLA, yirmi dört saatini hiç tavizsiz hizmete vermişti. Senelerce odasından çıkmadı. 1953'ten sonra genelde inzivaî bir hayat yaşadı.

Üstad'ın gezdiği dağları çok severdi. Gelenler orada da rahatsız eder diye Çam Dağı'na gitmek istemezdi. Onun için son gittiği Kızlar Yaylası gözden uzaktı. Ama yine insanlar arayıp sorup buluyorlardı.

Hatalarımızdan dolayı bazen celallenir, kızardı. İtiraz edip dediğini yapmadığımız zaman da celallenirdi. Zaten bakışı yeterdi. Celallendiği zaman korkusundan yanında duramazdınız. Ama cemali galipti. Her gelen yanında bir rahatlık hisseder giderdi.

Çok değişik gruplar gelmiştir. Mesela ortaya bir şey anlatsa herkes kendi hissesini alır giderdi. Bir rahatlık olurdu. Çok art niyetli insanlar da geliyordu. Biz bilemiyorduk tabii, ama o biliyordu. "Vazifelidir, MİT'tendir" derdi.

"Kara Melek" Dayım Tahsin Tola

Çatalca'da memuriyet yapmıştı. Aslında o zaman dayım Dr. Tahsin Tola milletvekiliydi, istediği yere tayin ettirebilirdi. Ama onun dünya hevesi yoktu. Orman işlerinde bir takım işler dönüyor ya, onlar da kendisini rahatsız etmişti. Sonra görevi bıraktı.

Annem çok sadakatli ve şefkatliydi. 68 yaşındayken beyin kanamasından 1991 yılında vefat etti. Tahsin Tola'nın kızkardeşiydi. Annemin annesi çok erken vefat etmiş, o da dayımın yanında büyümüşü. Onun için ona çok hürmetkârdı. Ona "Kara Melek" derdi. Babam bazen celallenirdi ama onun hiç kızdığı vaki değildi. Düşmanına bile kötü söz söylememiştir. 1983'te vefat etti.

*Vefatından sonra araştırma yaparken odasında, oğlu Abdullah Tola (solda)
ve Cahit Akdeniz'le birlikte*

TEFRİKAYI KÖRÜKLEYENLERE SOĞUK DAVRANIRDI *Ömer Tola (Torunu)*

DEDEMİN ŞİFA İLE ilgili manevî mirası omuzumuza konuldu. Daha önce rahmetli babam Eczacı Gültekin Tola bu vazifeyi yapıyordu. Ben de Eskişehir Eczacılık'tan mezun oldum. Mevcut bitkisel tedavi usullerinin hastalarda netice verdiğini görünce, biz de kendimizi işin içinde bulduk. Tecrübeyi devam ettirme adına uğraşıyoruz.

Yanına her gruptan insan gelirdi. Ehl-i tarikten olsun, farklı cemaatlerden olsun, sosyeteden olsun gelirlerdi. Tedavi için gelenlerin dışında istihbarat için gelenler de olurdu. Benim dedemde gördüğüm özelliklerden birisi, hiçbirinin aleyhinde konuşmamasıdır. Cemaatlerin hiçbirinin aleyhinde konuşmazdı. Ne tenkit eder ne de ettirirdi. Cemaat içinde pek çok fitneye sebep olacak meselenin önünü bu şekilde kesmiştir.

Fethullah Gülen Hocaefendi'yi de müdafaa ederdi. İzmir'den beri temasları olduğunu ve hatta *Senirkent Gazetesi*'nde onunla ilgili bir yazıyı müdafaa olarak çıkarttığını anlatırdı.

Sungur Ağabey'le Ayrı Bir İletişimi Vardı

Sungur Ağabey'i çok severdi. Onunla ayrı bir iletişimi, ayrı bir muhabbeti vardı. Sungur Ağabey kendisiyle istişare için çok gelirdi. Son yıllarda daha sık geldi.

Sungur Ağabey meselesinde, “Bununla ilgili hiçbir yerde menfi ve müspet bir konuşma yapmayacaksınız” derdi. “Fitne zamanında, yürüyen koşandan, oturan yürüyenden, yatan oturandan daha efdaldır” diye bir hadis-i şerif olduğunu gelenlere anlatırdı.

Tefrikayı körükleyenlere soğuk davranırdı, konuşurmaz, hatta huzurundan çıkartırdı. Ondan dolayı cenazesinde her camiadan insan vardı. Bir noktada bir ittifak abidesiydi.

Hüsrev Ağabey Bir Kelimeyi Değiştirince...

Bir gün şöyle bir hatıra anlatmıştı. Üstad, “Hüsrev gerekli tadilatı yapabilir” diye ruhsat verince Hüsrev Ağabey *İşârâtü'l-İ'caz*'dan bir cümleyi değiştirmiş. Bunun üzerine Üstad, “Hüsrev'e ziyarete gideceğiz” demiş. Yanına gittiklerinde, Hüsrev Ağabey çay ikram etmiş. Üstad Hazretleri, “Hüsrev misvakımı unutmuşum” demiş. “Benimkini vereyim Üstad'ım” demiş. Getirip Üstad'a vermiş. Bunun üzerine Üstad, elinde misvakı çevirerek, “Benimki olsa daha iyi olurdu” demiş. Hüsrev Ağabey bunun üzerine yaptığı hatayı anlamış ve Üstad'ı uğurladıktan sonra hemen o değiştirdiği kelimeyi silip tekrar orijinalini yazmış.

Hani Üstad, “Tashihe muhtaç yerleri vardır; fakat hatt-ı harpte, büyük bir ihlasla, şehitler arasında yazılıp giydirilen o yırtık ibarelerin tebdiline (şehitlerin kan ve elbiselerinin tebdiline cevaz verilmediği gibi) cevaz veremedim ve kalbim razı olmadı. Şimdi de razı değildir; çünkü o zamandaki ihlas ve hulusu şimdi bulamıyorum” diyor ya...

CENAB-I HAK PERDELERİ ÖNÜNDE KALDIRMIŞTI

Abdullah Tola (Yeğeni)

BEN ALİ İHSAN TOLA'NIN küçük kardeşi Abdülkadir Ceylan Ceylan Tola'nın oğluyum. Ali İhsan Tola'nın yeğeni öğretmen Binnaz Tola, Abdullah Gül'ün dayısının hanımıdır. Oradan tanışıklıkları var. Abdullah Gül'ün dayısı Prof. Dr. Ahmed Satoğlu da sık sık ziyaretine gelirdi. İzmir'de nöroloji mütehasısıydı. Sakal yüzünden ilk defa üniversiteden ayrılan kişidir.

Abdullah Gül cumhurbaşkanlığı seçiminin ilk etabında seçilememişti. O zaman çok ciddi dua etmişti. Gelenlere *Cevşen* dağıtıp okutturdu, "Dua etmemiz lazım" dedi. O sırada gelen siyasiler olurdu. "Abdullah Gül cumhurbaşkanı olacak" diyordu.

Vakit Gazetesi'nde bir haber vardı. Bir profesör, TUS imtihanında bir başörtülü doktoru imtihana almamıştı. Haberin altına da o profesörün telefon numarasını yazmışlardı. Amcam bu haberin hepsini okudu. Bana verdi, "Bir de sen oku" dedi. Sonra "Bu profesöre bir telefon et bakalım" dedi. "Niye amca?" dedim. "Aç, ağzının payını ver" dedi. Ben de açtım. "Hocam ayıp değil mi senin yaptığın, Müslüman mahallesinde salyangoz satıyorsun" gibi benzer şeyler söyledim. Adam tak telefonu kapattı. "Amca kapattı" dedim. "Olmadı, iyi paylayamadın" dedi. "Ben yarın Uğur Gülen'i çağırayım da o bir güzel ağzının payını versin" dedi.

Kalp Telefonu

Ali İhsan Amca'mın üzerinde çok durduğu kalp telefonu meselesi vardı. "Normal telefonları kullanmayın, kalp telefonlarını kullanın. Bunu yakın zamanda Amerika keşfedecek" derdi. Kendi kullanırdı bu telefonu.

İnsan bir şeyi çok istediği zaman beyin dalgalarıyla onu yayar. Mesela bir grup gelmiştir, ben bunu hisseder, yanına giderdim. Çok acil bir durum varsa hisseder, ihtiyarsız giderdim. Gittiğimde hakikaten kalabalık bir grubun geldiğini görürdüm. Hemen, “Yemek koy, çay yap” derdi. O kadar insan geliyor, ne evde hizmetçi, ne de kapıcı var. Kendisi zaten yerinden kalkamıyor. Bir İstanbul beyefendisi nasılsa öyledir. Sıkışmıştır ama ben ihtiyacımı göreceğim diyemez. Karşısındaki de onu normal insan zanneder.

Hazine-i Rahman’dan Gelen Para

Medrese yapılacak ama hiç para yok. Etrafındaki insanlarda da yok. Ali İhsan Amca, “Hazine-i Rahman’dan yapılacak” dedi. Yapılacak derslane üç yüz metre kare genişliğinde, beş katlı olacak. Sırf temeline 60 ton demir lazım. Çok büyük bir proje ve büyük para gerekiyor. “Yapılacak” dedi. O zamanlar bitkilerden şifa işi yeni başlıyordu. Elimizde tek ardıç tohumu var. Gelen hastalara paketlerle ardıç tohumunu veriyoruz.

Bundan sonra damadı, aynı zamanda yeğeni olan Gültekin Tola’ya talimat verdi. “Bu bitkilerden aldığın parayı tamamen dershaneye ayıracaksın” dedi. Rahmetli o parayı hep ayrı tuttu. O otlardan Cenab-ı Allah büyük şifa verdi. Derken o beş katlı bina onlarla yapıldı. Hiç kimseden para istemedi. Hiç kimse çıkarıp iki yüz, üç yüz, beş yüz vermedi. Beş katlı bina tamamlandı. Dediği gibi hazine-i Rahman’dan yapıldı. Hatta Gültekin Ağabey o zaman kendi evinin temelini atmıştı. Eczacı adam, evi yoktu. Kendi evini bitiremeden dershaneyi bitirdi. Ondan sonra da kendi evini bitiremeden vefat etti.

Bedenen Orada, Fakat Ruhu Başka Yerde

Dinar depremi olduğunda Ali İhsan Ağabey Sandıklı’daydı. Oradan dönüşte eve çıkmadı, benim eve uğradı. Bizim evde on-on iki gün kaldı. O müddet zarfında ne eşim ne de ben yatağının bozulduğunu görmedik. Bazen kendi evinde yanına gidip geldiğimde uyur gibi yapar, uyusa bile anında uyanırdı. Fakat zaman zaman ben o mekândan gittiğine şahit oldum. Hiç hareket yok. Uyumuyor, bedenen orada, fakat ruhu başka yerde... Beş-altı kere buna şahit olmuşumdur.

Bir Şeye bakarken gözünün farklı bir noktaya baktığı olurdu. Pürdikkat bir Şeye bakıyor ama baktığı Şey bu âlemin Şeyi değil. Böyle olduğu zaman bu âlemlle irtibatı zayıflardı. Çok da uzun sürmezdi o.

Çam Dağı'na Çıkmak İstedi

Bununla ilgili bir hatıram da Şöyle: On senedir Ali İhsan Amcam evden dışarı çıkmadı. Bir gün evde oturuyoruz. Sene 2008. Birden, “Haydi evden çıkalım” dedi. “Amca ciddi misin?” dedim. “Haydi” dedi ve hemen yataktan indi. Kimsenin haberi yok. Bindik arabaya. Şimdi düşünebiliyor musunuz, on sene evden dışarı çıkmamıŐ birini arabaya bindirip çıkartıyorsunuz.

“Ben Senirkent'i gezdirip tanıtayım” diye düşünüyorum. “Amca burası benim işyerim, burası Ömer'in eczanesi, burası hükümet binası” falan... O hiç kafayı kaldırıp bakmıyor bile. Sadece, “Biliyorum” diyor. “Amca Keçiborlu'ya gidelim” dedim. “Ben orayı biliyorum” dedi. “Nereye gideceğiz?” dedim. “Çam Dağı'na çıkacağız. Ama Garip'ten çıkacağız” dedi. Garip Köyü'yle Çam Dağı arasına bir yol açılmış ve ona söylenmiş. Orayı görmek istiyormuş. İnanın ben gezen bir insanım, amcam evinde oturan bir insan. Garip'ten çıktık. Ben yolu bilmiyorum. “Dön buradan” dedi. Greyderler daha yeni yolu açmış. Kayaların üzerinden nasıl çıktığımı, nasıl gittiğimi bilmiyorum.

Çam Dağı'na kadar çıktık. “Sırf bu yolu görmek için çıktım. Bu yolu görmem lazımdı, iyi olmuş” dedi. Direkt Üstad'ın Çam Dağı'ndaki tepesine kadar çıktık. Kalabalığı görünce, “Aman bunlar beni görürlerse buradan inemeyiz” dedi. Oradan döndük geldik, iki dağın arasında Üstad'ın oturduğu bir yer var. Oraya vardık. Suyun olduğu yerden aşağıya doğru devam ediyor, o arada bir yol var. O yol Garip'e çıkıyor. Tepede bir yer. Kenarında durduk. Orada biraz oturdu, temaşa etti ve döndük.

Ondan sonra bir daha çıktı. Yine ben çıkardım. Ondan sonra bir daha çıktı. Mehmed çıkardı. Kirazlıdere'de on dokuz gün kaldı. Bir yıl sonra da vefat etti.

En Güzide, En Mübarek İnsan

Amcam, hayatta tanıdığım en güzide, en mübarek, en değerli insan. Bana ismimle hitap etmez, “Amcam” derdi. 1997’de babamın vefatından sonra da bana babalık yapan kişiydi. O kadar çok hatıralarım var ki hayali cihan değer... Küçükken evinin arka terasında eline hortumu alıp bizimle suyla oynardı. Selçuk’ta, tarlada, bahçede yetişen patlıcanı, biberi çuvala koyup, “Haydi pazara git, sat gel” der ve gönderirdi.

Babamın vefatından sonra, Afyon dönüşü hayatımın en güzel günlerini bizim evde on gün kadar kalarak yaşattı. O günden sonra kendi evinin dışında hiçbir yerde kalmadı.

Ve Son İki Yıl

Ailem, çocukların eğitimi için Isparta’ya taşındıktan sonra, iş gereği ben Senirkent’e gidip geliyordum. Çoğu zaman sabah ve akşam yemeklerini beraber yerdik. Ben Senirkent’teysem, gelmeden yemeğe başlamaz, telefonla arar, “Amcam seni bekliyoruz, nerede kaldın?” derdi. Her akşam yemekte ve yemek sonrasında günün yorumunu ve istişareyi beraber yapardık. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar sorar, ben de anlatırdım.

“Sahip Çıkmamız Lazım”

Onunla alakalı iki konuda yakın münasebetimiz oldu: Birincisi siyaset, ikincisi de İhsan Organik Tarım A.Ş.

2002’de AK Parti’nin kurulduğu bir dönemdi. Babamın on yıl ilçe başkanlığından dolayı siyasete soğuk bakıyor ve ilgilenmek istemiyordum. Amcam beni yanına çağırdı ve dedi ki: “Parti gaye değil, vasıta. İnşallah bu kardeşlerimiz millete, memlekete çok güzel hizmetler yapacak. Sahip çıkmamız lazım.”

Böylece partinin kurucu ilçe başkanı olarak görev aldım. İlerleyen zamanlarda vazifemin önemini anladım ki, o da siyasîlerle amcam arasında köprü olmuştum...

Hiç unutmuyorum, Tayyip Bey Isparta’ya gelecekti. Amcamın yanına uğradım. Isparta’ya gideceğimi söyledim.

Şöyle dedi: “Amcam, Tayyip Bey’e selam söyle. Nurun ve aydınlığın yanındayız, zulmün ve karanlığın karşısındayız. Muvaffak olması için dua ediyoruz.”

Amcamın yanından düşünceli bir şekilde ayrıldım. O kalabalıkta bu mesajı kendisine nasıl iletebilirim diye düşünüyordum. Ama Cenab-ı Hak öyle bir kolaylık gösterdi ki... Miting alanı çok kalabalık diye il binasına gittim ve orada otururken kapı açıldı ve tek başına Tayyip Bey görüldü. Yalnız ben ve Tayyip Bey! Hemen kendisine amcamın söylediklerini harfiyyen ilettim. Tayyip Bey, elini önce göğsüne, sonra da başına koyarak selamı aldığını ifade etti. Ayaküstü biraz sohbet ettik.

Keçiborlu’daki Kükürtlü Su

2005 yılında Keçiborlu’daki kükürtlü suyla ilgili bana bir görev verdi. “Amcam, bu proje bana Üstad’ın verdiği yüz projeden biri. Nasıl makinelerin benzine, mazota ihtiyacı varsa, tüm canlıların da bu suya ihtiyacı var. Bunu tüm dünyaya ulaştırmanız lazım. Ancak pahalı satmanızı kabul etmiyorum” dedi. Çok ortaklı olması için de tüm sülaleye duyurmamızı istedi.

Ben de bu görevi yerine getirmek adına 2005 yılında kendi adını verdiğimiz 19 ortaklı “İhsan Organik Tarım A.Ş.’yi kurduk. Bu şirkete o kadar önem verirdi ki, benden her akşam gelişmeleri ayrıntılı olarak dinler, sıkıntılarımıza çözüm bulur ve yol gösterirdi.

Bir ara kendisine Üstad’ın verdiği diğer projeleri sordum. “Amcam, siz daha bu görevin altından kalkamadınız. Diğerlerini zamanı gelirse söylerim” dedi. Anladım ki bu vazife oldukça ağır.

Devamlı şunları söylerdi: “Allah’ın hazinesini kullanıyorsunuz. Kazancınızın yüzde otuzunu hizmete harcamazsanız çok zarar edersiniz. Ayrıca aranızdaki uhuvveti ve ihlası kesinlikle bozmamanız gerekiyor.”

Misafirlerini ikramsız bırakmazdı.

Misafirlere İkramı

Mübarek o kadar cömertti ki, gelen ziyaretçilere bir şeyler ikram etmeden göndermezdi. Bir akşam üç kişilik bir ekip geldi. Yanlarında Isparta'dan tanıdığım Vanlı Tüfekçi ailesinden de biri vardı. Biz de amcamla yemeği yemiş sohbet ediyorduk. Amcam bana hemen bir şeyler hazırlamamı söyledi. Kalkıp mutfağa gittim. Arkamdan Tüfekçi ailesinden bir zat yanıma gelerek, “Karnımız tok, biz hemen gideceğiz, lütfen bir şey koyma” dedi. Ben tekrar odaya geri geldim. “Amcam ne oldu?” diye sordu. Ben de aynen söyledim.

“Hayır olmaz, sen bir şeyler getir” dedi. Tekrar mutfağa gittim, siniye bir şeyler koydum. Ocaktaki bir tencere dolusu dolmadan da bir tabak koyarak getirdim. Gelenlerden biri çocuktü. Sofraya koyduğum dolma iki dakikada bitti. Amcam, “Bir daha getir” dedi. Tekrar getirdim. Bu işlem yedi kere devam etti. En son amcam tekrar getirmemi söyledi. “Amca dolma bitti” dedim. Amcam biraz suratını astı.

Gelen kişilerin Medine'den geldiğini ve hafız olduklarını daha sonra öğrendim. Amcam bana, “Mutfakta ne varsa ortaya konur. Bu şekilde bereketi artar, yemekle bitmez” dedi. Bu

olayı bir ay boyunca her gelene anlattı. Anladım ki ikramda sınır tanımamak gerekiyor. Yoksa bereketi kayboluyor.

Cenab-ı Hak Kâinatı Emrine Sunmuştu

Amcam yerinden kalkmazdı ama bir şey istediği zaman tam olarak yerini tarif ederdi. Hiç unutmam, bir gün bayanlar gelmişti. Amcam aşağı kattan üzüm getirmemi söyledi. İki kere aşağı kata indim, üzümü bulamadım. Tekrar yanına giderek aşağıda üzüm olmadığını söyledim. Bana gülerek dedi ki: “Aşağı in, karşıdaki duvarın dibinde bir sandık üzüm var. Tabağa koy, gel.” Amcam yerinden kalkamıyordu ama anladım ki Cenab-ı Hak tüm kâinatı emrine sunmuş, perdeleri önünden kaldırmıştı.

Kâbe’yi tavaf ederken eşim çok ağladı. Her seferinde ben niye ağladığını sorardım. Bir seferinde, “Görmüyor musun amcamla beraber tavaf ediyoruz” dediğinde neler hissettiğimi anlatamam.

Onu anlamak ve anlatmak çok zor. Ömrü Kur’an okuyarak ve yazarak geçti. Böyle biri amcam olduğu için Allah’a şükrediyorum.

ŞEFKATİN DORUK NOKTASINDAYDI

Abdullah Selek Tola (Yeğeni ve Damadı)

BEN ALİ İHSAN TOLA'NIN üvey ağabeyi Hasan Tahsin Tola'nın oğluyum. 1958-60 arasında dört ve beşinci sınıfları Senirkent'te okudum. Babam belediye muhasibiydi. 1960 İhtilali'nden önce Denizli'ye tayin olmuştu. Bu yüzden ortaokul ve liseyi Denizli'de okudum.

1958 yılında Üstad, Senirkent'teki Haççahala Evi'ni ziyaret etmişti. Üstad'ın arabasıyla geldiğini ve onu sokakta gördüğümü hatırlıyorum. O evde biz oturuyorduk. Evin yarısı bizimdi. Her yıl geldiğimizde bir ay o Haççahala Evi'nde kalırdık.

Ali İhsan Amcamın 60 İhtilali'nden sonra Senirkent'te, yıkılan belediye binasının bodrum katında nezarete atıldığını biliyorum.

1965'de İstanbul Teknik Üniversitesi'ni kazandım. İstanbul'da okurken babamla annem evin en küçük oğlu olduğum için yanıma geldiler. Ali İhsan Amcam bazen küçük amcam Hüseyin Tola'nın İstanbul Langa'da evine gelirdi, orada görüşürdük.

1978'de Ali İhsan Amcamın küçük kızı Nurdan'la evlendim. Düğünümüz Senirkent'te oldu. 1979'un başına kadar İstanbul'da kaldım. Yeni Asya'da epey yazılar yazdım. Babam Hasan Tahsin, İstanbul Tepebaşı'nda Sigorta Hastanesi'nde memurdu. Ben İller Bankası'nda İstanbul'un surdışı belediyelerinin imar planlarını yapımında çalışıyordum.

Babam rahatsızlığından dolayı Senirkent'e gelince ben de gelmek zorunda kaldım. Buraya imar müdürü olarak geldim. Geldikten sonra akademide hocalığa başladım. O zamanki

mevzuata göre doçentin karşılığıydı. Sonra üniversiteye geçtim. O günden beri de üniversitedeyim.

Ali İhsan Amcam, “Çörek otu ölümden maada her derde devadır” derdi. “Bu bana zıt geliyor” derdim. Bana takılırdı, “Ne de olsa üniversiteli ya, aklını ileri sürer” derdi. Bu gibi latifelerimiz olurdu.

Tebliğlerimde Risale-i Nur’dan Alıntı Yapıyordum

Yerli-yabancı çok tebliğim var. O tebliğlerimde Risale-i Nur’dan aldığım bir cümle, bir paragraf meslekî itibarımı çok arttırmıştır. Uzun yıllar tebliğlerde kullanıp da kaynak vermeyince bu içimde bir ukde olarak kalmıştı. Dedim: “Hacıbaba, yazdığım tebliğler birinci-ikinci sırada yer alıyor. Kaynak veremiyorum, ne yapayım?” Hiç düşünmeden, “Ver kaynağı” dedi.

1984’te yüksek binalarla ilgili bir kongre vardı. Tebliğde, “B. S. Nurs” diye kaynak verdim. İlk İngilizce baskısında yayımlandı. Ana metinde açık kaynak istediklerinde ip koptu. Onu da verince bir ay sonra bir yazı geldi, “Tebliğiniz kitaptan çıkarılmıştır” diye. Ama Mimarlık Fakültesi’nden gelen yazıda öyle bir üslup kullanılıyordu ki, “Her ne kadar tebliğiniz listeden çıkarılmışsa da tartışmalara katılabilirsiniz” diyordu. Bunu Hacıbaba’ya anlattım. “Katıl” dedi. Ben, “Katılmayacağım, zaten mikrofonumu elimden almışlar” dedim. Aynı yazıyı 1994’te Florida Miami Üniversitesi’ne gönderdim, birinci sırada yer aldı.

Rahmetli Bayram Ağabey Isparta’daki vakfın projesini bana yaptırmıştı. Senirkent’teki beş katlı medresenin planı da bana nasip oldu.

Evi Tamamen Bereketle Gidiyordu

1979’dan sonra sürekli beraberdik. Onun hizmeti genelde evde olurdu. Gelenlere devamlı ikram ederdi. Evi tamamen bereketle gidiyordu. Onu çok zahir görmüşlüğüm var.

Aile içinde bebekle bebek, çocukla çocuk olurdu. Her yaşın kendi mertebesine inerek hareket eden bir yapısı vardı. Herkes tarafından beğenilen bir haslete sahipti. Şefkatin doruk

noktasındaydı. Onun gibi başka bir kimse var mı bilmiyorum, ben görmedim.

Hastalığı sırasında doktorlarla birlikte bir de profesör gelmişti. Kapıdan girerken, “Şunu almayın” dedi. “Sen muayene edemezsin” dedi. O doktor da bozulmuştu. “Daha kapıdan girmeden sureti ve sireti bana malum oluyor” derdi. Hâlâ o doktor burada.

Vefatında Isparta'daydık. Hanım zaten yanındaydı. Sık sık gidip geliyordum. Vefatından yarım saat sonra varmışım. Bizim hanıma karşı daha bir şefkatliydi. “Has kızım” derdi.

“Apoletlerinizin Hükümü Bitti”

Askerden emekli iki-üç subayın hanımlarıyla birlikte ziyaretine geldiklerini görmüştüm. Hastalıklarına şifa bulunca İstanbul'dan tekrar gelmişlerdi. Onlara, “Artık bu apoletlerinizin hükümü bitti. Siz bunları Peygamber ocağı olan askeriyede yanlış yolda kullandınız. Artık cezasını çekeceksiniz” demişti. Çok ağır ifadelerdi bunlar. Bir şey demediler.

Dertlerini atlatmış, şifa bulmuşlar, ayrılırken de ücret vermek istiyorlardı. Özellikle hanımları çok ısrar ediyordu. Fakat o almadığı gibi “Zarar edersiniz” diye bir ifade kullandı. Bunun üzerine hanımlar, “Dünyada böyle insanlar da var mı, böylesini hiç görmedik” diye hayretlerini dile getirdiler.

Onun Himmetiyle Soruşturmadan Birşey Çıkmadı

Bir gün üniversitede görevliyken ziyaretine gitmişim. 28 Şubat süreciydi. Kapıdan çıkarken, “Dikkat et, hakkında soruşturma var” dedi. “Hayrola Hacıibaba, kavanozda öyle mi görünüyor?” dedim. “Dikkat et, Sav'la ilgili soruşturma var hakkında. Ama bir şey yapamayacaklar” dedi.

Ben fakülteye geldim. Hakikaten ikinci gün soruşturma yazısı geldi. Mesele de Sav'daki Mustafa Gül Ağabey'in medresesinin ruhsatıyla ilgiliydi. Ruhsatı ben bağlatmışım. Jandarma belediye başkanına yazı yazmış, o da vakfa yazmış. Vakıf da “Öğretim görevlisi Abdullah Selek Tola meşgul

oluyor” diye bilgi vermiş. Jandarma komutanlığı da fakülteye bildirmiş.

Soruşturma iki-üç ay sürdü. Neticede bir şey çıkmayacak demişti. Hakikaten de öyle oldu. Benim talebelerimden profesörler lehimde şahadet etmek için dekanın yanına çıkmışlar. Geri döndüklerinde, “Maalesef seni gözden çıkarmışlar” dedi. Ben birden şunu dedim: “Onun gözden çıkarıp çıkarmaması önemli değil, benim gözden çıkarıp çıkarmamam önemli.” Ondan iki-üç ay sonra gitti.

Bu gibi vakalar çok oldu. Tabii bu Ali İhsan Amcamın himmetiyle söylettirilmiş bir sözdü. Bir de Risale-i Nur’u ben kendi odamda yazan biriydim. Herkes de bunu bilir. Ben onun kerametidir derim. Hâlâ yazarım.

BENİM RUH DOKTORUM, YAŞAM KOÇUM

Şule Tola (Yeğeni)

AMCACIĞIM, BENDEN seni anlatmamı istediler, sanki mümkünmüş gibi. Sizi anlatabilecek, ifade edebilecek kelimeler varmış gibi. Ben daha siz gideli odanıza bile girememişken, bunları yazmak kolaymış gibi. Geçmiş, bir film şeridi gibi beni duygu fırtınalarına boğarak gözümün önünden geçerken, zannediyorum sizinle ilgili en eski hatıram, daha ben okula bile başlamamışken evinizin terasında bulduğumuz her kaba çiçek diktiğimiz o güzelim bahar günleri idi.

Bugün gibi hatırlıyorum. Yanınızda kendimi ne kadar önemli hissettiğimi, hangi çiçeğin hangi saksıya dikileceğine karar vermek ne büyük şerefti. Beni sabırla dinler, sorularıma sabırla cevap verir, kendimce çözümler üretmeme izin verirdiniz. Bilmem bu sebepten, bulduğum her bahane size koşar ve gelirdim yanınıza. Benden esirgemediğiniz bu engin sabır ve şefkatinizden, şükürler olsun ki yıllar sonra çocuklarım da istifade edebildiler. Artık odanızdan çıkamadığınız yıllarda aynı benim gibi onlar da ilk fırsatta yanınıza gelebilmek ve o eşsiz şefkatinizden nasiplerini alabilmek için fırsat kolladılar. Aynı benim gibi onlar da çocukça yaralarını yalnızca size gösterip sizin sarmanızı istediler.

Sabır, şefkat ve muhabbet timsali Ali İhsan Tola

Yaratılan Her Şeyi Sizinle Sevmişim

Aradan geçen onlarca yılın ardından, bitki aşkımın sizden geldiğini, yaratılanı Yaratan'dan ötürü sevmeyi ilk sizin öğrettiğinizi unutmuşum. Çiçeğe, dala, bitkiye olan aşkımın ilk tohumlarını sizin attığınızı unutmuşum. Ve şimdi içim yanarak anlıyorum ki, ben yaratılan bütün güzellikleri sizinle sevmişim.

Daha geçen bahar, artık hastalığınız başladığı için sizi rahatsız etmekten korkarak camınızın önüne bırakmıştım uzun saksılara diktiğim hani o çok sevdiğinizi söylediğiniz hercai menekşeleri... Başınızı yavaşça kaldırıp cama doğru baktığınızı ve “Şule mi geldi?” dediğinizi duymuştum. Belki sadece bana söyledi menekşeleri sevdiğini diye düşünmüş ve çocukça mutlu olmuştum. Nereden bilirdim sizi son görüşüm olduğunu, bana huzur veren sesinizi son duyuşum olduğunu, nelerden bilirdim? Çocukluğumda bana aşıladığınız bu bitki aşkı, ilerleyen yıllarda sayenizde benim şifa kaynağım oldu. Bitkisel tedavi metotlarınızın sorgusuz sualsiz hep ilk kullanıcısı olmak istedim. Bazen bana sitem ederdiniz, “Vur deyince öldür anlıyorsun” diye.

6-7 sene önce çok ciddi rahatsızlanmıştım. Nefes alamıyor, başımı yastıktan kaldıramıyordum. Bir türlü tansiyonum kontrol edilemiyordu. Sizin tahmin ettiğiniz teşhisi doktorlar da koyunca önerdiğiniz baş masaj yağını daha bol bol

kullanabilmek, daha çabuk netice alabilmek için bütün saçlarımı kazıttım ve günler boyu kazıtmaya devam ettim. Yanınızda mübarek ellerinizle beni tedavi ederken tıkalı olduğunu tespit ettiğiniz damarın üzerine miknatısı tutan parmağınızın nasıl yandığını uzun yıllar herkese anlattınız. “Şule’ye abartıyor diyordum. İyi ki abartmış, çok ciddi şeyler atlattı” diye o yanığı gösterdiniz. Dört yıl sonra tekrarlayan aynı problemi de yine Allah’ın izniyle çözmüştünüz.

Ruh Sağlığı Ordusunun Duayeni

Sizinle beraber ilminizin ışığında pek çok insana faydalı olabilme bahtiyarlığı bana da nasip olmuştu. Bilim camiasının yeni yeni ilan ettiği verileri, biz sizinle on küsur yıldır uygulayarak insanlara ruhsal ve fiziksel anlamda faydalı olmaya çalışmıştık. İnsanların sağlığına kavuşması için katkıda bulunmuştuk.

Siz benim acizane bir neferi olabileceğim ruh sağlığı ordusunun duayenydiniz. Asrın hastalığı olan ruhsal sıkıntılara sizinle istişare ederek pratik çözümler üretebilmek mümkün olabiliyordu. Ancak medenileşmek adına yozlaşan aile camiasının sıkıntılarına, gençlerin düştüğü zevk tuzaklarına, başıboşluğun yol açtığı yangınlara ancak sizin ilminizden feyiz alarak acizane faydalı olmaya çalışıyorum.

Mezun olduğumu göremeden kaybettiğim—nur içinde yatsın—dedem Dr. Tahsin Tola istedi bu mesleği seçmemi... Çok öncelerden görmüştü asrın hastalığını ve kurtuluş çarelerini... Onun ruhumda yaktığı hizmet ateşi sizin sayenizde artarak devam etti. Ve bugün eğer bir şeyleri başarabiliyorsam, bu tamamen sizlerin eseridir.

Sizsiz geçen bir yılda ben sissiz ne kadar yalnız kaldım bilemezsiniz. Bende takdir ettiğinizi duyduğum özelliklerimi siz gidince kaybetmekten, sizin varlığınızdaki gibi dayanıklı ve sabırlı olamamaktan, siz yanımdaymışsınız gibi yine şevkle, azimle çalışmamaktan zaman zaman korkuya kapılıyorum amcacığım. Hani fırtına gibi, kasırga gibi kopup gelirdim yanınıza da nasıl sakinleştirirdiniz, nasıl içimin bayram çocuğu gibi sevinçle, neşeyle dolmasını sağlardınız.

Ben yine anlatamazdım, siz de teselli etmezsiniz de bu mucize nasıl gerçekleşirdi, hâlâ çözemedim ben bu sırrı.

“Kolaysa Benim Hattan Al”

Hiç yanınızdan ayrılmak istemez, daha Isparta’dan çıkmadan yanınızda kimse olmasın diye ettiğim dualara devam eder, kimse gelmesin isterdim. Bir ziyaretimde, “Amca sizi çok özlüyorum. Size de cep telefonu alalım, bizim hattan bol bol konuşalım” demiştim de sen, “Onu bunu bırak da kolaysa sen benim hattan al, daha rahat görüşürüz” demiştiniz muzip muzip gülerek...

Çocuklarla bir müşkülümüzü size danışmak için yola çıkmıştık. Bir yandan da çocuklar dünyevî mevzularla sizi rahatsız etmekten mahcup olacaklarını söylüyorlardı. Sizin her zamanki gibi, anlatamadıklarımızı anlamanız çok güzel bir gün geçirmemize vesile olmuştu, bizi rahatlatmıştınız.

Rahmetli eşiniz canım halamdan, ona olan derin muhabbetinizden uzun uzun bahsetmiş, yine hepimizi çok şaşırtmıştınız. Bunları sizden ilk defa duyuyordum. Ve asıl beni şaşırtan onu kaybedeli uzun yıllar olmasına rağmen gözlerinizdeki o parıltı, yüzünüzdeki derin ifade ve heyecanınızdı. Ah amcam ah!

Dünyevî ve Uhrevî Yaralarımın Şifa Kaynağı

Siz benim ruh doktorum, yaşam koçum, dünyevî ve uhrevî yaralarımın şifa kaynağıydınız. Siz benim hayata bakış açımı değiştiren, insan olabilme yolunda ilerleme imkânı veren, her takıldığımda yol gösteren akıl hocamdınız. Yokluğunuza katlanmak bilerseniz ne zor. Avunmaya çalıştığım tek teselli, ebedî âlemde inşaallah güzel bir mekânda olmanız ve orada sizinle görüşebilme ümidimizdir ki, bunun için çok çalışmamız ve sizin bizden esirgemeyeceğinize inandığım desteğinize olan ümidimdir.

Biliyordum size olan muhabbetimi anlatmaya kelimelerin kifayetsiz kalacağını... Bilmenizi istediğim, amcam olmanızdan duyduğum onuru, gururu, yokluğunuzda da taşımaya devam edeceğim ve inşaallah ömrümün kalan

kısmında ebedî âlemde siz sevdiklerime yakın olabilmek için
var gücümle çalışacağım. Nur içinde yat canım amcam!

BİLİM ADAMLIĞI YÖNÜ FEVKALADEYDİ *Kamile Tola Örmeci (Yeğeni)*

ALİ İHSAN AMCAM, dünyaya, dünya nimetlerine, makam ve mevkiye kıymet vermeyen, “emr-i bi'l-maruf ve nehy-i ani'l-münker” konusunda tavizsiz, yanlışı anında düzelten ve doğruyu da emreden, çok okuyan biriydi. Çok cömertti. Evini ve Allah'ın verdiği bütün nimetleri Müslüman kardeşleriyle paylaşırdı. Ömrü boyunca sofrası halka açıktı. Günde en az 15-20 kişiyi ağırlayan bu Allah dostunu takım elbiseyle hiç görmedim. Yakasız bir gömlek, ütüsüz bir pantolon giyerdi. Çocuklarının ısrarına rağmen atalarından kalma o sobalı evden hiç ayrılmadı. Daha güzel bir evde oturmayı kabul etmedi.

Biz akrabaya değer vermenin önemini ondan öğrendik. Herkesin seviyesine iner ve hitap ederdi. Onun sohbetinden bir âlim ve yüksek bir devlet adamı nasıl zevk alırsa bir çocuk veya ami bir kimse de o kadar haz duyardı. Adeta ağzından bal damlardı. Başta akrabalarımız olmak üzere herkes maddî ve manevî dertlerini ona anlatır, onun tavsiyelerine göre hareket ederdi. Ve o tavsiyelere uyduğumuz takdirde dünya ve ahirette başımızın ağrımayacağına inanırdık.

Bilim Adamı Yönü

Dava ve din adamlığı yönünü ehline bırakıp, ben biraz fen adamı, müspet bilim adamı yönünü ele almak isterim. Bir keresinde ailece ziyaretine gitmiştik. Bana şöyle bir soru sordu: “Kamile sen profesör ne demektir biliyor musun?” Ben de, “Fransızca öğretmen demek olsa gerek” dedim.

Yaptığı açıklama beni çok şaşırmıştı: “Profesör Latince papaz demektir. Bir kilisenin papazına profesör denilir. Rektör ise bir mıntıkanın, bir bölgenin papazı anlamına gelir. Rektör profesörün üzerindedir. Türkiye’de atalarımızın ilim sahibi olduğu inkâr ediliyor. ‘İlim sadece Batı’da vardır ve profesörlerin ve rektörlerin ilminden ibarettir. Osmanlı’da ve

İslam dünyasında ilim yoktur' gibi gösteriliyor. İlimin Doğu'da gelişen kısmı da, Batı'da gelişen kısmı da kutsaldır. Eğer Osmanlı'nın ilmi, yükselme döneminde Batı'nın ilim ve teknolojisinden üstün olmasaydı, Osmanlı Avrupa'da fetihler gerçekleştiremezdi. Bir devletin gerek iktisadî gücü, gerekse askerî gücü ilme bağlıdır. Doğu'nun ve Batı'nın ilmi eşitlenince durakladık. İlimde geri kalınca da Batı'daki topraklarımızı kaybettik. Harf Devrimi esnasında bazı fanatikler yüzlerce ilmî eseri çöpe attılar. Atalarımızın ilmî çalışmaları ve alternatif tedavileri unutuldu. Benim atalardan kalma kitaplarım var. Zaman zaman ben bu kitapları okurum. İbn-i Sina'nın kitabında, 'Kırk gün iyileşmeyen yara kanserdir' diyor. İbn-i Sina'nın bu ifadesi sence doğru mu?"

“Kanseri Tıp İlimiyle Kimya İlimi Birlikte Çözebilir”

Ben de, “Ben sadece eczacılık dersi veren hocalarımın verdiği bilgelere sahibim. Fizyoloji hocam, ‘Kanser, insan vücudundaki hücrelerin bir anarşisidir, kontrolsüz çoğalmasındır’ demişti” dedim. Amcam, “Ben de kimya okumuş biri olarak diyorum ki, kanser bir protein sentezidir. Kanseri tıp ilmiyle kimya ilmi birlikte çözebilir. Tek başına tıp âlimleri kanseri çözemezler.” Daha sonra doktor olan eşime danıştığımda, “Evet kırk gün iyileşmeyen yara kanserdir. Bu bilgi doğrudur” demişti.

Bir başka sohbetimizde, “İbn-i Sina kitabında, ‘Bir insan organı hasar gördüğünde ya da doğuştan hasarlı olduğunda o organın hayvan vücudundaki muadili alınıp o insana yedirildiğinde şifa bulur’ diye yazıyor. Mesela böbreği hasar görmüş insana böbrek yedirmek gibi, midesi yara almış insana koyun keçi işkembesi yedirmek gibi, gözü hasarlı insana hayvan gözlerini haşlayıp yedirmek gibi. Sen bu konuda ne dersin?” dedi.

Ben de, “Akla mantığa uygundur” diye cevap verdim. “Nasıl ki bir duvar yıkılsa aynısını inşa etmek için aynı malzemedan lazımdır. Yıkılan duvarın kerpiceden kerpiç, çimentosundan çimento, sıvasından sıvaya ihtiyaç vardır. Bunun gibi bir organın tamiri için de o organın atomlarından lazımdır. Hayvan organı pişirilip yendiğinde enzimlerle parçalanır ve o

organın yapı taşı olabilecek parçalara bölünür. O atomlar da o organı yiyen kimsenin organının yapıtaşı malzemesi olabilirler. İşe yarayabilirler” dedim.

“Yiyeceklerinizi Kendiniz Üretin” Derdi

Amcam insanlara tavsiye ettiği şifalı bitkilerin Latince adlarını ezberden bilirdi. Ben alerji hastalığım için kendisine başvurmuştum. Beslenmeme dikkat etmemi tavsiye etti. Doğal beslenmemi, kimyasal ajan ihtiva eden gıdalardan uzak durmamı önerdi. Daha sonra İstanbul’da bir klinikte görüştüğüm uzmanlar da aynı şeyleri söylediler.

“Gıdaları, bazen bozulmaması, bazen de lezzet ve görüntülerinin güzel olması için içlerine konserven maddeler ilave ediliyor. Ve bazı kimyasal ajanlarla muamele ediliyor. Sizin vücudunuzda bu kimyasallar birleşerek alerjiye neden oluyor. Yemeklerinize koyduğunuz salçayı kendiniz yapın. Kendi kuruttuğunuz kuruyemişlerden yiyin. Zeytininizi kendiniz kurun. Yoğurdu ve peyniri kendiniz yapın” gibi tavsiyelerde bulunurdu. Velhasıl alerji profesörleriyle Ali İhsan Amcamın tavsiyeleri örtüşüyordu. Kendisi sadece bitkilerle değil, son yıllarda taş ve madenlerle de ilgileniyordu.

Taşlara Bilmediğimiz Özellikler Atfediyordu

Yine bir ziyaretimde, “Seksen yaşındayım. Daha gözüme gözlük takmadım. Gözümün sağlığını gözüme sürdüğüm bir taşla sağlıyorum. Bu taş sebebiyle Allah gözüme sağlık veriyor” demişti. Her taş bilmediğimiz özellikler atfediyordu. Zümrüt şöyledir, yakut böyledir, falan taş insana huzur verir, falan taş hüznendirir gibi.

Yıllar önce Eğirdir Gölü’ne sunî tohumlamayla eklenen dişi sazan balıklarının, göldeki canlı türü sayısını ve miktarını azaltacağını iddia ediyordu. Sunî tohumlamaya karşıydı. Meyvelere püskürtülen kurt önleyici ilaçlara karşıydı. Bu ilaç kalıntılarının sağlığımıza zarar vereceğini söylüyordu. Nitekim Amerika’da bizi evinde misafir eden bir hanım profesör, “Bir elmayı en az yirmi defa yıkamak lazım. Ya da kabuğunu soyup yemek lazım. Fosforlu insektisitler tarımda haşaratı önleyici

olarak kullanılıyor. Ve bu fosforlu maddeler kanserojen özellik taşıyor” demişti.

Akraba İlişkilerinin Önemi Ondan Öğrendik

Öğrenciyken Ankara’da hem çalışıyor, hem staj yapıyordum. Bu yüzden iki üç sene Senirkent’e gidemedim. Bana, “Sıla-i rahimi terk etmek günah-ı kebairendir. Hiç vakti yoksa bile bir tek gün gelsin, akrabalarını görsün, gitsin” diye haber gönderdi. Hemen yola çıktım, gittim, bir gün kalıp akrabalarla görüşüm. Dönerken bana bundan dolayı çok iltifatta bulundu. Bütün mübarek günler ve bayramlar onun evinde ihya edilirdi. 250-300 kişilik bayram yemekleri yapılırdı.

Kızdığı zaman gök gürültüsü gibi hiddetlenirdi. Öyle zamanlarda kendisine muhalefet etmek kimsenin haddine düşmezdi. Çünkü o, nefsi için kızmaz Allah için kazırdı. Allah için severdi. Dünya ve içindekiler onun için ne kızılacak kadar önemli, ne de ayaklarını yerden kesecek kadar sevindirici oldular.

Bu dünyada bir yad-ı cemil bıraktı. Yolumuzu aydınlattı. Bizi gaflet uykularından uyandırdı. Allah rahmet eylesin, Makamı Cennetü’l-Firdevs olsun. Âmin!

ONUN İÇİN HER ÂDEMOĞLU ÖZELDİ *Dr. Hüseyin Fidan (Yeğeni)*

ALİ İHSAN TOLA ile hatıralarımız hakkında zihnimi yokladığımda aklıma gelen anahtar kelimeler, Ramazan, teravih, tesbihat ve Risale-i Nur oluyor.

12-13 yaşlarındaydım. Ramazan, yazın sıcak aylarına denk gelmişti. Zaman zaman bağ bahçe işleri oluyordu. Akşam iftardan sonra Ali İhsan Dayımın evinde eş dost toplanıyorduk. Kısa bir sohbetten sonra teravih namazını kılmaya başlıyorduk.

İmam rahmetli Dr. Tahsin Tola, müezzin bendeniz... O namazda okunan Asr Suresi, oradaki manevî ortam, ruhanî derinlik; diyebilirim ki hepimizin hayat yolunun işaretleri oldu. Kadir Gecesi yaklaştığında neredeyse her iki rekâta İna Enzalna Suresi'ni okuyordu. Sağımda Ali İhsan Dayım saf tutardı, dirseğim dirseğine dokunurdu. Onun namazda tutulduğu cereyan bana da geçirdi.

Teravih namazının aralarında ilahiler okur, salavatlar getirirdik. “Biz Kur’an’ın hadimleri, / Pür imanlı ve zindeyiz. / Bu yoldan dönmeyiz asla, / Peygamberin izindeyiz.”

Namaz ve tesbihat bittikten sonra Ali İhsan Dayımın “Fa’lem ennehû la ilahe illallah” diyerek tesbihata devam edişi, hâlâ kulaklarımda çınlar. Onun gibi hissederek ve hissettirerek tesbihatı başkasından dinlemedim. Her namaz tesbihatındaki o müessir edayı beyhude bir çabayla hâlâ ararım. “Ya Cemilü ya Allah, ya Karibü ya Allah, ya Mücibü ya Allah!” Namaz biter, sonra ders düzenine geçilir, mutlaka Risale-i Nur’dan bir bölüm okurduk.

Evi Bir Medreseydi

Ali İhsan Tola büyük bir insandı. Bereketli bir ömür sürdü. Evi bir medreseydi. Derslerine herkes davetliydi. Yanına gelen

herkese kendini güvende hissettirirdi. Onun için her âdemoğlu özeldi ve önemliydi, bunu muhatabına hissettirirdi. İletişim sanatını çok iyi bilirdi, her hal ve kaliyle insan ruhuna müessir olurdu. Yanına girip çıktığınızda halet-i ruhiyenizde mutlaka bir değişiklik olurdu.

O bize, insanın dünyaya gönderilmesinin hikmeti ve gayesi olan kâinatın Yaratıcısını nasıl tanıyacağımızı, nasıl iman edeceğimizi ve nasıl ibadet edeceğimizin tatbikatını gösterdi. Yaptığı her şey için Allah ondan razı olsun. Âmin!

EN BÜYÜK MİRASI; HOŞGÖRÜ, SABIR VE İHLASTIR

Fatih Tola (Yeğeni)

ALİ İHSAN AMCAMIN zihnimdeki en eski hatırası, yaklaşık otuz sene öncesine uzanır. Bizler o zaman beş yaşlarındaydık. Torunları ve yeğenleri olarak temmuz sıcaklarında oruç tutmaya çalışırdık. Sıcaklar bizi bayağı zorlar, susuzluktan zamanımız çeşmenin başında geçerdi. İftar saatine kadar akşamı zor ederdik. İftarla beraber soğutulmuş vişne kompostosu ve fırından yeni çıkmış buharı üstünde pideyle iftarımızı açtıktan sonra belki de hayatımızın en güzel ve en keyifli saatlerini, amcamın evinin üst katında cemaatle kıldığımız teravîh namazlarıyla geçirirdik.

Tadil-i erkânla kılınan teravîh namazından sonra tesbihat cemaatle yapılır, arkasından uzun uzadıya Risale-i Nur dersi yapılırdı. Çay ve meyve ikramıyla geçen zaman, sahur yemeğiyle son bulurdu. Çocukluğumuzdan kalan bu hatıra dün gibi zihnimdedir.

Hoşgörü ve Sabrın Önemini Ondan Öğrendim

Amcam her daim bizlere Risale-i Nur'dan dersler verir, sünnet-i seniyyenin öneminden bahseder, hep güzel hasletleri anlatırdı. Ben hoşgörü ve sabrın önemini ondan öğrendim. Kendisi her daim sorunların çözümünde öncü konumundaydı. İnsanlar sorunlarıyla yanına gelip rahatlayarak yanından ayrılırlardı.

Sene 1997'de babam Abdülkadir Ceylan Tola Hakk'ın rahmetine kavuştu. O tarihten sonra Ali İhsan Tola Amcam, bizlere hem amcalık, hem de babalık yaptı. Her müşkülümüzde yanındaydık. Sakin, hoşgörülü, anlayışlı ve huzur veren haliyle her daim bizleri kaynaştırdı. Sadece bizleri değil, tüm sülaleyi küçük büyük ayırt etmeden topladı.

Bizler kendisini önce amca, sonra hem amca hem baba olarak gördük. Onun dinî ve ilmî noktadaki deryasından ne yazık ki çok istifade edemedim.

“Isparta’yı Boş mu Zannediyorsunuz?”

Vefatından önceki yaz mevsimiydi. Aylardan ağustos. Garip Köyü sınırlarında Kızlarpınarı mevkiinde dağda amcam tefekküre çekilmişti. Beraat Kandili’ydi. Bizler yeğenleri ve torunları olarak Beraat Gecesi’nde yanında olmayı arzuladık ve yola koyulduk. Yanına vardığımızda yemek için bizi bekliyordu. Yemeğin ardından cemaatle yatsı namazını eda ettik. Sonrasında Mucizat-ı Ahmediye’den ders yapmaya başladık. Uzunca bir dersin sonunda çaylarımızı içtik. Arkasından sohbeğe başladık.

Amcam, Kur’an-ı Kerim’in nazil olduğu topraklara Cenab-ı Hakk’ın rahmetinden petrol gibi bir nimetle zenginlik verdiğinden bahis açtı ve arkasından, “Isparta Risale-i Nur’un beldesidir. Sizler Isparta’yı boş mu zannediyorsunuz? Isparta’da birçok yer altı zenginliği vardır” diye bizlere müjde verdi. O gece sabah namazına kadar—Rabbim kabul etsin—beraberce ibadet ettik. Sabah namazını beraber kıldık ve az bir uykudan sonra güzel bir kahvaltı yaptık. Orada geçirdiğim zaman dilimi ömrüm boyunca hatırlayacağım bir hatıra olarak zihnimde kalacaktır.

Amcam ömrünün son dakikasına kadar nefsiyle alakalı hiçbir şey düşünmemiş, her daim iman ve Kur’an hizmetini esas maksat yapmıştır. Ziyaretine gelen herkese de Nurlardan bahsetmiştir. Kendisinden bana kalan en büyük miras, hoşgörü, sabır ve ihlastır. Ben kendisini bu cihetlerle hatırlayacağım. Yokluğunu her daim hissediyorum. Rabbim cennetinde bizi ona komşu eylesin.

O İSMİYLE MÜSEMMA “ALİ İHSAN”DI

Ali Enver Tola (Yeğeni)

İSMİYLE MÜSEMMA Ali İhsan’dı o... Evet, o Ali’ydi, yani büyük. Gerçi sinnen ve cismen hepimizden büyüktü. Ama onu asıl büyük yapan ilmiydi. Sanki adını aldığı Hz. Ali’den ilim tahsil etmişti. Kâinata bakış açısı öyle farklıydı ki, kimseler onun gibi bakamıyordu.

Üniversiteyi bitirip yanına geldiğimde ilk sorusu maddenin kaç hali olduğuydu. Bir fizikçi olarak hemen üç deyiverdim: Katı, sıvı, gaz. O ise, “Hayır, beş” dedi. Dördüncüsü enerji haliydi. Bunu Einstein teorileriyle izah edebiliriz. Beşinci ve enteresan olanı ise nur haliydi. Bir cisim enerjiye döndürülebildiği gibi, nihai olarak da nura döndürülebilecekti. Nur dediğimiz ışık değil, ondan daha latif bir vaziyet.

Her Mevzuya Cevap Verirdi

Yanına gelen her ne mühendisi, her ne doktoru veya her ne uzmanı olursa olsun, onlarla ilmî münazara yapabiliyordu. Getirdiği yorumlarla sanki onlardan daha uzmandı. Onlara verdiği birkaç cümlelik tarifler, o kişilerin meslek hayatında dönüm noktası olabiliyordu. Göz mütehassısı bir profesörün, “Bugün meslekî hayatımın dönüm noktasıdır” diyerek yanından ayrıldığını hatırlıyorum.

Aslında çok da yadırgamamak gerekir. O değil miydi Üstad Bediüzzaman’ın talebesi olan... O değil miydi, “Her suale cevap verilir” diye kapısına yazı asan bir zat-ı şahaneden ders alan... Her mevzuya cevap verirdi. Ancak Risale-i Nur ve imanla ilgili sorulardan daha çok hoşlanır, onlara cevap vermekten zevk alırdı. Bu arada soru sormayıp da aklındaki sorunun cevabını alarak şaşırırlar çok olurdu.

Gelelim İhsan’a. Yani bağışlayan, iyilik eden, cömert... Onun cömertliğini bilmeyen yoktur. Ancak asıl bağışladığı,

bizlere ihsan ettiği Şey, ihsan-ı ilahîden aldığı âli ilmidir. Herkese ilmini ihsan ederdi. Evet, bir insan ancak bu kadar ismiyle müsemma olabilirdi.

Çocuğumuza Hiç Düşünmediğimiz Bir İsim Verdi

İsim demişken kısa bir hatıra da nakletmek isterim. Eş, dost ve akrabalar, yeni doğan çocuklarının isimlerini Ali İhsan Amcamın koymasını, yani kulağına söylemesini arzu ederlerdi. O da onları kırmaz, “Adını ne düşündünüz?” diyerek ezan ve kametten sonra o ismi bebeğine kulağına üflerdi. 2009 yılı Şubat başında Cenab-ı Hak bize de bir erkek evlat lütfetti. Ben babamın adı olan Ekin ismini düşünürken, eşim de Emir Sultan Hazretleri’ne hürmetinden Emir ismini koymak arzusundaydı.

Yanına gittiğimizde bir Şey söylemeden mevzuyu anladı. İkinci vakti girmişti. “Namaz kılacağım, biraz bekleyin” buyurdular. Abdest alıp namazı eda etti. Bana dönüp işaret buyurdu. Bir Şey söylemedi, ancak çocuğu getirmemi söylediğini anladım. Çocuğu kuağına verdim. Hemen ezan ve kamet okumaya başladı. Derken ismin kulağına üflenmesine sıra gelmişti. O da ne! Amcam bizim düşündüğümüz ismi değil, başka bir ismi çocuğun kulağına fısıldıyordu: “Abdullah Nail, Abdullah Nail, Abdullah Nail!”

“Amca ben babamın adını düşünüyordum” diyecektim ki, sert bir bakışla, sanki “Hayır” dercesine kafasını salladı. Duasını etti, sonra o minicik bebekle sanki bir Şeyler konuştu. İsmi beğenip beğenmediğini sorar gibiydi. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Kim ne isim isterse, etraftakilerle istişare eder, genellikle de o ismi koyardı. Bizde neden böyle olmuştu? Biz neden çocuğumuza istediğimiz ismi koyamamıştık? Hatta bize neden sormamıştı? Bu işte bir tuhaflık vardı. Ama sırrı neydi? Bu arada bizim ev ahalisinden de sesler gelmeye başladı, benim bir Şeyler söylememi istercesine bakışmalar oldu. Karşımdaki rastgele biri değildi. Toparlanıp münasip bir şekilde düşündüğümüz ismi söylemeye kalkmıştım ki, tam o esnada o gür ve heybetli sesiyle haykırdı. Haykırırken odadaki herkes gibi ben de korku, hürmet ve saygıyla sustum. “Efendim, ben sizin ihtiyarınızı sormuyorum. İsmi ben

kendim koyuyorum. Hem zaten Ekin gelmedi ki, dayım geldi, hem de üç defa...”

Dedemiz Abdullah Naili Efendi

O sessizlik arasında birden kafamda şimşekler çaktı. Dayım dediği, Abdullah Naili Efendi dedemizden başkası değildi. Yani benim büyük dedem, babam Ekin Tola'nın dedesiydi. Aynı zamanda Dr. Tahsin Tola'nın da babası olan bu zat, Bediüzzaman Hazretleri'yle ta Şekerci Han'da tanışma imkânı bulmuş, başta Fransızca ve Arapça olmak üzere pek çok lisanı bilen bir büyük hocaydı.

Üstad, Şekerci Han'da kalırken, büyük dedemiz Abdullah Naili Efendi de orada kalıyormuş. Dolayısıyla pek erken vakitte Üstad'ı ve Nurları tanıma imkânı bulmuş, Tola ailesini de Nurlarla tanıştıran ilk şahsiyet o olmuş. Yazısı güzel olduğu için Bediüzzaman'ın “Güzel yazılı Abdullah” taltifine mazhar olan da odur. Ne tevafuktur ki, ona ait el yazması günümüze ulaşan tek Kur'an-ı Kerim de benim tarafımdan muhafaza edilmektedir. Biz de amcamın koyduğu ismi nüfusa yazdırdık. Ali İhsan Amcam gibi minik Abdullah da büyüyünce ismiyle müsemma olur; Allah'ın kulu gibi Nurlara, ilme, imana nail olur inşaallah.

Sözümü sıkça söylediği bir tabirle bitirmek istiyorum: “Cezâkallâhu hayran kesira.” Yani, “Allah cezanızı hayırların en kesretlisiyle versin.”

AKRABALIK BAĞLARINA ÇOK ÖNEM VERİRDİ

Zerrin Tola Kır (Eşinin Yeğeni)

ALİ İHSAN AMCAMIZ, sülalemize Allah Teala'nın yüce bir ihsanı idi. Kendisini anlatmaya benim dilim ve kalemim yeterli değildir. Tanıyan herkesin yüreğini aydınlatan, hatırşinas, ikram-perver, küçükle küçük, büyükle büyük olabilen, sohbeti tatlı, gönlü zengin bir Allah dostu idi.

Akrabası olmakla iftihar ettiğim amcam, akrabalık bağlarına çok önem verirdi. Mübarek gün ve gecelerde, arefe ve bayramlarda bütün akraba onun evinde toplanır, maddî ve manevî sofralarından istifade ederdik. Ne zaman bir araya gelsek, hemen bir risale dersi yapardı. Her vesileyle bize Risale-i Nur hazinelerinden bir mücevher gösterirdi.

Zikir-Fikir-Şükür Dersi

Ali İhsan Amcam, benim halamın eşidir. Sülalemizde akraba evliliği çoktur. Annesine Koca Emine Hala derdim. Koca Halamız oldukça sert ve otoriter, çok çalışkan bir hanımdı. Evimiz aynı sokak üzerindeydi. Yakın komşuyduk. Küçük kızını Nurdan da benim okul ve ahiret kardeşim olduğundan çocukluğum evlerinde geçti desem yeridir. Kapıdan ikimiz girdiğimizde, "Ooo iki nur birden gelmiş" diyerek bizi karşılar, bize onurlandırır. 4-5 yaşlarında bir çocuk olduğum halde büyük bir misafir gibi karşılanmak beni sevindirirdi.

Bir gün meyve yerken bize, "Allah bize ne güzel nimetler vermiş. Ne güzel boyacı imiş, ne güzel boyamış. Ne güzel aşçı imiş, ne güzel pişirmiş. Delmiş, takmış. Bunları kim yapmış, ne güzel usta imiş" dedi. Her gün düşünmeden yediğimiz bu meyvelere bakarken, "Allah bize bu leziz nimetleri veriyor, karşılığında bizden ne istiyor?" dedi.

Ben de, "Bizim bir şeyimiz yok ki, her şeyin sahibi Allah. Biz O'na ne verebiliriz?" dedim. Bunun üzerine, "Allah

bizden bunlara karşılık üç şey istiyor: Başında zikir, ortada fikir, sonunda şükür. Başlangıçta besmele çekmek zikirdir. Nimetleri yer, lezzetleri alırken bunları Allah'ın bizim için hazırladığını düşünmek fikirdir. Sonunda elhamdülillah demek şükürdür. İşte Allah Teala bize verdiği nimetlerine karşılık bu üç şeyi istiyor” diyerek ders verdi.

Allah'ın sanat eseri meyveleri tefekkürle incelerken...

Kolu ve Eteği Kısa Elbiseyle Gidince...

Kendisi çok hatırnaz ve hoşgörülü olmasına rağmen Allah'ın emrine aykırı durumlara anında tepki verirdi. Onun bu halini Hz. Ömer'e benzetir, yanında hata yapmamaya dikkat ederdik. Hiç unutmam, 5-6 yaşlarındayken bir gün annemin bana yeni diktiği kısa kollu, kısa etekli bir elbiseyle yanına gittim. Ben elbisemin bana çok yakıştığını düşünüyordum.

Şöyle baktıktan sonra, “Elbisen yeni mi?” dedi. Ben de sevinerek, “Evet, annem dikti” dedim. “Annenin kumaşı yetmemiş mi?” dedi. Ben o an ne demek istediğini anlamadığımdan, “Neden, yetmiş ya!” dedim. “Annenin kumaşı yetmemiş, baksana kolu, eteği ne kadar kısa gelmiş” deyince anladım ve utandım. Bir daha halamgile kısa kollu elbiseyle gitmedim.

Üzüntümüzü ve Sevincimizi Onunla Paylaşırdık

Okulumu bitirinceye kadar her yaz Senirkent'e gider, sohbetlerinden istifade ederdim. Ona her konuda soru sorar, her müşkülümüzü danışırdık. Hastalığı olan, derdi olan, kocasından bunalan, çocuğundan şikâyetçi olan ona gelir, derdini dökerdi. Bizi dinler, derdimizle üzülür, teselli ederdi. Yanlışlarımızı gösterir, ikaz ederdi. Mutlu, sevinçli anlarımızda da hemen ona koşar, mutluluğumuzu paylaşırdık. Bir gün bile, "Bana bunları neden anlatıyorsunuz, başımı ağrıttınız, önemli işlerden geri kaldım" dememiştir.

Çok cömert ve gönlü zengindi. Kapısına herkese ikram edilmesini, sofraya kurulmasını isterdi. Gecikirse hemen kalkıp kendisi hazırlamaya çalışırdı. Sofrasında her gün en az yirmi misafir olurdu. Bazı günler otobüsler dolusu misafir ağırlanırdı.

Her Gün Kur'an-ı Kerim Yazardı

Sabahları biz onu yazı yazarken görürdük. Her gün Kur'an-ı Kerim'den bir kısım yazardı, "Allah Allah, bu kitap muhabere mecmuası gibi. Her gün, olandan, olacaktan haber veriyor" demişti. Hattat değildi, ama birçok kere Kur'an-ı Kerim'i baştan sona yazmıştı. Ajandalara, defterlere yazardı.

Bunu neden yazdığını sorduğum zaman, "Bana fevkalade huzur veriyor, bunu yazınca çok rahatlıyorum" demişti. Bize de her gün besmele ve Muavvizeteyn (Felak-Nas Sureleri) yazmamızı tavsiye ederdi. "Her gün 728 besmele çekenin Allah Teala'nın Semi ve Basir isimlerine mazhar olacağını ve kâinattaki her şeyi duyup görebileceğini" söylemişti. Biz buna hayret ettik.

Üstad'la Çam Dağı'nda...

Bir akşam annesinden izin alıp Çam Dağı'na gitmiş. Üstad onu hoş karşılamış. Ancak gece birlikte ibadet yapmaya geldiğini öğrenince, "Sen dayanamazsın" demiş. Ali İhsan Amca ısrar edince, hiç sivrisinek öldürmemek şartıyla kabul etmiş. Birlikte namaza durmuşlar. El ve yüzündeki açık yerlere yüzlerce sinek üşüşmüş. Çok da ısırıp acıtıyorlarmış. Sabredip namazı tamamlamışlar ama kendisi çok zorlanmış. Üstad

Hazretleri ona sineklerin Kuddüs ismine mazhar olduklarını, çok önemli ve gerekli vazifeleri olduğunu anlatmış.

Annesi öldükten sonra onun odasına yerleşti. Otlar ve ballar kullanarak, çeşitli yağlar elde ederek, Tıbb-ı Nebevî'den istifadeyle çeşitli ilaçlar yapmaya başladı. Yanına gelenlere varsa bu ilaçlardan bedava verir, yoksa tarif ederdi.

Bir gün kendisine Vakıa Suresi'ndeki "Mukarrebûn kimlerdir?" demiştim. "Kur'an'a gelen bela ve musibeti üzerine alan kimsedir" demişti.

ŞEFKAT VE MERHAMET ABİDESİYDİ

Gülsüm Tola (Yeğeni)

ALİ İHSAN AMCAM, bir benim değil, bütün insanların amcasıydı. O şefkat ve merhamet abidesiydi. Hele bayramlarda bütün aileyi toplayıp yaptığı sohbetleri çok özleyeceğim. Öyle çok hatıralar var ki, hangisini anlatayım. Her konuşması ayet, hadis ve Risale-i Nur'du.

Bizlere hep iktisat ve kanaati anlatır, evine gelen misafiri sofrasız kaldırmazdı. Bu anlamda, Peygamber Efendimizin (a.s.m.) azamî kanaatle beraber azamî sehavet sünnetine tam riayet ederdi.

Bir gün akrabalarla beraber Çünür Tepesi'ne, mübarek zatların türbesini ziyarete gitmiştik. Arabadan indik, bir de baktım ki amcam orada oturuyor. İnanamadım, şok oldum. Tekrar baktığımdaysa yoktu. Biz Isparta'daydık, o ise Senirkent'teydi. Bu hatıramı unutamıyorum. Amcamı her zaman yanımızda hissediyorum. İnşaallah ahirette de beraber oluruz.

YANINA SIKINTIYLA GİREN FERAHLAYARAK ÇIKARDI *Makbule Tola (Yeğeni)*

RAHMETLİ ALİ İHSAN Amcam, Üstad'ı tanıdıktan sonra annesinin yanında ama Üstad'a hizmet etmeye başlamış.

Bir gün beraber otururken anlatmıştı. 12 Eylül günlerinde yeğeniyle beraber arabayla yola çıkıyorlar. Yolda askerler arabayı durduruyorlar. Arabanın içindekiler iniyor, amcam inmiyor. Asker arabayı ararken torpido gözünde *Cevşen*'i görünce "Hayırlı yolculuklar" deyip salıveriyorlar.

Bir gün kendisiyle kahvaltı yapıyorduk. O gün evde ne varsa hepsini sofraya koymamızı istedi. Her şeyi koyduksak da bir şeyin eksik olduğunu, dolabın köşesindeki peyniri getirmemizi istedi. Gerçekten o, bizim görmediğimizi oturduğu yerden görüyordu.

Amcamla sohbet ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamazdık. Yanına sıkıntıyla giren ferahlayarak çıkardı. Sabırla herkesi dinler, herkesin derdine çare bulmaya çalışırdı. Amcam bir deryaydı, hepimiz ondan çok yararlandık. Nur içinde yatsın.

DİNDARLIĞI YÜZÜNDEN HAPSE ATILMIŞTI *Nuriye Tortop (Yeğeni)*

ALİ İHSAN DAYIMLA ilgili pek çok hatıram var. Ancak nedense hemen aklıma çocukluğumdan kalma nahoş ve iç burkan bir hatıram geliyor. 9-10 yaşlarındaydım. Dindarlara yoğun takip ve baskıların olduğu dönemlerdi. 1955 yılıydı. Ali İhsan Dayım sadece dindarlığı yüzünden hapisteydi.

O sırada ben Ali İhsan Dayımlardaydım. Ceylan Dayım askerden izinli olarak gelmişti. Biz evde otururken sokak kapısı şiddetle vurulmaya başladı. Telaşla kapıyı açtığımızda sekiz-on tane polisin arama yapmak için içeriye girmek istediklerini gördük.

Ceylan Dayım, evin kendisine ait olduğunu ve arama izni olmadığından buna müsaade edemeyeceğini söyledi. Uzun bir tartışmadan sonra polisler arama izni aldıktan sonra gelmek üzere ayrıldılar.

Polisler gidince Ceylan Dayım bana kitaplığı işaret ederek, “Yeğen, bu kitaplıkta ne kadar kitap varsa hepsini ortadan kaldır” deyip evden çıktı. Ben de o günkü çocuk aklımla kitapları sedir altından aşağıdaki ahıra attım.

Bir müddet sonra polisler ellerinde arama izniyle çıkageldiler. Her yeri aradılar, sonunda benim ahıra attığım kitapları buldular. Meğer bu kitaplar arasında birkaç tane de Kur’an-ı Kerim varmış.

Polislerin Ali İhsan Dayıma suizanda bulunarak, “Bu ne biçim Müslümanlık? Adam Kur’an-ı Kerimleri ahıra atmış” diye söylenmeleri hiç aklımdan çıkmaz.

SESİNİ DUYUP RAHATLARDIK

Dr. Dilek Tola (Yeğeni)

AKRABALARI VE YEĞENLERİ olarak bizler sıkıntılı günlerimizde, imkân buldukça kendilerini ziyaret eder veya telefonla arayarak sesini duyup nasihatlerini ve dualarını dinler rahatlardık. Her cuma kendilerini telefonla arardım.

Çok bunaldığım ve sıkıldığım günlerde bir rüya görmüştüm. Rüyamda Kâbe'deyiz. Yanımda rahmetli amcam ve kardeşim Abdullah da vardı. Herhalde sohbet ediyorduk. Bir anda ani bir deprem oldu. Öyle ki Kâbe bir sağa bir sola yatıyordu. Aman Allah'ım, öyle korkunç bir manzara ki, bayağı korktum. Ali İhsan Amcam, "Korkmayın, geçecek, emin yerdesiniz" dedi.

Ben bu rüyayı amcama ve Abdullah'a anlattım. Hatırladığım kadarıyla, "İyice sıkılmış ve bunalmışsın. Sıkıntılarını dışarıya vurmuş. Ama inşaallah sonu selamet" diye yorumlamıştı.

BÜYÜK BİR ÇEVRE DOSTUYDU

Lale Tola Örmeci (Yeğeni)

O, HERKES TARAFINDAN bir din âlimi olarak bilinir. Bence amcam, aynı zamanda pozitif ilimlere vakıf bir ilim adamıydı. Kendisini eşimle ziyarete gittiğimizde bilimsel ve teknik konularda yaptığı yorumlar beni şaşırtırdı. Uzaktan algılama gibi ileri uydu teknolojisi olan konulara bilimsel yaklaşımı, Senirkent sel felaketini teorik olarak açıklaması, topografya, yer bilimleri, madenler hakkındaki derin bilgisi, pozitif ilimlere çok hakim olduğunu gösteriyordu.

Amcam, büyük bir çevre dostuydu. Bugün önemi anlaşılan organik tarımı çok önceden benimsemiş ve uygulamasına önyak olmuştu. Kendisini ziyaret ettiğimiz 2008 yazında, hiçbir ilaçlama yapmadan yetişen iri ceviz büyüklüğündeki çok lezzetli kayısıları ikram ettiğinde hayrete düşmüştük. Keçiborlu kükürt havzasından elde edilen suyun bitkilere çok iyi geldiğini gerekçeleriyle anlatmıştı.

KENDİLERİNDEN SEVGİ, ŞEFKAT VE İLGİ GÖRDÜM

Metin Yerlikaya (Yeğeni)

TANINMIŞ BİR PROFESÖRLE konuşuyordum. Söz Ali İhsan Amca'dan açılınca, "Bence o veli bir zattır" dedi. Bu profesörün gençliğinde saçları dökülmüş, üniversitelere gitmiş, "Buna çare bulunmaz" demişler. Ali İhsan Amca, kendisine bitkilerden hazırladığı bir ilaç vermiş. Kullanınca saçları çıkmış. Daha önce gittiği hocaya gitmiş, "Bak, saçın çıkmaz demiştin, nasıl çıktığını gör" demiş.

Onun gibi insanlar, dünyaya nasıl bakmamız, ne kadar değer vermemiz gerektiğini yaşarken gösteren insanlardır. Şahsen ben kendilerinden sevgi, şefkat ve ilgi gördüm.

Bir kere bana, "Hutbe-i Şamiye'yi oku" demişti. Ben unutmşum, bir sene sonra gittiğimde kapıdan girer girmez, "Onu okudun mu?" diye sordu. Ben bir taraftan, "Eyvah! Bana ne demişti?" diye düşünüyordum. Sonra kendisi hatırlattı. Ben de "Tüh nasıl unuttuk" dedim. Çok zeki ve özel bir insandı. Allah rahmet eylesin.

AİLEMİZİ BİR ARAYA TOPLADI

Nuray Tola Yerlikaya (Yeğeni)

ALİ İHSAN TOLA, babamın amcasıdır. O, sülalemizi toparlayan, birleştiren, aramızda çok kuvvetli bir bağın oluşmasını sağlayan manevî bir gücü temsil ediyordu.

Bizim gibi binlerce insanın hayatına faydalı oldu. İlim ve fen konularında engin bilgisi, inanılmaz derecede kuvvetli hafızası ve zekâsıyla çok etkileyici bir insandı. Bir mühendisle iletişim teknolojisindeki, bir doktorla kanser tedavisindeki son gelişmeleri konuşabilirdi. Bu kadar farklı konuda konusunda uzman kişilerle saatlerce tartışacak kadar detaylı bilgiye sahip olması, beni her zaman çok şaşırtmış ve etkilemiştir. Evinden neredeyse hiç çıkmadan ilmin ve dünyanın gündemini bu şekilde takip etmesi, onun ne kadar özel bir insan olduğunu göstermeye yeter. Sizinle konuştuğu bir konuyu aradan bir yıl geçse bile unutmaz, mutlaka sorar ve takip ederdi.

Hele bitkilerin şifası için yaptığı araştırmalar birçok hastanın iyileşmesine vesile olmuştur. Çok güçlü bir hatipti. Çocuğundan yaşlısına kadar, her yaşta ve eğitimdeki insanla kolaylıkla iletişim kurar, çok sevilir ve sayılırdı. Çocukları çok sever ve önemserdi. Yeri doldurulamayacak bir insandı. Bize tuttuğu ışıkla birlik ve beraberliğimiz devam ediyor. Her zaman onu sevgiyle hatırlayacağız. Allah rahmet eylesin.

RİSALE-İ NUR'UN GERÇEK TEMSİLCİLERİNDEN BİRİ *Prof. Dr. Ahmet Tahir Satoğlu* *(Tola Ailesinin Damadı)*

ALİ İHSAN AĞABEY'LE tanışmamız, 1973 yılında Tola ailesine damat olmakla başladı. Hemen hemen aynı yaşlardaydık. İlk yıllarda daha sık olan Senirkent ziyaretlerimizde, bazen piknik esnasında, bazen oda sohbetlerimizde merhum Dr. Tahsin Tola AĞabey'imizin de olduğu üçlü sohbetler en güzel anılarım arasındadır.

Hele bir defasında Çam Dağı'na çıkamama başarısızlığımız... Belki de bu nedenle, hareket kabiliyetinin azaldığı son yıllarında, özellikle yaza yakın, Çam Dağı'nda on-on beş günlük kamp temennisini, geçmişini telafi etme arzusu olarak karşılıklı dillendirirdik.

Bir gün Çam Dağı'ndaki meşhur çam bilinmeyen ellerce kesilmişti. Bu konunun görüşüldüğü bir mecliste kardeşlerden çok farklı tepkiler gelmişti. Rahmetli Ali İhsan AĞabey, sakın sakın dinledikten sonra, ağacın kesilmesine kaderin fetva verdiğini ifade etmişti. Bu konudaki yaklaşımı bana her zaman Hz. Ömer'in "Şecere-i Biat"ı kestirişini hatırlatır.

Hayatının son günlerinde kendisini ziyaret etme imkânı buldum. Gittikçe daha güzelleşmiş, heybeti artmıştı. Sanki hasta değildi. O kendine has haliyle sohbetine, daha doğrusu dersine devam ediyordu.

O da bu dünyada kendisine takdir edilen süreyi doldurup ebedî âleme göç etti. Böylece, maalesef, Risale-i Nur'un son gerçek temsilcilerinden biri daha aramızdan ayrılmış oldu. Allah'tan rahmet diliyorum, nur içinde yatsın. Âmin!

AYAKLARINI UZATARAK OTURDUĞUNU HİÇ GÖRMEDİM

Alev Nur Tola (Yeğenin'in Eşi)

TOLA AİLESİNE 1992 senesinde gelin olarak geldim. Benim gurbette olmamdan mıdır bilmem, amcam bana hep babalık yapmıştır. Ne zaman sıkılsam yanına giderdim; çok güzel karşılar, yükümü hafifletirdi. Konuşmadan içimdekileri bilirdi ve rahatlamış şekilde evime dönerdim.

Adım Alev, ama bana Nur ismini vermişti. Allah nurlara layık eylesin. Derslerden sonra arkadaşlarımla Ali İhsan Amcamın ilminden istifade etmek için ziyaretine giderdik. Böyle bir ziyarette Üstad'la ilgili bir hatırasını anlatmıştı.

Bir gün Üstad'la ders yaparken amcam hem tespih çekiyor, hem de dersi dinliyormuş. Üstad, “Biz havas tevhidi yapıyoruz. Siz ise avam tevhidi yapıyorsunuz. Havasta akıllar, kalpler açık, ruh ayaktadır. Avamda ise sınırı aştığınız anda uyku verir, hastalık verir, vücut kaldırmaz” demişti. Amcam o günden sonra ders yapılırken hiç başka bir şeyle meşgul olmamış.

Nur Talebesi Olan Azılı Mahkûmlar

Amcam, hiçbir anını boş geçirmezdi. Bir araya geldiğimizde fedakâr Nur talebelerinin hayatlarından hatıralar anlatırdı.

Mesela, Hüsrev Ağabey'i Afyon Hapsi'nde azılı mahkûmların yanına koymuşlar. Trabzonlu bir mahkûm Hüsrev Ağabey'e sormuş: “Anamı, kız kardeşimi, amcamı, dayımı hepsini katlettim. Ben affedilir miyim?” Hüsrev Ağabey, “Affedilirsin inşaallah” demiş. Adam, “O kadar hocalar geldi, hiçbirisi affedilirsin demedi. Sen doğru söylemiyorsun, sana ceza vereceğiz” diyerek üç gün aç-susuz bırakmışlar.

Sonra azılı katiller kendi aralarında konuşmuşlar: “Bu adam bize kötü bir şey söylemedi. Biz ne yaptık? Kendimizi affettirmek için yataklarımızı üst üste koyacağız, hocayı üstünde yatıracağız. Biz de betonda yatacağız” demişler. Sonra, “Hocam biz de senin gibi namaz kılmak istiyoruz” deyip namaza ve tesbihata başlamışlar.

“Bunların hepsi Nurcu oldu” diye müdür ve gardiyanları bir telaş almış. Hapishane müdürü Hüsrev Ağabey’i oradan ayırmak istemiş. Mahkûmlar, “Bu hoca buradan çıkarsa, biz bu hapishaneyi yakarız” demişler. Bir gün af çıkınca hepsi affedilmiş. Gittikleri yerlerde Nurları yaymaya başlamışlar.

Kusurumuzu Yüzümüze Vurmazdı

Amcam kimsenin kusurunu yüzüne vurmazdı. Dersini en güzel şekilde verirdi. Bir gün Allah affetsin, sabah namazına kalkamamıştım. Aynı gün kendisini ziyarete gittim. Yanımda Isparta’dan gelen arkadaşlar da vardı. Hep birlikte sohbet ettik. Öğle namazını kıldıktan sonra amcam sofrayı hazırlamamızı istedi.

Güzel bir yemek yedikten sonra, “Hadi bakalım, bugün sabah namazına kim kalktıysa yemek duasını da o yapsın, hadi Alev” dedi. Dondum kaldım. Mahcup oldum. Herkes “Biz de namaza kalktık” diye mırıldanırken ben dersimi almıştım. Beni kırmadan başkaların önünde namazın ehemmiyetini böyle anlatmıştı.

Çocuklarla Özel Olarak İlgilenirdi

Çocuklara çok değer verirdi. Kız çocuklarına, “has kızım”, erkek çocuklarına da “kahraman” diye hitap ederdi. Çocukların yaramazlıklarına çok sabır gösterir, onları çok severdi. Çocuklar etrafında dolaşır, sakalıyla oynar, gürültü yaparlardı; ama o hep şefkatle yaklaşır, hiç kızmazdı. Kapısının önünden dut yemek isteyen çocuklara, “Besmeleyle yemek şartıyla yiyebilirsiniz” der, arkasından gözdağı vermek için, “Sakın ağacın dallarını kırmayın! Yoksa sizin kollarınız kırılır” derdi.

Bir şeker kutusu vardı. İçi bazen hurmayla, bazen naneli, ardıçlı, kekikli şekerle dolu olurdu. Bu kutu çocukların gözünden hiç kaçmazdı. Yavaşça dedelerine yaklaşır ve onun gözünün içine bakarlardı. Amcam hiçbir misafiri boş çevirmediği gibi çocukları da ikramsız bırakmazdı.

Çocuklara da büyükler gibi ders yapardı. Çocuklar okur, amcam takip ederdi. Yanlış okudukları kelimeleri düzeltir, çocuk doğru okuyana kadar tekrarları. Dersten sonra hazırlanmış sofrada hep beraber yemek yerlerdi.

Yatağı Bir Hafta Boyunca Hiç Bozulmadı

1999 senesinde Afyon kaplıcalarından dönerken eşim Abdullah Tola, bizi bırakıp daha sonra amcamı evine bırakacaktı. Amcam, “Ben de burada ineceğim” dedi. Eşim ve ben nasıl sevindik, anlatamam. Çünkü misafirimiz çok özeldi. Misafir odasına bir yatak açtım. En güzel takımları serdim. Fakat bir hafta kaldığı halde o yatak hiç bozulmadı.

Amcamız edebin nasıl olması gerektiğini de bize kendi haliyle anlatırdı. Ayaklarını uzatarak oturduğunu hiç görmedim. Çok sessiz konuşurdu. O dönemde bir grup kız öğrenci belli bir süre Barla’da kalmak için amcamdan izin istemişlerdi. Amcam onlara kamp yapmaları için üç gün izin verdi. Kızlar süreyi biraz daha uzatmak istediler. Fakat fazla kaldıkları sırada jandarmalar dershaneye gelip kimlik yoklaması yapmış, kızları üzecek tavırlarda bulunmuşlardı. Kızlar amcamı ziyarete geldiklerinde Lemaat’tan “Her musibette bir cihet-i nimet var” başlıklı şu bölümü okutmuştu:

“Ey musibetzedede! Musibetin içinde bir nimet münderiçtir. Dikkat et de onu gör. Nasıl her şeyde vardır bir derece-i hararet, her musibette vardır bir derece-i nimet. Daha büyüğü düşün. Küçükteki nimetin, dereceyi görerek Allah’a çok şükür et...”

Hangi Bitki Hangi Hastalığa İyi Gelir, Bilirdi

Amcam bütün bitkileri tanırdı. Hangi bitkinin hangi hastalığa iyi geldiğini bilir, bir kimyacı, bir eczacı, bir doktor gibi tarif ederdi. “Bitkiler şekliyle hangi azaya ait hastalığa iyi

geleceğinin şifresini verir” derdi. Kapısının önünde sarmaşık vardı. Şekli megafon gibiydi. Bu çiçeğin kulak ağrısına iyi geldiğini, fasulyenin böbreğe benzediğini, böbrek hastalıklarına iyi geldiğini söylemişti.

On üç yaşındaki yeğenim Muhammed, Urfa’da bisikletten düşmüş diz kapağına iğne batmıştı. Hangi doktora gitmişse ameliyat demiş. Ben de, “Gelin Eğirdir Kemik Hastanesi’nde baktıralım” dedim. Buradaki doktorlar da pazartesi ameliyat yapabileceklerini söylediler.

Ben ablama, “Madem buraya kadar geldiniz, daha iki gün var. Bir de Ali İhsan Amcam görsün” dedim. Muhammed ıstırabından bağıyordu. Senirkent’e geldik. Yeğenimi görür görmez, “Bu çok basit, iğnenin battığı yere tavşanın yağını saracağız. Allah’ın izniyle iğne battığı yerden geri çıkar. Daha sonra da kantaron yağı bağlarız, Allah’ın izniyle bir şeyi kalmaz” dedi.

Amcamın dediklerini yaptık. Bütün gece Muhammed, “Kesin bacağımı” diye bağıyordu. Sabaha karşı sesi soluğu kesildi. Hiçbir şeyi kalmadı. Kahvaltıdan sonra amcamın yanına çıktık. “Gel bakalım kahraman” dedi. Elini öptü. Vedalaştıktan sonra Eğirdir’e hastaneye döndüler. Muhammed’i ameliyathaneye aldılar. İğnenin yerini tespit için tekrar film çektiklerinde iğnenin olmadığını söyleyerek taburcu ettiler. Yeğenim ameliyattan kurtularak Urfa’ya döndü.

Çok Cömertti Ama Aynı Zamanda İktisatlıydı

Amcam çok cömertti. Ama aynı zamanda iktisat yapmayı tavsiye ederdi. Az bir suyla abdest alır, o suyu da ağacın dibine döktürürdü. Bizim lüzumsuz deyip atmak istediğimiz şeyi attırmazdı. “Yeri zamanı gelir, kullanırsınız” derdi. Kur’an-ı Kerim yazdığı ve bitmiş olan kalemlerini atmaz, bir kutuda muhafaza ederdi. Sanki onları yaptıkları hizmet sebebiyle tebrik eder gibi yanı başından ayırmazdı.

Kur’an-ı Kerim ters konduğu zaman kızar. “Evinizin bereketi olmaz” derdi. Kitapları onun için çok kıymetliydi. Zaman zaman onları indirtir, yırtılan sayfaları varsa

yapıştırırdı. En yukarı Kur'an-ı Kerimler konur, diğerk kitaplar onun istediği şekilde yerleştirilirdi.

Bir gün bütün kitaplarını indirtmişti. Artık kullandığı dolaplar yetmez olmuştu. Kızı Nurdan, "Nasıl yapalım, nereye yerleştirelim, babamı nasıl memnun edelim?" diye çırpınırken Isparta'dan manevî kızı Leyla Altıntabak ve mobilyacı Hakan Divancı ve hanımı bir arabayla çıkageldiler. Biraz sohbetten sonra Hakan Bey eline bir metre alıp amcamın istediği tarzda dolap ölçülerini aldı. En kısa zamanda da getirip yerine taktı. O zaman, "Kur'an'a hizmet edene Allah insanları nasıl hizmet ettiriyor" dedim.

Onu tanımak Allah'ın bana bir ltfuydu.

ODASINDA DEĞİŞİK BİR ATMOSFER VARDI

Sevgi Keler Tola (Yeğenin'in Eşi)

BEN TOLA AİLESİNE gelin olarak geldim. Eşim Emin Tola'dan dolayı, ona Ali İhsan Dayı derdim. Ali İhsan Dayı'yı, 1995 yılı Ağustos ayında tanıma fırsatı buldum. Tabii benim için geç kalınmış bir tanışmaydı. "Böyle mübarek bir insanı niye daha önce ziyaret etmemişim" diye çok üzülmişim.

Ziyaretimizin sebebi, kızım İrem Tola'dır. 1995 yılında küçük görümcemin düğünü için Kütahya'dan Antalya'ya gitmiştik. Bayanlar arasındaki kınada kızımın üç yaşındaki bir çocuktan beklenenden fazla bir sevimliliği ve albenisi vardı; annelik duygusu belki de...

Düğün bitti, aynı gece Senirkent'e geri döndük. Fakat bu zamana kadar hiç rastlamadığımız bir şekilde kızım geceleri ağlayarak uyanıyor, sabah ezanına kadar ağlıyor, ezandan sonra uyumaya devam ediyordu. Bu şekilde iki gece devam etti. Kendi çapımızda sureler, dualar okuduk, ama gece ağlamaları geçmedi.

Rahmetli kayınpederim Halil Kamil Tola, "Kızım, biz çocuğu Ali İhsan Dayı'ya götürelim" dedi. Hiç düşünmeden o değerli insanın yanına gittik. Şu anda bu satırları yazarken gözlerim doluyor. Sakin, nur yüzlü, o mübarek insan bizi güler yüzüyle karşıladı. Peki ben niye o zamana kadar bu değerli insanı ziyaret etmedim diye çok üzuldüm. Gitmek için bir sebep olmasına gerek yokmuş, onu anladım.

Bulduğumuz odada değişik bir atmosfer vardı. İnsan kendini o kadar huzurlu, o kadar mutlu hissediyor ki, o ortamdaki ayrılmak istemiyorduk. Biraz sohbet ettik, bize kuru üzüm ikram etti. Kızımı kucağına aldı, dualar okudu. Uykudan yeni kalkan çocuk, o büyük insanın okumasından sonra öyle bir rahatladı ki, Ali İhsan Dayı'nın kucağında uyuyup kaldı. O

günden sonra bir daha o rahatsızlığı yaşamadık. O mübarek insanın mekânını Allah cennet eylesin, nur içinde yatsın.

İÇ DÜNYAMIZI AYNA GİBİ GÖRÜRDÜ

Şule Işık Tola (Tola Ailesinin Gelini)

ÇOCUKLUĞUMDAN BERİ Allah dostlarının hayatlarına merak sarar, onlardan feyiz almaya çalışırdım. Sonra da “Acaba bu zamanda böyle zatlar kaldı mı?” derdim. Önce Üstad’ı, sonra kendisini tanıyıp akraba olmakla bu zamanda da büyük Allah dostları olduğunu anladım.

İsmi ilk defa 1995 senesinde Senirkent sel felaketi esnasında duymuştum. O felaketi konu alan bir dergide yer alan resmine baktığımda, “Ne kadar heybetli!” demiştim. Adeta o resimden içime bir ışık doğmuştu. Aynı sene Tola soyisimli bir arkadaşına sorduğumda, “O benim dedem” demişti. Meğer bu, seneler sonra kendileriyle akraba olup tanışmanın işaretiymiş.

Nikâhımız Onun Yanında Kıyıldı

O aileden biriyle nişanlandığımdan birkaç gün sonra ziyaretine gittim. İçimde büyük bir heyecan vardı. Kendisini görmek, resmini görmek gibi olmazdı. Nitekim olmadı da. Ondaki o farklı haleti anlatmam mümkün değil. Ömrümde unutamayacağım nadide birkaç günümünden biridir o. Nikâhımız onun yanında kıyıldı. Düğünden sonra ilk onun duasını almak için yanına koştuk. Bize, “Allah sizi her daim hayırda birleştirsin” diye dua etti. İlk defa duyduğum ve çok sevdiğim duaydı bu.

Berber paylaştığımız beş yıllık dünya hayatı, onun o bayramlardaki şenliği, güzel duaları unutulacak gibi değildir. Her ziyaretine gittiğimizde ne kadar müsait olmasa da büyük bir hoşgörü ve tevazuyla bizi kabul eder, “Hoca hanım, nasılsın afiyette misin?” diye sorardı. İç dünyamızı ayna gibi görüp güzel sözlerle çareler gösterirdi. Onun dualarıyla

hayatta kaldığımı hissediyorum. Oğlumun ismini bizzat kendisi koyup kulağına ezan okuması da benim için büyük bir iltifattı.

Said Nursî Hazretleri'nin talebesi olması ve eşine az rastlanır muhterem şahsiyetiyle, küfre karşı nasıl güçlü olunur, sünnet nasıl yaşanır, nasıl Müslüman olunur, bunları bize gösterdi. İki cihanda rehberimiz oldu. Rabbim inşaallah öbür dünyada başta Peygamberimiz (a.s.m.) olmak üzere tüm Allah dostlarıyla bizleri beraber eylesin. Âmin!

MODERN TIP ONU DOĞRULUYOR

Feyza Aksoy Tola
(*Tola Ailesinin Gelini*)

GÖNÜL KAHRAMANLARINI anlatmak kolay değil. Hele anlatacağımız kişi Bediüzzaman'ın talebesi ise, bu daha da zor. İsmi birçok kişiden duymama rağmen bir türlü tanışmak mümkün olmamıştı. Onu tanımam ancak eşimle nişanlandıktan sonra oldu.

İlk ziyaretimde nasıl hareket edeceğimi bilemiyordum. Etraftan, “İçinden geçeni biliyor, çok mübarek bir zat” gibi çok şey söylenmişti. Odasına girdiğimde ilk dikkatimi çeken, heybetli duruşuydu. Ama bu heybetli duruşla beraber büyük bir mütevazılık ve sevimli bir sima gözden kaçmıyordu. Sakin konuşmasıyla geçen iki-üç saatlik sohbetin sonunda, ruhumda bıraktığı mutlulukla devamlı dizlerimin üstünde oturduğumun farkına bile varmamıştım.

Soru sormadan geçen bu konuşmaların ardından, aklımdaki bütün soruların cevabını almıştım. Kalbim ve ruhum büyük bir hafiflik hissetmişti. İstanbul'dan ailece katıldığımız bu sohbette annem ve babam da sormadan bütün sorularına cevap almışlardı. Bu görüşme kalbî bir sohbet olmuştu. Bu da ancak kendisinin manevî gönül zenginliği ve Risale-i Nur'un sadık bir talebesi olmasıyla açıklanabilirdi.

Fen Bilimleri Yoluyla Hizmette İstihdam

Kendisi bir orman mühendisi olması sebebiyle Üstad Bediüzzaman onu fen bilimleri yoluyla hizmette istihdam etmek istemiş. Üstad'ın bir sohbet sırasında kendisine, “Kendi makinesine hakkıyla hakim olmayan, onu çalıştıramayan, başkasının makinesini de çalıştıramaz” sözünden çok etkilenmiş. O günden sonra o sözü kendisine düstur edinmiş. Bu makine elektrikle çalışan makine değildi elbette. O günden

sonra insan vücudunu incelemeye başlayan ağabeyimiz, zamanının büyük bir kısmını insan makinesinin nasıl çalıştığını araştırmakla geçirmiş.

Yine Üstad Hazretleri'nin, "Tabiattaki her bir bitkide insana faydalı olacak bir işaret, bir âlem vardır" cümlesi de çok dikkatini çekmiş ve bu işaretin ne olabileceğini araştırmaya koyulmuş. Bu işaretin, bitkilerin şekilleriyle insan uzuvlarının benzerlikleri arasındaki alaka olabileceği fikrine varmış. Bunun için uzun araştırmalar yapmış.

Ceviz İçinin Beyne Faydası

Örnek olarak ceviz içinin şekil olarak beyne benzemesi dikkatini çekmiş. Yaptığı araştırmalar sonucunda, ceviz içinin yeterli ve düzenli yenilmesi durumunda pek çok beyin hastalıklarına iyi geleceği sonucuna ulaşmış. Sabahları pekmezle yenilen bir-iki ceviz içinin hafızayı açmak için birebir olduğunu, çocuklarımıza fazlaca yedirmemiz gerektiğini söylemişti. Sınav öncesi alınacak bu karışımın başarıyı etkileyeceğini ifade etmişti.

"Her sabah nasıl ceviz yenir, insana ağır gelmez mi, kilo yapmaz mı?" diye düşünürken, televizyonda Amerika'da ikamet eden ünlü kalp cerrahı Mehmed Öz'ü seyrettim. Masasının yanı başında, elinin altında devamlı olarak ceviz, badem, fıstık gibi kuruyemiş karışımının bulunduğunu, acıktığında bu karışımdan iki avuç yediğinden bahsetti. Doktor, ilmî olarak bu besinlerin kalp ve beyin için faydalı olduğunu, kalp kapaklarının çalışması için bu tip yağlara ihtiyaç olduğunu anlattı.

Menfaat Beklemeden Bilgilerini Paylaşmıştı

Her görüşmemizde bunun gibi pek çok şey anlatırdı. Mesela armudun şekil itibariyle kadın rahmine benzediğini ve hanımların bol bol armut yemesi gerektiğini ifade etmişti. Aynı şekilde beylerin de incir yemelerinin erkek hastalıklarına şifa olacağını anlatmıştı. Pek çok bitkinin hangi hastalığa iyi geldiğini araştırmış ve ziyaretine gelenlerle bu bilgileri maddî

menfaat beklemeden paylaşmıştı. Onun bulduğu sonuçlar bugün modern tıp tarafından da doğrulanmaktadır.

Bir dakikasını bile boş geçirmemiş ve gelenlere davasını anlatmış olan bu mübarek insan, geceleri çok az uyumuş, evrad ve ezkarla meşgul olmuştur. İnanıyorum ki onun bu duaları sayesinde ülkemiz pek çok beladan Allah'ın izniyle uzak kalmıştır.

Bu kadar bilgili ama bu kadar mütevazı bir kişinin bu dünya için değil, ebedi âlem için yaşadığına şahitlik ederiz. Rabbim onun yaşadığı gibi yaşayıp, onun gibi son nefesimizi vermeyi hepimize nasip etsin.

İSTİKAMET ÜZERE HAREKET EDERDİ

Hatice Feyza Tola (Torunu)

DEDEMİN HAYATININ merkezinde kulluk ve imana hizmet vardı. Her halinde bu iki mefhumun tezahürlerini görmek mümkündü. Efendimizin (a.s.m.) sünnet-i seniyyesine azami ittiba eder, her zaman istikamet üzere hareket ederdi. Belki de sünneti yaşadığı için sözleri hatta mimikleri bile etkileyici olurdu. Tebliğinde akla kapı açar, ihtiyarı elden almazdı. Cüz'î hadiselerde bile vakıya mutabık ilmî ve edebî sünnet düsturlarını ders verir, fanî ve kısa anları bakî ve meyvedar ederdi.

Bir keresinde, “Kahvenin şekerini nasıl koyalım?” sorusuna, “Ne ifrat ne tefrit, sırat-ı müstakim” diye cevap vermişti. Her zaman denge insanıydı. Kendisinde mukteza-i hale göre cemel ya da celal tecelli ederdi. Günlük kullandığı eşyalar yanı başında durur, nereye ne koyduğunu bilir, yerlerini unutmazdı. Bizden bir şey istediğinde, kazara “Yok” desek kızar ve “Yok diyen kâinatı inkâr etti. Bulamadığın şeye yok deme” derdi.

Namazını Vaktin Evvelinde Kılardı

Geceleri çok az uyurdu. Uykusu hafifti. Hiç uzanıp da yatmazdı. Karşıdan bakan rahatsız olduğunu sanırdı. Üzerine örtü istemezdi. Yanında misafir yoksa namaza vaktinde hazırlanır, mutlaka dişlerini misvaklardı. Sarığını sarar, namazını vaktin evvelinde eda ederdi. Mümkün oldukça cemaatle kılmak isterdi.

Gelen misafirleri çoğunlukla kabul eder, kabul edemeyecek durumdaysa, “Nereden ve niçin” geldiklerini sorar, dershaneye ya da eczaneye yönlendirirdi. Bazen de üst katta ders yapmalarını isterdi. Evde ne varsa ikram edilmesini isterdi. “Taama el uzandıkça bereketi artar. Kendinizi zorlamadan evde olanları çıkartın” derdi.

Dediklerini yaparken aklımızı karıştırmadan yapardık. Bazen hikmetini anlayamadığımız arzuları olurdu. İhmal etmeden, istediği tarzda yapardık. Bazen misafir gelmeden ikram, hasta gelmeden ilaç hazırlatırdı.

Tıbb-ı Nebevî'yi Tavsiye Ederdi

Efendimizin (a.s.m.) ‘‘Haramdan şıfa ummayın’’ hadisi üzerine bugünkü tıpta kullanılan yasak maddelere karşıydı. Hastalarına Tıbb-ı Nebevî'yi tavsiye ederdi. Mesela, ‘‘Kan aldırmaıı Peygamber Efendimizin yaptırdığı zamanda yaptırın, yoksa maraz olur. Kur'an ayetlerine muhalefet olduğu gibi, tekvinî ayetlere de muhalefet vardır. Cereyanda durursanız hasta olursunuz’’ derdi. Margarini sevmez, margarinle yapılan hazır gıdaların alınmamasını tavsiye ederdi.

‘‘Kur'an'la meşgul olanlar sığır eti yemesinler; sütün şıfa, yağı gıda, eti maraz getirir’’ derdi. Ete baharat kullanmanın zararını engelleyeceğini söylerdi.

Dedem, sünnet üzere yaşadı, öyle de vefat etti. Mekânı cennet olsun. Rabbimiz bizleri ona layık eylesin, yolunda yürütsün. Davasını başımıza taç etsin.

HER ANI ÖĞRETMEKLE GEÇERDİ

Dilara Tola (Torunu)

ÇOCUKLUĞUMUN EN GÜZEL yılları dedemin yanında geçti. Dedemin yanındayken içimde hiçbir korku olmazdı. Dedeme o kadar güvenirdim ki, o da bu güvenimi hiç boşa çıkarmazdı.

Yaz tatilinde Ayselnur, Handenur ve ben, dedemin yanında on beş gün kaldık. Bu zaman içinde bize Risale-i Nurları öğretmek ve sevdirmek için elinden geleni yapıyordu. Kendimi onun yanında çok değerli hissediyordum. Bu, benim için çok önemliydi. Biz dedemle ders yaparken, kapıya gelen misafirleri bekletir, dersimiz bittikten sonra onları kabul ederdi. Sonra da biz onlara hizmet ederdik.

“Ağacın Dalını Kırmayın”

Bir gün dedem, dut yemeye gelen çocuklara, “Bismillah diyerek yiyin, sakın ağacın dalını kırmayın, yoksa sizin de eliniz kırılır” demişti. Handenur bundan çok etkilenmiş olmalı ki, bizim evin önündeki kayısı ağacının dalını yanlışlıkla kırdığında uzun bir müddet, “Elim kırılacak” diye ağlamıştı. Dedem, canlılara zarar vermememizi öğretiyordu. Her anı öğretmekle geçerdі. Zaten onun hali, davranışı nasıl olmamız hususunda bize örnekti.

Dedemin yanında sırayla risale okurken, hepimizin yanlış okuduğu yerler olurdu. “*Ve bihî nestâîn. Elhamdülillâhi Rabbi'l-âlemîn. Vessalâtü vesselâmü alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ecmaîn*” dersek daha güzel okuyacağımızı söylerdi. Gerçekten öyle oldu. Hepimiz çok daha güzel okumuştuk.

Vefatının üzerinden yıllar geçmiş olsa da evinin önünden geçerken penceresine baktığımda o burukluğu hep hissedeceğim. Dedemin “has kızım” sözünü hep özleyeceğim.

TANIDIĞIM EN İYİ ÖĞRETMEN, EN İYİ DEDE

Ayselnur Tola (Torunu)

DEDEMLE BİRLİKTE sabah kahvaltıları çok güzel geçirdi. Hatta ablamla kavga ederdik, dedemin yanına sen oturacaksın, ben oturacağım diye... Dedemin bize duyduğu şefkat hâlâ içimde saklı...

Bir gün Handenur, Dilara Ablam ve ben dedemin yanında kalmıştık. Dedem bizi sabah namazına kaldırmıştı. Handenur ve ben kalkmayınca dedem bize küsmüştü. Namaza çok önem verirdi.

Risale-i Nur okurken zevkli geçsin diye yanlış okuduğumuz yere kadar okur, yanıldığımızda yanımızdakine verirdik. En fazla Dilara Ablam okurdu. Dedem Handenur'la bana küçük olduğumuz için yanılısak da daha fazla okuturdu.

Bir Kere Bile “Öf” Demedi

Isparta'ya taşındığımızda dedemin yokluğunu hissettim. Onsuz kahvaltılarının hiç tadı yoktu. Senirkent'e dedemi ziyarete gittiğimizde çocukluğuma sığınır, gider gelir elini öperdim. Biliyorum onu çok sıkardım ama bana bir kere bile “Öf” demedi. Hep sarıldı, başımı okşadı, “has kızım” dedi.

Bir gün annemlerle beraber dedemin yanına gitmiştik. Ben dışarıya çıkmak istedim, fakat annem izin vermedi. Ben de annem görmeden sokağa çıktım. Daha on dakika geçmemişti ki, çok sevdiğim eteğim bir demir parçasına takıldı ve yırtıldı. Ağlayarak annemin yanına geldim. Dedem, “Annenin sözünü dinlemezsen işte böyle ağlarsın” dedi. Ve bana orada küçük bir ders verdi.

Herkesin dedesi çok özeldir ama benim dedem bambaşkaydı. Ben böyle bir dedenin torunu olduğum için gurur duyuyorum.

ONUN YANINDA KAMP YAPTIK

Handenur Tola (Torunu)

ALİ İHSAN DEDEMİN yanında kalmayı dört gözle beklerdim. Çünkü orada kendimi bir iyilik meleşinin yanında zannederdim. Orada o kadar mutlu oluyordum ki, özellikle o *Küçük Sözler*'i elime aldığımda kuzenlerimle birlikte hiç sıkılmadan yarısını bitirirdik.

Ali İhsan Dedemin ayakucuna otururduk. Sıra sıra, kim yanlış okursa diğerine geçerdi. Hatta bazen dedemin uyuduğunu zannederdik. Kitabı elimizden bırakınca cümlenin devamını getirirdi. Biz de nasıl oluyor diye şaşırırdık.

Dedemin evinde on beş gün kamp yaptık. Yanından ayrılırken çok ağlamıştım. Şu an, keşke hiç yanından ayrılmaysaydım diyorum ya da on beş gün yerine kırk gün kalsaydım, o güzel derslerini, o güzel sohbetlerini dinleseymdim...

KISA ZAMAN İÇİNDE ONDAN ÇOK DERS ALDIM

Ceylan Berk Tola (Torunu)

DEDEMİN YANINDA on beş gün kalmışlığım var. Bu kısa zaman dilimi içinde ondan çok ders aldım. Eğer o olmasaydı, o dersleri dört yılda alamazdım. Yanındayken Ayselnur'a Kur'an kalemi hediye etti. Ben de istedim ama aynısından yoktu. Dedeme çok kapris yaptım, onu çok üzdüm. O da bana sabırla başka kalemler gösterip durdu. Ama ben hiçbirini istemedim. Sonunda istemeyerek birini aldım. Dışarıya çıktım ve o kalemlerimizle yazmaya başladık. O sırada büyük bir karınca ayağımdan ısırıldı. Canım çok yanmıştı. Anladım ki, Allah dostu olanı dedemi üzmüştüm, onun tokadını yemiştim.

Dedem, bana hep Şimşek derdi. Dört yaşında bacağında ciddi bir rahatsızlık çıkmıştı. Doktorlar, bu hastalığın çok nadir görüldüğünü ve ilacı olmadığını söylediler. Çok üzülmüştük. Dedemin yanına gittik. Taze kesilmiş kurban eti yememi söyledi. Biz de onu dinleyerek her altı ayda bir kestiğimiz hayvanın etini ve iliklerini yemeye devam ettim. Allah'a şükür o rahatsızlıktan eser kalmadı. Belki şimdi spor yapamayacak ve koşamayacaktım. Dedemi çok seviyor ve çok özlüyorum. Hem de çok...

[1]. Haççahala'nın Kamile, Havvali ve Makbule adında üç kızı olur. Eşini erken yaşta kaybeder. Çok otoriter, saygın bir hanımdır. Misafirperverdir, evi gelen giden herkese açıktır. O yıllar Türkiye'nin seferberlik yıllarıdır. Pekmez kaynattığı zaman iki yüz tabak pelte yapıp gelen giden herkese ikram ettiği söylenir. "Fakire yardım edecekseniz kendi evinde ona yardım edin" diye vasiyet eder. Haççahala, kızının birini bir erkek kardeşinin oğluna, diğerini de diğer erkek kardeşinin oğluna verir. Böylece Tolalar arasında akraba evliliği geleneği devam eder.

[2]. Cumhuriyet sonrası inkılaplar uygulanırken Senirkent'in maneviyat menbaı Dağıstanlı Dergâhı'nın kapatılıp zikir-i ilahînin susturulması Abdullah Fehmi Efendi'yi derinden üzer. Hele tekkeye devam edenlerden bir daha zikir yapmayacaklarına dair yemin alınması ona çok ağır gelir. Bunun üzerine belediye başkanlığı itibarını kullanarak zikirlerini kendi evinde yapmalarını sağlar.

Dağıstanlı Dergâhı şeyhi Mustafa Efendi, bir gün tekkesinin kapanacağını keşfen görüp, Ali İhsan Tola'nın annesine, "Emine Hanım senin evin ileride bu tekkenin bir şubesi olacak" der. Ama onlar bunun ne demek olduğunu anlamazlar. Gün gelip de tekkeler ve zaviyeler kapatıldığında, her cuma Abdullah Fehmi Efendi'nin evinde hanımlar hatmelerini yapmaya başlayınca bu sözün manası anlaşılır. Başlangıçta zikir evin alt katında olur. Daha sonra üst kata çıkılır. Emine Hanım, her cuma evi siler süpürür, temizler, sobaları yakar, kapıyı açar. Bir yere gittiye bile o gün muhakkak eve gelir; zikir hiç kesilmeden devam eder.

İlkokulda okurken babası Ali İhsan Tola'nın, eline Risale-i Nur'u tutuşturup hatme başlamadan kendisini aşağı odaya gönderdiğini ve o zaman okuduğu derslerin feyzini hiç unutamadığını anlatan Handan Hanım şöyle der:

"Polisler tekkeyi basmış, çarşafı yırtmışlar, kapısına da kilit takmışlar. Tekkenin kapandığı sene Dağıstanlı Şeyh Mustafa Efendi'nin halefine, kızlarına ve hatmeye devam edenlere 'Hatme yapmayacağız' diye savcılıkta yemin ettirmişler. Fakat ondan sonra psikolojileri bozulmuş. Bir hafta, iki hafta, üç hafta Allah'ı zikretmeyince korkuya kapılmışlar. Sonra 'Yemin de yaptık, ne yapacağız?' diye boşluğa düşmüşler.

Rahmetli babaannem, belediye başkanının evi olması dolayısıyla kendi evlerinde kimsenin bir şey diyemeyeceğini ifade ederek zikrin evlerinde devam etmesini istemiş. Bunun üzerine evin alt katında dışarıya penceresi olmayan çilehane gibi büyük bir odayı zikir ve hatme meclisi olarak tahsis etmişler. Rahmetli babaannem, 'Serçeden korkan darı ekmez, ne diyeceklerse desinler' derdi. Böylece Dağıstanlı Şeyh

Mustafa Efendi'nin 'Senin evin bir gün tekkenin bir şubesi olacak' sözü gerçekleşmiş."

[3]. Saadet Hanım, on yaşındayken annesi Gülsüm Hanım'ı kaybeder. Abdullah Naili Efendi, eşinin bu ani vefatı üzerine çok sarsılır. “Benim melek gibi hanımım gitti” diye kırk gün ağıt yakar. Hatta etrafındakilere, “Ben uyuyamıyorum, siz nasıl uyuyorsunuz” diye sitemde bulunur.

Oğlu Tahsin Tola o sırada İstanbul Tıp Fakültesi'nde okumaktadır. O da evlidir ve hanımı ve çocukları Senirkent'tedir. Tahsin, annesinin vefat haberini ancak yaz tatili için Senirkent'e geldiğinde öğrenebilir. Bunun üzerine henüz on yaşında olan kızkardeşi Saadet'i yanına alarak İstanbul'a götürür.

Saadet'i o zaman itibarlı bir okul olan İstanbul Kız Lisesi'ne, hocası Prof. Dr. Sadi Irmak'ın yardımıyla kaydettirir. Anne-babadan ayrı kalan Saadet, ilk zamanlar boynu bükük dolaşır. Irmak ailesi de çocukları olmadığından ona kendi çocukları gibi ihtimam gösterip yalnızlığını unuttururlar.

Tahsin Tola, Tıp Fakültesi'nden mezun olunca mecburi hizmeti Muş'un Varto ilçesine çıkar. Kardeşi Saadet'i de yanında götürür. Orada üç yıl aile hekimi olarak kaldıktan sonra, Manyas'a tayin olur. Buradayken Demokrat Parti Isparta Milletvekilliği teklifi gelir. Tekrar Senirkent'e döner. Aynı sene babası, Üstad'ın sadık dostu Abdullah Naili Tola, hac dönüşü rahatsızlanır ve kırk gün sonra Burdur Devlet Hastanesi'nde vefat eder.

[4]. 2007'deki ziyaretim esnasında Ali İhsan Tola'dan bizzat dinlemiştim:

“Yirmi yedi paşanın idamına hükmeden Divan-ı Harb-i Örfî Reisi Hurşit Paşa idi. Kimin idam edileceğine dair ferman daha önceden yazılıp masasındaki sümenin altına konulmuştu. Yani sonuç belliydi. Üstad da bu idamlıklar arasında yer alıyordu. Hurşit Paşa sorgulama esnasında, ‘Siz de mi şeriat istemişsiniz?’ diye sorduğunda Üstad, ‘Kâfirlere başka kim şeriat istemez’ diye beklenmedik bir cevap verir. Bu sert çıkıştan sonra on üç buçuk madde halinde cinayetlerini sıralar. Bu müdafaayı dinleyen Hurşit Paşa, Bediüzzaman için yazılmış idam kararını sümenin altından çıkarıp yırtar ve ‘Said Efendi siz serbestsiniz’ der.”

[5]. Ali İhsan Tola, Üstad'ın "Seni altı yaşından itibaren talebeliğe kabul ettim" sözünün ne manaya geldiğini yıllar sonra anlar. Kendisinden dinleyelim:

"Babam Abdullah Fehmi Efendi, Cumhuriyet'in ilk yıllarında Senirkent Belediye Başkanı'ydı. Üniversite mezunu olduğundan Meclis'te nüfuzlu dost ve arkadaşları vardı. Olup bitenlerden haberdar olurdu. O yıllar tarikatların yasaklandığı, Doğu'daki ağaların ve şeyhlerin ipe gönderildiği veya sürgün edildiği yıllardı. Babam, Doğu'dan on iki şeyhi ve eşi vefat ettiği için ruhî durumu sarsılan bir yakınını okumaları bahanesiyle Senirkent'e getirip misafir etmiş ve korumuştur. Bunlardan birisi Hizanlı Gavs Hazretleri'nin vekilidir. Ben o zaman altı yaşlarında bir çocuktum. Tekkeye yalnız gitmeleri dikkat çekeceğinden sırayla her birinin elinden tutar, her gün onları Haççahala'nın evinden alır, Dağıstanlı Dergâhı'na götürürdüm. O zaman bir yabancının yalnız hareketi göze batacağından babam beni kamufle olarak kullanırdı. Üstad manen benim o yıllarda yaptığım bu hizmeti görmüş ve onun için 'Seni altı yaşında talebeliğe kabul ettim' demişti."

[6]. Ali İhsan Tola, Üstad'ın, "Emine kızına selam söyle" ifadesine baştan bir anlam veremez. Sonra düşündüğünde, büyük kızının ismini doğduğunda Emine olarak koymak istediklerini, fakat asrilik belasının etkisiyle bundan vazgeçip Handan koyduklarını hatırlar. Handan, Çam Dağı'na çıktıkları sırada dört yaşlarındadır ve arkalarından, "Ben de Üstad'a geleceğim" diye ağlar. Fakat dağ yollarında perişan olur diye yanlarına almazlar. Büyük Üstad onun gelmek için ağladığını keşfederek, "Emine kızına selam söyle, o çok hizmet edecek, üzülmesin" demekle iki keramet birden göstermiş olur.

[7]. Üstad'ın başucunda asılı duran şecerenin akıbeti hakkında Ali İhsan Tola yakınlarına şunları söyler: “Üstad'ın vefatından sonra Urfa'da kırk gün kaldım. Geldiğimde şecere yoktu. Sonra şecereyi Hüsrev Ağabey'in aldığını öğrendim. Daha sonra Hüsrev Ağabey'in yanına gidip gelen fırıncı bir zatın eline geçtiğini duydum. O zat, Üstad'ın şeceresini kimseye göstermediği gibi ziyaretine giden Said Özdemir Ağabey'le konuşmayı bile kabul etmez, “Şeriat gelmeyince şecereyi vermem” der. Ali İhsan Tola'nın, manevî kızı Leyla Hanım'a, “Bir gün sen o şecereyi alacaksın” dediği bilinir.

[8]. Haççahala Evi, Ali İhsan Tola'nın dedelerinden Hacı Kibar'ın, Sultan Abdülhamit zamanında saray katipliği yaptığı sırada, yazdığı Kur'anlar karşılığında aldığı altınlarla yapılan mübarek bir evdir. Bu ev, 1981'de bazı duvarlarında göçme olduğu bahanesiyle belediye tarafından yıktırılmıştır.

[9]. Ali İhsan Tola, “Üstad şehre alayış ve nümayişle girmek istemediğinden böyle bir tasarrufta bulundu” diye yorum yapar.

[10]. Bedi Apartmanı: Üsküdar'da Mustafa Sungur Ağabey'in de ikamet ettiği Nur medresesi.

[11]. 2007 Nisan ayında ziyaretine gittiğimde artık taş ve madenlerle de tedavi etmeye başladığını anlatmıştı. Masasının üzerinde çeşitli şekil ve renklerde madenî taşlar vardı. Birini gösterdi ve “Bu ormanda çam ağacının toprakta uzun yıllar kalmasıyla oluşur” dedi. Bir diğerini gösterdi, “Buna kehribar denir. Guatrı yok eder, gece horlamasını anında keser. Tiroit bezindeki eksik veya fazlalığı tedavi eder” dedi. Başka birini gösterdi, Bu şua neşrediyor. Kolye gibi takılır. Her maddenin neşrettiği şua vardır. Yenilen gıda vücutta nuraniyet kazandıktan sonra faydalı olur. Nuraniyet kesbetmeden çalışmıyor” dedi.

Bunları Üstad’ın verdiği ilk dersin üzerine bina ettiğini ve Risale-i Nurların çok yerinde buna dair bilgileri çıkardığını ifade etti. Hatta yanına gelen profesörlere, “Gidin kullanın, deneyin, ondan sonra gelin” demiş. Onlar da kullandıktan sonra, “Evet tiroit bezini yok ediyor” demişler. “Ben şimdi bu dersi açıyorum. Mesela madenlerden kuvars var; cam kesen elmas cinsinden, sertlik derecesi çok yüksek bir madendir. İnsanda vücut direncini artırır. Demek ki taşlarla tedavi var. Çünkü o taşın havaya neşrettiği şua var, nur var. Bu nefes borusuyla ağza alınırsa ağızdan burna geçer. O madenin olduğu yerdeki havanın alınması veya oradaki pınardan su içilmesi tedavi eder. Üstad, ‘Temiz hava gıdadan daha kuvvetli besler’ diyordu. Bu yüzden her gün Üstad kırlara çıkıyor. ‘Ekmeksiz yaşarım, hürriyetsiz yaşayamam’ sözü bir manada buna bakar” demişti.

[12]. On Altıncı Lem'a'da Senirkentlilerin sorusu şöyle yer alır:

“Aziz, sıddık Senirkentli kardeşlerim İbrahim, Şükrü, Hafız Bekir, Hafız Hüseyin, Hafız Recep Efendiler,

Hafız Tevfik'le gönderdiğiniz üç meseleye mülhidler eskiden beri ilişıyorlar. Birincisi: *'Hattâ izâ beleğâ mağribe 'ş-şemsi vecedehâ tağrubü fî aynin hamietin'* (Nihayet gün batısına vardı ve güneşin hararetli ve çamurlu bir çeşme suyunda gurup ettiğini gördü. Kehf Suresi, 18:86) ayetin ifade ettiği zahir manasına göre, 'Güneşin hararetli ve çamurlu bir çeşme suyunda gurup ettiğini görmüş' diyor.

İkincisi: Sedd-i Zülkarneyn nerededir?

Üçüncüsü: Ahirzamanda Hz. İsa'nın (a.s.) geleceğine ve Deccal'ı öldüreceğine dairdir. ...”

[13]. Bir gün stad'ın huzurunda bulunduğu bir sırada stad, "Ordunun Őerefi, galibiyet ve zaferler, komutana verilmez. Ama mağlubiyetlerin hesabı komutandan sorulur. Ordu hesaba çekilmez, komutan hesaba çekilir" dedikten sonra, "Ali İhsan bir gün gelecek, bu dersi sen askerlere vereceksin" der.

[14]. Leyla Altıntabak, Isparta'nın en eski Nur talebelerinden Salim GÜNTAÇ'ın kızıdır. Doğduğundan beri kendisini Nur dairesinin içinde bulur. Evleri gelip giden Nur ağabeylerle bir medrese-i Nuriye haline dönüşür. Kur'an ve Risale-i Nur'u kendisine öğreten Üstad'ın ev sahibesi Fitnat Hanım'dır. Küçüklükten beri çok fazla evrad, ezkar ve Risale-i Nur okuyan ehl-i kalb biridir. On dört yaşındayken manevî bir hal geçirir. Bir süre baygın yattıktan sonra ayıldığında sürekli konuşur. Risale-i Nur dairesinde her ağabeye verilen görevleri anlatır.

O esnada orada bulunan Bayram Ağabey anlattıklarını kaydeder. Mesela Ali İhsan Tola'ya Hz. Ömer'in adaleti ve bitkilerin dilinden anlama görevi verildiğini söyler. O zaman Ali İhsan Tola'nın henüz bitkilerle alakası yoktur. Sungur Ağabey'e gezme görevi, şuna şu görev, buna bu görev verildi diye anlatır. Leyla Hanım, Medine-i Münevvere'deki Zehra Teyze ile de ahiret kardeşidir.

[15]. Mehmet Başat, Yusuf Hamidoğlu ismiyle *Vakit Gazetesi*'nde yazılar yazan Senirkent PTT'den emekli, Ali İhsan Tola'nın en yakınlarından biridir. Hatıraları onun gerçek şahsiyetine ışık tutması bakımından oldukça manidardır.